

DICK FRANCIS

A FELIX FRANCIS

TALÁR A DRES

Detektivní příběh z hostinového prostředí

OLYMPIA

Soudní obhájce Geoffrey Mason jezdí jako amatérský jezdec dostihy a jeho vášní je sedět v sedle plnokrevníka, jenž v zápalu steeplechasového dostihu tepe kopyty turf.

Když je ale jeden z jezdců brutálně zavražděn, začne se Masonův dostihový život až příliš prolínat s jeho profesí. Hlavním podezřelým je totiž žokej šampión Steve Mitchell.

Mason nemá zrovna chuť vyhovět Stevově žádosti, aby jej obhajoval, brzy se však sám ocitá uprostřed zlověstné sítě výhrůžek a zastrašování. Nezbývá mu než se pustit do boje nejen za spravedlnost, ale i za vlastní život.

DICK FRANCIS A FELIX FRANCIS TALÁR A DRES

Detektivní příběh z dostihového prostředí

*Přeložila
Edda Němcová*

OLYMPIA
PRAHA

DICK FRANCIS, FELIX FRANCIS / SILKS

Copyright © Dick Francis, 2008

Translation © Edda Němcová, 2009

First published © MICHAEL JOSEPH, Penguin Books, 2008

Czech edition © Nakladatelství Olympia, a. s., 2009

ISBN 978-80-7376-133-2

Naše poděkování náleží

*soudnímu advokátovi Milesi Bennetovi,
soudnímu advokátovi Guyi Ladenburgovi
a královskému soudnímu radovi
Davidu Whitehouseovi.*

PROLOG

Březen 2008

„Vinen.“

Sledoval jsem předsedu poroty, jak oznamuje verdikt. Přes košili s modro-bílým proužkem měl světlé tvídové sako. Na začátku soudního řízení pravidelně nosíval i střízlivě pruhovanou kravatu, leč jak čas plynul, krajně neformální oblečení ostatních jedenácti porotců ho zřejmě vedlo k pocitu, že působí příliš usedle, a tak měl nyní košili u krku rozepnutou. Na rozdíl od většiny ostatních byl prošedivělý a držel se zpříma jako pravítko. Možná právě proto si ho zvolili za předsedu. Uvažoval jsem, že by to mohl být učitel v důchodu, zvyklý přebírat vedení a udržovat disciplínu ve třídě plné nezvedené mládeže.

„Vinen,“ zopakoval poněkud nervózně, zato zvučným hlubokým hlasem. Oči neochvějně upíral na soudce v paruce a taláru, jenž seděl vlevo kousek nad ním. Ani jedinkrát nepohlédl směrem k mladíkovi na lavici obžalovaných umístěné rovněž o trochu výš, ale vpravo. Zasedali jsme v síni číslo 3 v Old Bailey, jedné z nejstarších viktoriánských soudních síní Ústředního trestního soudu postavené v časech, kdy prvořadým smyslem průchodu spravedlnosti bylo provinilce zastrašit a ostatní od zločinu odradit. Navzdory úřední ponurosti byla síň dost malá, sotva větší než slušný obývací pokoj. Soudce, sedící vysoko za svým dlouhým soudcovským stolem, ovládal celý prostor i ostatní účastníky procesu. Obžalovaný, první

zástupci i porota byli tak blízko sebe, že kdyby se naklonili, mohli by se jeden druhého dotknout – pochopitelně v případě, že by o to stáli.

Kantorsky vyhlízející předseda poroty zopakoval slovo vinen celkem osmkrát, a když se s mírným povzdechem úlevy posadil zpátky na své místo, vycítil jsem, jak moc je rád, že už má tu zkoušku konečně za sebou.

Porota shledala mladíka vinným ve všech osmi bodech, přičemž čtyři z nich se týkaly napadení, jež mělo za následek újmu na zdraví, tři způsobení těžkého ublížení na zdraví a jeden pokusu o vraždu.

Nijak mě to nepřekvapilo. I já si byl mladíkovou vinou jist, a to jsem tu byl jako jeho obhájce.

Kladl jsem si otázku, proč jen utrácím své nejmilejší dny v roce vysedávání v Old Bailey a snahou zachránit takovou nechutnou povahu před dlouhým pobytem v kriminále.

Nejspíš kvůli penězům. Daleko raději bych ale tenhle čas trávil v Cheltenhamu na dostihovém festivalu. Zvlášť když jsem měl dnes odpoledne ve Foxhunter Chase, známém také jako Zlatý pohár amatérských jezdců, jet svého dvanáctiletého hnědého valacha.

Již po pět set let považuje britská justice člověka za nevinného, dokud mu není vina dokázána. Zachovává se zdvořilostní etiketa soudní síně a o obviněném se hovoří jako o žalované straně. Obžalovaný nepotřebuje dokazovat svoji nevinu, stačí aby se hájil proti obviňujícím tvrzením, jež musí být u soudu prokázána nad veškerou oprávněnou pochybnost. Obžalovaný je osločován pane, doktore, sire nebo lorde, či dokonce reverende, případně velebný pane nebo Vaše Milosti podle toho, s kým má soud co do činění. Jakmile však porota vynese výrok o vině, obžalovaný se rázem stává pachatelem a ztrácí na takový jemnocit nárok. Postoj se ze zdvořilého uvádění faktů a předkládání příslušných důkazů mění v trest a odplatu za nyní prokázané zločiny.

Předseda poroty se ještě nestačil usadit na své židli, a žalobce už vyskočil a informoval soud o předchozích rozsudcích viny u tohoto pachatele, a že jich bylo. Již čtyřikrát byl odsouzen za násilné trestné činy, včetně dvou úmyslných těžkých ublížení na zdraví. Ve dvou případech byl na určitou dobu umístěn do ústavu pro mladistvé delikventy.

Pozoroval jsem, jak členové poroty uvedené informace vstřebávají. Než vynesli verdikt, strávili dohadováním téměř týden. Někteří z nich se v tuto chvíli tvářili vskutku zaraženě, když zjistili, co je ten elegantně oblečený triadvacetiletý mladík vyhlížející jako nevině doopravdy zač.

Znovu jsem se divil, co tu vlastně dělám. Už po bůhví kolikáté jsem se sám sebe ptal, proč jsem vzal tak beznadějný případ, ovšem odpověď jsem znal. Dotlačil mě k tomu přítel přítele mladíkových rodičů. Všichni mě prosili, abych se ho ujal, zapřísahali se, že je nevinný a že obvinění jsou důsledkem omylu a záměny osob. No a přirozeně taky proto, že náramně platili.

Brzy jsem ovšem zjistil, že jediným omylem v tomto případě je neotřesitelná víra rodičů, že jejich andílek by něco tak ošklivého jako napadení jakési rodiny baseballovou pálkou nemohl nikdy provést. Jediným motivem pro útok přitom byla skutečnost, že otec oné rodiny se obrátil na policii a podal na mladého muže stížnost, že cestu před jejich domem používá do dvou či tří hodin ráno jako automobilovou závodní dráhu.

Čím víc jsem se o klientovi dozvídal, tím víc jsem si uvědomoval, jakou chybou bylo, že jsem ten soudní případ přijal. Bylo mi zcela jasné, že mladík je vinen přesně tak, jak uvádí obžaloba, předpokládal jsem tudíž, že soudní přelíčení proběhne hladce a rychle a já budu moct jet na cheltenhamské dostihy s lehkým srdcem a ztěžklou peněženkou. Že bude porotě trvat tak dlouho, než v případě nad slunce jasnějším dojde k závěru, byla zkrátka neočekávaná smůla.

Uvažoval jsem, že bych se na dostihy vytratil pod záminkou náhlé nevolnosti, ale soudce je koníčkář a zrovna předchozího večera mě litoval, že nemůžu ve Foxhunters jet. Kdybych předstíral chorobu, a pak jel v dostihu, s největší pravděpodobností bych před ním rychle stanul pro pohrdání soudem a mohl bych dát sbohem veškerým nadějím, že se kdy dočkám hedvábného taláru a jmenování královským soudním radou.

„Inu, však se za rok poběží zase,“ utěšoval mě soudce s úsměvem, jímž mě dokonale popudil.

Člověk se do Foxhunters jen tak nepřihlásí. Musí se kvalifikovat vítězstvím v jiných dostizích, a letos se mi to podařilo poprvé za deset let, co se o to snažím. V příštím roce budou kůň i jezdec o rok starší, a ani jeden z nás už není zrovna mladík. Další šanci spolu již nemusíme dostat.

Koukl jsem na hodinky. Dostih má odstartovat za půl hodiny. Můj kůň samozřejmě poběží, ale bude mít v sedle jiného jezdce. Ta představa se mi hnusila. Tolikrát jsem si ten dostih přehrál v hlavě, a teď bude na mém místě někdo jiný. Právě nyní bych měl být v Cheltenhamu v šatně, soukat se do lehounkých dostihových rajtek a hedvábného dresu zářivých barev, a ne tady sedět v proužkovaném obleku, taláru a paruce, daleko od jásajícího davu, a místo vzrušeného očekávání cítit depresi.

„Pane Masone,“ opakoval soudce a vytrhl mě z mého snění, „ptal jsem se, zda si obhajoba přeje před vynesením rozsudku něco dodat.“

„Ne, Vaše Ctihodnosti,“ napůl jsem se zvedl a zase se usadil zpátky. Pokud vím, neexistovaly zde žádné polehčující okolnosti, na něž bych mohl chtít soud upozornit. Nemohl jsem tvrdit, že mladík je produktem asociálního či narušeného rodinného prostředí, ani jsem se nemohl pokoušet omlouvat jeho chování odvoláním na zneužívání v minulosti. Právý opak byl pravdou. Rodiče milovali syna i sebe navzájem a mladíkovi se dostalo vzdělání na jedné z předních soukromých škol v zemi. Tedy až do sedmnácti let, kdy ho vyloučili za šikanování mladších chlapců poté, co rozbitou láhví ohrožoval ředitele školy, který mu jeho chování vytkl.

„Odsouzený povstane,“ oznámil soudní úředník.

Mladík se pomalu a takřka samolibě zvedl. I já jsem vstal.

„Juliane Trente,“ oslovil ho soudce, „tento soud vás shledal vinným ze spáchání násilného a nevyvolaného útoku na nevinnou rodinu, včetně pokusu o vraždu. Projevil jste nepatrné, ba žádné výčitky svědomí, a já vás považuji za nebezpečného pro společnost. Za násilné trestné činy jste byl již několikrát odsouzen, a nejste zřejmě schopen či ochoten se ze svých chyb poučit. Vědom si své povinnosti chránit veřejnost vás proto odsuzuji k osmi letům odnětí svobody. Odved'te ho.“

Julian Trent jen pokrčil rameny a nechal se dvěma urostlými příslušníky justiční stráže odvést po schodech dolů do cely. Paní Trentová na galerii pro veřejnost propukla v slzy a její vždy přítomný manžel ji chlácholil. Zajímalo by mě, zda týden naslouchání usvědčujícím důkazům projednávaného případu dokázal jejich růžový pohled na synáčka změnit.

Tiše jsem doufal, že soudce mladého Juliana zavře do basy na doživotí a zahodí klíč. Bylo mi ovšem jasné, že navzdory osmiletému trestu bude ve skutečnosti trvat pouze polovinu té doby, než se hoch ocitne zpátky v ulicích a bude se arogantně ohánět baseballovou pálkou, vyhrožovat a otloukat nějakého dalšího chudáka, který mu zkříží cestu.

V tu chvíli mě ani ve snu nenapadlo, že se tak stane o hodně dříve než za čtyři roky a že to schytám právě já.

Č Á S T I

Vražda, zatčení a vyšetřovací vazba

Listopad 2008

1

„Nazdárek, Perry. Jak se máš?“

„Dobře, díky,“ odpověděl jsem s mávnutím na pozdrav. Nejmenuji se ve skutečnosti Perry, nýbrž Geoffrey, ale už dávno jsem přestal očekávat, že by mě žokejové v šatně oslovovali mým pravým jménem. Když je člověk právník, navíc obhájce, a jeho příjmení zní Mason, musí s tím počítat. Je to stejné, jako když se v armádě jmenujete Sokol, pak vás nemine přezdívka Pták.

V duchu mě těšilo, že mě profesionálové, s nimiž trávím občasné chvíle, vůbec berou na vědomí. Oni jsou pospolu den co den a věnují se své všední práci na nespočetných dostihových mítincích po celé zemi, zatímco já se v průměru za rok účastním zhruba tuctu dostihových dní, navíc téměř vždy na vlastním koni. ‚Jezdec amatér‘, jak zní mé oficiální zařazení, je tolerován pouze tak dlouho, dokud si uvědomuje, kde je jeho místo, jež se nachází vedle dveří do šatny.

Tam je vždycky největší zima a po oblečení a ručnicích vám dupou žokejové, když je dostihový činovník zavolá do padoku.

V některých starších šatnách jsou v koutě ještě pořád kamna na dřevo skýtající příjemnou pohodu, když je venku mokro nebo mrzne. Běda však dychtivému amatérskému jezdcí, jenž by zabral místo v blízkosti tepla, i kdyby na závodistiště dorazil jako první. Takového komfortu je třeba se dopracovat a je vyhrazený zasloužilým žokejům.

„Nějaký šťavnatý případy, Perry?“ otázal se hlas z druhého konce místnosti.

Vzhlédl jsem. Steve Mitchell patří k elitě. Během několika posledních sezon trvale soupeřil se dvěma dalšími o titul šampióna překážkových jezdců a v současné době mu náležel titul za předchozí rok, kdy zvítězil ve větším počtu dostihů než všichni ostatní. V letošním průběžném hodnocení zaujímá třetí místo.

„Jako obvykle,“ odvětil jsem. „Únosy, znásilnění a vraždy.“

„Nechápu, jak to můžeš dělat,“ prohlásil a přetáhl si přes hlavu bílý rolák.

„Je to práce,“ řekl jsem. „A bezpečnější než ta tvoje.“

„Jó, to nejspíš jo. Jenže na tobě může záviset něčí život.“ Natáhl si rajtky.

„Víš, dneska už vrahové nekončí na šibenici,“ upozornil jsem ho. Což je u mnohých škoda, pomyslel jsem si pro sebe.

„Ne,“ pokývl Steve. „Jenže když to zvoráš, může ten člověk jít na léta do lochu.“

„Může jít do vězení prostě proto, že si to zasloužil, ať já udělám cokoli,“ namítl jsem.

„Takže skončíš v poli poraženejch?“ zajímal se a zapínal si knoflíky na modro-bílé vestě.

„Ha ha,“ zasmál jsem se. „Když vyhraju, připíšu si určitou zásluhu. Když prohraju, tak řeknu, že zvítězila spravedlnost.“

„To já ne,“ rovněž se zasmál a zešíroka máchl rukou. „Když zvítězím, připíšu si veškerý zásluhy, a když prohraju, tak to svedu na koně.“

„Nebo na trenéra,“ přisadil si další.

Všichni se rozesmáli. Vtipkováním v šatnách projevují žokejové svůj vzdor vůči nebezpečí. Tihle hoši dennodenně pětkrát či šestkrát

dávají v sedle púltunového zvířete při jízdě přes pět stop vysoké překážky a rychlosti třiceti mil za hodinu v sázku život, přitom nemají žádné bezpečnostní pásy ani airbagy a nejsou téměř nijak chráněni.

„Leda že to zatáhneš.“ V hlase zněl zřetelný skotský přízvuk. Smích v mžiku odumřel. Bez přehánění se dalo říci, že Scot Barlow není v žokejských šatnách zrovna nejoblíbenější. Kdyby tu poznámku vyslovil kdokoli jiný, stala by se podnětem k dalšímu žertování, jenže od Scota Barlowa zněla výhrůžně.

Barlow spolu se Stevem Mitchellem patří k velké trojce a právě nyní v souboji o titul vede o jedno či dvě vítězství. Ovšem důvod, proč Scot Barlow není mezi kolegy právě oblíbený, nespočívá v jeho úspěchu, nýbrž ve skutečnosti, ať už pravdivé či nikoli, že je o něm známo, že donáší vedení na ostatní žokeje, když se nějak zpronevěří pravidlům, jednou mi Reno Clemens, třetí z velké trojky, řekl jako vatování: „Barlow je práškač, tak si dávej pozor, ať se nedostane k tvejm sázenkám.“

Profesionální žokejové na koně sázet nesmějí. Je to výslovně uvedeno v podmínkách jejich jezdeckých licencí. Někteří ovšem sázejí a z důvěryhodného zdroje mi bylo řečeno, že Scot Barlow údajně prohledává kapsy svých kolegii, aby nezákonné sázenky našel a mohl je předat stevardům. Není mi známo, zda tak opravdu činí, je to jen svědectví z doslechu a u soudu by nemuselo být přípustné, ostatní tomu však bezvýhradně věřili.

Je to trochu zvláštní, ale já jako amatérský jezdec sázet mohu, a taky to pravidelně dělám, ovšem obvykle jen na vlastní vítězství. Jsem zkrátka nenapravitelný optimista.

Byli jsme v šatně žokejů na závodišti v Sandown Parku a já se chystal jet v pátém dostihu na tři míle, vyhrazeném pro amatérské jezdce. Být součástí velké dostihové soboty pro mne představovalo vzácné potěšení. V dnešní době moc dostihů pro amatéry není, zvláště o víkendech, a já se obvykle musel s takovými dostihy spokojit, jelikož moje váha neúprosně stoupla k hodnotám, jež lze u člověka, který se blíží šestatřicátým narozeninám a v ponožkách měří pět stop a deset a půl palce, považovat za přirozené. Snažil jsem se držet si váhu dole, jak jen jsem dokázal, a pravidelně jsem v zimních

měsících hladověl, abych mohl na jaře jezdit na dnech pro amatéry. Dostihy určené pro takové, jako jsem já, aspoň připouštějí vyšší váhu než dostihy, ve kterých bych soupeřil s profesionály. Nebyla vůbec žádná šance, že bych se kdy znovu dostal na deset kamenů. Nejnížší váhou, o níž jsem mohl seriózně uvažovat, bylo jedenáct kamenů sedm, neboť do toho je třeba zahrnout nejenom bobtnající tělo, ale také oblečení, jezdecké boty a sedlo.

Právě volali žokeje do třetího dostihu, hlavní události odpoledne, a jako obvykle se nikdo ke dveřím nehrnul. Žokejové jsou zpravidla velmi pověřiví a mnozí z nich by pro štěstí rádi vyšli ze šatny jako poslední, zatímco jiným se zase nechce trávit v předváděcím padoku čas bezvýznamnými řečmi s majitelem a trenérem koně, kterého jedou. Někteří dokonce bloumají kolem a stále dokola si čistí již bezvadně čisté brýle, dokud nezazní zvonec a výzva ‚do sedel‘, zatímco o oficiální dostihové činitele se pokouší mrtvice, než se jim podaří vyštvať je ven. Popadl jsem všechny své věci ze země a přitiskl si je k hrudi, abych je ochránil, než poslední z opozdílců odejde. Pak jsem si přes hedvábný dres navlékl tvídové sako a šel do váznice sledovat dostih na televizní obrazovce.

Modro-bílé pruhy prolétly kolem cílového sloupku a v těsném doběhu o hlavu zvítězily. Steve Mitchell opět snížil náskok Barlowa a Clemense.

Vrátil jsem se do žokejské vnitřní svatyně a zahájil duševní přípravu na pátý dostih. Zjistil jsem, že se stále víc potřebuji dostat do správného rozpoložení. Pokud se patřičně nepřipravím, pak mě celý průběh jaksi mine a skončí dřív, než jsem vůbec nachystaný ke startu. Jelikož si uvědomuji, že mých dostihových dní je pomálu, nechci žádný z nich promarnit.

Usadil jsem se na lavici obíhající podél celé místnosti a znovu si v hlavě promítal, kde bych chtěl být, až vyletí vzhůru startovní páska, kde bych měl být, až se budeme blížit k první překážce, a kde doufám, že budu, až budeme najíždět poslední skok. Vnitřním zrakem jsem se pochopitelně viděl, jak vítězím a mé obavy se mění v jásavou radost. Vítězství by nebylo nijak nečekané. Můj valach a já startujeme jako favorité, o což se postaralo březnové vítězství koně ve Foxhunters na Cheltenhamském festivalu.

Steve Mitchell přitančil zpátky do šatny s úsměvem širším než osmiproudová dálnice.

„Tak co tomu říkáš, Perry?“ praštil mě do zad a probral mě z transu. „Paráda. A porazil jsem toho parchanta Barlowa. Měls vidět jeho ksicht. Byl vzteky bez sebe.“ Bujaře se zasmál. „Patří mu to.“

„Proč?“ otázel jsem se nevinně.

Na chvíli se zarazil a zpytavě se na mě zadíval. „Protože je parchant,“ řekl nakonec a otočil se ke svému háku.

„A je?“ zeptal jsem se.

Otočil se zpátky ke mně. „Co jestli je?“

„Parchant.“ Následovala odmlka.

„Ty jsi divnej chlápek, Perry,“ řekl po chvíli podrážděně. „Jakej je v tom sakra rozdíl, jestli je vopravdickej parchant nebo ne?“

Raději jsem se neměl do toho rozhovoru pouštět. Být soudním advokátem člověku ne vždycky pomůže získat přátele.

„Fakt dobrá práce,“ pochválil jsem mu jeho výkon, ale správná chvíle už pominula a on jen přezíravě mávl rukou a zase se ke mně obrátil zády.

„Jezdci!“ Startér strčil hlavu do dveří šatny a zavolal skupinu nás devatenácti amatérů do předváděcího padoku.

Srdce se mi jako obvykle divoce rozbušilo. Pumpovalo mi adrenalin do žil a já bez váhání vyskočil a proběhl dveřmi. Pro mne žádné pověry o posledním ze šaten neexistovaly, chtěl jsem si vychutnat každický okamžik. Zdálo se mi, že se nohama sotva dotýkám země.

Miluji tenhle pocit, proto tak rád jezdím dostihy. Je to moje kotva, moje droga. Pravděpodobně nebezpečnější než šňupání kokainu a nepochybně daleko dražší, ale u mne jde o vnitřní potřebu, puzení, závislost. Pomyslení na těžké pády, smrtelné nebezpečí, polámané kosti a pohmožděná těla jednoduše bledne vedle vzrušení a očekávání před nadcházejícím dostihem. Prožíval jsem to tak pokaždé, a čas ani zvyk na tom nic neměnily. Kolikrát jsem si říkal, že nadobro pověším sedlo na hřebík teprve ve chvíli, kdy ve mně výzva ‚žokejové do padoku‘ přestane vyvolávat tenhle pocit.

Podařilo se mi dojít do předváděcího padoku, aniž bych se vznesl do povětří, a se svým trenérem Paulem Newingtonem jsem vzrušeně postával na kraťoučce posekaném trávníku.

Když jsem si před nějakými patnácti lety pořídil svého prvního koně, považovali Paula v královském sportu za „mladého nadějného trenéra s budoucností“. Nyní byl považován za člověka, který ne zcela naplnil očekávání. Pocházel z Yorkshiru, ale když se mu blížila třicítka, přestěhoval se na jih, neboť ho přesvědčili, aby převzal dostihové stáje po jednom z velikánů turfů, který ve stáří musel ze zdravotních důvodů odejít na odpočinek. V současnosti už zdaleka nebyl „nadějný s budoucností“, spíš mu hrozilo, že se stane „odcházející minulostí“. Musel se usilovně snažit, aby rozsáhlé tréninkové zařízení v Great Milton východně od Oxfordu zaplnil.

Já ho ale mám rád a ohledně jeho schopností s ním mám jen kladné zkušenosti. V průběhu let pro mne postupně koupil několik dobrých koní, kteří mě vcelku bezpečně přenesli přes stovky mil a tisíce překážek. Většinou byli spíš spolehliví než úžasní, ale přesně takový příkaz jsem Paulovi před nákupem dal. Ještě víc než vítězit jsem si přál vracet se celý.

„Tenhle lot bys měl podle mě porazit,“ prohlásil Paul a neurčitě mávl rukou k ostatním v předváděcím padoku. „Tvůj kůň je napružený jako struna.“

Nemám rád, když se ode mne očekává, že vyhraju. I při obhajobě před soudem obvykle k šancím svých klientů přistupuju pesimisticky. Pak je výhra neočekávaná a radostná, zatímco prohra nepředstavuje tak velké zklamání.

„Doufám,“ odpověděl jsem. Mé obavy ještě vzrostly, když se ozval zvonec a výzva, aby jezdci nasedli.

Paul mě vyhodil do sedla mé současné pýchy a radosti. Sandeman je zdaleka nejlepší kůň, jakého jsem kdy vlastnil. Paul ho pro mě koupil jako osmiletého se smíšenou historií celkem slušných výsledků na proutěných překážkách. Tvrdil, že Sandeman je moc velký na to, aby skákal přes proutěnky, a že jako honební překážkový kůň bude daleko lepší. Měl pravdu. Kůň se rychle naučil dovednosti skákat přes větší překážky a brzy stoupal v handicapu. Dosud jsme

spolu zvítězili v osmi dostizích a on vyhrál pět dalších beze mne v sedle, včetně onoho vítězství ve Foxhunters Chase v Cheltenhamu.

Dnes má běžet poprvé po letní přestávce. K prvnímu lednu mu bude třináct, a tak se blíží soumrak jeho kariéry. S Paulem jsme plánovali, že před Cheltenhamským festivalem, kde jsme doufali, že zopakuje vítězství ve Foxhunters, poběží už jenom dvakrát.

Se světem steeplechase mě poprvé seznámil strýc Bill, když mi bylo dvanáct let. Matčinu mladšímu bratrovi bylo v té době něco přes dvacet. Pobýval jsem u něj a jeho rodičů, mých prarodičů, zatímco matka s otcem odjeli na dovolenou do Jižní Ameriky. Bill dostal za úkol vzít mě na den na výlet a dohlédnout, abych nedělal žádné nepravosti.

Nedočkavě jsem vylezl na sedadlo spolujezdce jeho milovaného MG Midget se stahovací střechou a vyrazili jsme k jižnímu pobřeží a plánovanému dni ve Worthingu ve West Sussexu.

Aniž bychom já či Billovi poněkud přísní rodiče něco tušili, strýček rozhodně neměl v úmyslu vláčet se s malým synovcem ve Worthingu po strmých oblázkových plážích a po elegantním viktoriánském molu, kde bych si užíval zábavních arkád. Místo toho zamířil o patnáct mil dál na západ k dostihovému závodišti ve Fontwell Parku a tam se zrodila moje trvalá láska k překážkovým dostihům.

Téměř na každém britském závodišti mohou diváci stát vedle překážek a zažít rozechvění, že jsou tak blízko, když půltunoví koně prolétnou hustě propleteným proutím nebo nad ním, že zblízka slyší, jak koňská kopyta tepou turf, že cítí, jak se země chvěje, a prožívají vzrušení, že jsou součástí dostihu. Ve Fontwellu má steeplechasový kurz tvar osmičky a divákům je dovoleno přebíhat mezi překážkami, které leží blízko křížení, takže mohou být nablízku dění při každém okruhu, tedy celkem šestkrát během třímílového dostihu.

Většinu odpoledne jsme se strýcem Billem strávili pobíháním po trávě od překážky k překážce a na konci dne jsem věděl s naprostou jistotou, že chci být jedním z těch statečných mladých mužů v zářivě barevných hedvábných dresech, kteří nebojácně a s nadějí v srdci pobízejí své koně ke skoku v rychlosti třiceti mil za hodinu a s

důvěrou, že tenké nohy dostihového plnokrevníka pod nimi je podrží a zabrání, aby se na druhé straně zřítily k zemi.

Moje přesvědčení bylo tak silné, že jsem celé týdny nedokázal myslet na nic jiného a prosil jsem strýce, aby mě vzal na dostihy pokaždé, když se mi podařilo uniknout takovým přízemnostem, jako je škola a učení.

Zapsal jsem se v místních stájích a brzy jsem zvládl umění nikoli drezúry, jak by tam byli chtěli, nýbrž rychlé jízdy přes překážky. Cvičitel se marně snažil naučit mě sedět v sedle vzpřímeně a s proslápnutými patami. Já byl rozhodnutý stát ve třmenech a krčit se nad kohoutkem zvířete přesně tak, jak jsem to viděl u žokejů.

Když mi bylo sedmnáct a učil jsem se řídit auto, orientoval jsem se při cestách po venkově nikoli podle velkých měst, nýbrž podle umístění dostihových závodistišť. Cestu do Birminghamu, Manchesteru nebo Leedsu bych možná nenašel, zato jsem neomylně věděl, jak se nejrychleji dostat z Cheltenhamu do Bangoron-Dee nebo z Market Rasen do Aintree.

V té době jsem se ke svému smutku musel smířit se skutečností, že ježděním dostihů si na živobytí nikdy vydělávat nebudu. Navzdory nejlepšímu snahám odříkat si školní jídlo jsem hodně vyrostl a zcela jasně se ukazovalo, že na profesionálního žokeje budu příliš těžký. Vedle toho jsem vykazoval zřejmé nadání pro úspěšnou akademickou dráhu a otec navíc do nejmenších podrobností naplánoval celou moji budoucí právnickou kariéru. Rozhodl, že ho budu následovat na jeho bývalou kolej na Londýnské univerzitě, odkud stejně jako kdysi on přejdu na právnickou fakultu v Guildfordu, a nakonec do stejné přední notářské firmy, kam on nastoupil před nějakými třiceti lety. Jako on strávím svůj život prováděním majetkových převodů z prodávajícího na kupujícího, sepisováním posledních vůlí, vyřizováním pozůstalostí a rozplétáním uzlů neúspěšných manželství na jihozápadním předměstí Londýna. Předpokládaná nuda toho všeho mě naplňovala děsem.

V jednadvaceti jsem byl ve třetím ročníku právnických studií na univerzitě. Tehdy moje drahá matka prohrála svoji dlouhou bitvu s leukémií. Její smrt pro mne nebyla překvapením, žila vlastně déle, než kdokoli z rodiny očekával, ale tenkrát jsem si zřejmě poprvé

uvědomil lidskou křehkost a pomíjivost. Zemřela na své devětačtyřicáté narozeniny. Nekrájel se dort, nesfoukávaly se svíčky, nezpívalo se ‚Happy Birthday to You‘. Zbyl jen smutek a slzy. Mnoho slz.

Ten zážitek mě vedl k rozhodnutí dělat to, co opravdu chci, a ne to, co ode mne očekávají jiní. Došel jsem k přesvědčení, že život je příliš krátký na to, aby ho bylo možné promarnit.

Dokončil jsem studium, jak se sluší, protože mi připadalo, že by bylo chybou se po tak dlouhé době na všechno vykašlat, neměl jsem ovšem vůbec v úmyslu stát se notářem jako můj otec. Napsal jsem na fakultu, že stahuji svoji žádost o zapsání do kurzů právnické praxe, což je další stupínek na žebříčku notářů a komerčních právníků, a k hrůze a zlosti zbývajícího rodiče jsem místo toho odjel do Lambournu jako neplacený asistent a amatérský jezdec k jednomu středně úspěšnému dostihovému trenérovi.

„Z čeho budeš žít?“ tázal se zoufale otec.

„Z toho, co mi odkázala máma,“ odpověděl jsem.

„Ale...“, rozlítil se, „to bylo na zaplacení domu.“

„Nic takového ve své poslední vůli neuvedla,“ namítl jsem dost netaktně a vydráždil tak otce k tirádě o tom, jak dnešní mladí nemají žádný smysl pro zodpovědnost. V naší domácnosti to nebylo nic nového a já byl zvyklý si takových prohlášení nevšímat.

V červnu jsem odpromoval a v červenci odjel do Lambournu. Dědictví po matce jsem použil nejenom na pokrytí životních nákladů, ale rovněž ke koupi sedmiletého hnědého valacha, kterého bych mohl jezdit v dostizích, protože jsem správně předpokládal, nakolik je nepravděpodobné, že bych dostal nějaké jízdy na cizích koních.

Otci jsem nic neřekl.

Srpen jsem strávil hlavně úsilím dostat se do formy. Každé ráno jsem se svým koněm jezdil s ostatními ze stájí na galopy na kopcích nad vesnicí, a každé odpoledne jsem tutéž trasu uběhl po vlastních. V půli září jsme já i kuň začali vykazovat známky, že jsme na dostihy připraveni.

Čistě náhodou, nebo to možná byl osud, se má první jízda ve skutečném dostihu odehrála na začátku října toho roku ve Fontwellu.

Zdalo se mi, že celá událost kolem mne prošuměla v jakémsi zmatku, kdy se všechno dělo najednou. Byl jsem tak naivní a nervózní, že jsem se málem zapomněl nechat zvážit, byl jsem tak nepřipravený, že jsem ošklivě zaspal na startu a půl okruhu pak bojoval, abych dohnal pole, až jsem ke konci pro nedostatek výdrže zcela odpadl. Skončili jsme jedenáctí ze třinácti, přičemž jednoho z těch zbývajících dvou jsem porazil jenom proto, že nakonec přede mnou spadl. Nebyl to právě slibný začátek. Trenér přesto vypadal celkem spokojeně.

„Aspoň jste zůstal v sedle,“ řekl mi cestou domů ve svém autě.

Vzal jsem to jako kompliment.

Toho roku jsme s mým koněm běželi ještě pětkrát a pokaždé jsme dopadli o trochu lépe než předtím, až se nám týden před Vánocemi ve steeplechase pro amatéry v Towcesteru podařilo doběhnout na druhém místě.

Do března dalšího roku jsem jel přes překážky celkem devětkrát a taky jsem ve Stratfordu zažil svůj první pád. Mé ego si odneslo více šrámů než moje tělo. Byli jsme s koněm na špici a zbývala nám už jen jedna překážka, když mě vzrušení té chvíle zcela přemohlo a já všechno dokonale zkopal tím, že jsem po svém koni žádal obrovský skok z dálky, zatímco on se rozhodl vložit ještě jeden cvalový. Výsledkem bylo, že jsme probourali vršek překážky a skončili ve zmuchlané hromadě na zemi. Mohli jsme jen smutně koukat, jak nás ostatní koně míjejí a mizí v cíli.

Navzdory této pohromě a přesto, že jsem dosud nejel vítěze, jsem dál miloval vzrušení z dostihů, začal jsem se však nudit v mezidobí. Postrádal jsem intelektuální stimulaci, jíž jsem si užíval za studií na univerzitě. Dědictví po matce se tenčilo. Bylo na čase, abych své fantazie uzavřel do krabice a začal si vydělávat na život. Jenže jak? Setrval jsem pevně ve své nechuti vůči představě, že bych měl být notářem či komerčním právníkem, ale co jiného můžu se svým právníckým vzděláním dělat?

Ne všichni právníci jsou notáři, připomněl jsem si slova svého učitele v prvních týdnech na univerzitě. *Existují také soudní obhájci*.

Pro někoho, kdo očekává, a od koho se očekává, že se stane vyhledávaným všeobecným právním poradcem či notářem, má v sobě termín soudní obhájce nádech tajemna a neznáma. Můj výběr

tematických zaměření studia se soustředil na ty oblasti, s nimiž jsem se měl nejčastěji setkávat, tedy na převody majetku, rodinné právo, zaměstnanecké vztahy a sestavování smluv. Advokacii, trestnímu právu a právní vědě jsem se spíš vyhýbal.

Vyhledal jsem si rozdíly mezi soudními advokáty a právníky se všeobecným zaměřením a notáři v místní knihovně v Hungerfordu a dozvěděl jsem se, že soudní advokáti vystupují u soudu v trestním řízení, zatímco všeobecný právník se spíše v pozadí zabývá právníckým papírováním. Soudní advokáti se navzájem slovně střetávají v soudní síni, zatímco běžný právní poradce sepisuje smlouvy a podání sám v tichu kanceláře.

Vyhlídku, že bych se mohl stát vystupujícím soudním advokátem, který vede pře, mě najednou obrovsky nadchla a začal jsem se pilně věnovat návratu k právníčině.

A tak jsem o čtrnáct let později dobře zavedený ve světě paruk z koňských žíní, hedvábných talárů a soudního protokolu, ale přesto se pořád snažím zvládnout tu dostihovou švandu.

„Jezdci! Seřad'te se!“ Startérův pokyn mě probral. Jaká lehkomyšlnost, říkal jsem si v duchu, snít za bílého dne v takovou chvíli. „Soustřed' se!“ napomenul jsem se ostře.

Devatenáct nás pomalu pokročilo kupředu v neuspořádané řadě, startér stiskl páku, páska vylétla vzhůru a bylo odstartováno. Ne že by to tak zrovna vypadalo, protože nikomu se moc nechtělo vyrazit. Celé pole pomalu přešlo z kroku do klusu a pak do cvalu. Dostih začal ve značně usedlém tempu.

Start na tři míle se v Sandownu nachází na kratší straně dráhy hned za obloukem k cílové rovině, takže koně oběhnou téměř dva plné okruhy s celkovým počtem dvaadvaceti skoků. První překážka leží jen kousek za startem a vypadá docela neškodně, ale nachytil se na ni už nejeden amatérský i profesionální jezdec. Doskok je o něco níž než odskok a tohle snížení má tendenci vrhat koně na předeek. Plazivý začátek tohoto dostihu ovšem poskytl i tomu nejnezkušenějšímu jezdcovi na nejhorším skokanovi na světě čas, aby si pobral otěže a zvedl svému zvířeti hlavu. Všech devatenáct účastníků bylo tedy pořád „na nohách“, když se tempo začalo zrychlovat a točili jsme na pravou ruku na protilehlou rovinu, kde

nás čekala ve steeplechase nejproslavenější kombinace sedmi překážek. Dvě jednoduché překážky a otevřený příkop poměrně blízko za sebou, pak větší mezera a následuje voda, poté slavné závory – tři jednoduché překážky velice blízko u sebe, blíže než na jakémkoli britském závodisti. Říká se, že jakmile jde kůň na první překážku správně, nemá u dalších žádné problémy, jestliže ale udělá na první chybu, pak mají kůň i jezdec štěstí, když se na konec dostanou bez úhony.

Tři míle jsou dlouhé, zvláště pak v listopadovém blátě po mokřím podzimu, a nikomu z nás se nechtělo udělat chybu, že by příliš brzy jel moc rychle. Všech devatenáct účastníků se proto drželo v sevřeném poli, když jsme vyjeli z protilehlé roviny a táhlým obloukem se blížili k překážce Pond u rybníčku a poprvé projížděli podél tribun před přihlížejícími diváky.

Když jsem začal jezdit dostihy, nejvíc mě překvapila zdánlivá izolace, v níž se jejich účastníci ocitají. Na tribunách mohou být tisíce horlivých sázkařů po vykujících z plna hrdla, ale podle toho, co říkají všichni žokejové, tribuny by zrovna tak mohly být prázdné a opuštěné. Zvuk kopyt bušících do turfu, stejný zvuk, jenž mě jako chlapce tak nadchl první den ve Fontwell Parku, je tím hlavním, co naplňuje smysly jezdců. A pochopitelně na rozdíl od diváka na jednom místě, pro něhož se hlučná vlna přizvone a zmizí, tohle dunění provází koně po celý dostih. Ozývají se i další zvuky, pleskání otěží či bičíku, cvakání podkov o sebe, pokřik žokejů a škrtání kopyt a koňských těl o proutí a dřevo, když zvíře letmo zavadí o pár horních palců překážky. To všechno dělá z dostihové dráhy hodně hlučné prostředí a zvuky zvnějšku do této bubliny nepropouští. Dovnitř nepronikne žádné povzbuzování, k uším žokejů nedolehne jediná věta komentátora. Často se stává, že se žokejové o triumfech a katastrofách kolegů dozvídají jako poslední. Pokud k něčemu dojde za nimi, nemají nejmenší tušení, že řekneme žhavý favorit padl nebo že volný kůň nadělal paseku v poli. Na rozdíl od formule 1 tu nejsou žádné týmy s vysílačkami ani tabule, které by vás o průběhu informovaly.

Tempo se viditelně zrychlilo, jak jsme zatáčeli od tribuny a po klesající dráze minuli místo startu. Najednou se závodilo doopravdy.

Sandeman a já jsme se drželi nejkratšího kurzu, tiskli jsme se k vnitřní bariéře a s odstupem pár délek stíhali vedoucí trio. Kůň těsně přede mnou začínal jít únavou trochu mdle a já si dělal starosti, že budu muset zpomalit s ním, protože kvůli ostatním vedle sebe jsem neměl kudy vyjet.

„Udělej mi sakra trochu místa,“ zařval jsem na jezdce před sebou spíš v naději, než že bych doopravdy očekával, že mi vyhoví. Kupodivu se však stáhl trochu od bariéry a já kolem něj proplul po vnitřní straně.

„Dík,“ zavolal jsem, když jsem ho míjel. Ušklíbla se na mě nezkušená tvář okatého mladého amatéra. Napadlo mě, že v tom je právě rozdíl mezi tím, jaký jsem byl, když jsem začínal, a jaký jsem nyní. Dneska bych nikdy soupeři neuhnul, i kdyby ječel nevím jak. V dostizích jde přece o vítězství, a člověk moc často nevyhraje, když bude vůči konkurenci příliš dvorný. Ne že bych někoho úmyslně zavřel křížením dráhy, i když se mi kolikrát od ostatních takového zacházení dostalo. Někteří žokejové dokážou být sluníčkem a duší šaten před dostihem i po něm, ale mezitím se projevují zlomyslně a bezohledně. Dostihy jsou jejich práce. Zejména amatéři nemohou od profesionálů očekávat žádné laskavosti.

Na příští překážce, té se sníženým doskokem, padli dva koně. Obě zvířata strmě doskočila, padla do kolen a vystřelila své jezdce do trávy. Jeden z nich byl onen mladík, co mi udělal místo u bariéry. Páni, říkal jsem si, to bylo o vlasek. Ještěže nepadl přede mnou. Když člověka sejme klopýtnutí o ležícího koně, je to jeden z nejhorších způsobů, jak prohrát.

Pole nás sedmnácti zbývajících se docela roztáhlo, když jsme na protilehlou rovinu točili podruhé a naposledy. Sandeman pode mnou šel pořád pěkně a já ho rozhodně pobídl na první ze sedmi překážek. Doslova přes proutí přeletěl a získal nejméně délku na ty dva, co ještě byli před námi.

„Tak pojed', hochu,“ povzbuzoval jsem ho.

Cválali jsme už naplno a slyšel jsem, jak někteří za námi začínají mít problémy, aby tempo udrželi.

„Zvedej ty svý mrzký hnáty,“ hulákal jeden z jezdců na svého koně, který nechal zadní nohy ve vodě.

„Řekni ty svý hajtře, ať kouká skákat rovně,“ povykoval další, když ho na první ze závor málem natlačili na naváděcí křídla.

Do závěrečného táhlého oblouku jsme s reálnou šancí na umístění točili pouze čtyři. Stále ještě jsem byl na vnitřní straně hned na bílé plastové bariéře, a tak ostatní museli jít venkem. Tři míle usilovné jízdy jsou velkou zkouškou výdrže. Kdo z nás dvou ale bude unavenější? Obával jsem se, že já. Mé zemdlelé nohy už nebudou mít sílu předávat Sandemanovým bokům potřebné pobídky a sotva seberu energii, abych mu dal povzbuzující plesnutí bičíkem.

Pořád jsme ještě měli nos na špici, když jsme šli na předposlední překážku. Sandeman ale škrtl o její vršek a při doskoku se takřka zapíchl do země všemi čtyřmi najednou.

Druzí dva koně se kolem nás prohнали, jako kdybychom my couvali, a já už si říkal, že je všechno ztracené. Sandeman měl ale jinou představu a pustil se do stíhání. U poslední překážky jsme už zase byli vedle těch dvou, a všichni tři jsme skočili najednou.

I když všichni tři koně doskočili za poslední překážkou společně, ti druzí dva se k cílovému sloupku dostali před námi, neboť zajeli rozhodný finiš, zatímco já byl tak unavený, že jsem už jen dokázal v sedle viset. Skončili jsme třetí, za což rozhodně mohla má ochabující výdrž, nikoli nedostatek Sandemanových sil. Zjevně trávím příliš mnoho času sezením na zadku v soudních síních, a teď se to projevilo. Tři míle zvlžené dráhy v sandownském blátě na mě byly moc dlouhé. Mé preddostihové obavy se nezměnily v radost, nýbrž ve vyčerpání.

Sesul jsem se ze Sandemanova hřbetu v malém padoku na odsedlání a málem si kecnul na travu, tak hadrově jsem měl nohy.

„Jsi v pořádku?“ vyptával se mě starostlivě můj trenér Paul.

„V pohodě,“ odpověděl jsem a pokoušel se rozepnout podbřišník. „Jen trochu funím.“

„Musím tě dostat na cvičné galopy,“ prohlásil. „Nemá smysl mít koně ve formě, když se na něm zatracený jezdec plácá jak pytel brambor.“ Bylo to tvrdé zhodnocení, ale zřejmě zasloužené. Paul do Sandemana v mnoha směrech hodně vložil, aby ho dobře připravil na vítězství. Lehce mě odstrčil stranou, snadno rozepnul přezku a podal mi sedlo.

„Promiň,“ zamumlal jsem. To musí stačit, vždyť poplatky za trénink platím já.

Nějak jsem se dostal do váznice k převážení a pak do šatny, kde jsem ztěžka dosedl na lavici a přemýšlel, jestli není na čase to odpískat. Skončit s tím nesmyslným ježděním po dostizích dřív, než si přivodím vážné zranění. Doposud jsem měl velké štěstí a za čtrnáct let dostihového ježdění jsem si pořídil jen pár boulí a odřenin, plus jednu zlomeninu klíční kosti. Jenže jestli mám pokračovat ještě další rok, uvažoval jsem, budu se muset dostat do lepší formy, jinak bych mohl dojít vážné úhony. Unaveně jsem se opřel o krémově natřenou stěnu a zavřel oči.

Teprve když začali šatnáři balit výstroj do velkých proutěných košů, uvědomil jsem si, že už skončil i poslední dostih a že jsem v šatně téměř sám. Přitom jsem se pořád ještě nepřevlékl.

Pomalů jsem se zvedl, stáhl si lehké jezdecké oblečení, vzal ručník a šel do sprchy.

Scot Barlow napůl seděl a napůl ležel na vydlaždičkované podlaze, opíral se o stěnu a proud vody ze sprchy mu dopadal na nohy. Z pravé nosní dírky mu vytékal pramínek krve a oči měl nateklé a zavřené.

„Jsi v pořádku?“ Přešel jsem k němu a dotkl se jeho ramene.

Pootevřel oči, vzhlédl ke mně, ale netvářil se ani trochu přívětivě. „Vodprejskni,“ vyzval mě.

Roztomilé, pomyslel jsem si. „Jen jsem ti chtěl pomoci,“ řekl jsem.

„Zkurvený amatéři,“ odvětil. „Berete nám živobytí, tak je to.“

Přestal jsem si ho všímat a umyl si vlasy.

„Slyšíš mě?“ zahulákal s plným skotským nasazením. „Povídám, že lidi jako ty nám berou živobytí. Měli by mi platit za to, že takový sráče nechám jezdit dostihy.“

Uvažoval jsem, jak mu říci, že jsem jel v dostihu vyhrazeném pouze pro amatéry, takže on by v něm stejně jet nemohl. Jenže by to nejspíš byla ztráta času, Scot zjevně nebyl v náladě na vážnou debatu. Tak jsem si ho dál nevšímal a dosprchoval se. Teplo vrátilo

mým rozbolavělým svalům trochu síly. Barlow pořád seděl na zemi. Postupně přestal krváčet z nosu a krev odplavila voda.

Vrátil jsem se do hlavní šatny, oblékl se a zabalil si věci. Všichni profesionální žokejové používají služby šatnářů, kteří se jim starají o výstroj. Každý večer vyperou a usuší jejich jezdecké oblečení, vyčistí a naleští jezdecké boty a sedla, aby bylo všechno připraveno na další den. Já jezdím jen jednou za čtrnáct dní, a mnohdy ještě méně často, takže služby šatnáře nepotřebuji, mohly by být dokonce na škodu. Nacpal jsem své špinavé věci do tašky, abych si je odnesl domů, do pračky a sušičky v rohu své kuchyně.

Brzy jsem byl připravený k odchodu, a Scot Barlow pořád nikde. Všichni už mezitím odešli, a tak jsem znovu nakoukl do sprch. Scot tam stále seděl ve stejné pozici a na stejném místě jako předtím.

„Můžu ti nějak pomoci?“ zeptal jsem se. Předpokládal jsem, že ho během odpoledne potkal pád a že má obličej odřený, jak s ním brzdil o zem.

„Vodprejskni,“ zopakoval. „Nepotřebuju tvoji pomoc. Seš stejnej jako von.“

„Jako kdo?“ dotazoval jsem se.

„Jako tvůj zasranej kámoš,“ informoval mě.

„Jaký kámoš?“ upřesňoval jsem si.

„Zasranej Steve Mitchell, kdo jinej?“ štětil se. „Kdo myslíš, že mi to udělal?“ Zvedl si ruku k obličej.

„Cože?“ divil jsem se ohromeně. „To ti udělal Steve Mitchell? Ale proč?“

„Se radši voptej jeho,“ doporučil mi. „Stejně to není poprvý.“

„Měl bys to někomu říct,“ nabádal jsem ho, ale bylo mi jasné, že to nepůjde. Ne při jeho pověsti.

„Nebud' vůl,“ řekl. „A teď mazej domů jako hodnej malej amatérek. A koukej držet hubu.“ Otočil se ke mně zády a otíral si rukou obličej.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Mám říct těm několika činovníkům, co ještě zbyli ve věznici, že je Barlow ve sprše, aby ho tu nezamkli? Nebo mám jít a sehnat sanitku a zdravotnický personál. Nebo mám radši jít hledat policistu a ohlásit mu napadení?

Nakonec jsem neudělal nic, jen jsem si vzal své věci a odjel domů.

2

„To přece do psí hrudi nemůže být pravda!“ láteřil kdosi hlasitě v kanceláři, když jsem v pondělí ráno vcházel dovnitř.

Takové vyjadřování je v advokátních kancelářích vzácné a ještě vzácněji se vyskytuje v řeči sira Jamese Horleyho, královského soudního rady a vedoucího naší kanceláře, tudíž formálně mého šéfa. Sir James stál u stolu našeho sekretáře a četl jakýsi papír.

„Co... nemůže být pravda?“ vyzvídál jsem, přičemž klení jsem na poslední chvíli raději vynechal.

„Tohle,“ mávl ke mně listem papíru.

Přešel jsem k němu a list si vzal. Byl to vytištěný e-mail. Nadpis zprávy zněl:

PŘÍPAD PROTI JULIANU TRENTOVI SE ZHROUTIL.

No fakt do psí hrudi, pomyslel jsem si. Taky mi připadalo, že to nemůže být pravda.

„V první instanci jste ho obhajoval,“ pronesl sir James. Bylo to spíše konstatování než otázka.

„Ano,“ přikývl jsem. Pamatoval jsem si to až moc dobře. „Jednoznačný případ. Zcela jasně vinen. Nechápu, jak se mu podařilo dosáhnout nového otevření případu.“

„To ten zatracený právník,“ prohlásil sir James. „A teď už se dokonale zbláznil.“ Vzal si zpátky onen papír a znovu přečetl jeden krátký úryvek. „Případ byl stažen pro nedostatek důkazů, se tady říká.“ Spíš ovšem pro nedostatek svědků ochotných vypovídat, říkal jsem si já. Mají strach, že je někdo zmlátí.

O odvolání proti rozsudku nad Julianem Trentem jsem se mimořádně zajímal, i když onen malý zmetek už nebyl mým mandantem. Ten zatracený právník, jak ho sir James nazval, byl jedním z týmu korunního žalobce, jenž připustil, že členy původní soudní poroty přemlouval, aby vynesli rozsudek vinen. Tři členové

poroty se dostavili na policii a incident oznámili, a všichni tři následně při odvolacím řízení vypověděli, že je dotyčný právní zástupce jednotlivě oslovil. Nedokázal jsem pochopit, proč to dělal, jelikož důkazy v tomto případě byly zcela usvědčující. Ovšem soudci odvolacího soudu neměli na výběr nic jiného, než vrátit případ k novému projednávání.

Tahle epizoda stála onoho právníka práci, pověst a nakonec i profesionální kvalifikaci pro výkon praxe. V chodbách Právnického sdružení solicitorů došlo k menšímu skandálu. Soudci odvolacího soudu měli alespoň tolik zdravého rozumu, aby mladého Juliana nechali až do nového soudního projednávání ve vazbě.

Nyní to vypadá, že se mladík dočká svobody, a odsouzení a dlouhý trest ve vězení se pro něj stanou jen vzdálenou vzpomínkou.

Vybavil jsem si poslední slova, která mi Julian loňského března řekl v cele pod soudní síní v Old Bailey. Není to nijak příjemná vzpomínka. Je zvykem, že obhájce za svým klientem po vynesení rozsudku zajde, ať už vyhrál či prohrál. Tato návštěva ale neprobíhala běžným způsobem.

„To si s tebou vyřídím, ty zkurvená svině,“ rozječel se na mě mladík záštiplně, jen jsem vstoupil do cely.

Odhadoval jsem, že své odsouzení považuje za moji chybu, protože jsem odmítal jednat se svědky stejně násilně, jak po mně požadoval.

„Radši si hlídej zadek,“ pokračoval výhrůžně. „Brzy si na tebe počkám a ani nebudeš vědět, co na tebe vlítlo.“

Vlasy na hlavě se mi zježily a já se instinktivně otočil, jako kdyby za mnou snad stál přímo tady v kanceláři. Po vynesení rozsudku jsem cítil nesmírný vděk, že ho zanechávám v cele pod dohledem vězeňských dozorců. Nyní jsem si strašně přál, aby to tak zůstalo. V průběhu let už mi pár mých hůře zvladatelných klientů vyhrožovalo, ale na Julianu Trentovi bylo cosi, co mi nahánělo hrůzu, vážně velkou hrůzu.

„Je vám něco?“ Sir James si mě prohlížel s hlavou lehce ke straně.

„Ne,“ vypravil jsem ze sebe nakráplé. Odkášlal jsem si. „Je mi skvěle, děkuji sire Jamesi.“

„Vypadal jste, jako kdybyste uviděl ducha,“ prohodil.

Třeba ano. Byl jsem to já? Bude ze mne duch, až Julian Trent přijde splnit svůj slib?

Zavrtěl jsem hlavou. „Jen jsem si připomněl původní řízení,“ poznamenal jsem.

„Kdyby se mě někdo zeptal, řekl bych, že je to celé nějaké pochybné,“ prohlásil poněkud pompézně.

„A zeptal se někdo?“ tázal jsem se.

„Jak to myslíte?“ zarazil se sir James.

„Případ zřejmě dobře znáte a zdá se, že výsledek je pro vás důležitý.“ Nikdy dřív jsem sira Jamese neslyšel klít. „Nevěděl jsem, že to někdo z naší kanceláře sleduje.“

„Nesleduje,“ odrazil mě.

Královský soudní rada sir James Horley držel jako vedoucí naší kanceláře prst na tepu všeho, co se v těchto zdech odehrávalo. Věděl o každém případě, v němž vystupovali právníci z „jeho“ kanceláře, ať už to bylo na straně obžaloby nebo obhajoby. Byl tím pověstný. Stejně tak bylo známo, že ho nezajímají případy, do nichž není zapojen nikdo z „jeho“ týmu, a že o nich nic neví. Tedy přinejmenším takový dojem si zpravidla přál budít.

„Proč se vlastně o tenhle případ zajímáte?“ vyptával jsem se.

„Copak potřebuji nějaký důvod?“ namítl poněkud ublíženě.

„Ne,“ připustil jsem. „Nepotřebujete žádný důvod, ale moje otázka zůstává – proč se o to vlastně zajímáte?“

„Přestaňte mě podrobovat křížovému výslechu,“ ohradil se.

Sir James měl mezi služebně mladšími právníky pověst, že rád uplatňuje své nadřízené postavení. Vedoucí kanceláře zní sice pěkně, jde však převážně o čestný titul a tuto pozici zpravidla zaujímá služebně nejstarší královský soudní rada. Mnohdy ani nemusí být nejlepší, stačí jeho seniorský statut. Všech zhruba pětadvacet advokátů v této kanceláři podniká samostatně. Hlavním smyslem sdružení ve společné kanceláři je sdílení služeb, jež všichni potřebujeme, tedy kancelistů, místností, knihovny, zasedáček a tak dále. Každý z nás odpovídá za získání vlastní práce od vlastních klientů, i když naši úředníci hrají roli při přidělování nových klientů advokátovi s odpovídajícími zkušenostmi. Naš vedoucí kanceláře se

rozhodně s žádným mladším kolegou o práci nedělí. Pokud je známo, sir James se nikdy s nikým nerozdělil o cokoli, co si mohl nechat výhradně pro sebe.

„Na tom nesejde,“ opustil jsem diskusi na toto téma. Když bude chtít, tak mi to řekne, a když ne, je to jeho volba. I kdybych se dál vyptával, jeho rozhodnutí to v žádném směru neovlivní. Sir James je jako nejneochotnější svědek v soudní síni, který má vlastní představu, jak bude svědčit, a jakékoli otázky ze strany soudu na tom nic nedokáží změnit. Možná to chce zavile neústupného člověka, aby dokázal zlomit podobnou náuru, a zřejmě proto byl sir James Horley jedním z nejlepších soudních obhájců v zemi.

„Poskytoval jsem konzultace soudci toho případu,“ vysvětlil. Takže mi to nakonec chtěl říci. Nelichotivě jsem si pomyslel, že se předvádí.

„Uhm,“ zabručel jsem nezávazně. I já umím hrát tyhle malé šarády. Obrátil jsem se, abych si vyzvedl poštu z kastlíku označeného G. MASON. Je to jedna z řady dřevěných schránek o velikosti asi dvanácti palců čtverečních, pokrývajících jednu stěnu spisovny. V každé ze šesti vodorovných řad se do místnosti otevírá deset takových schránek a na každé se v mosazném rámečku skví úhledně vytištěný štítek se jménem vlastníka. Schránky samozřejmě nejsou seřazeny podle abecedního pořádku, což by příliš usnadňovalo nalezení schránky, nýbrž podle služebního stáří majitele, přičemž schránka sira Jamese se nachází v pravém horním rohu nejbližší ke dveřím. Pročež schránky našich královských soudních radů leží ve výši očí, zatímco služebně mladší právníci jsou vespod, i když mnozí ‚mladší‘ vystupovali před soudem dávno před tím než nejčerstvější královský soudní rada a snadno by mohli být jeho otcem. Nedávno jmenovaní soudní advokáti a praktikující čekatelé si málem musejí lehnout na podlahu, aby viděli, mají-li něco ve schránce. Odhadoval jsem, že celé uspořádání má zajistit, aby služebně mladší kolegové nezapomněli, kde je jejich místo. Až se sám dopracuji – tedy pokud se dopracuji – velebných výšin postavení královského soudního rady, jistě budu systém považovat za ideální. Jmenování královským soudním radou vyjadřuje skutečnou prestiž a je vyhrazeno jen těm nejlepším z profese. Každý soudní advokát se

chce stát královským soudním radou, avšak pouze deseti procentům z nich se to podaří.

„Případ zablokovala otázka zastrašování,“ sdělil sir James mým žádům.

Nepřekvapilo mě to. Mne Julian Trent taky strašil. Vytáhl jsem složku papírů ze svého kastlíku a obrátil se zpátky.

„Se soudcem, jemuž ten případ přidělili, jsme společně chodili na práva,“ pokračoval sir James v našem rozhovoru. „Známe se čtyřicet let.“ Zadíval se vzhůru, jako kdyby vzpomínal na ztracené mládí. Pak se pohledem vrátil zpátky ke mně. „Prostě problém s novým projednáváním případu spočíval v tom, že svědci obžaloby buď najednou odmítali svědčit, nebo říkali něco úplně jiného než předtím. Bylo zřejmé, že jsou zastrašováni.“

Zastrašování v právních záležitostech bývá časté a v trestní justici představuje velkou překážku. Všichni se s tím musíme prakticky dennodenně vypořádávat.

Trpělivě jsem stál a čekal, až se sir James rozhodne, zda ještě něco nedodá. Rozhodl se kladně a navázal: „Soudce se potřeboval poradit, zda lze původní výpovědi svědků na policii v době spáchání zločinu přečíst před soudem a vést je jako důkaz, aniž by obžaloba musela jednotlivé dotčené osoby předvolávat.“

Věděl jsem, že sir James léta působí jako zpravodaj, a to znamenalo, že jako zapisující soudce korunního soudu zasedá až třicet dní v roce. Jde o první krok na cestě ke jmenování řádným soudcem a většina starších královských soudních radů působila či působí jako zapisovatelé. Nebylo nijak výjimečné, že je úřadující soudci požádali o radu, a naopak.

„A co jste mu poradil?“ zeptal jsem se.

„Jí... Dorothy McGeeová,“ upřesnil. „Poradil jsem jí, že takové svědectví je přípustné, pokud byl svědek předvolán, i když je nyní označen za nepřátelského vůči případu Koruny. Jenže to vypadalo, že všichni svědkové případu změnili písničku, a to včetně ztlučené oběti a její rodiny, která najednou prohlašovala, že jednak k události vůbec nedošlo, a také že zranění si oběť způsobila pádem ze schodů. To si vážně myslí, že jsme úplně pitomí nebo co?“ Sir James začínal mluvit značně podrážděně. „Poradil jsem jí, ať ten případ nevzdává.

Řekl jsem jí, jak moc je důležité ukázat, že zastrašování nemůže před spravedlností uspět, a že jsem přesvědčený, že porota bude souhlasit a obžalovaného odsoudí.“

„Trent patrně zastrašil i porotu.“ Rád bych věděl, jestli zastrašoval ty tři porotce, kteří se při odvolacím řízení přihlásili.

„To se už nedozvíme,“ řekl sir James. „Tady se píše, že se případ zhroutil, takže před porotu se zřejmě vůbec nedostal.

Odhaduji, že vzhledem k absolutnímu nedostatku svědků události s výjimkou těch, co popírají, že by k ní vůbec došlo, to prokuratura, nebo možná Dorothy sama, vzdala. Je to velká hanba.“ Náhle se otočil na patě a odkráčel chodbou do své kanceláře. Mé slyšení bylo u konce.

„Brýtro, pane Masone,“ ozval se najednou náš sekretář. Leknutím jsem málem nadskočil. Během mého rozhovoru se sirem Jamesem seděl klidně a tiše za stolem, a já si ho za monitorem počítače ani nevšiml.

„Dobré jitro, Arthure,“ pozdravil jsem ho a popošel, abych na něj lépe viděl. Je to drobnější muž, leč pouze postavou, nikoli svou osobností. Řekl bych, že se blíží šedesátce nebo je čerstvý šedesátník, neboť často prohlašuje, že v této kanceláři pracuje už více než čtyřicet let. Byl dobře zavedeným sekretářem již v době, kdy jsem tu já před dvanácti lety začínal, a za tu dobu se nijak nezměnil. Snad jen v hustých černých kudrnatých vlasech se mu objevilo pár šedin.

„Dnes jdete trochu pozdě, pane?“ Svoji poznámku vyslovil s otazníkem na konci, ale mínil to jako konstatování.

Mrkl jsem na hodiny na stěně nad jeho hlavou. Půl dvanácté. Musel jsem souhlasit, že to není nejranější začátek pracovního týdne.

„Měl jsem co dělat jinde,“ utrousil jsem. Spal jsem ve své posteli.

„Klamete soud?“ otázal se obviňujícím tónem, nicméně s úsměvem. Klamat soud je u advokáta nejtěžším zločinem.

Sekretář by měl pracovat pro členy advokátní kanceláře, ale Arthurovi to jaksi zřejmě nikdo nesdělil. On viditelně předpokládal pravý opak. Pokud se mladší advokát nebo čekatel dopustil nějakého poklesku, ať už chováním či nedostatečným pracovním nasazením,

pak mu výstrahu udělil zpravidla náš sekretář, a nikoli vedoucí kanceláře. Každý ze společníků platí určitou část svých honorářů za služby, jež využíváme, i za práci kancelistů, kteří tvoří náš sekretariát, naše pečovatele a dohlážitelé. Říká se, že v některých advokátních kancelářích si hlavní sekretář vydělá víc než pánové, jimž slouží. Arthur je mi sice formálně podřízen, ale jako mladší společník s ambicemi dopracovat se hedvábného taláru královského soudního rady bych byl blázen, kdybych si ho zneprátelil.

„Promiňte, Arthure,“ snažil jsem se zatvářít co nejomluvněji. „Máte pro mne nějaké vzkazy?“

„Jenom to, co jste měl v kastlíku,“ kývl směrem k papírům v mé ruce. Naštěstí pro mne mu v tu chvíli zazvonil telefon, a tak jsem honem ustoupil do bezpečí za svým stolem. Proč jen se v Arthurově společnosti vždycky cítím jako nezvedený školák, dumal jsem. Možná je to tím, že on instinktivně vytuší, když nejsem tam, kde bych měl být, zpravidla proto, že si zrovna dopřávám lepší zábavu na nějakém závoďišti.

Třeba má nervozita plyne z černého svědomí. Na začátku kariéry jsem si nejednou musel vyslechnout Arthurovu varovnou přednášku ohledně svého chování, jíž ho nepochybně pověřil některý ze starších kolegů. I když jsme všichni na volné noze, výška naší fakturace je pro hladké fungování kanceláře podstatná, a nikdo bez dostatečných honorářů se zadarmo nepoveze. Navzdory dnům volna, které jsem si vybíral na ježdění dostihů, je můj příjem naštěstí dostatečně velký, takže mě nikdo z kolegů nikdy nemohl obvinít, že jsem pro kancelář mrtvou váhou, kterážto minulou sobotu na dostizích v Sandown Parku bez oblečení představovala jedenáct kamenů tři.

Seděl jsem u svého stolu a koukal z okna do parčíku Gray's Inn Garden, oázy klidu uprostřed uspěchané londýnské metropole. Řady platanů, poskytujících v létě stín stovkám úředníků, kteří si sem k obědu přicházejí sníst sendvič, byly nyní bez listů a opuštěně trčely k nebi.

Zrcadlily moji náladu. Jestliže náš právní systém není schopen zavřít nebezpečné surovce jako Julian Trent do vězení jenom proto, že zastrašují lidi, aby neřikali pravdu, pak máme všichni vážný problém.

Al Capone byl ve dvacátých letech v Chicagu pro policii nedotknutelný. Nikdo ze svědků jeho početných zločinů, vražd či napadení proti němu nikdy nesvědčil. Pro svědka by to znamenalo rozsudek smrti. Capone se dokonce drze předváděl v médiích a ve městě se stal jakousi celebritou, tak jistý si byl, že proti němu nikdo nikdy nevystoupí. Důkaz, jenž nakonec vedl k jeho odsouzení, se nacházel v prosté účetní knize, byl údajně psán jeho vlastní rukou a prokazoval nezákonné příjmy. Účetní kniha se našla v psacím stole během rutinní policejní kontroly ilegálního skladu alkoholu. Právní úprava Spojených států jasně stanoví, že i nezákonné příjmy podléhají federální dani z příjmu, Capone byl tudíž shledán vinným nikoli z vraždy a ublížení na zdraví, nýbrž z daňového úniku. Jeho prostřední jméno znělo Gabriel, ale žádný archanděl to rozhodně nebyl. Porotu vyměnili v den hlavního líčení, aby se předešlo pokusům o uplácení a vyhrožování, jemuž byla vystavena původní porota. Přesto byl odsouzen pouze v pěti z dvaadvaceti bodů obžaloby. To však stačilo. Statečný soudce odmítl žádost o dohodu a nepřítel americké veřejnosti číslo 1 odsoudil k jedenácti letům odnětí svobody. Spravedlnost zvítězila nad zastrašováním.

Jak řekl sir James Horley, je velká hanba, že se tak nestalo i v Trentově případu.

Opřel jsem se ve své židli a zív. Na rozdíl od toho, co si zřejmě myslí Arthur, nebyla důvodem mého pozdního příchodu lenost, nýbrž skutečnost, že ještě v pět ráno jsem pročítal poznámky k případu, který jsem v současné době vedl pro obžalobu. Toto pondělí soud nezasedal, a když na to přijde, byl bych mohl v posteli strávit celý den, jenže jsem potřeboval použít knihovnu.

Šlo o případ proti dvojici bratrů obviněných ze spolčení. Takové případy se obtížně stíhají. Kdy se představy o vykradení banky stávají spiknutím k provedení takového zločinu? Bratři byli obviněni, že se spolčili, aby připravili pojišťovací společnost o peníze využitím nedostatků v jejich dopravním systému. Bratři před soudem pod přísahou tvrdili, že se pouze chtěli přesvědčit, zda je to možné, aby následně společnost upozornili na nutnost posílení bezpečnosti, a že neměli v úmyslu své plány dotáhnout do konce a lup si ponechat.

Tomu by se klidně dalo věřit až na to, že oba bratři byli již dvakrát odsouzeni za podvod a byli podezřelí, že jich spáchali daleko víc. Otázka, nad níž jsem strávil tolik času hledáním a kvůli níž jsem potřeboval podrobný index záznamů všech procesů, který v kanceláři máme, zněla, zda je možné použít tyto skutečnosti u soudu, či nikoli. Anglické právo se silně opírá o precedenty, je-li třeba rozhodnout, zda je něco přípustné. Pokud již něco bylo povoleno, může se to samozřejmě opakovat. Jestliže v minulosti k ničemu podobnému nedošlo, pak se to může stát podkladem pro odvolání přímo k horní sněmovně, aby ona rozhodla. Soudce v procesu vynese rozsudek, ale právní zástupce nejprve musí dodat argumenty. Jako zástupce obžaloby jsem potřeboval najít obdobné okolnosti z minula, jež by podpořily můj úmysl odhalit porotě předchozí odsouzení bratrů, která by ukázala vzorec jejich jednání a posloužila jako důkaz viny.

Zdaleka ne všechna práce soudního advokáta je tak vzrušující, jak to předvádějí televizní inscenace ze soudních síní.

Strávil jsem tedy zbytek dne s nosem ve svazcích soudních záznamů vázaných v kůži a následně před obrazovkou počítače pátráním na internetu. Mé hledání bylo aspoň z větší části ohraničené. Před rokem 2004 byla předchozí odsouzení jako důkaz z líčení zcela vyloučena, s výjimkou velmi zvláštních okolností.

Skutečnost, že někdo již dříve spáchal zločin, není sama o sobě důkazem, že tak musel učinit znovu. V mnoha případech by zcela správně dřívější přečin neměl být využíván k ovlivnění poroty, aby se přiklonila k dalšímu rozsudku viny. Každý případ musí být posuzován na základě relevantních faktů, a nikoli podle dřívějších událostí. I soudci nejvíce naklonění obžalobě zpravidla sdílejí názor, že připustí-li před soudem uvedení předchozích rozsudků o vině, může to porotu nevhodně ovlivnit k předpojatosti a založit podklad pro úspěšné odvolání. Pro ego soudního advokáta není nic horšího, než když u korunního soudu pro obžalobu případ vyhraje, a posléze je v odvolacím řízení rozsudek zrušen. K čemu pak celé probdělé noci práce, všechny zmeškané společenské příležitosti, veškerá námaha? Vše přijde vniveč.

No, je tu samozřejmě palmáre, ale pro mne stejně jako v dostizích je hlavní vítězství, a nikoli peníze.

O půl osmé už jsem měl dost prohrabování minulých rozsudků, ale zároveň jsem si vytvořil sice krátký, zato však obsažný seznam precedentů na podporu svého návrhu. Všechno, co jsem potřeboval na ráno, jsem si zabalil do krabice a vyklouzl do noci.

Bydlím v Baraesu, jižně od Temže v západním Londýně, kde jsme si s mojí ženou Angelou koupili polovinu raně edvardiánského domu na Ranelagh Avenue s výhledem na park Barnes Common. Dům byl postavený, jak bylo v té době typické, se sníženým přízemím s vysokými okny, kde sloužící vykonávali své povinnosti, vařili, prali a vůbec se starali o rodinu nahoře, ale po modernizaci byl rozdělen a přestavěn na dva byty. S Angelou jsme si pořídili vrchní polovinu, dvě horní patra. Z vikýřů ložnic jsme koukali na špičky stromů. Naši sousedé dole obývali původní přízemí sídla s prostornými místnostmi a suterén pro služebnictvo.

Angela i já jsme to tu měli moc rádi. Bylo to naše první bydlení, které jsme společně vlastnili, a utratili jsme více času a peněz, než je rozumné, abychom si to místo vyzdobili k obrazu svému a připravili je na narození našeho prvního dítěte, které mělo přijít na svět šest měsíců poté, co jsme se nastěhovali. To bylo před sedmi roky.

Jako obvykle jsem šel domů ze stanice Barnes pěšky přes obecní park. Byla už úplná tma, jen pár kuželů světla ze vzdálených pouličních svítlen pronikalo listovým stromů, ale znám tu každý kámen. Byl jsem v půli cesty, když jsem si vzpomněl na Juliana Trenta a jeho baseballovou pálku. Asi není nejlepší nápad chodit sám potmě přes Barnes Common, jenže já si vždycky připadal ohroženější, když jsem trčel v chabém osvětlení na ulici. Zastavil jsem se a poslouchal, jestli za mnou někdo nejde, dokonce jsem se párkrát otočil, abych si to ověřil, bezpečně jsem však bez překážek dorazil ke svým dveřím.

Odemkl jsem si a šel tmou nahoru.

Angela tam nebyla. Věděl jsem, že tam nebude. Angela byla mrtvá.

Zajímalo by mě, zda si vůbec někdy zvyknu vracet se do prázdného domu. Možná jsem se měl už dávno přestěhovat, ale těch prvních pár

měsíců tady bylo nejšťastnějším obdobím mého života a mně se prostě nechtělo tak brzy opustit vzpomínky, jež představovaly všechno, co mi zůstalo.

Angela zemřela náhle na rozsáhlou plicní embolii přesně čtyři týdny před tím, než se mělo narodit naše dítě. Onoho osudného pondělního rána mě políbila na rozloučenou ve šťastném rozpoložení, jež jí bylo vlastní. Nadešel první den její mateřské dovolené, a tak na sobě stále ještě měla župan a pantoflíčky, když jsem odcházel do práce. Celý život toužila po dítěti, a nyní se měl její sen brzy stát skutečností. Během dne jsem se jí několikrát neúspěšně pokoušel dovolat. Přesto mě nic špatného nenapadlo, dokud jsem nepřišel domů, kde panovala tma. Angela tmu vždycky nenáviděla a nechala by v domě svítit, i kdyby šla ven.

Našel jsem ji ležet mírně stočenou na podlaze v obývací, jako kdyby spala. Byla ale celá studená a zjevně mrtvá už několik hodin. Náš syn uvnitř jejího těla byl rovněž mrtvý.

Nedostalo se nám žádné výstrahy, nevyskytly se žádné varovné příznaky. Pravidelné kontroly na klinice neodhalily ani vysoký tlak, ani sklon k těhotenským křečím. Během několika málo okamžiků se ze stavu naprostého zdraví a štěstí přehoupla ke smrti. Je to smutné, říkali doktoři, ale v těhotenství se jedná o běžnou příčinu náhlého úmrtí. Taky mi tvrdili, že to bylo rychlé a že o ničem nevěděla, neboť prakticky okamžitě ztratila vědomí. Ujištění, že netrpěla a neviděla přicházet prázdnotu, pro mne kupodivu bylo určitou útěchou.

Všichni ke mně byli nesmírně laskaví. Přátelé se přihrnuli a ujali se nezbytného zařizování, otec přijel a zůstal se mnou, abych nebyl tak sám, a dokonce soudce v případě, kde jsem zastupoval obžalobu, odročil líčení až po Angelině pohřbu. Vzpomínám si, že jsem měl pocit, jako kdybych žil v jakési časové smyčce. Všichni kolem se pohybovali v samém chvatu, jen já seděl tiše a osamoceně se svým žalem, zatímco hodiny a dny plynuly.

Po pár měsících se můj život postupně urovnal. Já se vrátil do práce a otec domů. Přátelé už mi tak často nenosili navařené jídlo a přestali mluvit tlumeným tónem. Začaly přicházet pozvánky do společnosti a lidé si mezi sebou říkali: „Je ještě mladý, někoho si najde.“

O sedm let později jsem si stále nikoho nenašel. Nechtělo se mi, protože Angelu pořád miluju. Nejsem samozřejmě takový blázen, abych očekával, že se vrátí ze země mrtvých, ani nic podobně ujetého. Jenom prostě ještě nejsem připravený hledat si někoho jiného. Zatím ne. A možná že nikdy nebudu.

Rozsvítil jsem v kuchyni a podíval se do ledničky po něčem k jídlu. Měl jsem hlad, vždyť jsem se nestihl naobědvat, a tak jsem se rozhodl pro lososa s nudlemi penne a omáčkou pesto. Od té doby, co Angela zemřela, jsem v přípravě pokrmů pro jednoho získal celkem jistou ruku.

Zrovna jsem se usadil před televizí, abych se u zpráv najedl, když zazvonil telefon. To je typické, říkal jsem si, tahle zatracená věc vždycky zvoní v nepravý okamžik. Popuzeně jsem odstrčil stranou táč s jídlom, natáhl se a zvedl sluchátko.

„Haló?“ ohlásil jsem se.

„Perry?“ tázal se jakýsi hlas.

„Ano,“ souhlasil jsem váhavě. Koneckonců nejsem doopravdy Perry. Jsem Geoffrey.

„Díkybohu jsi doma,“ pronesl hlas. „Tady je Steve Mitchell.“

Připomněl jsem si náš podivný rozhovor před dvěma dny v žokejské šatně v Sandownu.

„Jak jsi přišel k mému číslu?“ zajímalo mě.

„Nó,“ protáhl nesoustředěné, „od Paula Newingtona. Hele, Perry,“ pokračoval chvatně, „mám tak trochu problém a nutně potřebuju tvoji pomoc.“

„Jaký problém?“ zeptal jsem se.

„Vlastně asi dost velkej problém,“ oznámil mi. „Ten parchant Scot Barlow se nechal zavraždit a pitomá policie mě kvůli tomu zatkla.“

3

„A udělal jsi to?“ vyptával jsem se.

„Co jestli jsem udělal?“ divil se Steve.

„Zavraždil jsi Scotta Barlowa?“ upřesnil jsem otázku.

„Ne,“ odpověděl. „Se ví sakra, že jsem to neudělal.“

„Policie tě vyslýchala?“ ptal jsem se.

„Ještě ne,“ odpověděl poněkud odevzdaně. „Ale asi se na to chystaj. Řekl jsem jim, že chci zavolat svému právníkovi. Tak ti volám.“

„Já těžko mohu být tvým právníkem,“ namítl jsem.

„Hele, Perry,“ nedal se odradit, „seš jedinej právník, co znám.“ Začínalo to znít dost zoufale.

„Potřebuješ právního poradce, ne soudního advokáta,“ vysvětloval jsem.

„Právní poradce, soudní advokát, jakej je v tom rozdíl? Do řiti, seš přece právník, né? Tak pomůžeš mi, nebo ne?“

„Uklidni se.“ Snažil jsem se, aby to znělo povzbudivě. „Kde přesně jsi?“

„V Newbury,“ sdělil mi. „V Newbury na policejní stanici.“

„Jak dlouho tam jsi?“ upřesňoval jsem si.

„Řekl bych tak deset minut. Asi před hodinou přišli ke mně domů.“

Podíval jsem se na hodinky. Deset minut po desáté. Znáám v Newbury nějakého právního poradce, jehož bych mohl obtěžovat v takovou hodinu? Neznám.

„Steve, nemohu tě v té věci zastupovat, protože v tuhle chvíli potřebuješ právního poradce, a ne soudního advokáta. Pokusím se zařídit, aby za tebou právní poradce, kterého znám, přijel do Newbury, ale bude to trvat přinejmenším několik hodin.“

„Ach Bože,“ téměř se rozplakal. „Ty nemůžeš přijet?“

„Ne. To by bylo, jako kdybys chtěl po neurochirurgovi, co se specializuje na operace mozku, aby ti vytrhl zub. Daleko lepší je jít k zubaři.“ Pokud jde o názorné příklady, tak kdybych měl víc času, určitě bych přišel na lepší přirovnání, taky hodně málo mých známých právních poradců by se ochotně nechalo přirovnávat k zubaři, zvlášť nějakým ‚na operace mozku specializovaným‘ soudním advokátem.

„Kdy ten pitomej právní poradce přijede?“ ptal se Steve už zase odevzdaně.

„Jakmile se mi to podaří zařídit,“ ujistil jsem ho.

„Policajti povídali, že když budu chtít, můžu si promluvit s právním poradcem ve službě, ať už je to, kdo chce,“ oznamoval mi Steve.

„To jistě můžeš,“ odpověděl jsem. „A zadarmo, ale na tvém místě bych to nedělal.“

„Proč ne?“ vyzvídal.

„V tuhle noční hodinu nejspíš bude ve službě nějaký mladý právník, co se kvalifikoval teprve nedávno, anebo půjde o někoho, kdo nemůže sehnat jinou práci,“ vysvětlil jsem. „Ty čelíš vážnému obvinění, tak být tebou, raději bych počkal na někoho s většími zkušenostmi.“

Na druhém konci linky zavládlo dlouhé ticho.

„Tak jo, počkám,“ souhlasil nakonec.

„Dobře. Pošlu tam někoho, jak nejrychleji to půjde,“ slíbil jsem.

„Dík,“ řekl.

„A Steve, poslouchej mě,“ naléhal jsem. „Dokud tvůj právní zástupce nedorazí, nemusíš odpovídat na žádné otázky. Rozumíš?“

„Jo,“ přitakal a zívł při tom.

„V kolik jsi dnes ráno vstával?“ otázal jsem se.

„Jako dycky,“ odpověděl. „Za deset minut šest. V sedm jsem jezdil.“

„Řekni policistům, že jsi unavený a potřebuješ se vyspat. Pověz jim, že jsi vzhůru téměř sedmnáct hodin a než půjdeš k výsledku, máš právo na odpočinek.“ Není to tak doslova pravda, ale za pokus to stojí.

„Dobře,“ řekl.

„A až se tvůj právní poradce dostaví, tak do písmene poslouchej jeho rady.“

„No jo,“ řekl vcelku rozhodně. „Budu.“

Přemýšlel jsem, jestli mluví jako provinilec smířený se svým osudem.

Zavolal jsem jednomu známému právnímu poradci v Oxfordu. „Odpusť, brácho,“ odpověděl s australským přízvukem. Prý ho však zrovna plně zaměstnává výuka nádherného mladého univerzitního stvoření, jež seznamuje s rozkoší styku se starším mužem. Ze

zkušenosti jsem se poučil, že není vhodné ptát se ho, zda to nádherné mladé stvoření je rodu mužského či ženského. Soustředil se na mne nicméně natolik, že mi poskytl jméno jedné firmy v Newbury, již může doporučit, a rovněž číslo na mobil jednoho z jejich společníků.

Jistě, řekl onen společník, když jsem mu zavolaal, ujmeme se toho. Steve Mitchell je v těchto končinách dost známý a zastupovat celebritu obviněnou z vraždy je snem každého místního právníka. Nemluvě o možné výši honoráře.

Vrátil jsem se ke svým nyní již vychladlým nudlím a znovu přemýšlel o minulé sobotě v Sandownu. Promítal jsem si v hlavě všechno, co bylo řečeno, a hlavně jsem si vybavil podivné střetnutí s potlučeným Scotem Barlowem ve sprchách.

Stane se, že soudní advokáti zastupují své přátele a někdy dokonce členy vlastní rodiny. O některých ze služebně starších královských soudních radů se říká, že mají tak široký okruh přátel, že celý život stráví jejich obhajobou v trestních i občanských řízeních. Já osobně se snažím takové situaci vyhýbat. Přátelství pro mne má příliš vysokou cenu, abych je ohrožoval tím, že budu nucený odkrýt něčí tajemství a city. Pravda, celá pravda a nic než pravda se jen vzácně vyskytuje i mezi největšími kámoši, a přítel by daleko hůře nesl, kdybych mu otázku, na niž nechce odpovědět, položil já místo někoho úplně cizího. I vítězství v soudní síni může vzhledem k příliš intimnímu poznání vést k rozpadu přátelství, natožpak prohra, jež se naprosto jistě postará o to, že člověk o přítele přijde.

Zpravidla si tedy vymyslím nějakou lest, jak se takové situaci vyhnout. Většinou řeknu, že ten a ten v naší kanceláři je daleko kvalifikovanější a zkušenější pro takový případ, nebo že mám moc práce na ostatních případech, zatímco ten a ten by mohl přípravě obhajoby věnovat daleko více času. Vždycky slíbím, že budu vývoj případu sledovat, a někdy se mi to dokonce i daří.

Tentokrát jsem si nicméně žádné výmluvy vymýšlet nepotřeboval. Steva Mitchella zastupovat nemohu, neboť je mi známa jistá významná skutečnost a je daleko pravděpodobnější, že bych byl povolán svědčit pro obžalobu, než abych jednal za obhajobu. Jenže mému rozhovoru s Barlowem ve sprchách v

Sandownu nebyl nikdo další přítomen a Barlow je mrtvý, uvažoval jsem. Komu bych tu informaci měl sdělit? A kdy?

Vražda špičkového překážkového jezdce Scotta Barlowa se následujícího rána v televizních zprávách v osm hodin stala hitem číslo jedna. Reportér stojící před domem oběti oznámil, že Barlow byl nalezen v kaluži krve na podlaze své kuchyně a do hrudníku měl vražené pět stop dlouhé dvouzubé vidle. Reportér rovněž prohlásil, že policii je jistá osoba nápomocna při vyšetřování. Nezmínil, že tato osoba je Steve Mitchell, ale také neřekl, že není.

Mobil mi zazvonil ve chvíli, kdy jsem si mazal krajíček chleba.

„Haló,“ ohlásil jsem se.

„Je to Geoffrey Mason?“ otázal se šeptem tlumený, vybraně artikulující mužský hlas. „Ano,“ přiznal jsem.

„Udělejte, co se vám řekne,“ pravil hlas velmi tiše, leč zcela zřetelně.

„Co jste říkal?“ tázal jsem se překvapeně.

„Udělejte, co se vám řekne,“ zopakoval hlas stejným způsobem.

„Kdo volá?“ zeptal jsem se, ale volající místo odpovědi zavěsil.

Podíval jsem se na telefon v ruce, jako kdyby mi mohl odpovědět.

Mám dělat, co se mi řekne, povídal ten muž. Neřekl mi ale, co mám dělat a kdy. Omyl to být nemohl, zeptal se mě na jméno. To je ale divné, říkal jsem si.

Zkontroloval jsem přehled přijatých hovorů, ale jak jsem očekával, volající měl skryté číslo.

Telefon v mé ruce najednou znovu zazvonil, až jsem nadskočil a upustil jej na kuchyňskou desku. Popadl jsem ho a stiskl tlačítko.

„Haló?“ ozval jsem se tázavě.

„Je to Geoffrey Mason?“ otázal se tentokrát jiný mužský hlas.

„Ano,“ odpověděl jsem opatrně. „Kdo volá?“

„Bruce Lygon,“ představil se ten hlas.

„Á ano,“ řekl jsem s úlevou. Bruce Lygon je právník, kterému jsem včera večer volal do Newbury.

„Není vám něco?“ otázal se.

„Ne, jsem v pořádku,“ řekl jsem. „Myslel jsem, že je to někdo jiný.“

„Vypadá to, že váš přítel je docela v průšvih,“ oznámil mi Lygon. „Poldové zřejmě moc nepochybují, že to udělal. Je to dost patrné podle jejich otázek. Už to trvá od šesti od rána a teď právě máme přestávku, zatímco detektivové se radí.“

„Jaké jsou důkazy?“ zeptal jsem se.

„Zatím toho moc neprozradili, ale usoudil jsem, že oběť byla probodena nějakými vidlemi.“

„To hlásili v televizi,“ poznamenal jsem.

„Opravdu?“ zarazil se. „No, vypadá to, že ty vidle patřily panu Mitchellovi.“

„A já,“ utrousil jsem.

„Ano, a to není všechno,“ dodal. „Kromě pana Barlowa byly na vidlích nabodnuty nějaké sázenky, a ty taky patří panu Mitchellovi. Je na nich jeho jméno.“

„A jáje,“ zopakoval jsem.

„A včera přišla Barlowovi na mobil od Mitchella textová zpráva, že si to s ním vyřídí, cituji: ‚Přijdu a podám si tě, ty čmuchající zmetku,‘“ pokračoval.

„Co na to říká Mitchell?“ dotazoval jsem se.

„Nic,“ odpověděl Bruce. „Ovšem poradil jsem mu, aby nic neříkal. Jen tam sedí a je celý bledý a vyděšený.“

„Ale co řekl vám soukromě?“ naléhal jsem.

„Plácal cosi v tom smyslu, že to na něj někdo ušil,“ odpověděl Bruce, ale podle jeho tónu mi bylo jasné, že Mitchellovi nevěří. „Chcete, abych tu zůstal?“

„Já o tom nerozhoduji,“ upozornil jsem ho. „Vaším mandantem je Steve Mitchell, nikoli já. Zeptejte se jeho.“

„To jsem udělal,“ bránil se. „Řekl mi, ať zavolám vám a udělám, co mi řeknete.“

Kruci, klel jsem v duchu. Nemůžu si prostě dovolit se do tohoto případu zaplést. Od začátku o něm vím příliš, navíc to vypadá jako předem jasná záležitost, což představuje další dobrý důvod se do věci nemíchat. Kdybych mezi advokáty získal renomé, že mám příliš

mnoho prohraných případů, nepomohlo by mi to ani v mých nadějích na jmenování královským soudním radou.

„Pak raději zůstaňte,“ doporučil jsem mu, „ale připomeňte panu Mitchellovi, že ho zastupujete vy, a nikoli já, a že tudíž já taková rozhodnutí dělat nemohu. Už ho obvinili?“

„Ne,“ odpověděl. „Nejdříve provedou další výslechy. Víím taky, že prohledávají jeho dům. Řekli mu to. Čekám, že z toho vyplynou další otázky.“

Podle anglického zákona může policie klást podezřelému otázky, jen dokud ho neobviní.

„Kolik mají ještě času?“ tázal jsem se. Policie má maximálně šestatřicet hodin od okamžiku, kdy se Steve ocitl na policejní služebně, potom ho musí buď obvinít, nebo ho předvolat před magistrátního soudce a žádat o prodloužení lhůty, anebo ho propustit.

„Podle záznamu byl zatčen včera večer v osm padesát tři a na policejní služebnu dorazil v devět padesát sedm,“ informoval mě Lygon. „Doposud o prodloužení lhůty nepožádali a myslím, že se k tomu ani nechystají. Neřekl bych, že potřebují jeho odpovědi. Jejich postoj napovídá, že toho mají dost, aby ho mohli obvinít i bez dalších otázek.“

„Zůstanete tedy, dokud mu obvinění nepředají?“ ujišťoval jsem se.

„Jenom jestli ho obviní před šestou,“ odpověděl. „Potom jdu se ženou na její narozeninovou večeři, a radši bych se zodpovídal Právnícké společnosti, než abych tu večeři propásl.“ Říkal to se smíchem. Steva Mitchella možná čeká nejtěžší dostih v jeho sportovním životě, pro Bruce Lygona však jde pouze o práci. „Nedělejte si ale starosti, když budu muset odejít, bude tu někdo z mé firmy.“

„Výborně,“ souhlasil jsem. „Prosím, průběžně mě informujte, byť já ho ve skutečnosti nezastupuji.“ Ovšem jako všichni jsem zvědavý, když jde o vraždu, a navíc když také znám oběť.

„Jistě, ale pouze jestli on s tím bude souhlasit.“ Samozřejmě měl pravdu, jde o důvěrná sdělení mezi mandantem a jeho právním zástupcem a podobně.

Zatčení Steva Mitchella vévodilo první stránce poledního vydání *Evening Standart*. Popadl jsem výtisk novin, když jsem se v dešti propléтал cestou od korunního soudu v Blackfriars do místní kavárny na oběd. „ŽOKEJSKÁ HVĚZDA ZADRŽENA PRO PODEZŘENÍ Z VRAŽDY“ hlásal tučný titulek vedle archivního snímku usmívajícího se Scota Harlowa. Článek uváděl sotva víc, než co jsem již věděl, spekulovalo se v něm však, že vražda byla pomstou za to, že Barlow donášel dostihovým orgánům podrobnosti o Mitchellově nezákonném sázení.

Zapnul jsem si mobil. V hlasové schránce jsem měl jednu zprávu, ale nebyla od Bruce Lygona. Byla od toho tichého, vytríbeného našeptávače. „Nezapomeňte,“ připomínal mi výhružně, „že máte udělat přesně to, co se vám řekne.“

Seděl jsem u okna v kavárně, jedl sendvič se sýrem a okurkami a pokoušel se vymyslet, co to má pro všechno na světě znamenat. Nikdo mi neřekl, že mám něco udělat, tak jak bych se toho mohl držet? Mávl bych nad tím rukou jako nad omylem, kdyby se volající dnes ráno neptal, zda jsem Geoffrey Mason. No jsem. Nemohou však být dva Geoffreyové Masonové? Jistě ano, ale je jen jeden s mým telefonním číslem.

Rozhodl jsem se, že o tom nebudu hloubat a raději se budu věnovat naléhavější věci. Soudce dnes dopoledne nebyl nijak vstřícný a má argumentace ohledně přípustnosti uvedení předchozích rozsudků ve věci spolčení za účelem podvodu v procesu s oběma bratry ho moc nepřesvědčila. Případ se tak pro obžalobu komplikoval, nicméně ztracený nebyl. Bratři koneckonců svůj pokus připouštěli. Nám pouze zbývalo přesvědčit porotu, že tak učinili s úmyslem obohatit se.

Zavolal jsem Bruceovi Lygonovi.

„Něco nového?“ tázal jsem se.

„Ne.“ Měl jsem dojem, že se nudí. „Zřejmě čekají na výsledky nějakých forenzních expertíz. Asi na šatech a botách. A na jeho vozu.“

„Jak to snášíš?“ zajímal jsem se.

„Je otrávený,“ odpověděl. „Pořád opakuje, že by měl jet v dostizích v Huntingdonu. Vypytává se, kdy bude moci jít domů. Mám dojem, že si ne zcela uvědomuje, v jaké je situaci.“

„Takže si myslíte, že ho skutečně obviní?“

„Ale ovšem, o tom se nedá pochybovat. Za poslední čtyři hodiny se ani nenamáhali položit mu jedinou otázku. Jsou si jistí, že to udělal. Jeden z nich mu dokonce něco v tom smyslu řekl a ptal se ho, jestli se nechce raději přiznat a ušetřit jim všem spoustu práce.“

„Co na to řekl?“ vyzvídal jsem.

„Řekl jim, ať se jdou bodnout, nebo něco v tom smyslu.“ Usmál jsem se. Dovedl jsem si ten rozhovor představit. Steve s nikým nekomunikoval, aniž by svou mluvu okořenil alespoň několika hutnými výrazy.

„Tak tedy za vás doufám, že ho obviní do šesti hodin,“ řekl jsem Lygonovi s pomyšlením na narozeninovou večeři jeho manželky. „Ráno s ním k soudu půjdete vy?“

„Jestli tam půjdu? Děláte si legraci?“ podívoval se. „Nepotkávám každý den případy, které se rozebírají v poledních zprávách. Dokonce i manželka říkala, ať tu zůstanu celou noc, když to bude potřeba. Nespouštěj ho z očí, povídala, pro případ, že by si chtěl najít jiného právního zástupce.“

Možná to pro Bruce nakonec je víc než jen práce. Jestli si ale myslí, že zastupování provinilého, byť populárního a slavného klienta mu vynese uznání, tak se šeredně mýlí. Před dvěma roky jsem dramaticky neuspěl při obhajobě velice oblíbené televizní komediální herečky středního věku proti obvinění z úmyslné krádeže v obchodě a následného napadení tamního detektiva. Spáchala to sice ona, ale já jsem byl v tisku všeobecně zavrhován za to, že jsem ji z toho nedokázal vysekat. Všichni vědí, že královský soudní rada George Carmen navzdory usvědčujícím důkazům dosáhl ve věci daňového úniku osvobozujícího rozsudku pro Kena Dodda, nikdo si ale nepamatuje obhájce, kterému se při stejném obvinění nepodařilo udržet na svobodě Lestera Piggota. Takový je život a takové jsou dostihy. Vítězství je nade všechno. Přijít jako druhý je pohroma, i když je to o málo, třeba o tu nejkratší krátkou hlavu.

Odpoledne nebylo o nic lepší než dopoledne. Soudce už ani nemohl být méně vstřícný a neustále přerušoval mé otázky, když jsem se pokoušel oba obžalované podrobit křížovému výslechu. Snažil jsem se je ve stylu Perryho Masona nachytat při lži, ale pokaždé, když jsem měl pocit, že se blížím, soudce mě zarazil s dotazem, zda jsou mé otázky vskutku relevantní. To obžalovanému poskytlo čas, aby se vzpamatoval a vzchopil. Jen se na mne usmál a dál porotě vykládal lži. Věděl jsem, že lže, stejně jako to dobře věděl on sám, ale podle výrazu ve tvářích porotců jsem si uvědomil, že porota mu věří. Bylo to frustrující.

Již jsem si začínal myslet, že utržím další porážku v soudní síni, když starší z bratrů v odpověď na mé otázky neprozřetelně prohlásil, že předchozímu svědkovi obžaloby se nedá věřit, protože je to odsouzený zločinec a známý lhář. Soudní proces mnohdy závisí právě na takových maličkostech. Jelikož obžalovaný zpochybnil charakter osoby, jež proti němu svědčila, my jako obžaloba jsme nyní měli právo vzít v potaz i jeho charakter a uvedení veškerých předchozích rozsudků bylo náhle před soudem přípustné. Hurá. Chudák obhájce tam jen seděl s hlavou v dlaních. Tak krásně se mu díky předchozím soudcovým rozhodnutím dařilo tuto informaci před porotou utajit, a nakonec mu do trupu pod čárou ponoru udělá velkou díru jeho vlastní mandant. Potopení lodi se již nedokáže vyhnout.

Krátce po čtvrté hodině soudce líčení o den odročil a obžaloba měla navrch. Třeba ten případ nakonec vyhraju.

Na cestu do kanceláře jsem si se svou krabicí papírů a laptopem vzal taxi. Londýnu toho listopadového dne vládl odporně vlhký podzim, a než jsem na Theobald's Road poblíž brány do Raymond Buildings taxikáři zaplatil, denní světlo se vytratilo.

Julian Trent na mne čekal mezi dvěma řadami zaparkovaných vozů. Byť jsem byl předchozího večera poněkud ostražitý, když jsem procházel přes Barnes Common, doopravdy jsem si nedělal starosti, že by mě někdo přepadl. Trentovy výhrůžky po skončení soudního řízení jsem bral jako pouhé chvástání, jako upouštění páry po prohraném procesu. Proč by se mi taky chtěl mstít, když se stejně dostal na svobodu? Jenže nyní tu stál se svojí věrnou baseballovou pálkou a čišela z něj hrozba a nebezpečí.

Vlastně jsem ho neviděl, dokud jsem nedošel k místu, kde se schovával, neboť jsem se usilovně soustředil, abych svůj počítač, s nímž jsem balancoval na krabici s papíry, ochránil vlastním nahrbeným tělem před padajícím vlhkem. Periferním viděním jsem zachytil pohyb po své pravici, otočil jsem se a stihl jen zahlédnout jeho tvář, než mě praštil. Usmíval se.

Baseballová pálka mě v půli stehen zasáhla zezadu do nohou. Po té ráně se mi podlomila kolena a já se rozplácl na zem, přičemž krabice s papíry mi vypadla z rukou a rozsypala se. Po nenadálém úderu jsem lapal po dechu. Nevyskočil jsem na nohy, abych se bránil, kdepak. Nehybně jsem ležel na mokrému asfaltu obličejem dolů. Žádnou bolest jsem kupodivu necítil. Nohy jsem měl necitlivé, spíš jako kdyby byly odděleny od zbytku těla. Vzepřel jsem se pažemi a převálil se. Byl jsem rozhodnutý, že mi mozek z hlavy nevymlátí, aniž bych se mu podíval do očí.

Stál nade mnou a pohupoval pálkou ze strany na stranu. Na soukromé příjezdové cestě nikdo nebyl, ale měl jsem dojem, že mu na tom stejně nezáleží. Zjevně se výborně bavil.

„Zdravíčko, pane právníckej vychcánku,“ ohrnul horní ret. „Teď zrovna moc na výši nejsme, co?“

Neodpověděl jsem nikoli ze vzdoru, nýbrž prostě proto, že jsem nemohl přijít na nic, co bych řekl.

Trent se napráhl pálkou k dalšímu úderu a já byl přesvědčený, že můj čas vypršel. Složil jsem si ruce kolem hlavy, abych se chránil, zavřel jsem oči a čekal, až to křupne. Rád bych věděl, jestli tady zemřu s hlavou rozmašírovanou na kaši. Taky mě zajímalo, jestli na mě Angela bude čekat na druhé straně. Možná to vůbec nebude tak špatné.

Pálka dopadla s odporným zaduněním, ale nikoli na moji hlavu, ani na paže či ruce. Trent vši silou zasáhl můj nikým nechráněný počítač a přístroj se poslušně rozpadl na několik kusů, které hlučně zarachotily na vozovce.

Otevřel jsem oči a pohlédl na něj.

„Příště ti rozmlátím hlavu,“ oznámil mi.

Příště! Dobrý Bože, já nechci žádné příště.

Udělal krok dopředu a tvrdě mi šlápl na genitálie. Plnou váhou mi pravou nohou mezi botou a vozovkou drtil mé mužství. Tentokrát to bolelo, bolest vystřelovala, bodala, mučila. Zaúpěl jsem, stočil se do strany, a on tlak díkybohu uvolnil.

„A příště,“ upozornil mě, „ti ty koule rovnou ufiknu. Jasný?“

Tiše jsem ležel a koukal na něj.

„Tak je ti to kurva jasný?“ zopakoval svoji otázku a zíral na mě. Nepatrně jsem přikývl.

„Fajn,“ řekl. „A teď koukej bejt poslušnej advokátek.“

Pak se najednou otočil a šel pryč. Nechal mě tam ležet v kalužině stočeného do klubíčka, jak jsem se snažil zmírnit agónii bolesti mezi nohama. Mohlo se tohle vůbec přihodit ve středu Londýna jen pár yardů od stovek mých úctyhodných, skvěle vydělávajících kolegů? Takovéhle příhody přece potkávají některé z mých klientů, a ne mne.

Třásl jsem se a nevěděl, zda je to strachy, šokem, či zimou. Za posledních sedm let od Angeliny smrti jsem pro slzy nemusel nijak daleko a nyní jsem se rozplakal. Nemohl jsem si pomoci. Vlastně to bylo spíš úlevou, že jsem pořád naživu, když už jsem si byl jistý, že zemřu. Šlo o přirozenou reakci těla na vypjatou emoci, vždyť jsem se vyděsil víc než kdy za celý život.

Od chvíle, kdy jsem vystoupil z taxíku, uplynulo v reálném čase pouhých pár minut, ale můj život se změnil, z disciplíny a pořádku jsem se ocitl uprostřed chaosu a strachu. Jak snadno proběhla kastrace mé soudní autority! A jak rychle jsem propadl hrůze ze skutečné kastrace!

V naší profesi se setkáváme se strachem a zastrašováním prakticky denně. Představoval jsem si, nakolik farizejsky a blahosklonně jsem musel působit na potenciální svědky, kteří byli příliš vystrašení, aby dokázali vypovídat. „Postaráme se o vás,“ říkával jsem jim. „Ochráníme vás před násilníky,“ sliboval jsem, „musíte však udělat to, co je správné.“ Teprve nyní jsem dovedl pochopit jejich tíseň. Měl jsem Julianu Trentovi říct, ať jde do pekel, ale ve skutečnosti bych mu byl lízal boty, kdyby mi řekl, a sám sebe jsem za to nenáviděl.

Konečně se intenzita bolesti v mých slabínách zmírnila a nahradilo ji tupé škubání na zadní straně stehén, kam dopadl úder

baseballovou pálkou. I to však postupně odeznívalo a já se dokázal překulit na kolena. Nezdálo se, že by to nějak moc pomohlo, ale aspoň jsem se nemusel na svět dívat vzhůru nohama. Můj počítač už nikdo nespraví a mé dříve pečlivě srovnané soudní dokumenty poletovaly v dešti po silnici, schovávaly se za zaparkovanými auty a vznášely se vzhůru k větvím bezlistých stromů. Talár a paruka, které byly původně rovněž v krabici, nyní ležely nacucané vodou ve vedlejší louži. Nijak zvlášť mi na tom nezáleželo. Byl jsem rád, že se mi podařilo vztyčit se do víceméně vzpřímené polohy a odpotáčet se těch pár yardů ke vchodu do naší kanceláře. Kolem pořád nikdo.

Opřel jsem se o tabuli se jmény všech advokátů a zadíval se na modré vchodové dveře. Nemohl jsem si vybavit kód bezpečnostního zámku. Pracuji v této kanceláři téměř třináct let a za celou tu dobu se kód nezměnil, ale přesto jsem si teď nemohl vzpomenout. Tak jsem stiskl zvonek a odměnou se z malého reproduktoru ozval Arthurův přátelský hlas.

„Ano, kdo je tam?“ otázal se.

„Geoffrey,“ zakrákal jsem. „Geoffrey Mason. Můžete mi přijít pomoci?“

„Pan Mason?“ ujišťoval se Arthur z reproduktoru. „Jste v pořádku?“

„Ne,“ přiznal jsem.

Dveře se takřka okamžitě otevřely a Arthur, můj opožděný Samaritán, mi konečně přišel na pomoc a napůl mě odnesl halou do spisovny. Přitáhl židli a já se vděčně, i když velmi opatrně posadil, abych nerozbouřil bolavé běsy ve spodní části svého těla.

Musel na mě být úžasný pohled. Byl jsem skrz naskrz promočený a obě kolena mého proužkovaného obleku byla roztržená, jak jsem upadl na drsný asfaltový povrch. Na hrudi mi jako mokrý hadr plandala kdysi naškrobená bílá košile u z vlasů mi na čelo kapala voda. Je zajímavé, jak rychle se člověk promočí, když leží ve vytrvalém dešti.

„Dobré nebe!“ zvolal Arthur. „Co se vám pro všechno na světě stalo?“

Nečekal jsem, že Arthur bude typ, co používá zvolání ‚Dobré nebe!‘, nicméně celý svůj pracovní život strávil v těsné blízkosti

soudních advokátů, kteří se mnohdy chovají, jako kdyby žili v osmnáctém nebo devatenáctém století, a to na něm muselo zanechat stopy.

„Byl jsem přepaden,“ ohlásil jsem mu.

„Kde?“ dotazoval se.

„Venku,“ odpověděl jsem. „Mé věci leží na cestě.“ Arthur se otočil a vyrazil ven.

„Bud'te opatrný,“ volal jsem za ním, ale doopravdy jsem neočekával, že by tam Julian Trent ještě pořád obcházel. Číhal přece na mne, ne na našeho sekretáře.

Arthur se vrátil s mým talárem v jedné a s parukou v druhé ruce. Z obojího kapala na světle zelený koberec voda. Pod paží držel pár mých vodou nacucaných papírů, a já měl podezření, že většina ostatních odletěla kamsi po větru.

„To je váš počítač?“ kývl Arthur hlavou ke dveřím.

„To, co z něj zbylo,“ souhlasil jsem.

„To je zvláštní,“ poznamenal. „Lupiči většinou věci ukradnou, místo aby je rozbíjeli. Ztratilo se něco?“

„Ne, myslím že ne,“ prošacoval jsem se. Jak peněženku, tak mobil jsem našel v mokrých kapsách svého saka.

„Zavolám policii,“ prohlásil Arthur a vyrazil k telefonu na stole. „Potřebujete sanitku?“ zeptal se.

„Ne. Ale rád bych se převlékl,“ sdělil jsem mu.

Arthur pohovořil s policií. Slíbili mu, že někoho pošlou co nejdříve, i když to může chvíli trvat.

Zatímco jsme čekali, převlékl jsem se z promočených šatů do teplákové soupravy, kterou Arthur našel v kanceláři jednoho z kolegů, a pak jsem se snažil dát trochu do pořádku posbírané papíry. Arthur na druhý pokus zachránil zhruba polovinu toho, co bylo v krabici, a já strávil nějaký čas tím, že jsem jednotlivé listy rozkládal po místnosti, aby uschly. Nemohl jsem si spis znovu vytisknout, protože všechny záznamy byly pouze v mém počítači.

Byl jsem přesvědčený, že volat policii je ztráta času, a přesně tak to dopadlo. Dva uniformovaní strážníci přijeli zhruba čtyřicet minut po zavolání a vyslechli si mou výpověď. Seděl jsem ve spisovně a Arthur se motal kolem.

„Viděl jste útočníka?“ zeptal se mě jeden ze strážníků.

„Nejdřív ne,“ odpověděl jsem. „Udeřil mě zezadu baseballovou pálkou.“

„Jak víte, že to byla baseballová pálka?“ vypálil.

„Viděl jsem ji později,“ vysvětloval jsem. „Předpokládal jsem, že právě tím mě útočník udeřil.“

„Kam vás zasáhl?“

„Zezadu do nohou,“ odpověděl jsem.

Chtěli, abych jim to místo ukázal. Rozpačitě jsem si stáhl teplákové kalhoty a odhalil vzadu v půli svých stehů dvě rychle modrající zarudlé stopy. Arthurovi div nevypadly oči z důlků.

„Dost zvláštní místo pro úder,“ poznamenal druhý policista.

„Porazilo mě to dopředu,“ oznámil jsem jim.

„Ano, to muselo,“ souhlasil. „Ale většina násilníků by vás praštila přes hlavu. Viděl jste mu do obličeje?“

„Ne doopravdy,“ řekl jsem. „Byla tma.“ Proč jim neřeknu, že mě přepadl Julian Trent? Co to dělám? Nemám snad chránit právo a spravedlnost? Pověz jim to, nabádal jsem se, řekni jim pravdu.

„Poznal byste ho?“ ptal se policista.

„Pochybuji,“ slyšel jsem se říkat. *Příště ti rozmlátím hlavu*, povídal Trent. *Příště ti ty koule rovnou ufiknu*. Netoužil jsem, aby bylo nějaké příště. „Všechno se odehrálo v takovém zmatku,“ řekl jsem. „Díval jsem se hlavně na tu pálku.“

„Jste si ale jistý, že to byl muž?“ ujišťoval se.

„Myslím že ano,“ přikývl jsem.

„Černý, nebo bílý?“ chtěl vědět.

„Těžko říci.“ I mým uším to znělo směšně. Zase jsem se nenáviděl.

Zeptali se mě, zda si přeji nemocniční ošetření, ale odmítl jsem. Přivodil jsem si po jednoduchém pádu ve steeplechase už horší zranění než tahle, a přesto jsem startoval hned v příštím dostihu. Tentokrát to však bylo hodně jiné. Pády v dostizích jsou nehody, a i když zákony pravděpodobnosti mohou hlásat, že jsou nevyhnutelné, zranění při nich nejsou promyšlená a člověkem úmyslně způsobená.

Oba policisté si zjevně mysleli, že nejsem dobrý svědek, a z jejich postoje jsem vycítil, že i oni celý postup považují za ztrátu

času a zase jedno přepadení, jež nebude objasněno. Prostě se z něj stane další statistická položka na seznamu nevyřešených pouličních zločinů v hlavním městě.

„No, aspoň vám nic neukradli,“ řekl jeden z nich a zjevně tak ukončil výslech. Zaklapl poznámkový notes. „Když si později zavoláte na stanici, řeknou vám číslo, pod kterým je případ veden. Budete je kvůli počítači potřebovat pro pojišťovnu.“

„Aha. Díky. Na kterou stanici?“ optal jsem se.

„My jsme z Charing Cross,“ informoval mě policista.

„Dobře. Zavolám tam.“

„Tak jo,“ pravil druhý a zamířil ke dveřím. S tím odešli. Jistě aby vyslechli jinou oběť v nějaké jiné ulici.

„Nebyl jste jim moc nápomocný,“ prohodil Arthur téměř jako obvinění. „Jste si jistý, že jste neviděl, kdo to byl?“

„Ovšem, jinak bych jim to řekl,“ odpověděl jsem poměrně ostře, ale myslím, že mi tak docela nevěřil. Arthur mě zná příliš dobře, říkal jsem si, a už zase jsem se nenáviděl, že zrovna jeho klamu. Jenže opravdu nestojím o žádné ‚příště‘ a střetnutí s mladým panem Julianem Trentem mě vyděsilo, skutečně hodně vyděsilo. Pro tentokrát jsem naživu a následky nejsou nijak vážné. Měl jsem v úmyslu, aby to tak zůstalo.

* * *

Seděl jsem nějakou dobu za svým stolem a pokoušel se získat zpátky aspoň trochu sebedůvěry. ‚Koukej bejt poslušnej advokátek,‘ rozkazoval mi Trent. Co tím myslel? To by mě zajímalo. Kdybych byl skutečně poslušný advokátek, řekl bych policii, kdo mě přepadl a kde ho hledat. Už teď by byl zatčený a pod zámek. Ale na jak dlouho? Za to, že mě jednou udeřil do nohou a rozmlátil mi počítač, by ve vězení moc času nestrávil. Nemám nic zlomeného ani pořezaného, nemám podstatné zhmožděnininy ani poškozené orgány, jen pár trhlin na kalhotách a promočenou advokátskou paruku. Dostal by nanejvýš pokutu nebo veřejně prospěšné práce. A pak by mě mohl klidně znovu vyhledat kvůli svému ‚příště‘. Ne, díky. Má snad něco společného se šeptaným telefonickým vzkazem ‚udělejte,

co se vám řekne‘? Sice jsem si to nedokázal představit, proč by však na mě jinak zaútočil? Děje se něco velice podivného.

Na mé dveře zaklepal Arthur. Vstoupil a zavřel za sebou.

„Pane Masone,“ oslovil mě.

„Ano, Arthure?“

„Smím něco říci?“ dotazoval se.

„Ovšem, Arthure,“ pokývl jsem, i když jsem ve skutečnosti vůbec nechtěl, aby v tu chvíli cokoli říkal. Stejně bych ho nijak nezastavil. Ne, pokud se rozhodl.

„Podle mého názoru se vám vůbec nepodobá, že jste byl vůči policii tak neurčitý,“ prohlásil. Tyčil se nad mým stolem plným papírů. „Opravdu se vám to ani trochu nepodobá.“ Krátce se odmlčel. Já byl zticha. „Jste nejbystřejší a nejostřejší mladší advokát v naší kanceláři a nic vám neujde, ale vůbec nic. Vyjadřuji se jasně?“

Jeho poznámka mi zalichotila a přemýšlel jsem, co odpovědět, ale on již mezitím pokračoval.

„Máte nějaké potíže?“ otázal se.

„Ne, jistěže ne,“ ohradil jsem se. „Jaké potíže máte na mysli?“

„Jakékoli,“ odpověděl. „Třeba potíže s nějakou ženou?“

Myslí si snad, že mě přepadl žárlivý manžel?

„Ne, Arthure. Nemám žádné potíže. Přisahám.“

„Můžete se na mne kdykoli obrátit, kdybyste měl,“ nabídl mi. „Těší mne, když mohu na naše advokáty dohlédnout.“

„Děkuji, Arthure. Rozhodně bych vám řekl, kdybych nějaké potíže měl,“ ujistil jsem ho. Pohlédl jsem mu přímo do očí a kladl si otázku, zda ví, že mu lžu.

Přikývl, otočil se na patě a odcházel ke dveřím. Když je otevřel, ještě se obrátil. „A abych nezapomněl, tohle vám přišlo.“ Vrátil se zpátky k mému stolu a podal mi bílou obálku A5 označenou mým jménem. V pravém horním rohu bylo připsáno *Osobně*.

„Děkuji. Víte, kdo to doručil?“ zajímal jsem se.

„Ne,“ řekl. „Někdo to strčil do poštovní schránky ve vchodových dveřích.“

Vyčkával, ale já se ani nepohnul, abych obálku otevřel, a tak se nakonec vydal ke dveřím a odešel.

Chvilí jsem seděl a koukal na obálku. Napadlo mě, že to patrně bude vzkaz od kolegy z jiné advokátní kanceláře ohledně nějakého soudního případu, či něco podobného. Samozřejmě to tak nebylo.

Obálka obsahovala dvě věci. Jeden list bílého složeného papíru a jednu fotografii. Vzkaz mě tentokrát nenechal na pochybách, že šeptaná telefonická doporučení a návštěva Juliana Trenta spolu souvisejí.

Čtyři řádky natištěné velkými písmeny uprostřed listu hlásaly:

BUĎTE POSLUŠNÝ ADVOKÁT,
VEZMĚTE PŘÍPAD STEVA MITCHELLA – A PROHRAJTE HO.
UDĚLEJTE, CO SE VÁM ŘEKNE,
JINAK PŘÍŠTĚ NĚKOHO POTKÁ VÁŽNÉ ZRANĚNÍ.

Na fotografii stál můj osmasedmdesátiletý otec před svým domem v Northamptonském hrabství.

4

Angličanův dům je jeho hradem, alespoň se to tak říká. Seděl jsem tedy ve svém hradu s vytaženým padacím mostem a přemýšlel, co se se mnou děje.

Rozhodl jsem se odpustit si obvyklou procházku přes park Gray's Inn k autobusové zastávce na High Holborn, cestu číslem 521 na Waterloo a pak přečpaným příměstským vlakem do Barnes, následovanou chůzí přes náš veřejný park. Místo toho jsem si objednal přímo před vchod do kanceláře taxi, jež mě ve zdraví bezpečně dopravilo na Ranelagh Avenue, k mému domu, mému hradu.

Nyní jsem seděl na vysoké stoličce u kuchyňské desky a znovu a znovu prohlížel list bílého papíru. VEZMETE PŘÍPAD STEVA MITCHELLA – A PROHRAJTE HO. Podle toho, co jsem slyšel od Bruce Lygona, nebude nijak těžké případ prohrát. Veškeré důkazy tomu nasvědčují. Proč ale někomu tolik záleží na jistotě, aby případ

takto skončil? Měl snad Steve pravdu, když tvrdil, že to na něj někdo nastražil?

UDĚLEJTE, CO SE VÁM ŘEKNE. Znamená to, že musím případ přijmout a prohrát ho, nebo jsou ještě jiné věci, které mi budou přikazovány? A jak s tím souvisí útok Juliana Trenta? *Příště ti rozmátlím hlavu*, říkal. *Příště ti ty koule rovnou ufiknu*. Třeba to přepadení nemá vůbec nic společného s Trentovým soudem z minulého března. Třeba to naopak všechno souvisí s budoucím soudem Steva Mitchella.

Ale proč?

Jednou jsem měl mandanta, poměrně nechutné individuum, který mi tvrdil, že jediné, co je ještě lepší, než když se člověku podaří uniknout odsouzení za spáchaný zločin, je to, když se mu podaří dosáhnout, aby za něj byl odsouzen někdo jiný. Potom už policie dál nepátrá, vysvětloval.

„To by vás netrápilo svědomí, kdyby nějaká nebohá duše seděla ve vězení za něco, co jste spáchal vy?“ zeptal jsem se ho.

„Nebud'te blbej,“ ohradil se. „To je k smíchu. Na nikom jiným mi nesejde.“ Mezi zločinci žádná čest nepanuje.

Že by se právě tohle nyní dělo? Přísít Stevu Mitchellovi vraždu Scota Barlowa a šup, zločin je vyřešený, zatímco skutečný vrah je bezpečně za vodou?

Zavolal jsem otci.

„Haló,“ ohlásil se svým obvyklým formálním tónem. Dokázal jsem si ho představit, jak sedí ve svém domku před televizí a sleduje první večerní zprávy.

„Nazdar, tati.“

„A, Geoffe, jak jde luštění křížovek?“

„Dobře, díky. Jak se máš ty?“ Byl to rituál. Hovořili jsme spolu po telefonu jednou týdně a pokaždé jsme si vyměňovali tyhle žertíky. Je to smutné, ale nemáme si moc co jiného říci. Žijeme v různých světech. Nikdy jsme si nebyli nijak zvlášť blízcí a otec se po smrti mé matky přestěhoval ze svého rodného městského Surrey do vesnice King's Sutton poblíž Banbury. Připadalo mi to jako zvláštní volba, ale asi na rozdíl ode mne potřeboval uniknout svým vzpomínkám.

„Pořád stejně,“ sdělil mi.

„Tati, vím, že je to divná otázka, ale co máš dnes na sobě?“ zeptal jsem se.

„Šaty,“ odpověděl pobaveně. „Stejně jako vždycky. Proč?“

„Jaké šaty?“ vyzvídál jsem.

„Nač to potřebuješ vědět?“ ptal se podezíravě. Oba jsme si byli vědomi, že mám sklon kritizovat otcovu poněkud stárnoucí garderobu a že on to nemá rád.

„Prostě mi to řekni. Prosím,“ naléhal jsem.

„Žlutohnědé manžestráky a žlutou košili se zeleným pulovrem,“ pověděl mi nakonec.

„Je v tom pulovru nějaká díra?“ upřesňoval jsem si.

„To není tvoje starost,“ odvětil ostře.

„Máš díru na levém lokti?“ trval jsem na svém.

„Jenom malou,“ bránil se. „Na doma to krásně stačí. Co to má všechno znamenat?“

„Nic,“ řekl jsem zlehka. „Zapomeň na to. Zapomeň, že jsem se vyptával.“

„Jsi zvláštní chlapec,“ prohodil. Říkával to často. Já si zase myslel, že on je zvláštní otec, ale nechával jsem si to pro sebe.

„Zavolám ti zase v neděli,“ řekl jsem. Často mu volám v neděli.

„Dobře, tak zatím.“ Položil sluchátko. Vždycky nerad mluvil po telefonu a většinou byl celý netrpělivý, aby hovor co nejdříve ukončil. Dnes byl náš rozhovor ještě kratší než obvykle.

Seděl jsem a koukal na fotografii, kterou jsem držel v ruce, na fotografii, jež doprovázela vzkaz v bílé obálce. Otec na ní stál přede dveřmi svého domu a měl na sobě žlutohnědé manžestráky, žlutou košili a zelený pulovr s malou, ale jasně viditelnou dírou na levém lokti. Žlutá košile zářivě prosvítala tmavě zelenou vlnou. Fotografie musí být z dnešního dne. I když si otec nerad kupuje nové oblečení, nikdo ho nemůže obvinít, že by je nosil špinavé. Každé ráno si bere čistou vyžehlenou košili, jak mu ji dodají z místní prádelny. Mohl by sice mít dvě žluté košile, ale pochyboval jsem o tom.

Hloubal jsem, jak mohli tak rychle zařídit – ať už to byl, kdo chtěl – pořízení otcovy fotografie. Juliana Trenta propustili z vazby v

pátek a Scot Barlow byl zavražděn teprve včera. Přemýšlel jsem, zda jedno souvisí s druhým.

Bruce Lygon zatím nevolal, a tak ani nevím, zda už byl Steve Mitchell obviněn z vraždy, a přitom po mně již někdo chce, abych zařídil, že bude odsouzen. Jako v odpověď na mé úvahy zazvonil telefon. „Haló,“ zvedl jsem sluchátko. „Geoffrey?“ ozval se nyní již známý hlas.

„Bruci, co je nového?“ zajímal jsem se.

„Jsem na cestě na večeři s manželkou,“ oznámil mi. „Mitchella obvinili z vraždy dnes večer v šest a u soudu má být zítra v deset dopoledne.“

„U kterého soudu?“ tázal jsem se.

„U magistrátního soudu v Newbury,“ odpověděl. „Určitě ho vezmou do vazby. Žádný okresní magistrátní soudce u obvinění z vraždy na kauci nepřistoupí. Samozřejmě o propuštění požádám, ale muselo by se to dostat před kurážného soudce, a stejně si myslím, že je to nepravděpodobné vzhledem k příčině smrti. Je to ošklivé.“

„Ano, souhlasím. Ale nikdy nevíte, zda ve věci nesehraje určitou roli faktor celebrity,“ nadhodil jsem. Podle anglického zákona je přijetí kauce základním právem všech obviněných a k jejímu odmítnutí musí být dobré důvody. V tomto případě by uvedeným důvodem mohla být zuřivost útoku, tudíž by se dalo oprávněně předpokládat, že obviněný by mohl svůj čin opakovat, nebo že by se vzhledem k závažnosti obvinění mohl vyhýbat stíhání. Každopádně bych vsadil svůj roční plat, že Steve Mitchell skončí následujícího dne ve vyšetřovací vazbě.

„Pan Mitchell velice naléhá, abyste ho obhajoval,“ pokračoval Bruce Lygon.

Jaká ironie, pomyslel jsem si. Chce snad i Steve Mitchell, abych prohrál?

„Jsem jen mladší advokát,“ poznamenal jsem. „U takové osobnosti, jako je Steve Mitchell, budou všichni očekávat královského soudního radu.“

„On je zřejmě rozhodnutý, že byste to měl být vy,“ odpověděl.

Jenže i kdybych chtěl obhajobu převzít, soudce pověřený případem by mi jistě položil pár výmluvných otázek, jak hodlám tým

obhajoby posílit, zejména na úrovni vedení. Představovalo by to skryté doporučení, aby obhajobu vedl nějaký královský soudní rada.

Přinejlepším bych mohl očekávat, že budu jmenován jako mladší advokát asistující královskému soudnímu radovi. V takovém postavení bych zodpovídal za provedení většiny práce, připsal bych si ale jen malou zásluhu na dosažení zprošťujícího rozsudku, zatímco by na má bedra padla veškerá vina, pokud by náš klient byl odsouzen. Takový je život mladšího advokáta.

O čem to vůbec uvažuji, napomínal jsem se. Nemohu v tomto případě vystupovat. Zákon mi to nedovolí.

Udělejte, co se vám řekne.

Příště ti rozmlátím hlavu.

Rovnou ti ty koule ufiknu.

Někoho potká vážné zranění.

Do háje. Co budu dělat?

„Jste tam ještě?“ ptal se Bruce.

„Promiňte, přemýšlel jsem.“

„Tak já se v příslušnou dobu obrátím na vašeho sekretáře. Číslo mám,“ řekl.

„Dobře,“ odpověděl jsem. Zbláznil jsem se? „Ale Bruci,“ pokračoval jsem, „zavolejte mi zítra. Povíte mi, jak se to vyvíjí. A kam Mitchella posílají. Rád bych ho navštívil a promluvil si s ním.“

„Dobře,“ řekl pomalu. „To by mělo být v pořádku.“ Podle jeho tónu mi bylo jasné, že se mu to nezamlouvá.

To je docela drzost, napadlo mě. Já mu jako klienta přihrál i celebrity, a on se teď bude bránit.

„Poslyšte, Bruci, já se vám nepokouším klienta přebrat, a snad si vzpomenete, že jsem vám ho sám dohodil,“ připomněl jsem mu. „Ale potřebuji si se Stevem Mitchellem promluvit, a možná víc než jednou. Jestli se rozhodne – a já nemám ani v nejmenším v úmyslu mu to rozmlouvat –, můžete ho zastupovat po celou dobu, včetně soudního řízení. Žádám vás pouze, abyste zapojil do obhajoby někoho z naší advokátní kanceláře, ať už to budu já nebo někdo jiný. Přijde vám to fér?“

„Naprosto,“ jal se couvat. Možná ho najednou napadlo, že Steve Mitchell je můj přítel a na můj pokyn by mohl pana Bruce Lygona

pustit rychleji než rozžhavený uhlík. Bruce potřebuje mne, nikoli já jeho.

„Dobře,“ řekl jsem. „Takže mi zavoláte?“

„Spolehněte se,“ sliboval. „Hned po slyšení.“

„Dobře. Užijte si tu večeri a popřejte ode mne manželce k narozeninám všechno nejlepší.“

„To udělám, děkuji.“

Jak se dalo čekat, poslal magistrátní soud v Newbury v deset hodin následujícího dopoledne Steva Mitchella po krátkém slyšení do vazby. Podle poledních zpráv Mitchell promluvil pouze, aby potvrdil své jméno a adresu. Nebyl podán žádný návrh, nikdo nepředal žádnou žádost. Zpráva končila informací, že Mitchell stráví vyšetřovací vazbu ve věznici Bullingdon poblíž Bicestru a před korunním soudem v Oxfordu stane za sedm dní.

Sledoval jsem televizi v jedné ze zasedacích místností naší kanceláře. Můj případ spolčení za účelem obohacení skončil náhle a neočekávaně, když soud toho dopoledne v půl jedenácté znovu zasedl. Bratři se smířili s nevyhnutelným a přiznali vinu v naději, že dostanou nižší trest. Soudce to poněkud zaskočilo. Svižně poděkoval porotě, rozpustil ji, vyžádal si dohled nad oběma muži a odročil jednání o čtrnáct dní. K vynesení rozsudku se sejdeme znovu v pátek v deset za další dva týdny.

Měl jsem radost. Každé vítězství je dobré, nicméně varianta, kdy obžalovaný změnil svůj postoj a přizná vinu, je obzvlášť potěšitelná, neboť to znamená, že ač se nikdy nedozvím, zda se mi podařilo přesvědčit porotu o jejich vině, bratři sami si to mysleli. Jelikož se tedy domnívali, že nemohou očekávat zprošťující rozsudek, zpanikařili dřív, než museli. Nejlepší na tom bylo, že mne čekají dva volné týdny, které jsem původně měl strávit u korunního soudu v Blackfriars, a nyní je mohu věnovat něčemu jinému. To je vzácné. Soudní líčení mívají sklon se táhnout, ne se rychle uzavřít. Připadal jsem si jako na konci školního roku.

Po mém návratu od soudu nebylo Arthura nikde vidět, ale když jsem procházel ze zasedací místnosti zpátky ke svému stolu, byl už opět ve spisovně.

„Arthure, bude vám volat jistý pan Bruce Lygon,“ upozornil jsem ho. „Je to právník z Newbury, zastupuje Steva Mitchella.“

„Toho žokeje?“ ujist'oval se Arthur.

„Přesně toho,“ potvrdil jsem. „Pan Mitchell si prý přeje, abych ho obhajoval.“

„Jistě mu dokážeme najít nějakého královského soudního radu,“ poznamenal Arthur. Nebyl nezdvořilý, pouze na věc nahlížel realisticky.

„Přesně to jsem panu Lygonovi řekl,“ uklidňoval jsem ho.

Arthur přikývl a zapsal si úkol. „Až zavolá, budu na něj připravený.“

„Děkuji.“

Vydal jsem se do své místnosti a zavolal Bruce Lygona. Po slyšení před magistrátním soudem mi nechal zprávu, ale potřeboval jsem, aby udělal ještě něco.

„Bruci, chtěl bych navštívit místo činu,“ vypálil jsem na něj, jen co zvedl telefon. „Můžete to s policií zařídit?“ Právní zástupce obviněného má právo přístupu na místo činu, avšak pouze se souhlasem policie a teprve po shromáždění forenzních důkazů.

„Se mnou, nebo beze mne?“ tázal se Bruce.

„Jak budete chtít,“ odpověděl jsem. „Ale co nejdříve, prosím.“

„Znamená to, že ho budete obhajovat?“ vyptával se.

„Ne, neznamená,“ řekl jsem. „Zatím ne. Mohlo by mi to pomoci při rozhodování.“

„Jenže přístup mají pouze jeho právní zástupci,“ upozornil mě.

Věděl jsem to. „Když policii nebudete nic vykládat,“ namítl jsem, „nic se nedozví.“

„Dobře,“ připustil pomalu. Vycítil jsem, že je zmatený. Není sám.

„Mohl byste mi taky zařídit rozhovor s Mitchellem v Bullingdonu?“

„Ale nejste přece jeho...“ nedořekl. „Mělo by to jít,“ prohlásil nakonec.

„Skvěle,“ řekl jsem. „Zítra se to výborně hodí.“

„Dobře,“ zopakoval. „Ozvu se vám, co jsem zařídil.“

Bruce se ukázal být dobrou volbou. Je tak žhavý zastupovat slavného mandanta, že zřejmě rád sem tam přehlédne drobnou

odchylku od předpisového postupu a trošičku si pravidla přizpůsobí. Rozhodl jsem se, že Arthurovi nic vykládat nebudu. Ten by zdaleka tak ohebný nebyl.

Steve Mitchell byl velice rozčilený, když jsem se s ním následující poledne ve věznici Bullingdon setkal. Auto nevlastním, jelikož to považuji za zbytečný výdaj, zejména při stále větších zácpách a neustále rostoucích cenách parkování v Londýně, a tak zřejmě polovinu toho, co ušetřím, vydávám za pronájem vozu u Hertze na Fulham Palace Road. Tentokrát mi poskytli bronzově zbarvený Ford Mondeo, jenž snadno spolykal něco přes padesát mil do hrabství Oxfordshire.

„Proboha, Perry,“ vyhrkl Steve, jen co ho přivedli do strohé hovorny, vyhrazené pro setkání právníků a jejich klientů. „Dostaň mě z týhle příšerný díry.“

„Pokusím se.“ Nechtěl jsem, aby příliš rychle propadl přehnaným nadějím.

Pochodoval kolem místnosti. „Do háje, já to neudělal,“ prohlašoval. „Přísahám, že jsem to neudělal,“

„Sedni si,“ vyzval jsem ho. Neochotně přestal rázovat po místnosti, posadil se na šedou kovovou židli u šedého kovového stolu a já se usadil proti němu. Uvedené funkční vybavení spolu s dalšími dvěma stejnými židlemi bylo velkými šrouby přidělané k holé betonové podlaze. Místnost měřila zhruba osm čtverečních stop a zdi měla natřené odpornou krémovou barvou. Světlo skýtala velká silná zářivka v drátěné kleci uprostřed bílého stropu. Na nějaké pohodlí tu zbůhdarma nepadl ani pětník.

„Neudělal jsem to,“ zopakoval Mitchell. „Víš co – ušili to na mě.“

Jak to tak vypadá, věřil jsem mu. V minulosti jsem měl klienty, kteří přísahali na kdeco, že jsou nevinní a někdo to na ně chce shodit, ale zkušenost mě naučila většině z nich nevěřit. Jeden klient mi dokonce přísahal na matčin život, že nepodpálil svůj dům kvůli pojistce, přičemž řečená matka se nakonec dozнала, že to se synem naplánovali společně. Když proti synovi svědčila před soudem, řval

na ni z lavice obžalovaných, že ji zabije. Tolik tedy, pokud jde o její život.

Ovšem ve Stevově případě jsem měl určitý důvod mu věřit.

„Kdo to na tebe ušil?“ tázal jsem se.

„Jak to mám kruci vědět?“ vztekal se. „To bys měl zjistit ty.“

„Kdo je Julian Trent?“ zeptal jsem se klidně.

„Kdo?“ podivil se.

„Julian Trent,“ zopakoval jsem.

„V životě jsem vo něm neslyšel,“ odfrkl si Steve. Ani mrknutí oka, ani stín zaváhání v hlase. Jelikož se živím kladením otázek, věřím, že dovedu vcelku spolehlivě poznat, když někdo lže. Samozřejmě ale nejsem neomylný. Za ta léta jsem kolikrát uvěřil lidem, kteří mi vykládali lži, nestávalo se však často, že by se někdo ukázal pravdomluvný, když jsem si o něm myslel, že lže. Buď je ke mně Steve upřímný, nebo je velice dobrý lhář.

„Kdo to je?“ zajímal se Steve.

„Nikdo důležitý,“ zalhal jsem já. „Jen mě zajímalo, jestli ho neznáš.“

„A měl bych?“ ptal se.

„Ne, není k tomu žádný důvod. Proč si vlastně policie myslí, že jsi zabil Scotta Barlowa?“ rozhodl jsem se změnit téma.

„Prostě si to myslí,“ nepomohl mi.

„Jistě mají nějaké důkazy,“ připomenul jsem mu.

„Prej měl ten všivej parchant v těle vražený moje vidle.“ Dokázal jsem si představit, že když Steve mluvil o Barlowovi jako o všivém parchantovi, na policii to asi moc kladný dojem neudělalo. „Copak bych byl tak na hlavu padlej, abych toho všivýho parchanta zabil vlastníma vidlema? Nebo bych si aspoň ten podělanej krám vzal zpátky domů.“

„Co ještě mají?“ vyptával jsem se.

„Něco jako že se v mém autáku našly fleky vod jeho krve a jeho vlasy a že na mejch botách taky našli jeho krev. To je všechno zatracenej nesmysl. Nikdy jsem v jeho baráku nebyl.“

„Kde přesně jsi tedy byl v době jeho smrti?“ zeptal jsem se.

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Neřekli mi, kdy zemřel. Ale vyptávali se mě co jsem dělal vod jedný do šesti v pondělí vodpoledne. Řekl

jsem jim, že jsem jezdil na dostizích v Ludlow. Ale není to pravda. Mítink zrušili, protože ta blbá dráha byla po dešti nacucaná jak houba.“

To je opravdu hloupé, pomyslel jsem si. Lhaní mu polici zrovna nenakloní, a je přitom tak snadné si to ověřit.

„Kde jsi teda byl?“ zopakoval jsem otázku.

Zdálo se mi, že se mu do odpovědi nechce, tak jsem jen seděl a tiše čekal.

„Doma,“ řekl nakonec.

„Sám?“ tlačil jsem na něj.

„Jo, byl jsem sám a celý voduředne jsem si četl,“ prohlásil.

Byl jsem si jistý, že teď lže, a nelíbilo se mi to. „Tak to je škoda,“ prohodil jsem. „Kdyby s tebou někdo byl, mohl by ti dosvědčit alibi.“

Mlčel.

„Víš, co znamená slovo ‚alibi‘?“ zeptal jsem se. Zavrtěl hlavou. „Je to latinsky. Znamená to ‚někde jinde‘. Neotřesitelné alibi je důkazem nevinu.“ Snažil jsem se odlehčit atmosféru. „Ani ty, Steve, nedokážeš být na dvou místech najednou. Jsi si jistý, žeš byl celé odpoledne sám?“

„Absolutně,“ řekl vzdorně. „Chceš říct, že jsem lhář?“ Vstal a tvrdě na mne pohlédl.

„Ne, jistěže ne,“ popřel jsem jeho obvinění. Jenže je lhář. „Chci se pouze ujistit, že si všechno správně vybavuješ.“

Doufal jsem, že se zase posadí, ale opět začal chodit po místnosti jako tygr v kleci.

„Řeknu ti, co si vybavuju,“ pronesl k mým žádům. „Vybavuju si, že jsem v baráku Scota Barlowa nikdy nebyl. V pondělí, ani nikdy jindy. Dyt' jsem vůbec nevěděl, kde ten všivej parchant bydlí.“

„Co ta textová zpráva?“ zeptal jsem se. „Jak se v ní psalo, že přijdeš a vyřídíš si to s ním?“

„Žádnou takovou pitomou zprávu jsem neposlal,“ odpověděl. „A už vůbec ne jemu.“

Policie přece musí mít záznamy telefonických spojení, pomyslel jsem si.

Steve přešel na protější stranu a posadil se.

„Moc slavně to nevypadá, co?“ prohodil.

„Ne, Steve, to tedy nevypadá.“ Chvíli jsme tam mlčky seděli.
„Kdo bude mít prospěch z Barlowovy smrti?“ otázal jsem se.

„Reno Clemens se musí celou cestu k cílovému sloupku prohejbat smíchy,“ pravil jízlivě. „Když je Barlow po smrti a já jsem tady, zbavil se nás vobou.“

Považoval jsem za nepravděpodobné, že by se Clemens uchýlil až k vraždě a falešnému obvinění, jen aby se zbavil svých dostihových soupeřů. Nepokoušel se však kdosi ze stejného důvodu zlámat nohu svému bruslařskému protivníkovi?

„Já to neudělal, rozumíš!“ Podíval se na mne. „Ne že by mi bylo líto, že je po něm.“

„Co mezi vámi bylo?“ zeptal jsem se. „Proč jsi ho tak strašně nenáviděl?“ Říkal jsem si, že se ho na incident ve sprchách v Sandownu ptát nebudu. Prozatím ne. V tuto chvíli je daleko lepší, když vůbec nikdo nebude vědět, že jsem viděl Barlowa ležet ve sprše a co mi řekl.

„Nesnášel jsem ho, protože to byl kluzkej, všivej parchant,“ prohlásil Steve.

„Jak to kluzký?“ vyzvídál jsem.

„Prostě tak.“

„Poslyš, Steve, jestli chceš, abych ti pomohl, budeš mi muset všechno povědět. Jak to tedy bylo s tou jeho kluzkostí?“

„Vtíral se stevardům, když někdo něco zvorál.“

„Jak to víš? Řekl jim někdy něco na tebe?“

„Co, stevardům?“

„Ano,“ přikývl jsem úpěnlivě, „stevardům.“

„No... ne,“ řekl. „Na mě stevardům nic nepráskl, ale stejně to byl parchant.“

„Ale proč?“ už jsem téměř křičel a rozhodil doširoka ruce.

Steve vstal a odvrátil se ode mne. „Protože,“ spustil překotně, „řekl mý zatracený manželce, že mám poměr.“

Aha, pomyslel jsem si. To by vysvětlovalo jeho nenávist. Steve pokračoval, aniž se otočil: „Vona pak vodešla a vzala děcka s sebou.“

Ještě jednou ‚aha‘.

„Jak Barlow věděl, že máš poměr?“ zeptal jsem se.

„Měl jsem ho s jeho ségrou,“ objasnil mi.

„Ví to policie?“

„No to sakra doufám, že ne,“ otočil se ke mně zpátky. „To by jim kruci poskytlo motiv, že jo?“

„Kdy k tomu došlo?“ zeptal jsem se.

„To už je léta,“ odsekl.

„A máš pořád ještě s Barlowovou sestrou poměr?“

„Né, byl to jen takovej záskok,“ prohlásil. „Skončilo to hned tenkrát, ale Natálie, to jako manželka, se domů nevrátila. Šla a provdala se za nějakýho zasranýho Australana a teď bydlí v Sydney. S mejma dětma. No jen mi řekni, jak se s nima mám vidět, když jsou někde na druhým konci světa? Za všechno může ten parchant Barlow.“

Říkal jsem si, že porota takové zhodnocení situace patrně sdílet nebude.

„A co ty sázenky nabodnuté na vidle?“ zeptal jsem se ještě.

„To se mnou nemá nic společnýho,“ prohlásil Steve.

„Je na nich ale tvoje jméno,“ upozornil jsem ho.

„Jó, a byl bych tak blbej, abych je nechal napíchnutý na těch pitomejch vidlích, kdybych je do Barlowa vrazil já? Nebud' jak zabeďnej. Je úplně jasný, že to na mě někdo ušil. To přece musíš vidět, ne?“

Přišlo mi, že policie Steva skutečně považuje za velice hloupého, jestliže je o jeho vině přesvědčená na základě takových skutečností. Anebo mají forenzní důkazy, o nichž ještě nic nevíme. Dozvíme se to v příslušnou dobu, v přípravném slyšení před procesem, ale zatím se můžeme pouze dohadovat. Rozhodně však bude stát za pokus se před soudem na tuto stránku zaměřit.

„Byly to skutečně tvoje sázenky?“ ujišťoval jsem se. Oba víme, že sázení na koně je v rozporu s podmínkami jeho jezdecké licence.

„Mohly bejt,“ připustil. „Ale pak by na nich nebylo moje jméno. Tak blbej nejsem.“ Zasmál se. „To je teď asi nejmenší z mejch starostí.“

„Je pravda, že Barlow probíral ostatním žokejům kapsy a hledal sázenky?“ zeptal jsem se.

„Nevím,“ řekl. „Pochybuju. Tudle pomluvu jsem pustil do světa já.“ Ušklíbl se na mne. „Byl bych vo něm řekl cokoli, jen abych ho dostal.“

Jak vidno, ve skutečnosti byl kluzký, všivý parchant Steve Mitchell, a ne Scot Barlow.

„Doufám, že ho nezabila právě tahle pomluva,“ prohodil jsem. Steve na mne pohlédl. „Ale houby,“ prohlásil.

5

Úterní večer jsem strávil u svého trenéra Paula Newingtona v Great Milton.

Steva Mitchella, oddávajícího se sebelítosti, jsem zanechal ve věznici Bullingdon.

„Kdy mě vocud’ dostaneš?“ vyptával se, když jsme si na rozloučenou podali ruce.

„Vážně nevím, Steve. U obvinění z vraždy je velice nepravděpodobné, že by ses dostal ven na kauci.“

„Ale já to neudělal,“ opakoval už zase.

„Policie to tak nevidí,“ připomněl jsem mu. „Obávám se, že soud dá na policii víc než na tebe.“

„Zkusíš to ale, že jo?“ dožadoval se.

Soukromě jsem byl toho názoru, že by to byla naprostá ztráta času.

„Pošlu Bruce Lygona, aby podal žádost,“ ujistil jsem ho.

„Chci, abys to udělal ty,“ naléhal.

Já si ovšem uvědomoval, že nepůsobí nejlépe, když se u jednání o kauci objeví soudní obhájce. Je to vnímáno jako přehánění. V očích některých lidí to dokonce vyvolává dojem, že obviněný je doopravdy vinen. Někdy sama tato skutečnost může zvrátit příznivé rozhodnutí. A stejně, v případech vraždy je propuštění na kauci asi tolik jako šafránu.

„V tom není žádný rozdíl,“ řekl jsem Stevovi.

„Kdy se teda asi tak dostanu ven?“ vyptával se téměř zoufale.

„Steve, raději se připrav na dost dlouhý pobyt. Datum hlavního líčení bude nejspíš stanoveno až za šest měsíců, a může to trvat i rok.“

„Rok!“ vykřikl a zbledl. „Ach Bože, to se dočista zblázním.“

„Udělám, co budu moci, abych tě dostal ven dřív, ale nechci ti dávat příliš mnoho nadějí.“

Viděl jsem, jak tam stojí se svěšenými rameny a vypadá daleko menší než na svých pět stop šest palců. Je to sice celkem arogantní sobec, jenž dopaluje většinu lidí, které potká, ale není pochyb, že je jedním z nejlepších ve své zvolené tvrdé a fyzicky náročné profesi. V podstatě je neškodnou obětí a jsem si jistý, že není vrah. Vlastně si tuhle noční múru nezaslouží.

Myslel jsem, že se rozpláče. Snad teprve v tu chvíli si uvědomil, v jakém je průšvih, a byl z toho vedle.

Nerad jsem Steva opouštěl v tomhle stavu. Během let jsem nechával klienty ve vazební věznici v citovém rozpoložení, jež se pohybovalo od bezbřehého vzteku až po naprosté zhroucení. Nikdy to nebylo lehké, ale tentokrát jsem poprvé opravdu cítil hněv spolu se svým klientem. No tak, brzdi, připomenul jsem si najednou. On není tvůj klient, a ani nemůže být.

* * *

Návštěvy u Paula Newingtona pro mne vždycky představovaly únik od obvyklé práce. Byl tak jiný než lidé, s nimiž jsem měl každodenně co do činění. Myslím, že jsem ho například nikdy neviděl s kravatou, a jen zřídkka v saku. Doma zpravidla nosil modré džínsy s ošoupanými koleny a roztřepenými nohavicemi. Dnes večer měl navíc černý svetr s emblémem „Motorhead“ vyvedeným přes celý hrudník písmeny ve tvaru blesků. Já bych si takovou garderobu patrně nezvolil, když hostím jednoho ze svých majitelů.

Právě proto jsem ho ale měl tak rád. Říkával, že koním je jedno, jestli je třeba v županu, tak proč by na tom mělo záležet jejich majitelům. Taktně jsem mu nenaznačil, že koně mu za ustájení a výcvik neplatí. Tento jeho postoj byl jedním z důvodů, proč tak úplně nepronikl do vyšších sfér. Bohatí majitelé vyžadují respekt a

dle svého názoru si od svého trenéra zaslouhují patřičné zacházení. Bohatí majitelé kupují nejlepší koně.

Paulovy nejbohatší majitele k sobě ustavičně lákali jiní trenéři, ochotnější klanět se a přizpůsobovat se jejich vrtolům. Já sám jsem odolal dvěma takovým nájezdům, protože mám uvolněnou atmosféru Paulovy stáje rád. Představuje pro mne protipól k starosvětské formálnosti, již si až příliš užívám v soudních síních.

Obešli jsme s Paulem stáje, zatímco jeho zaměstnanci pilně čistili stání a rozvázeli krmení a vodu na noc. Sandeman ve svém boxu vypadal báječně, hnědá srst mu leskle zářila a žádný nepříznivý následek po dostihu v Sandownu předchozí sobotu na něm nebyl patrný.

Zašel jsem k němu a poplácal ho po krku.

„Hodný koník,“ chválil jsem ho tiše. „Moc hodný koník.“

Odfrkl nozdrami, přenesl váhu a otočil ke mně hlavu, aby se přesvědčil, zda pro něj mám pamlsek. Nikdy jsem k Paulovi nejezdil bez nějakého toho jablka v kapse a dnešek nebyl výjimkou. Sandeman vděčně a hlučně žvýkal Granny Smith a na podestýlku mu odkapávaly sliny a odpadávaly drobné kousky jablka. Pro nás oba to bylo uspokojivé setkání. Rozloučil jsem se s ním dalším poplácáním po krku a on při tom kývl hlavou nahoru a dolů, jako kdyby se mnou souhlasil.

„Uvidíme se ráno, chlapče,“ zavolal jsem na něj, když jsem odcházel z jeho boxu. Častokrát jsem se zamýšlel nad otázkou, zda si naši koňští partneři uvědomují hloubku oddanosti, již k nim cítíme.

Paulova manželka Laura nám uvařila večeři a jako vždy jsme se usadili kolem kuchyňského stolu z vyběleného borového dřeva a jedli její vynikající makaróny se sýrem a cibulkou. Netrvalo dlouho a rozhovor se stočil na současné nejžhavější téma dostihových kruhů.

„Myslíš, že to udělal?“ dotazoval se Paul s plnou pusou.

„Kdo? Steve Mitchell?“

„Uhm,“ nacoval si do úst další sousto těstovin.

„Důkazy tomu nasvědčují,“ řekl jsem.

„Kam se ten svět řítí?“ pohoršoval se Paul. „Když jsem ještě jezdil, panovalo větší kamarádství než dneska.“

Pomyslel jsem si, že Paul se ve vzpomínkách na to, jak to chodilo dřív, dívá růžovými brýlemi. Rivalita mezi žokeji vládla odjakživa, a když se vám třeba v devatenáctém století, v časech velkého Freda Archera, podařilo zařídit, že váš soupeř zmeškal parní vlak na dostihové závodiště, jednalo se o stejně legitimní taktiku, jako kdybyste ho porazili v těsném finiši.

„Ty si myslíš, že to udělal?“ oplatil jsem Paulovi otázku.

„Já nevím. Ty jsi právník,“ odpověděl.

„Musel by být strašný hlupák, aby tam zanechal všechny ty stopy,“ řekl jsem. „Vražedná zbraň trčící z těla oběti patřila jemu. A údajně to odpoledne poslal Barlowovi textovou zprávu, že si to s ním přijede vyřídit.“

„Já myslel, že je Steve Mitchell chytřejší,“ vrtěl Paul hlavou. Zjevně obviněného odsoudil dřív, než byl předvolán první svědek.

„Tak jasně bych to neviděl,“ prohodil jsem. „V tom případě je mnoho otázek, které čekají na odpověď.“

„Ale kdo jiný to mohl udělat?“ zapochyboval Paul. „Všichni věděli, že Mitchell Barlowa nesnáší. Napětí mezi nimi by se dalo krájet nožem.“

„Reno Clemens vydělá na tom, že má oba z cesty,“ nadhodil jsem.

„Prosím tě! Reno je sice zatraceně dobrý žokej, ale těžko je vrah. Nemá na to hlavu,“ namítl Paul.

„Třeba má kolem sebe další lidi, kteří na to hlavu mají,“ uvažoval jsem.

Paul odmítavě mávl rukou a dolil nám do skleniček víno.

„Znáte někoho, kdo se jmenuje Julian Trent?“ využil jsem odmlky.

„Ne,“ řekl Paul. Laura zavrtěla hlavou. „Je to žokej?“

„Ne. O nic nejde, jen mě to tak napadlo,“ vytácel jsem se.

„Kdo to je?“ ptal se Paul.

„Jeden můj bývalý klient,“ vysvětlil jsem. „Jeho jméno se párkrát objevilo v souvislosti s Barlowem, tak jsem jen chtěl vědět, jestli ho náhodou neznáte. Není to důležité.“

Na chvíli zavládlo ticho, jak jsme se soustředili na jídlo.

„Víte, proč se Barlow a Mitchell tak nenáviděli?“ zeptal jsem se posléze.

„Nemělo to náhodou něco společného s Barlowovou sestrou?“ přemýšlel Paul nahlas. „Mitchell s ní měl poměr nebo co.“

„Je to velká hanba!“ zvolala najednou Laura.

„Co je hanba?“ podivil jsem se.

„To s Barlowovou sestrou,“ řekla.

„A co je s jeho sestrou?“ pídil jsem se.

„Ty to nevíš?“ Když viděla můj nechápatý výraz, pokračovala: „V červnu se zabila.“

„Jak?“ V duchu jsem si kladl otázku, proč se mi o tom Steve Mitchell neobtěžoval zmínit.

„Na večírku. Zřejmě propadla depresi a píchla si velikou dávku anestetika,“ vykládala Laura.

„Jak se dostala k anestetiku?“ žasl jsem.

„Byla veterinářka,“ objasnil mi Paul. „Specializovala se na koně.“

„Kde působila?“ chtěl jsem vědět.

„V Lambournu,“ informoval mě Paul. „Pracovala na koňské klinice. Obracela se na ni většina místních trenérů. Byla ale samozřejmě součástí týmu.“

„Jen si vzpomeň,“ pobízela mě Laura. „V televizi i v novinách kolem toho bylo velké haló.“

„V první polovině června jsem byl pryč, propásl jsem to,“ vysvětlil jsem. Zastupoval jsem na Gibraltaru klienta obviněného z praní špinavých peněz. Dlouhá ruka anglického zákona stále ještě dosáhne až do našich bývalých kolonií a závislých území. „Co to bylo za večírek?“

„U Simona Daceyho,“ řekl Paul.

Znovu jsem se zatvářil nechápavě.

„To je trenér. Dělá jen rovináře. Do Lambournu se přistěhoval asi před pěti lety z Middleham in Wensleydale.“ To by vysvětlovalo, proč o něm nic nevím. „Po vítězství v Derby uspořádal večírek. Když vyhrál Peninsula, víš?“

I já jsem už slyšel o Peninsulovi. Jedná se o nejdražší koňské maso na světě. Jako dvouletý byl koněm roku a v této sezoně se v květnu stal vítězem 2000 Guineas v Newmarketu, v červnu zvítězil v

Derby v Epsomu, v minulém měsíci pak v Breeders Cupu v Santa Anita Parku v Kalifornii, a nyní směřuje k lukrativním výdělkům v chovu.

„To muselo hosty večírku mimořádně potěšit,“ prohodil jsem jedovatě.

„Ani trochu,“ pravila Laura vážně. „Byli jsme tam. Známe Simona z doby, kdy jsme ještě bydleli v Yorkshiru, Paul pro něj v začátcích pracoval jako asistent. Večírek byl obrovský. Velikánský stan v zahradě s živým orchestrem a vůbec. Byla to ohromná zábava. Aspoň tedy do chvíle, než kdosi našel Millie Barlowovou.“

„Kde ji našli?“ vyzvídal jsem.

„V domě,“ řekl Paul. „Nahoře v jednom z pokojů.“

„Kdo ji našel?“ vyptával jsem se dál.

„Nemám tušení,“ připustil Paul. „Přijela policie a večírek kolem deváté večer ukončila. Slavilo se už od oběda. Vlastně to právě jako nedělní oběd začalo, a pak to prostě jen jelo dál.“

„Co policie udělala?“ zajímal jsem se.

„Zapsala si jména a adresy a poslala nás domů. Většina z nás v domě vůbec nebyla. Hledali svědky, kteří by jim řekli, do viděl Millie Barlowovou naposled, ale my jsme ani neoděli, jak vypadá, tak jsme odešli, hned jak to bylo možné.“

„Byli si jistí, že jde o sebevraždu?“

„Všichni si to mysleli,“ prohlásil Paul.

„Z čeho měla takovou depresi?“

„Tebe to najednou nějak zajímá!“ zarazil se Paul.

„Mám zkrátka podezřívavou povahu,“ zasmál jsem se. „Jedna násilná smrt v rodině je neštěstí, dvě taková úmrtí v rozpětí pěti měsíců mohou být víc než jen náhoda.“

„Páni,“ zvolala Laura, náhle plná zvědavosti. „Chceš říct, že Millie někdo zavraždil?“

„Ovšemže ne,“ ohradil jsem se. „Pouze mě zajímá, zda vyšetřování došlo k závěru, že se zabila sama a proč to udělala.“

„Nevím,“ zamyslela se Laura. „Vlastně ani nevím, jestli se nějaké vyšetřování konalo.“

O případu jsem neslyšel ani nečetl, ale vím, že úřední systém stanovení příčiny smrti, podobně jako všechny další články práva a

spravedlnosti, bývá mnohdy pomalý a zdlouhavý. Není nijak neobvyklé, že koroner otevře jednání a vzápětí je odročí o celé měsíce, nebo třeba i roky. V duchu jsem si poznamenal, že si to mám vyhledat na internetu.

„Co můj kuň?“ změnil jsem téma.

„Leniví a tloustne, stejně jako jeho majitel,“ zasmál se Paul.

Připil jsem velice dobrým červeným vínem na naši sdílenou lenost a tloušťku, přidal si makaróny, a přibral tak dalších pár uncí.

Hrozně rád jezdím za chladných, jiskřivých zimních rán, kdy se můj dech viditelně vlní ve vzduchu a odráží se od zmrzlého bílého poprašku na zemi, blýskajícího se jako diamanty ve slunečním svitu. Tento pátek k takovým dnům bohužel nepatřil. Vytrvale přšelo a o helmu mi z výšky pleskaly velké kapky deště.

Cestou přes Great Milton na tréninkové cvaly za vesnicí jsme se Sandemanem šli jako šestí v zástupu Paulových deseti koní. Podkovy jim klapaly na tvrdém povrchu cesty, ale koně i jezdci byli promočení, ještě než za svítání přesně v sedm třicet vykročili ze dvora stájí. Nyní mi voda v potůčcích stékala po krku za límec zpola nepromokavé bundy. Nevadilo mi to však, a Sandemanovi také ne. Cítil jsem, jak se jeho svaly pode mnou vlní. Velice dobře věděl, proč ho vzbudili a vyvedli ze stájí do deště, i kam přesně jde. Oba jsme byli rozjaření očekáváním rychlého pohybu, který spolu zakrátko budeme sdílet.

Vítr se mi opíral do bundy a kapky deště mě štípaly do tváří, nic však nemohlo smazat můj široký úsměv, když jsme cválali rychlostí téměř třiceti mil za hodinu a já se silou mocí snažil zabránit Sandemanovi, aby neběžel ještě rychleji. Viditelně se již zcela vzpamatoval z tímílového dostihu minulou sobotu a stejně jako já se těšil na návrat na dostihové závodiště.

Paul seděl na koni na vršku cvalové dráhy a sledoval, jak se k němu plynule blížíme. Chtěl jsem do písmene dodržet jeho instrukce. Stejnomořný cval tříčtvrteční rychlostí, řekl, a držet se vedle jednoho z dalších koní. Zdůrazňoval, že nemám jezdit finiš, abych koně nepřetáhl. Usilovně jsem se snažil dělat to, oč mě požádal, ale Sandeman pode mnou vypadal, že je rozhodnutý závodit, a jako vždy

se pokoušel dostat se nosem před druhého koně. Dal jsem mu důraznou, zádrž otěží a srovnal si ho v ruce. Navzdory svému poněkud neformálnímu jednání s majiteli je Paul vynikajícím trenérem a jeho koně v dostizích jen zřídka neuspěli z důvodu přetrénovanosti či nedostatečné přípravy doma. V tomto směru jsem o jeho úsudku nikdy nepochyboval.

Stáhl jsem Sandemana do klusu a pak do kroku a smál jsem se při tom. Nádherný způsob, jak si z vlasů nechat odváť pavučiny soudní síně! Krokoval jsem s koněm na kruhu, aby vychladl, zatímco ostatní dokončovali svoji cvalovou práci. Pak se šňůra koní zase odvinula z kopce a přes vesnici zpátky do Paulových stájí.

Hrabství Oxfordshire se probouzelo k životu a silniční provoz za dobu, již jsme strávili na galopech, výrazně vzrostl. Nyní kolem nás svištěly proudy netrpělivých lidí dojíždějících do práce, aby se mohly zařadit do dlouhých kolon na nedaleké dálnici M40 ve směru do Londýna. Přemýšlel jsem, jaké mám štěstí, že je mi dána tato možnost úniku z vřavy městského života, a jako vždycky jsem si sliboval, že to takhle budu dělat častěji. Život tady v hloubi anglického venkova se zdál na miliony mil vzdálený baseballovým pálkám a rozmláceným počítačům. Třeba bych tu měl rovnou zůstat a všechno ostatní nechat být, dumal jsem.

Mé sny o tom, jak uteču všem životním trablům, vydržely pouze do chvíle, kdy jsme se vrátili k Paulovi do dvora. Když jsem sklouzl ze Sandemanova hřbetu, vyběhla z domu Laura.

„Asi před deseti minutami ti volal nějaký pan Lygon,“ oznamovala mi, zatímco jsem Sandemana odváděl do stáje. Šla za námi. „Zdalo se, že mu moc záleží na tom, abys mu zavolał, jen co se vrátíš.“

Poděkoval jsem jí za vyřízení vzkazu a v duchu se divil, jak Lygon věděl, kde mě hledat. Podíval jsem se na hodinky. Bylo za deset minut devět.

Sundal jsem Sandemanovi uzdečku a sedlo, nandal mu ohlávku a přehodil přes něj suchou deku.

„Promiň, kamaráde,“ omlouval jsem se mu. „Za chvíli se vrátím a budu se ti věnovat.“

Zavřel jsem box, než kůň stihne vyklouznout ven, a šel do domu. Na čistou podlahu Lauřiny kuchyně ze mne kapala voda.

„Bruci, jak jste věděl, kde jsem?“ otázal jsem se, když zvedl telefon.

„Váš sekretář mi řekl, že dnes nemáte žádné soudní jednání a že jste mu říkal, že nebudete v kanceláři, takže prý nejspíš budete na koních.“ Jako bych Arthura slyšel. „Pak už to bylo jednoduché. Vyhledal jsem si na webové stránce *Racing Post*, kdo vám koně trénuje.“

Jestli mě Bruce Lygon tak snadno našel, může to udělat i Julian Trent či ten, kdo za ním stojí, uhlazený šeptající muž z telefonu. Musím se naučit být opatrnější.

„Často navštěvujete webové stránky *Racing Post*?“ otázal jsem se Bruce jízlivě.

„Neustále,“ odpověděl nadšeně. „Miluju dostihy.“

„Neříkejte mi, zda jste někdy vyhrál či prohrál peníze vsazené na Scota Barlowa nebo Steva Mitchella. Nechci to vědět,“ upozornil jsem ho. Neměl by to vědět ani nikdo jiný, uvažoval jsem.

„No vidíte!“ zvolal. „To mě vůbec nenapadlo.“

„Tak jak vám mohu pomoci?“ zeptal jsem se.

„Vlastně je to obráceně,“ sdělil mi. „Podařilo se mi zařídit návštěvu místa činu.“

„Dobrá práce. Kdy?“

„Dnes. Na policii říkali, že tam můžeme ve dvě odpoledne. Zdůraznili ovšem, že to bude návštěva v jejich doprovodu.“

Budiž, říkal jsem si. Překvapilo mě, že nás tam vůbec nechají jít tak brzy.

„To je v pořádku,“ souhlasil jsem. „Kde to je?“

„V Great Sheffordu. To je vesnička mezi Lambournem a Newbury. Domek se jmenuje Zimostráz.“ To nezní jako pravděpodobné místo krvavého zločinu. „Sejdeme se tam ve dvě?“

„Je poblíž nějaká hospoda?“ dotazoval jsem se.

„Ano. Jistě. Jedna je na hlavní ulici.“

„Co abychom se tedy sešli v jednu hodinu tam? Na oběd,“ navrhl jsem.

„Hm,“ zamyslel se. „Ano, myslím, že to půjde. Ale pro jistotu mějte u sebe telefon.“

„Dobře, tak se uvidíme později.“

„Jak mě poznáte?“ otázal se.

„Budete držet výtisk *Racing Post*.“ Zasmál jsem se a on taky.

Racing Post nebyl potřeba. Když jsem vešel do hostince U labutě přesně v jednu hodinu, byli v baru pouze tři lidé. Dva z nich byli jednoznačně pár, hlavy měli blízko u sebe a drželi se za ruce, jako kdyby měli tajnou mileneckou schůzku daleko od domova.

Třetí byl muž blížící se padesátce, ve světle šedém obleku s bílou košilí a modrou pružovanou kravatou. Krátce se na mne podíval, načež jeho pohled sklouzl přes mé rameno zpátky ke dveřím, jako kdyby očekával někoho jiného.

„Bruci?“ přistoupil jsem k němu.

„Ano?“ pronesl tázavě a letmo mi pohlédl do tváře, než se zase zadíval přes mé rameno.

„Já jsem Geoffrey,“ představil jsem se. „Geoffrey Mason.“

„Á,“ protáhl. Nechtělo se mu spustit oči ze dveří. „Čekal jsem někoho... víte, trochu staršího.“

Na tohle jsem si již zvykl. V lednu mi bude šestatřicet, ale zřejmě vypadám o dost mladší. V soudní síni to není zrovna výhoda, pro mnohé soudce se často Věk rovná schopnostem. Odhadoval jsem, že při této příležitosti Bruce očekával, že budu podobně oblečený jako on, v obleku a s kravatou, zatímco já přišel v džínách a krátké hnědé semišové bundě přes kostkovanou košili s rozhalenkou. Možná jsem sám sobě pořád ještě chtěl namluvit, že Steva Mitchella ve skutečnosti nezastupuji, a proto jsem zamítl střízlivý tmavý oblek, když jsem se u Paula převlékal z promočeného jezdeckého oblečení.

„Staršího a moudřejšího?“ znásobil jsem Bruceovy rozpaky.

Zasmál se. Bylo to takové nervózní uchechtnutí. Ani on nebyl přesně takový, jak jsem čekal. Byl naopak o něco starší, než jsem si podle hlasu v telefonu představoval, a méně sebejistý, než se mi zamlouvalo.

„Co budete pít?“ zeptal jsem se ho.

„To je dobré,“ ukázal na zcela vypitý pintový džbánec na baru.
„Zvu vás.“

„Tak tedy já si dám dietní kolu, prosím,“ rozhodl jsem se.

Objednali jsme si rovněž jídlo a odnesli si pití ke stolu v rohu místnosti, kde si budeme moci promluvit, aniž by barman slyšel každé naše slovo.

„Setkal jste se včera s Mitchellem?“ zeptal se Bruce.

„Ano.“ Nijak jsem odpověď nerozvedl.

„Co říkal?“ tázal se dychtivě.

„Moc toho neřekl. Tvrdí, že to na něj někdo chce shodit.“

„To vím. Věříte mu?“

Neodpověděl jsem. „Věděl jste, že Scot Barlow měl sestru?“ zeptal jsem se místo toho.

„Ne. Měl bych to vědět?“

„Zdá se, že si letos v červnu vzala život.“ Nezdálo se, že mu to něco říká. „Během večírku v Lambournu,“ dodal jsem.

„Cože? Ta veterinářka?“ zvolal.

„Přesně ta. Millie Barlowová.“

„No tohle! V našich končinách to tehdy byla bomba.“

„Proč?“ vyzvídal jsem.

„Nejspíš kvůli všelijakým dohadům,“ řekl. „A pak, všechny ty celebrity, co se večírku zúčastnily a vyslýchala je policie.“

„O jaké dohady se jednalo?“

„Drogy,“ pravil. „Zřejmě se tam hodně šňupal kokain. Prostě manýry celebrit. Nejdříve se myslelo, že se ta veterinářka předávkovala, ale potom se ukázalo, že šlo o koňské anestetikum a zřejmě si to píchla úmyslně.“

„To víte, nebo jen hádáte?“ zeptal jsem se.

„Všichni to říkají,“ odpověděl. „Prý nechala nějaký dopis či co.“

„Přijde mi to jako dost zvláštní místo pro takový čin,“ prohodil jsem.

„Sebevrazi dělají divné věci,“ namítl. „Jeden nedaleko lady odtud vjel autem na železniční koleje a čekal, až ho srazí vlak. Ten trouba tak způsobil smrt šesti lidí a stovky dalších se zranily. Proč se jednoduše nezavřel do garáže a nenechal běžet motor?“

„No jo, ale pokazit večírek takovým způsobem mi připadá trochu...“ nedořekl jsem.

„Třeba měla vztek na hostitele a takhle se mu pomstila. Jednou jsem měl klienta, jehož bývalá manželka se zabila přímo před radnicí, kde se znovu ženil.“

„Jak to provedla?“

„Nakráčela pod kola nákladáku. Prostě jen tak. Chudák šofér nemohl vůbec nic dělat.“

„Vsadím se, že svatební hosté byli nadšení,“ prohodil jsem.

„Myslím, že můj klient byl opravdu moc rád,“ usklíbl se Bruce. „Ušetřilo mu to na alimentech celé jmění.“ Oba jsme se zasmáli.

Bruce se mi začínal líbit a jeho sebedůvěra rovněž stoupala.

„Povězte, po čem se budeme u Barlowa dívat?“ změnil téma.

„Nevím přesně. Když řeším nějaký případ, vždycky se snažím zajít na místo činu. Pomáhá to, když dojde na otázky u soudu. Taky mi to často pomůže trochu porozumět oběti.“

„Takže teď ten případ zastupujete?“ chtěl vědět.

„Dočasně,“ usmál jsem se na něj. Zastupuji ale obžalobu, nebo obhajobu?

Dojedli jsme oběd a Bruce nás zavezl několik stovek yardů do Church Street, zatímco já nechal své pronajaté Mondeo na parkovišti u hostince. Ukázalo se, že vilka Zimostráz je nádherný starý kamenný dům kousek od silnice uprostřed několika vysokých kaštanů. Stromy byly nyní holé a na příjezdové cestě se povalovalo pár ulámaných větví. Neviděl ani necítil jsem tu žádný zimostráz, po němž byl dům pojmenovaný, ovšem v tomto ročním období mě to nijak nepřekvapilo.

Okolní velké domy v rozlehlých zahradách nebylo za vysokými živými ploty či působivými kamennými zdmi téměř vidět. Velké naděje na zvědavého souseda, jenž by dosvědčil, kdo do Barlowova domu přišel a odešel, si dělat nemůžeme.

Před ošklivou moderní betonovou garáží, postavenou bez sebemenšího ohledu na okolí vedle vilky, již parkovaly dva vozy. Zastavili jsme za nimi, načež se dvířka jednoho z vozů otevřela a z auta vystoupil mladý muž.

„Pan Lygon?“ přistoupil k nám.

„To jsem já,“ podal mu Bruce ruku.

„Detektiv konstábl Hillier,“ představil se mladý muž a ruku mu stiskl.

„A toto je Geoffrey Mason,“ ukázal Bruce na mne. „Obhájce v případu.“

Detektiv konstábl Hillier si mne okoukl od hlavy k patě a i on zjevně usoudil, že nejsem vhodně oblečený. Přesto si ruku podal i se mnou.

„Je mi líto, ale budeme to muset vzít rychle. Mohu vám věnovat pouze půl hodiny,“ prohlásil. „A nebudeme sami.“

„O koho jde?“ zeptal jsem se.

„Jsou tu Barlowovi rodiče, přijeli linkovým autobusem z Glasgowa,“ oznámil nám. „Teď jsou vevnitř,“ kývl k domu. A kruci, jen aby z toho nebylo příliš emocionální setkání. Taky že bylo.

Detektiv konstábl Hillier nás manželům Barlowovým představil v hale.

„To jsou právníci, kteří se zabývají tím případem,“ řekl. Pan Barlow se na nás zadíval s nechutí. Bylo zřejmé, že právníky nemá rád. „Zastupují pana Mitchella,“ dodal policista dle mého názoru naprosto zbytečně.

Postoj pana Barlowa se z nechuti rázem změnil v čirou nenávist, jako kdybychom mu syna zabili my.

„Kéž všichni shoříte v plamenech pekelných,“ pravil záštiplně. Mluvil s širokým skotským přízvukem. Bruce Lygona jeho výlev značně zarazil.

„Děláme pouze svou práci,“ bránil se.

„Ale proč?“ čertil se pan Barlow. „Proč pomáháte takovému člověku. Poslal ho sám ďábel.“

„No tak, drahý,“ klidnila manžela paní Barlowová. Ruku mu položila na paži. „Pamatuj, co ti říkal doktor. Nesmíš se rozčilovat.“

Barlow se nepatrně uvolnil. Byl to velký muž s těžkými tvářemi a štetinatým obočím. Na sobě měl nepadnoucí tmavý oblek bez kravaty. Naopak paní Barlowová byla o dobrých osm palců menší než manžel a na hlavě měla husté kudrlinky šedých vlasů. Oblékla se

do nevhodně veselých květovaných šatů, které vypadaly, jako že jsou jí přinejmenším o dvě čísla větší, a visely na ní jako pytel.

„Ale, ženská,“ ohradil se Barlow podrážděně a setřásl manželčinu ruku ze svého rukávu. „To nic nemění na tom, že Mitchell je zloduch.“

„Ještě nebyl odsouzen,“ upozornil jsem ho. Udělal jsem chybu. Jeho doktor by mi nepoděkoval.

„Já vám povídám,“ skoro křičel pan Barlow a hrozil mi pravým ukazováčkem, „že ten člověk je vinný a bude se odpovídat našemu Pánu. Nezabil jenom Hamishe, ale obě naše děti.“

„Kdo je Hamish?“ zeptal jsem se. Další chyba.

„Hamish, chlape,“ řval vztekle Barlow, „můj syn.“

Bruce Lygon mě popadl za ruku a rychle mi pošeptal do ucha: „Scot Barlow se ve skutečnosti jmenoval Hamish.“ Připadal jsem si hloupě. Proč mě to jen nenapadlo? Na závodisti se o Barlowovi vždycky mluvilo jako o Scotovi, ale teprve teď mi došlo, že nejspíš proto, že pocházel ze Skotska.

„Co jste myslel tím, když jste říkal, že vám Mitchell zabil obě děti?“ pokoušel jsem se získat zpátky trochu půdy.

„Zabil naši Millie,“ odvětila rychle paní Barlowová tichým, hebkým tónem, jenž zůstal viset ve vzduchu.

„Já jsem se domníval, že se zabila sama,“ poznamenal jsem co nejohleduplněji.

„No jo, ale ten chlap je za to zodpovědný,“ prohlásil pan Barlow.

„Jak to?“ přitlačil jsem.

„Smilnil mi dceru!“ Hlas pana Barlowa stoupl opět do výšky a nabíral na síle. Přišlo mi to jako dost zvláštní obrat. Na smilnění přece musejí být dva, stejně jako na tango.

„Jak ho to ale činí zodpovědným za její smrt?“ zajímal jsem se.

„Protože ji ten den, kdy se zabila,“ spustila paní Barlowová svým hláskem, „odkopl kvůli nějaké jiné.“

Znovu jsem si v duchu kladl otázku, proč Steve Mitchell nepovažoval za důležité mi to povědět. Navíc pokud je pravda, co říkají Barlowovi, pak mi lhal víc, než jsem si myslel, a já rozhodně nemám rád, když mi klienti lžou. Nemám to ani trochu rád.

Pan a paní Barlowovi kolem nás neustále poletovali, když jsme se s Brucem pustili do prohlídky domu jejich syna. Sledovali nás všude, kam jsme se hnuli, a pozorovali nás. Jakmile jsem si něco chtěl prohlédnout, hned mi to zase brali z ruky a dávali zpátky na místo.

Policejní forenzní tým dům již důkladně prošel a na každé hladké ploše zanechal jemný stříbřitý poprašek při hledání otisků prstů nepochybně v naději, že některé z nich budou patřit Stevu Mitchellovi. V příslušnou chvíli se při předběžném slyšení dozvíme, zda uspěli.

Podle televizních zpráv byl Scot, tedy vlastně Hamish, nalezen na podlaze kuchyně v kaluži krve s vidlemi zabodnutými do hrudi. Jestli tam skutečně byla kaluž krve, musel ji mezitím někdo odstranit. Na podlahu i na dvířka skříní nalepili policisté řadu malých žlutých lístečků s čísly. Ze zkušenosti jsem věděl, že označují místa, kde se našly stopy krve. Na rozdíl od starých příběhů o vraždách v americké televizi tu nebyl žádný bílý obrys, jenž by na podlaze označoval, v jaké poloze se našlo tělo.

Na kuchyňském stole ležel lícem dolů rozbitý rámeček na fotografii. Sklo ošklivě popraskalo, ale stříbrný okraj je stále ještě držel jakž takž pohromadě. V rámečku však žádná fotografie nebyla a zadní strana byla odchlípnutá. Tak jako všechno ostatní, i tento předmět byl zasypaný lepivým práškem.

„To by mě zajímalo, co v tom bylo,“ ukázal jsem rámeček Bruceovi.

„Obrázek naší Millie,“ řekla ode dveří paní Barlowová.

„Máte jej?“ zeptal jsem se.

„Ne, musel ho vzít on.“

Důraz, který položila na zájmeno ‚on‘, nenechával nikoho na pochybách, že má na mysli Steva Mitchella. Proč by ale fotografii bral? Rád bych věděl, zda policie fotografii našla v Mitchellově domě. Ani ten nejhloupější z vrahů by si takový důkaz z místa činu domů neodnesl, i když jsem věděl, že se našli i tací, co si nějaký předmět ponechali jako suvenýr či trofej.

„Byla to portrétní fotografie?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděla mi. „Šlo o snímek z práce na koňské klinice. Byla na něm s koněm. Ta fotka patřila jí, ale Hamish ji pak, když...“ nedokázala pokračovat. Oči se jí zalily slzami.

„Je mi to moc líto, paní Barlowová.“ Až příliš dobře znám zoufalství, jaké smutek dokáže vyvolat.

„Děkuji.“ Otréla si tvář bílým kapesníkem, který zručně vytáhla z rukávu svých šatů. Říkal jsem si, že za své děti jistě prolila již mnoho slzí.

„Muselo ale jít o dost ceněnou fotografii, když byla ve stříbrném rámečku,“ prohodil jsem. „Nevzpomínáte si, s jakým koněm na ní Millie byla?“ pohlédl jsem na paní Barlowovou.

„Já nevím,“ přiznala. „Když se přestěhovali do Anglie, ztratili jsme s nimi oběma kontakt.“ Říkala to, jako kdyby Anglie ležela na jiné polokouli než Glasgow. „Vzpomínám si ale, že jsem ten obrázek viděla v jejím pokoji, když zemřela. Hamish si ho chtěl nechat. Aby na ni měl vzpomínku.“

„Kde bydlela?“ zeptal jsem se.

„Co? Jako když nebyla s tím chlapem?“ rozzlobila se najednou. Brzy se však vzpamatovala. „Bydlela v areálu koňské kliniky. Dětila se o byt s nějakou další veterinářkou.“

„Víte, která to byla?“

„Je mi líto, nemohu si vzpomenout na její jméno,“ odpověděla.

„Ale jste si jistá, že to byla žena?“

„Ach, myslím, že ano. Já jsem si aspoň vždycky myslela, že je to žena. Přece by se nedělila o byt s mužem! Ne moje Millie!“ Jenže její Millie se dělila o postel se Stevem Mitchellem.

Detektiv konstábl Hillier poslouchal, co si s Barlowovými povídáme, ale tvářil se nezúčastněně a nedával najevo žádný zájem. Byl příliš zaměstnaný koukáním na hodinky.

„Viděli jste všechno, co jste chtěli?“ připomenul se nám. „Musím už jet a potřebuju to tu zamknout.“

Bruce zaměstnal pozornost Barlowových v hale, zatímco já jsem rychle nakoukl do ložnic a koupelen v horním patře. Nenašel jsem nic neobvyklého a neočekávaného. Žádné stopy prozrazující trvalou ženskou přítomnost, jako tampony ve skřínce na léky či jiné ženské

drobnosti v koupelně. Vcelku tu nebylo nic k vidění. Hamish Barlow si potrpěl na pořádek, měl skříň elegantního značkového oblečení a dvě skříňky plné památek na dostihy, včetně dostihových programů, svázaných výtisků *Racing Post* a nespočetných časopisů a knih vztahujících se ke koním. Žádné kostlivce jsem tu však nenašel. Ani další rámečky na fotografie, ať už bez snímků nebo s nimi. Nic, co by podle mne vybočovalo z normálu.

Policista nás všechny vyvedl z domu, pak zamkl závoru na vchodových dveřích a vyzval nás, abychom místo opustili. Byl bych se rád ještě trochu rozhlédl po zahradě a v garáži. Tak snad příště. Ach Bože, připomněl jsem si – příště.

Na čele mi v mžiku vyrazil studený pot a já si připadal jako blázen, když jsem se otáčel o celých 360 stupňů, jenom abych se ujistil, že se ke mně odněkud zezadu neplíží Julian Trent. Neplížil se. Jistěže se neplížil. Uklidni se, napomínal jsem se a můj srdeční rytmus se pomalu vracel k normálu.

„Máte nějaké telefonní číslo, kde by vás naše advokátní kancelář mohla zastihnout?“ otázal jsem se Barlowových, když nastupovali do vozu.

Pan Barlow, který se po svém prvotním výbuchu choval vcelku klidně, se ke mně najednou otočil a zeptal se: „Nač by nás měla chtít zastihnout?“

„V případě, že bychom vám potřebovali položit nějaké otázky?“ vysvětlil jsem.

„Já na žádné vaše otázky odpovídat nebudu,“ oznámil mi.

„Podívejte, vím, že nám nechcete pomoci, ale stejně jako vy mám zájem zjistit, kdo vašeho syna zabil.“

„Zabil ho Mitchell,“ důrazně pronesl Barlow.

„Jak si tím můžete být tak jistý?“ zeptal jsem se.

„Protože Hamish říkal, že Mitchell ho jednoho dne zabije, stejně jako zabil jeho sestru. A teď to udělal. Doufám, že se bude smažit v pekle.“

Na to se nedalo vcelku nic říci. Stál jsem a díval se, jak odjíždějí. Existují jiné způsoby, jak zjistit jejich telefonní číslo, budu-li je potřebovat.

„Pan Barlow si nějak moc potrpí na peklo a zatracení, to vám teda povím,“ prohodil Bruce, obrátil vůz a vyjel s ním na silnici.

„Zřejmě je to dobrý skotský presbyterián,“ pokývl jsem.

„Na můj vkus trochu moc zarputilý. A nerad bych ho potkal v tmavé uličce,“ dodal Bruce.

„On jen tak štěká,“ uvažoval jsem. „Je příliš bohabojný, aby doopravdy porušil zákony. Tedy zákony boží pochopitelně. Příkázání a tak. Všichni presbyteriáni milují Bibli.“

„No, není to zrovna můj šálek čaje,“ prohlásil Bruce.

„Ne, můj taky ne,“ souhlasil jsem. Ovšem anglický zákon vděčí zásadám desatera příkázání za mnohé, zejména pokud se týká falešných svědků proti bližnímu. Zajímalo by mě, kdo falešně obvinil Steva Mitchella.

Bruce mě vysadil před hostincem U labutě, abych si mohl vyzvednout svůj pronajatý vůz, pak se omluvil a odspěchal na schůzku s jiným klientem. Já se zatím rozhodl, že když už jsem tak blízko, zajedu do Lambournu, abych si osvěžil vzpomínky, a navíc toho využiju a podívám se na dům Steva Mitchella. Aspoň zvenčí.

Od časů, kdy jsem žil v Lambournu, už uplynulo téměř patnáct let a za tu dobu jsem tam byl jen párkrát, nic se tu však nijak zvlášť nezměnilo. Výjimku představovala pouze řada nových domů na okraji vesnice a pár obchodů mělo jiné jméno. Samotné místo působilo stejně. Pouhá přítomnost tady ve mně znovu probouzela stejný pocit vzrušení, jaký se mě zmocnil v jednadvaceti letech a hnal mě do dobrodružství na cestě za snem.

Zastavil jsem s autem na silnici proti příjezdové cestě do objektu trenéra, pro něhož jsem před všemi těmi roky pracoval jako neplacený asistent. Nicholas Osbourne pořád ještě trénoval ve stejném zařízení a já byl v pokušení zajet do dvora, nicméně z důvodů, které jsem neuměl doopravdy pochopit, nestály od mého odjezdu naše vztahy za mnoho. Proto jsem jednoho dne přestěhoval své koně k Paulu Newingtonovi, což Nickovy pocity nijak nevylepšilo. Jel jsem tedy raději dál a hledal dům Steva Mitchella.

Bydlel na okraji vesnice kousek od Wantage Road v moderní, o samotě stojící ohavné stavbě z červených cihel. Za domem se

nacházel dvůr nevelké stáje s dvanáctkou boxů, malým skladem krmiva a přípravou. Zatím nešlo o komerční tréninkové středisko, ale nabízela se tu spousta prostoru pro expanzi dozadu na travnatá pole. Odhadoval jsem, že Steve to místo vybudoval sám s představou, že až skončí v sedle, dá se na trénování dostihových koní.

Všude panovalo ticho a klid, tak jsem prošel po prázdném dvoře a nakoukl do jednoho křídla stáje se šesti boxy. Dva z nich vykazovaly známky nedávného pobytu koňských svěřenců, na jejich betonové podlaze ještě ležela podestýlka z hnědé rašeliny a ve žlabech v rozích boxů byla voda. Ve dvou dalších boxech se povalovala všelijaká směsice předmětů, od dřevěného zahradního nábytku uklizeného před zimou a staré ruční sekačky na trávu, až po starý odpojený bojler ústředního topení a hromadu velkých papírových krabic, které zřejmě od stěhování do domu nikdo nevybalil.

Poslední dva boxy v řadě, stejně jako příprava, byly prázdné až na hromadu koňských dek pohozených v koutě. Uskladněné krmivo představoval menší balík sena a několik pytlů granulí pro koně, spolu se čtyřmi žoky hnědé podestýlky, přičemž jeden byl načatý. U protější stěny stály opřené dvojce vidle s dlouhou násadou a dvěma bodly, patrně úplně stejné jako ty, co se v pondělí odpoledne našly zapíchnuté do hrudníku Scotta Barlowa.

Dům nebyl tak pohostinně otevřený jako stáje, obešel jsem ho tedy pouze zvenčí a postupně nakoukl do všech nespočetných oken v přízemí. Než jsem celý dům pomalu obkroužil, začalo se rychle šerit a mohlo mi něco uniknout, ale nenašel jsem vůbec nic, co by mi mohlo jakkoli pomoci. Když jsem skončil, byla už taková tma, že senzory pohybu rozsvítily některá světla, jak jsem se vracel k Mondeu od Hertze a odjížděl pryč.

Podíval jsem se na hodiny v autě. Pověděly mi, že je téměř pět. Pět hodin v pátek odpoledne. Začátek víkendu. Je to divné, napadlo mě, ale od Angeliny smrti nemám víkendy rád. Občas se zajedu podívat na dostihy a ještě častěji sám dostih jedu, ale vcelku si v pracovním volnu, kdy nejsem v kanceláři, připadám spíš smutný a osamělý.

Vrátil jsem se do středu Lambournu ke koňské klinice na Upper Lambourn Road a přes posuvné skleněné okénko vysvětlil recepční, že hledám toho, kdo do června bydlel s Millie Barlowovou.

„Promiňte,“ omlouvala se vysoko posazeným hláskem, „ale já jsem tu nová. Budete se muset zeptat někoho z veterinářů.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Kde jsou?“ rozhlédl jsem se po holém vestibulu.

„Máme zrovna urgentní příjem,“ kvíkla. „Všichni jsou na operačním sále.“

„Jak dlouho tam budou,“ vyzvídal jsem.

„Já vážně nevím,“ kvíkala dál. „Vlastně už tam jsou dost dlouho. Ale klidně můžete počkat.“ Znovu jsem se rozhlédl, ale neviděl žádnou židli. „Á ano,“ najednou jí to došlo. „Můžete počkat v čekárně, jestli chcete. Tady tudy.“ Ukázala na protější dřevěné dveře.

„Děkuji. Mohla byste, prosím, dát veterinářům vědět, že jsem tady?“

„Ano, dobře. Řeknu jim hned, jak to půjde,“ slibovala.

Moc jsem nepočítal, že si vzpomene.

Prošel jsem dveřmi do čekárny. Jako kdybych se ocitl u zubaře. Podél stěn stál tucet rudých polstrovaných křesílek se světlými dřevěnými nohami a opěradly a mezi nimi několik stolků. Na protější straně se nacházely další dveře a vedle nich zpola zaplněný drátěný stojánek na časopisy. Tvrdou podlahu pokrýval tenký modrý koberec. Bylo to spíš funkční než pohodlné.

V jednom z křesílek na pravé straně seděl nějaký muž. Když jsem vstoupil, vzhlédl ke mně. Pozdravili jsme se navzájem neformálním pokývnutím a muž se vrátil k četbě jednoho z papírů, jež měl kolem sebe rozložené. Posadil jsem se proti němu a listoval ve výtisku *Country Life*, který kdosi zanechal na křesle.

Uplynulo zhruba deset minut. Zašel jsem se připomenout recepční. Ujistila mě, že veterináři stále operují, ale už by to nemělo dlouho trvat. Byl jsem přesvědčený, že nemá potuchy, kolik času to ještě zabere, vrátil jsem se nicméně do čekárny a znovu se posadil.

Prošel jsem si všechny reklamy realitních agentur v *Country Life* a právě jsem se pustil do čtení přehledu knih, když kdosi vešel druhými dveřmi. Byla to žena v zeleném sálovém plášti, kalhotách a

nízkých zelených holínkách. Veterinářka přicházející přímo z operačního sálu, usoudil jsem. Nehledala však mne. Jen co vstoupila, druhý muž vstal.

„Jak to jde?“ tázal se nedočkavě.

„Dobře,“ ujistila ho. „Myslím, že se nám na pleci podařilo většinu svaloviny zachránit. Po zahojení by mu to nemělo nijak vadit.“

Muž si úlevou oddychl. „To pan Radcliffe rád uslyší.“ Připadalo mi, že nebude jediný.

„Musím se tam teď vrátit,“ upozornila muže veterinářka. „Dodělat to. Necháme si ho tu přes noc a uvidíme, jak se bude cítit ráno.“

„Dobře,“ přikývl muž. „Děkuju vám. Zavolám kolem deváté.“

„Fajn,“ souhlasila. Muž si klekl a jal se sbírat papíry, na kterých pracoval. Veterinářka se otočila ke mně a tázavě zvedla obočí. „Věnuje se vám někdo?“

„Ne, vlastně ne. Doufal jsem, že si budu moci promluvit s někým, kdo znal jednu z veterinářek, která tu dřív pracovala.“

„Kterou veterinářku?“ otázala se.

„Millie Barlowovou,“ přiznal jsem.

Muž zareagoval značně dramaticky. „Pořádná mrcha,“ zavrčel polohlasně, v tiché čekárně však zcela slyšitelně.

„Co jste prosím říkal?“ obrátil jsem se k němu.

„Řekl jsem, že to byla pořádná mrcha,“ odpověděl. Vstal a zadíval se na mne. „A to rozhodně byla.“

„Poslyšte, je mi líto,“ zarazila nás veterinářka. „Musím jít a uzavřít ránu operovaného koně. Jestli si počkáte, promluví si s vámi, až skončíme.“

„Počkám,“ slíbil jsem a ona zmizela za dveřmi.

Muž si již téměř posbíral všechny své věci.

„Proč byla pořádná mrcha?“ zeptal jsem se ho.

„Kdo to chce vědět?“ vyzvídal.

„Promiňte,“ omluvil jsem se. „Jsem Geoffrey Mason, soudní advokát.“

„Vás já znám,“ zvolal. „Máte koně u Paula Newingtona.“

„To je pravda. Vy jste teď ale oproti mně ve výhodě.“ Tázavě jsem na něj pohlédl.

„Simon Dacey,“ napřáhl ruku.

Aha, pomyslel jsem si. Není divu, že Millie Barlowovou považuje za mrchu, když mu zkazila večírek tím, že se zabila v jedné z jeho ložnic.

„Máte nějaký problém?“ kývl jsem hlavou ke dveřím, kterými veterinářka odešla.

„Jeden z mých ročků utekl,“ vysvětloval. „Narazil do zaparkovaného auta. Něco takového se vždycky stane těm nejlepším.“

„Bude v pořádku?“ zajímal jsem se.

„Upřímně doufám,“ pravil. „Minulý měsíc stál na dražbách skoro půl milionu.“

„Jistě je pojištěný,“ prohodil jsem.

„Jen na dopravu domů a na třicet dní,“ řekl. „Věřil byste tomu? Zrovna v pondělí ta lhůta vypršela.“

„Copak nejsou všichni dostihoví koně pojištění?“ Věděl jsem, že ten můj je.

„Pan Radcliffe, to je majitel, tvrdí, že pojištění je moc drahé. Má u mne asi tucet koní a říká, že radši ty peníze, co ušetří za pojistky, vydá na dalšího koně. Prohlašuje, že to je ta nejlepší pojistka.“

Vím, že pojistné, které platím za Sandemana, je dost vysoké, překračuje desetinu jeho ceny. Ta je ale relativně nízká, neboť je valach a nemá žádné vyhlídky v chovu. U potenciálního plemeníka s dobrým původem je jistě výše pojistného obrovská. Přesto jde o poměrně velké riziko.

„Copak on žádného ze svých koní nepojišťuje?“ divil jsem se.

„Běžně ne, ale vím, že Peninsulu pojistil pro případ sterility nebo kdyby se zranil tak, že by nemohl působit v chovu.“

Á, tak pan Radcliffe vlastní Peninsulu, pomyslel jsem si. To má nepochybně nemálo šilinků v kapse.

„Povězte mi tedy, proč byla Millie Barlowová pořádná mrcha,“ vrátil jsem se k tématu, jež mě zajímalo nejvíc.

„Pokazila mi oslavu,“ odfrkl si.

„To od vás není moc laskavé,“ poznamenal jsem. „Chudák holka na tom byla tak špatně, že se rozhodla zabít. Tu oslavu vám nejspíš nezkazila úmyslně.“

„Jenže ji pokazila,“ trval na svém. „Proč nešla a neudělala to někde jinde? Dokud všechno nezničila, byla oslava vítězství v Derby nejlepším dnem mého života. Jak by se vám to líbilo? Někteří z mých hostů patřili ke královským rodinám. No co myslíte, jaké mám šance, že ještě někdy přijmou mé pozvání? Já vám to povím. Žádné. Ta zatracená policie dokonce vyslýchala jednoho korunního prince kvůli vízu. No jen si to představte!“

Chápal jsem jeho hledisko.

„Víte, proč se zabila?“ zeptal jsem se.

„Nemám tušení. Sotva jsem ji znal.“

„Věděl jste, že měla poměr se Stevem Mitchellem?“ pokračoval jsem ve vyptávání.

„No jasně,“ řekl. „To věděl kdekdo. V Lambournu to bylo veřejným tajemstvím. Podívejte, já už musím jít. Už probíhají večerní stáje.“

„Dobře. A díky. Smím vám zavolat, kdybych potřeboval ještě nějaké odpovědi?“

„Na co?“ ptal se.

„Zastupuji Steva Mitchella.“ Podal jsem mu svou vizitku.

„Vážně?“ Usmál se a prohlédl si vizitku. „Zdá se, že toho moc nesvedete.“

„Proč si všichni myslí, že to udělal?“ optal jsem se ho.

„Protože všichni v Lambournu je slyšeli, jak se každou chvíli hádají. Klidně na sebe povykovali na ulici uprostřed davu. A říkalo se, že ani jeden z nich by neváhal natlačit toho druhého na křídla.“ Natlačit někoho na křídla překážky tak, že ho vytěsníte z dráhy, je jedním z nejhorších zločinů, jakého se může překážkový jezdec na svém kolegovi dopustit. I když jsou dnes naváděcí křídla z ohebného plastu, pořád se jedná o jeden z nejnebezpečnějších pádů, jenž může mít za následek velmi vážné zranění.

„Ani jednoho z nich nemá nikdo moc rád,“ pokračoval Dacey. „Barlow byl trochu divný a Steve Mitchell je arogantní.“

„Vážně si ale myslíte, že je vrah?“ zeptal jsem se.

„Nevím,“ zaváhal. „Musím říct, že mě docela překvapilo, když jsem slyšel, že ho zatkli. Jenže lidi dělají různé věci, když mají vztek. Přestanou se ovládat.“

Měl naprostou pravdu. Jednou jsem pomáhal obžalobě v případě psychopata, jehož rodina přísahala, že by normálně ani kuřeti neublížil, ale zato ve vzteku doslova roztrhal svou ženu na kusy jen holýma rukama a škrabkou na brambory.

„Smím vám tedy zavolat, kdybych se chtěl ještě na něco zeptat?“ zopakoval jsem svoji otázku.

„No tak dobře,“ přikývl. „Ale určitě nevím nic víc, než všichni ostatní. Neměl jsem ani s jedním z nich moc co dělat. Nemám ve stáji skokany.“

„Někdy i sebenepatrnější maličkost může při obhajobě sehrát svoji roli,“ namítl jsem.

„Vy si opravdu myslíte, že je nevinný?“ zarazil se.

„To není podstatné,“ podotkl jsem. „Mojí prací je vzbudit pochybnosti ohledně obžaloby. Nemusím dokazovat jeho nevinu, stačí vyvolat v mysli poroty rozumnou pochybnost o vině.“

„Ale jestli si myslíte, že je vinný,“ navázal Dacey, „pak společnosti neprokazujete nejlepší službu, když ho z toho dostanete.“

„Je na obžalobě, aby se postarala, že porota žádné pochybnosti mít nebude.“

Zavrtěl hlavou. „Je to podivný starý systém.“

„Souhlasím,“ řekl jsem. „Ale celé stovky let výtečně funguje.“

Porotní systém má svůj původ v římských dobách, kdy velké poroty hlasovaly o vině či nevině obžalovaného. Právo být souzen porotou složenou ze sobě rovných bylo v anglickém zákoně zakotveno ve třináctém století, i když podobné postupy se uplatňovaly již dříve. S výjimkou drobných přestupků existuje podle anglických zákonů právo na soud před porotou za všechny přečiny. Totéž zaručuje i Ústava Spojených států. Ovšem ne všude ve světě, ba ani v Evropě, je to stejné. Například v současném Německu nic takového jako porotní soud neexistuje, soudce či soudní senát sám rozhodne o vině či nevině.

„Už vážně musím jít,“ popadl Simon Dacey zbytky svých věcí.

„Dobře. Jsem rád, že jsem vás poznal. Hodně štěstí vašemu ročkovi.“

„Díky.“

Nepodali jsme si ruce, neboť je měl plné papírů, tak jsme na sebe znovu kývli jako po mém příchodu na kliniku. Podržel jsem mu dveře a on odešel.

Znovu jsem se posadil do červeného křesla. Hodiny na zdi ukazovaly 6.15.

Kladl jsem si otázku, co to vlastně provádím. Teď jsem již příliš mnoha lidem řekl, že jsem soudním advokátem a zastupuji obhajobu v případě Steva Mitchella, i když vím, že bych to neměl dělat. Nesmím ho zastupovat. Jsem potenciálním svědkem, ale vím o tom pouze já sám. Nikdo kromě Scotta Barlowa a mne nevěděl o našem malém výstupu v Sandownu. Nebo snad ano? Řekl Barlow někomu, že ho ve sprchách našel ten ‚zkrvený amatér‘? Pochyboval jsem o tom. Tak co tedy mám dělat?

Veškerá moje profesionální výchova mě nabádala k tomu, abych šel a oznámil onen incident policii, nebo alespoň korunnímu zástupci. Veškeré mé instinkty soudního advokáta mě nutily vycouvat z toho případu a vůbec se neohlížet, abych se náhodu neproměnil v solný sloup jako Lotova žena. Nejspíš bych měl nechat volný průběh spravedlnosti a nemít s tím nic společného.

Co je ale spravedlnost? Kdosi mě naléhavě žádal, abych ten případ vzal a prohrál ho. Byla by to spravedlnost? Kdybych od toho odešel, podařilo by se zastrašit někoho jiného, aby odsouzení Steva Mitchella zajistil? Dokazuje samotný fakt, že se kdosi usilovně snaží, aby byl odsouzen za vraždu, že nic takového neudělal? Kde by tedy byla spravedlnost, kdybych od toho dal ruce pryč? Ale i kdybych ho dokázal úspěšně hájit, kam by mě to přivedlo? ‚Příště ti rozmlátím hlavu,‘ řekl mi Trent. ‚Příště ti ty koule rovnou ufiknu.‘ Když od toho odejdu a Mitchell bude odsouzen s někým jiným v roli obhájce, půjdou Trent a ten, kdo je za ním, dál po mně? Tou představou se mi orosilo obočí studeným potem a prsty se mi roztráslly.

„Angelo, má milovaná,“ pronesl jsem tiše k prázdné čekárně. „Povíš mi, co mám dělat?“

Neodpověděla. Znovu jsem postrádal její přítomnost i její moudrost. Vždycky instinktivně věděla, co je správné. Povídali jsme si spolu o všem, mnohdy až do vyčerpání. Studovala psychologii a i ty nejobyčejnější rodinné rozhovory se snadno mohly změnit v hlubší analýzu významu. Pamatuj u si, jak jsem se jí jeden rok ptal, zda o Vánocích pojedeme k mému otci, nebo navštívíme její rodiče. O několik hodin později jsme se nořili do nejniternějších pocitů, jež chováme ke svým rodičům, a zvláště pak k rodičům svého partnera. Nakonec jsme na svátky zůstali doma a smáli se tomu. Jak moc mi chybí náš společný smích!

Oči se mi bez varování začaly plnit slzami. Nemohl jsem si pomoci.

Veterinářka v zeleném si k návratu vybrala právě tu chvíli. Rychle jsem si rukávem otřel oči a doufal, že si ničeho nevšimla.

„Tak jak vám mohu pomoci?“ otázala se unaveně. „Těžký den?“ Spíš jsem to konstatoval, než že bych se ptal.

„To si pište,“ usmála se. „Ale myslím, že jsme panu Radcliffeovi jeho investici zachránili.“

„Je to vážné?“

„Nejde mu o život. Kdybychom však nebyli opatrní, mohlo by se stát, že nebude běhat dostihy. Museli jsme spojit pár šlach a přišít zpátky svalovinu. Je mladý. Měl by se dobře zahojit. Ten hloupý koník si roztrhl plec o postranní zpětné zrcátko auta, do kterého vrazil, když utekl.“

„Ano, já vím. Simon Dacey mi to pověděl.“

S mírným překvapením povytáhla obočí.

„A kdo jste vlastně vy?“ zeptala se.

„Geoffrey Mason.“ Vytáhl jsem z kapsy další vizitku.

„Nenabízíte žádný prodej, že?“ mrkla krátce na vizitku.

„Ne,“ zasmál jsem se. „Sháním pár informací.“

„Proč? Jaké informace?“ chtěla vědět.

„Jsem soudní obhájce a zastupuji Steva Mitchella.“ Už zase, uvědomil jsem si.

„Toho arogantního hajzlíka?“ prohodila trochu překvapivě.

„Ale? Proč takové hodnocení?“

„Myslí si, že je snem každé ženy,“ vysvětlovala. „Očekává, že každá tady v okolí okamžitě ochotně zvedne sukni.“

„A dělají to?“ zajímal jsem se.

Podívala se na mne a usmála se. „Musím si dát pozor, abych se neocitla na svědecké lavici, až vy budete klást otázky.“

„Jak myslíte.“ Rovněž jsem se na ni usmál. „Ale aspoň mi povězte, jak se jmenujete.“

„Eleanor Clarkeová,“ podala mi ruku a já jí s ní potřásl. „Myslela jsem, že se chcete zeptat na Millie Barlowovou.“

„To chci. Znála jste ji?“

„Jistě,“ odpověděla Eleanor. „Bydlela tady v domě se třemi dalšími z nás.“

„V domě?“ podivil jsem se.

„Ano, tam vzadu je dům, kde jsou ubytovaní někteří zdejší zaměstnanci. Bydlím tam já a bydlela tam i Millie, dokud...“ najednou sklopila oči.

„Dokud se nezabila?“ doplnil jsem.

„Ano,“ pohlédla mi zpátky do tváře. „Přesně tak, dokud se nezabila. Nespala tam ale každou noc.“

„Protože trávila některé noci se Stevem Mitchellem?“ položil jsem otázku.

„Ano,“ odpověděla dost váhavě.

„Spala ještě s někým jiným?“ vyzvídal jsem.

„Páni, že jste ale bystrý hoch!“ utrousila. „Millie by se vyspala s každým, kdo ji o to mile požádal.“

„Máte na mysli muže,“ upřesňoval jsem si.

„Ne,“ odpověděla. „Millie nebyla tak vybíravá. Ale byla to milá holka. Všem nám potom chyběla...“

„Proč myslíte, že to udělala?“ otázal jsem se.

„Nevím. Spousta lidí pak vykládala, že byla deprimovaná, ale já si to nemyslím. Vždycky byla velice spokojená. Pořád spřádala plány, jak zbohatne.“

„Nechávala si za sex platit?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ řekla Eleanor dosti důrazně. „To si rozhodně nemyslím. Víte co? Asi jsem to trochu přehnala. Nespala úplně s každým. Měla

své oblíbence. Někdy dokonce i řekla ne, hlavně některým ženáčům. Nebyla vůbec tak špatná.“

„Ale se Stevem Mitchellem žila?“ ujišťoval jsem se.

„Ne doopravdy,“ odpověděla Eleanor. „Bydlela tady v domě, ale některé noci trávila s Mitchellem, to ano. Řekla bych to tak, že s ním byla častěji než s ostatními. Ale nedá se říci, že by spolu žili.“ Rád bych věděl, zda by to paní Barlowovou potěšilo či nikoli. Kladl jsem si otázku, jak přísnou měla Millie výchovu. Je možné, že jen co se vymanila z otcovy kontroly, jako kdyby se utrhla ze řetězu a ochutnávala život přehnaně plnými doušky.

„Jak se dostala k anestetiku?“ pokračoval jsem ve vyptávání.

„No, anestetikum tady samozřejmě máme, ale je to divné,“ zamyslela se Eleanor.

„Co je divné?“ pobídl jsem ji.

„Toxikologická zpráva uváděla, že si Millie píchla Thiopental.“

Tázavě jsem se na ni podíval. „Co je na tom divného?“

„Na klinice Thiopental nepoužíváme. Pracujeme s Ketaminem, zpravidla smíchaným buď s Xylazinem nebo Detomidinem.“ Nechápatě jsem povytáhl obočí. „To jsou sedativa,“ vysvětlila, ale já tomu pořád o nic víc nerozuměl. „Oba typy přípravku způsobí nevědomí, ale Thiopental je barbiturát a Ketamin je hydrochloridová sůl.“

„Není trochu zvláštní, že použila jinou drogu, než máte v nemocnici?“ zeptal jsem se.

„No, každý veterinář si může sehnat jakýkoli lék od dodavatelů, stačí vyplnit formulář. Anestetika používají veterináři neustále.“

„To ale znamená, že se nezabila nepromyšleně, čistě pod tíhou okamžiku,“ poznamenal jsem, „jestliže si tu látku musela objednat, místo aby po ní tady prostě jen sáhla.“

„Třeba už ji měla,“ podotkla Eleanor. „Taky mám v tašce pár věcí, které nepocházejí z nemocničních zásob léčiv. Barbiturát se jako anestetikum hodně používá. Thiopentalem se ve veterinární praxi běžně uspávají psi a kočky.“

„Odkud klinika bere léky?“ otázal jsem se.

„Spolupracujeme se speciální veterinární lékárnou v Readingu. Téměř každý den v týdnu nám chodí dodávky.“

„Musela si to od nich objednat zvlášť,“ usoudil jsem.

„Ne,“ odvětila okamžitě. „Policie prověřovala jejich záznamy, a nic tam nebylo.“

„To je ale zvláštní,“ řekl jsem.

„I kdyby to měla v úmyslu, jen tak snadno by něco z nemocničních zásob nezískala,“ pokračovala Eleanor. „Máme velmi přísný kontrolní systém. Výdej anestetika či podobné látky z nemocničních zásob musí podepsat dva veterináři. Poslyšte, budu muset jít. Po šesté hodině už tu nebýváme, a tak chtějí zamknout.“

„A co ten operovaný kůň?“ divil jsem se.

„Ten je na noc vzadu ve stáji. Sleduje ho kamera vnitřního televizního okruhu zavedeného do místnosti veterináře ve službě. Jinak máme zavřeno, kromě pohotovosti samozřejmě.“

„Já bych vám ale ohledně Millie rád položil ještě pár otázek,“ řekl jsem prosebně.

„Tak mě nechte aspoň převléknout se,“ požádala. „Dala bych si něco k pití. Zvete mě?“

„Co takhle večere?“ navrhl jsem.

„Netlačte na pilu, pane...“ znovu pohlédla na moji vizitku, „Geoffrey Masone.“

„Jistě. Omlouvám se,“ mumlal jsem. „Nemyslel jsem to tak.“

„No tak tedy díky,“ pravila sarkasticky. „Právě když už jsem si myslela, že jsem dostala pozvání na schůzku, řekne, že to tak nemyslel.“ Rozesmála se. „Tak už to v mém životě chodí.“

Do hostince U královnina erbu v pár mil vzdálené vesnici East Garston jsme odjeli každý svým autem.

„Nechod'me do žádné hospody v Lambournu,“ požádala Eleanor. „Je tam příliš mnoho zvědavých uší a hbitých jazyků.“

Dojel jsem tam o značnou chvíli dříve než ona. Objednal jsem si dietní kolu, usadil se na barové stoličce a přemýšlel o otázkách, na které hledám odpověď. Položil jsem si rovněž otázku, proč se domnívám, že by smrt Millie Barlowové mohla mít něco společného se smrtí jejího bratra.

Náhody zkrátka nemám rád, a jen tak samy o sobě je jako důkaz brát nemůžete. K náhodám zajisté dochází. Jako třeba u

zavražděných prezidentů Abrahama Lincolna a Johna F. Kennedyho. Lincoln měl tajemníka Kennedyho a Kennedy tajemníka Lincolna, po obou pak následoval jako viceprezident muž jménem Johnson. Stejně ale na náhody moc nevěřím.

Když Eleanor Clarkeová vešla do tlumeně osvětleného baru, hned jsem ji nepoznal. Převlékla se ze zeleného sálového oblečení a gumových holínek a nyní na sobě měla bílý žebrovaný svetr s rolákem a modré džíny. Hlavním důvodem, proč jsem ji nepoznal, však byla skutečnost, že již neměla světlé vlasy svázané do ohonu, nýbrž že jí po obou stranách rámovaly obličej. Zprvu jsem měl pocit, že změna účesu jí nesvědčí, protože takhle nejsou tolik vidět její nádherně klenuté lícní kosti a vlasy rovněž poněkud tlumí lesk jejích neuvěřitelně modrých očí.

Ty úvahy mě najednou úplně šokovaly. Ode dne, kdy jsem potkal Angelu a okamžitě se do ní zamiloval jsem sotva kdy věnoval letmý pohled nějaké ženské tváři a rozhodně jsem nepřemýšlel o něčích nádherných lícních kostech a neuvěřitelně modrých očích.

„Tady jste,“ přešla Eleanor k baru a posadila se na stoličku vedle mne.

„Co si dáte?“

„Gin s tonikem, prosím.“

Objednal jsem a mlčky jsme čekali, až barman tonik na gin nalije.

„Senzace,“ dala si velký lok. „Byl to dlouhý den.“

„Objednám vám tedy raději ještě jeden drink,“ navrhoval jsem.

„Řídím. Tohle stačí,“ odmítla.

„Mohla byste zůstat na večeři,“ připomněl jsem.

„Já myslela, že jste to tak nemyslel.“ Podívala se na mne jiskřícíma modrýma očima. Usmívaly se na mne.

„Myslel jsem to tak,“ řekl jsem. „Jen jsem nemyslel...“ nemohl jsem nalézt správná slova. „Víte, nic jiného.“

„Jako třeba co?“ zeptala se zcela vážným hlasem, ale v očích tajila smích.

„Nebyla jste náhodou v minulém životě soudní advokátkou? Připadám si jako při výslechu před soudem.“

„Odpovězte na otázku,“ dožadovala se s upřeným pohledem.

„Jen jsem nechtěl, abyste si myslela, že vám chci dělat nějaké návrhy nebo tak něco.“

„A chtěl jste?“ dotazovala se.

„Ne, jistěže ne,“ řekl jsem.

„Tak dík. Jsem tak málo atraktivní?“

„Ne. Tak jsem to nemyslel.“

„Zdá se, že se motáme stále v kruhu, pane obhájce,“ prohlásila.
„Tak co jste vlastně myslel?“

„Myslel jsem, že já budu klást otázky vám, ne že to bude naopak.“

„Fajn. Čekám. Ptejte se.“

„Dobře, tak tedy nejprve: zůstanete na večeři?“

„Ano,“ odpověděla bez váhání.

„Dobře,“ opakoval jsem.

„Jste ženatý?“ otázala se najednou.

„Proč?“

„Jen mě to zajímá,“ řekla.

Neodpověděl jsem hned.

„Tak co, jste?“ trvala na své otázce.

„Proč to chcete vědět?“ optal jsem se znovu.

„Potřebuju vědět, jak si stojím,“ objasnila mi.

„Ale já vám nedělám návrhy, tak co na tom záleží?“ divil jsem se.

„Mohl byste změnit názor,“ řekla. „A já se nemohu zatěžovat citovou investicí, když nevím, jak si stojím. Tak jste ženatý?“

„Co vy, jste vdaná?“ vrátil jsem jí otázku.

„Jen za svou práci,“ prohlásila. Chvilí mlčela. „Tak co?“

„Byl jsem,“ řekl jsem pomalu.

„Rozvedený?“ zeptala se.

„Vdovec.“

„Promiňte,“ upadla do rozpaků. „Neměla jsem se ptát.“

„Už je to dávno,“ řekl jsem. Jenže mi to připadalo jako včera.

Tiše seděla, jako kdyby čekala, že budu pokračovat.
Nepokračoval jsem.

„Pořád to bolí?“ otázala se.

Přikývl jsem.

„Promiňte,“ zopakovala. Pár jiskřiček jí v očích ubylo. Chvilí jsme seděli a nic neříkali.

„Co chcete vědět o Millie Barlowové?“ zeptala se nakonec. „Pojďme se najíst,“ navrhl jsem.

Rozhodli jsme se pro stůl v baru, ne v restauraci. Bez ubrusu, méně formální, ale se stejným jídelním lístkem.

Já si dal steak, zatímco Eleanor si vybrala mořského cejna na pánvi.

„Nedala byste si skleničku vína?“ nabízel jsem jí.

„Vždyť víte, že řídím.“

„Můžete auto nechat tady,“ přemlouval jsem ji. „V hostinci jistě nebudou nic namítat, když je necháte na jejich parkovišti. Můžu vás hodit zpátky na kliniku a auto si vyzvednete zítra ráno.“

„A co vy?“ zajímala se. „Co vy pijete?“

„Dietní kolu, ale k jídlu si dám skleničku červeného. Musím se ještě večer vrátit do Londýna.“ Pronajal jsem si vůz jen na dva dny.

„Nemůžete tady zůstat a jet až ráno?“ zeptala se.

„Teď děláte návrhy vy mně?“

Začervenala se. „Tak jsem to nemyslela.“

Škoda, pomyslel jsem si a znovu tak sám Sebe překvapil.

Mohl bych samozřejmě zavolat k Hertzům a nechat si auto o den déle, ale tak nějak jsem měl pocit, že zrazuju svoji milovanou Angelu už jen samotnými úvahami o tom, že bych strávil noc mimo domov, zvláště když by to bylo kvůli pozdní večeři s jinou ženou. Napomínal jsem se, abych nebyl takový blázen, ale stejně jsem to tak cítil.

„Jak dobře jste znala Millie?“ změnil jsem téma a uchránil nás oba před dalšími rozpaky.

„Dost dobře,“ odpověděla. „Pracovaly jsme spolu na klinice tři roky a většinu té doby i společně bydlely.“

„Víte, proč se zabila?“

„Netuším. Mně připadala docela šťastná.“

„Měla nějaké finanční starosti?“ ptal jsem se dál.

„Ne,“ odpověděla Eleanor důrazně. „Vlastně to vypadalo, že je na tom hodně dobře. Rok před tím, než zemřela, si koupila sportovní vůz, úplně novou červenou Mazdu, a vždycky měla spoustu pěkného

oblečení. Otec jí zřejmě pořád posílal peníze, i když na klinice všichni slušně vyděláváme.“

Vybavil jsem si předchozí setkání s rodiči Barlowovými v jejich špatně padnoucích šatech. Vypadají jako lidé, kteří si mohou dovolit posílat dobře vydělávající dceři peníze?

„Byla těhotná?“ vyslovil jsem náhlý divoký nápad.

„To považuji za velmi nepravděpodobné,“ zamítla tu myšlenku Eleanor. „Kolikrát se chlubila, že má pro případ, kdyby si zapomněla vzít antikoncepci, pořádnou zásobu pilulek ‚po‘. Nezapomeňte, že měla lékařské vzdělání.“

„A mezi lékaři je vyšší výskyt sebevražd než mezi ostatními profesemi,“ prohodil jsem.

„Vážně?“ Vypadala překvapeně.

„Ano. Minulý rok jsem si to musel vyhledat kvůli případu, kdy byl jeden doktor obviněn, že napomáhal sebevraždě.“

„Asi to bude tím, že lékaři vědí, jak si život vzít,“ zamyslela se.

„Myslíte bezbolestně,“ doplnil jsem.

„Přesně. Jako když uspíte starého psa. Taky mají snadný přístup k potřebným přípravkům,“ pokračovala.

„Jak Millie vycházela s bratrem?“

„Řekla bych, že docela dobře. On ale podle mne nebyl moc nadšený její pověstí,“ usoudila Eleanor.

„Pověstí?“ divil jsem se.

„No, že rajtuje s kdekým ve vsi.“

„To tedy opravdu není pověst, jaké by si člověk cenil.“ Zvlášť v Lambournu, kde je rajtování hlavní modlou. „Kolik tak milenců podle vás běžně měla?“

„Vždycky nejméně šest v jedné době. Řeknete si asi, že moc zdrženlivá nebyla. Dalo by se to vyjádřit tak, že si potrpěla na žokeje.“

„Patřil k nim i Reno Clemens?“ zajímal jsem se.

„Pravděpodobně. Já jsem jí seznam nepsala, ale často se motal kolem. Párkrát jsem je spolu viděla v hospodě.“

„V jejím pokoji jste ho ale neviděla?“

„My máme v domě takové nepsané pravidlo,“ vysvětlovala, „že dlouhodobé vztahy jsou v pořádku, ale žádný náhodný partner se tam

nevodí. Jistě uhodnete, že Millie to pravidlo dost často porušovala. To bylo jediné, kvůli čemu jsme se hádaly. Ale Rena Clemense jsem tam nikdy nepotkala.“

„A co Steve Mitchell? Ten tam někdy přespal?“

„Ne, nikdy. Millie hrozně ráda chodila k němu. Pořád básnila o jeho vaně.“ Nesouhlasně povytáhla obočí.

„Proč vlastně nemáte Mitchella ráda?“ zeptal jsem se.

„To je to na mně tak vidět?“

„Ano,“ přikývl jsem.

„Když jsem zhruba před deseti lety přišla do Lambournu, Mitchell teprve začínal jako žokej a chvíli jsme spolu chodili. Myslela jsem, že to bere vážně, ale spletla jsem se. Souběžně se mnou chodil ještě s nějakou oškou ve stáji, a když ta husička otěhotněla, vykašlal se na mě a oženil se s ní.“ Odmlčela se. „Asi mi tím udělala hodně dobrou službu.“

„Jak dlouho mu manželství vydrželo?“ vyptával jsem se.

„Tak šest let. Měli dvě děti a Steve se dopracoval velkého úspěchu. Kreml postavili společně.“

„Kreml?“ zarazil jsem se.

„Tak všichni říkají té ohavnosti z červených cihel, kde teď zůstal strašit sám. Když jeho bývalá žena Natálie konečně dostala trochu rozumu a odešla od něj, vrátil se na můj práh a chtěl, abychom pokračovali, jako kdyby se nic nestalo. Požádala jsem ho, ať vypadne, a jemu se to nelíbilo. Má rád, když je po jeho. Vlastně si myslím, že se s Millie producíroval hlavně proto, aby mě dostal zpátky.“

Stevova aférka s Millie Barlowovou tedy nebyla jen takovým záskokem, jak se vyjádřil, nýbrž pokračovala ještě dlouho po tom, co mu manželka na jeho spády přišla a opustila ho. Manželé Barlowovi měli pravdu, a Mitchell mi lhal.

„Nevadilo Stevovi, že má Millie stejně jako on ještě jiné partnery?“ zeptal jsem se.

„Jestli mu to nevadilo? Děláte si legraci? Podle Millie měl Steve velice rád trojku i početnější společnost.“

„Myslíte, že mluvila pravdu?“

„Na tom něco může být. Millie byla dobrá veterinářka, doopravdy moc dobrá, ale vědělo se o ní, že ráda hodně přehání.“

„Nevzpomněla byste si na fotku ve stříbrném rámečku, na které je s nějakým koněm?“

Přikývla. „Byl to její poklad.“

„Proč?“ zajímalo mě.

„Na té fotce byla s čerstvě narozeným hříbětem,“ řekla.

„Co je na tom ale tak zvláštního?“

„Bylo to první hříbě, které přivedla na svět sama krátce poté, co přijela do Lambournu,“ vysvětlovala Eleanor. „Přišlo to náhle uprostřed noci. Byla jedinou veterinářkou ve službě, ale zřejmě to zvládla dobře. Já byla tehdy pryč.“

Byl jsem zklamaný. Čekal jsem, že půjde o něco pozoruhodnějšího.

„Proč vás ta fotka tak zajímá?“ tázala se Eleanor.

„Protože ji někdo vzal z domu Scota Barlowa,“ vysvětlil jsem.

„Cože? Když ho zavraždili?“

„To nevím,“ připustil jsem. „Ale teď tam není.“

„Třeba ji někdo ukradl kvůli tomu stříbrnému rámečku?“ nadhodila.

„Ne. Fotku někdo odnesl, ale rámeček tam zůstal. Tak jsem vlastně zjistil, že se fotka ztratila.“

„No, já vám mohu popsat, že na fotografii byla Millie a hříbě ležící na slámě a za nimi kobyla a stájník.“

„Víte, který stájník to byl? Nebo kdo to fotografoval?“ vyptával jsem se.

„Nemám tušení. Vím ale, co to bylo za hříbě. Proto si Millie té fotky tak cenila.“

„Pokračujte,“ pobízel jsem ji, když se odmlčela.

„Byl to Peninsula,“ pronesla Eleanor slavnostně.

Byla snad Millie právě proto na večírku u Simona Daceyho? Nebo jde jen o náhodu? Já přece na náhody nevěřím.

Č Á S T II

Odhalení

Březen 2009

7

V březnu, v době překážkového festivalu v Cheltenhamu, už Steve Mitchell strávil ve vazbě čtyři měsíce a jeho jméno zmizelo z dostihových stránek novin i z úvah sázkařů. Jelikož Mitchell a Barlow byli ze hry, Reno Clemens si vybudoval výrazné vedení v žokejském souboji o letošní titul šampióna a při nadcházejícím festivalu do něj byla vkládána velká očekávání. Většina jeho koní startovala v roli favoritů.

Bruce Lygon dělal, co mohl, aby v listopadu u oxfordského korunního soudu dostal Steva Mitchella z vazby na kauci, leč Žádné překvapení se nekonalo. Soudce ho zdvořile vyslechl, a vzápětí jeho žádost promptně zamítl. Seděl jsem při jednání vedle Bruce, ale nijak jsem mu ve skutečnosti nepomohl. Stejně by se nic nezměnilo, i kdybych ho byl podpořil. Pustit podezřelého z vraždy na kauci žádnému soudci sympatie veřejnosti nezíská, a navíc v několika

nedávných ostře sledovaných případech podezřelí propuštění na kauci znovu vraždili, což zcela vymazalo již tak chabé naděje.

Původně jsem nepočítal, že bych se jednání o kauci zúčastnil, ale dva dny před jeho konáním se mi zase dostalo malého upozornění od pana Bůhvíkoho. Přišlo v další tenké bílé obálce, doručené nějakým poslem do kanceláře. Obálka se našla na rohožce za vstupními dveřmi, ale nikdo neviděl, kdo ji tam nechal. V obálce byl opět vložený jediný list poskládaného bílého papíru a fotografie. Tentokrát naštěstí nebylo doručení připomínky zdůrazněno osobní návštěvou Juliana Trenta. Vzpomínka na jeho předchozí návštěvu zůstávala v mé paměti nicméně natolik živá, že mi okamžitě na čele vyvstal pot, když jsem obálku sevřel v ruce.

Stejně jako předtím se uprostřed papíru skvěly čtyři černě natištěné řádky.

POSLUŠNÝ ADVOKÁTKU

BUDU TĚ VE STŘEDU V OXFORDU SLEDOVAT MITCHELL
SE NESMÍ DOSTAT VEN NA KAUCI, NEZAPOMEŇ, PROHRAJ
PŘÍPAD, JINAK NĚKOHU POTKÁ VÁŽNÉ ZRANĚNÍ

Na fotografii byla moje mrtvá žena Angela. Přesněji řečeno, šlo o snímek fotografie Angely ve stříbrném rámečku. Po stranách jsem na ploše, na níž rámeček stál, viděl ležet pár dalších věcí. Znal jsem je. Fotografii usmívající se Angely jsem si postavil na stolek v naší ložnici krátce poté, co zemřela. Každý den jsem tu fotografii zdravil slovy ‚dobré jitro, miláčku‘. Někdo se dostal do mého domu a ten snímek vyfotil. Strašlivě mě to rozzlobilo, ale taky jsem byl dost vyděšený. Co je to jenom za lidi?

Seděl jsem u stolu v kanceláři s rukama v klíně a přemýšlel. Bylo pondělí ráno a já si užíval několika volnějších dní. Abych předešel opakování minulého roku, kdy jsem uvízl v soudní síni, místo abych v sedle Sandemana skákal na dostizích v Cheltenhamu ve Foxhunter Chase, nařídil jsem Arthurovi, ať mi na celý týden nic neplánuje.

Zrovna jsem dokončil případ prošlých potravin ve známém supermarketu, který můj klient vyhrál. Takové poměrně nenápadné

případy jsou solí a chlebem mnoha mladších soudních advokátů a jsou značně vyhledávané. Ve velkých, pozornost poutajících kriminálních případech zpravidla vede obhajobu právník s hodností královského soudního rady. Hodně společností, zejména pak velké známé firmy si na případy, kdy mají spor s ‚malými lidmi‘, většinou svými zaměstnanci či dodavateli, nebo když u nich jednoduše dojde k porušení hygienických předpisů, často raději najmou mladšího advokáta. Kdyby se před magistrátním soudem objevily zastupovány královským soudním radou, vzbuzovaly by dojem, že se provinily, nehledě na zbytečně vysoké náklady na královského soudního radu. Na takové práci si mnohý mladší advokát vybuduje pověst a skvěle na ní vydělává. Někteří mladší advokáti dokonce odmítají jmenování královským soudním radou z obavy, aby o tuto výdělečnou základnu úplně nepřišli.

Mne osobně práce u trestního korunního soudu těší daleko víc, většina mých výdělků nicméně pochází zjednání před magistrátními soudy nebo z disciplinárních řízení profesionálních institucí.

Ne však v tomto týdnu. Byl jsem rozhodnutý znovu jízdu ve Foxhunters nezmeškat. Sandeman se kvalifikoval částečně zásluhou vítězství v minulém ročníku a Paul mě na konci ledna ujišťoval, že tentokrát je kuň v ještě lepší formě, čímž naznačoval, že případná prohra rozhodně nebude Sandemanovou chybou. Pro mne to bylo vážné varování, abych se nestal slabým článkem našeho souručenství, jasná výzva, ať se i já koukám dostat do formy.

Už týdny jsem tedy každý den běhal, většinou v době oběda, což mělo navíc výhodu, že jsem neměl příležitost propadnout pokušení jít se najíst s některým z kolegů do jídelny v Gray's Inn či některého z hotelů poblíž naší kanceláře.

V polovině února jsem si navíc jel zalyžovat na prodloužený víkend do Meribelu ve Francii a protáhl si bolavé nohy neustálým sjížděním tamních kopců. Mám lyžování rád, ale při této příležitosti šlo spíš o lyžařský tábor. Vstával jsem brzy ráno v chatě, o níž jsem se dělil se čtyřmi dalšími, pro mě zcela cizími lidmi, jejichž životní vášní byl sníh. Celý den jsme strávili na svazích, poslední lanovkou se nechávali vyvézt do nejvyššího bodu a vraceli se do chaty vyčerpaní ve chvíli, kdy se denní světlo vytratilo. Potom jsem

věnoval hodiny sauně, potil celé libry, následně si dal vysoce proteinovou večeři a šel brzy spát.

Druhý týden v březnu jsem byl v takové formě, jaké jsem nedosáhl od doby před patnácti lety v Lambournu. Přiveďte mi Juliana Trenta, říkal jsem si. Byl jsem v bojovném naladění a vychutnával si představu střetnutí.

Do mé kanceláře vstoupil Arthur. Ač máme spolehlivý vnitřní telefonní systém, Arthur patří ke staré škole, a když něco organizuje, raději s člověkem mluví tváří v tvář. „Sir James by rád uspořádal poradou ohledně Mitchellova případu,“ hlásil mi. „Naplánoval jsem to na zítra na devět třicet. Vyhovuje vám to?“

„Prosil jsem vás, abyste mi na tento týden nic neplánoval,“ vyčetl jsem mu.

„Ale na dostihy jedete až ve čtvrtek,“ upozornil mě. „Zítra odpoledne ještě stihnete sledovat Champion Hurdle. Porada tak dlouho trvat nebude.“

Zadíval jsem se na něj. Jak může Arthur vědět, že do Cheltenhamu chci jet až ve čtvrtek? Nemá cenu se ho ptát. Odpověděl by mi stejně jako vždycky: ‚Vědět všechno o našich advokátech patří k mé práci.‘ Již po bůhví kolikáté jsem uvažoval, zda o mém malém problému náhodou neví víc, než dává najevo.

„Devět třicet bude v pořádku,“ souhlasil jsem.

Usmál se. „Myslel jsem si to. Povím to siru Jamesovi.“

Královský soudní rada sir James Horley nyní vedl tým obhajoby Steva Mitchella. Když Bruce Lygon konečně zavolal Arthura, aby do případu zapojil obhájce, sir James po tom přímo skočil. Těžko by ho bylo možné obvinít, že jako klienty s chutí nepřebírá prominentní celebrity, a to i tehdy, kdy statut celebrity je u klienta poněkud pochybný a důkazy jako v našem případě svědčí pro vinu. Sir James miluje světla ramp. Zbožňuje televizní kamery, jež každodenně čekají před soudním dvorem, aby mohly ve zprávách v šest ukázat, jak na otázku každého novináře odpovídá ‚bez komentáře‘.

Srdce mi kleslo, když mi Arthur řekl, že obhajobu povede sir James a já budu vystupovat jako jeho mladší kolega. Sir James je známý tím, že pro přípravu soudního líčení dělá velice málo, případně vůbec nic, ale přesto očekává, že vše bude v pořádku a včas

přichystané. Má rovněž pověst, a to bohatě zaslouženou, že veřejně svede na mladšího kolegu, když se cokoli nepovede, ať už ten s tím má něco společného či ne. Zřejmě u svých pomocníků předpokládá jasnozřivé pochopení faktů, nicméně zároveň i neschopnost vystoupit u soudu a klást svědkům otázky, což si vyhrazuje pouze pro sebe.

Snad ani nemusím říkat, že jsem se stále ještě nikomu nezmnínil o svém setkání s obětí ve sprchách v Sandownu, i když jsem byl ve velkém pokušení z toho důvodu, že bych pak nebyl způsobilý zasednout za obhajobu vedle sira Jamese. Jenže jsem o tom měl promluvit už tak dávno, že nyní vlastně nemohu dělat nic, aniž bych se ocitl v dost ošemetné situaci. Mohlo by to pro mne špatně dopadnout tak jako tak, ale v případě, že nikomu nic neřeknu, budu ohrožený pouze tehdy, jestli o našem setkání ví přímo od Barlowa ještě někdo jiný. Jsem připravený podstoupit to riziko? Možná bych se měl prostě odvolat na nepřítomnost, úplně se z případu omluvit a nechat se přijmout na psychiatrii, dokud nebude po všem. Pak bude Steve Mitchell odsouzen k doživotnímu trestu za zločin, o němž si myslím, že ho nespáchal, já budu v bezpečí před Julianem Trentem a život se vrátí k normálu, ledy až do chvíle, kdy se zase někdo rozhodne zmanipulovat výsledek soudního líčení a pošle mladého pana Trenta s jeho baseballovou pálkou, aby vzkaz vyřídil.

Zpráva, že již nevystupuji jako jediný obhájce v případě, se nepochybně donesla k uším, jež neznám, ale které rozhodně mají na výsledku velký zájem.

Pouhých pár hodin poté, co se jmenování sira Jamese Horleyho jako královského soudního rady za obhajobu objevilo na webových stránkách soudu, mi zazvonil mobil.

„Řekl jsem vám, abyste vzal Mitchellův případ,“ pravil ten tichý, výmluvný našeptávač. „Proč nejste vedený jako jeho obhájce?“

Pokusil jsem se mu vysvětlit, že v takovém důležitém trestním řízení obhajobu vždy vede královský soudní rada, a já toto postavení nemám. Pověděl jsem mu, že budu s obhajobou pomáhat.

„Musíte zajistit, aby Mitchell prohrál,“ naléhal.

„Proč?“ otázal jsem se.

„Prostě to udělejte,“ řekl a vzápětí zavěsil.

Stejně jako předtím, a jak jsem očekával, měl skryté číslo.

Proč jenom chtějí – ať je to kdokoli –, aby Mitchell prohrál? Je důvodem pouze snaha nechat za zločin odsoudit někoho jiného, nebo se za tím skrývá ještě něco? Má to co dělat se samotným Mitchellem? Nebo Mitchell ten zločin spáchal a oni pouze chtějí mít jistotu, že se mu dostane zaslouženého trestu? Jak by ale mohli spolehlivě vědět, že je viníkem, pokud se tam v tu dobu sami nevyskytovali?

Ne, pořád jsem věřil, že to na Steva někdo shodil. Dohromady by všechny zajištěné důkazy byly pro porotu velmi přesvědčivé, avšak každý samostatně lze považovat pouze za důkaz nepřímý. Nikdo nepochybuje, že vidle – vražedná zbraň – patřily Stevu Mitchellovi, ale jak jsem měl sám možnost vidět, jeho vidle nebyly nikde zamčené a každý si mohl jedny v přípravně krmiva vzít a do Barlowa je zapíchnout. Na Mitchellových holínkách a v jeho autě se našla krev a vlasy oběti, ale holínky bývaly stejně jako vidle v přípravně a Mitchell přísahá, že v den vraždy nechal auto tak jako vždycky odemčené na příjezdové cestě. V prohlášení obhajoby se uvádí, že neznámý, jenž zločin spáchal, se pokusil svalit podezření na Mitchella. Dále pak, že zločin byl předem promyšlený a pečlivě naplánovaný tak, aby vše vypadalo, že se ho dopustil náš klient.

Obžalobě se nepodařilo s konečnou platností prokázat, že Mitchell skutečně Barlowovi odeslal textovou zprávu s výhrůžkou, že ‚přijede a s tím všivým parchantem si to vyřídí‘. Pod zprávou byl sice podepsán Mitchell, policie však zjistila pouze tolik, že ji prostřednictvím služby textových zpráv mohl z každého počítače poslat kdokoli z kteréhokoli místa na světě.

Sázenky opravdu patřily Stevu Mitchellovi a on byl vážně tak hloupý, že na nich bylo jeho jméno. Ve skutečnosti se jednalo o stvrzenky o zaplacení, nikoli o skutečné sázenky. Steve popíral, že by mu patřily, ale i mně bylo jasné, že neříká pravdu. Vysvětlil jsem mu, že doba, kdy sázení zapíral, je pryč, že nyní čelí podstatně vážnějším obviněním, ale on byl natolik zvyklý o svém sázení lhát, že mu přišlo naprosto přirozené v tom pokračovat.

K materiálním důkazům se přidávalo dobře známé nepřátelství mezi obětí a obviněným, ani náznak nějakého alibi a zřejmě neschopnost obhajoby ukázat, kdo a proč by chtěl Mitchella falešně

obvinit. Snadno jsem si uměl představit, že se porota na verdiktu jednohlasně usnese tak rychle, až se málem ani nestihne odebrat ze soudní síně.

Při jedné z dalších návštěv ve vazební věznici jsem Stevovi vysvětloval, že pokud má nějaké alibi, musí je oznámit ještě před hlavním líčením. Kdyby s ním vyrukoval až před soudem, nijak by to jeho případu nepomohlo. Obžaloba by porotu vyzvala, ať si sama udělá závěr, proč do té doby o alibi nepadla zmínka. On však neústupně trval na tom, že byl celé pondělní odpoledne doma sám a četl si.

„Steve, já ti bohužel nevěřím. Jestli jsi byl s někým, možná s někým, s kým jsi být neměl, musíš mi to povědět teď,“ dožadoval jsem se. „V průběhu procesu či po něm už bude pozdě.“

„Říkám ti, že jsem byl sám,“ opakoval. „Je to pravda. Co po mně chceš? Abych ti lhal?“

Vykládat mu, že vím, že mi už dříve lhal ohledně své aférky s Millie Barlowovou, by k ničemu nebylo, pomyslel jsem si.

„Copak si neuvědomuješ, v jakém jsi průšvihů?“ křičel jsem na něj a bouchl pěstí do šedého kovového stolu. „Čeká tě dlouhý trest ve vězení. Tohle není žádná hra, chápeš?“

„Když já nemůžu,“ bránil se.

„Ale ano, musíš!“ křikl jsem na něj. „Nikdo přece nemůže čekat, že budeš mlčet, když by to znamenalo, že tě odsoudí za vraždu, kterou jsi nespáchal.“

„Tak jednoduchý to není,“ koukal upřeně do stolu.

„Je vdaná?“ odhadl jsem důvod.

„Jo,“ pronesl důrazně. „Stejně si nemyslím, že jsem s ní byl v době, kdy se ten parchant Barlow nechal zavraždit. Byla to jen taková rychlovka na poslední chvíli, když vodvolali dostihy v Ludlow. Nebudu ji tahat do průseru, když mi to stejně alibi na správný čas nezajistí.“

Podle obžaloby zemřel Barlow někdy mezi druhou a čtvrtou hodinou odpoledne. V šest hodin večer našel mrtvého policista, který reagoval na anonymní zavolání, jímž kdosi na policejní služebnu v Newbury hlásil, že se někdo pokouší vniknout do vilky Zimostráz.

Jelikož volající použil místní linku, a nikoli tísňové volání 999, telefonní číslo ani hovor nebyly zaznamenány.

Tato skutečnost patřila k nepočetným kladným bodům pro naši stranu, neboť jak jsem upozornil v prohlášení obhajoby k případu, Mitchell by těžko volal policii, kdyby skutečně Barlowa zavraždil, a přitom obžaloba tvrdí, že jednal sám. Byl to nepatrný bodík v porovnání s bohatstvím důkazů na straně obžaloby, ale hodlal jsem ho při hlavním líčení důkladně využít.

„Jestliže jsi nebyl celou dobu od jedné až do šesti sám, mohlo by to porotě nasadit do hlavy pár pochybností,“ přesvědčoval jsem ho. „V tuhle chvíli potřebujeme všechno, co nám může jen trochu pomoci.“

„Vodešla nejpozději v půl třetí,“ řekl. „Tak co na tom sejde? Barlowův pitomej barák je vode mě autem jen deset minut. Klidně jsem tam mohl bejt před třetí, tak to není žádný alibi.“ Zmlkl. „Ne, nebudu ji do toho tahat.“

Zeptal jsem se ho rovněž na Millie Barlowovou a proč mi při naší první schůzce o její smrti nic neřekl.

„Nemyslel jsem, že je to tak důležitý,“ utrousil.

„Jistěže je to důležité!“ křičel jsem na něj. „Musíš mi povědět úplně všechno a já rozhodnu, zda na tom záleží či ne.“

Koukal na mne s vykulenýma očima jako hubované štěně. „Jsem ve sračkách, co?“

„Ano, až po uši,“ ujistil jsem ho.

„Já to fakt neudělal,“ pravil truchlivě.

„Byl jsi to odpoledne opilý?“ zeptal jsem se. „Nebo sjetý?“

„Ani náhodou,“ ohradil se ostře. „Dali jsme si jen trochu červenýho, se mi zdá, ale ne víc než jednu flašku. Proto jsem pak zůstal doma. Nechtěl jsem, aby mě chytli za řízení pod vlivem.“

Škoda, napadlo mě. Kdyby ho zadrželi za řízení pod vlivem alkoholu, měl by na Barlowovu vraždu neprůstřelné alibi.

„Dával ti Barlow vinu za sestřinu sebevraždu?“ otázel jsem se.

„Pořád. Furt vo tom mlel kolem dokola. Prohlašoval, že jsem zatracenej vrah. Řekl jsem mu, ať drží hubu, nebo zavraždím jeho.“ Steve se najednou zarazil a podíval se mi do očí. „Ale neudělal jsem to, přísahám, že ne!“ Načež si složil hlavu do dlaní a začal vzlykat.

„To je v pořádku, Steve. Vím, že jsi to neudělal,“ snažil jsem se ho uklidnit.

Už se na mne nepodíval. „Jak to víš? Jak si můžeš bejt jistej?“

„Prostě jsem,“ zněla má odpověď.

„Tak přesvědč tu blbou porotu!“

To bych zřejmě měl udělat, říkal jsem si usazený za svým stolem. Možná bych měl porotě říci, že mi bylo vyhrožováno, abych zařídil neúspěch obhajoby. To je ono. Musím siru Jamesovi vysvětlit, že se na mě někdo obrátil a zastrašoval mě. Pak se místo obhájce v případě stanu svědkem obžaloby a budu moci porotě povědět o baseballových pálkách a Julianu Trentovi. Jenže bude to na Stevovu záchranu stačit? Nejspíš ne. Soudce dokonce může v dokazování výpověď o zastrašování jednoho z advokátů odmítnout. Bez ohledu na to, co si myslím já, jde jen stěží o svědectví pro daný případ podstatné. Relevantním by se mohlo stát pouze za předpokladu, že by je obhajoba dokázala využít na podporu svého přesvědčení, že Steve byl falešně obviněn. Ovšem uvěřila by tomu porota v porovnání s případem předloženým obžalobou?

A jaké následky by to mělo pro mne, ptal jsem se sám sebe. Mám prostě sedět a čekat, až mi někdo rozmlátí hlavu a vykastruje mě? A co můj starý otec v děravém zeleném pulovru? Do jakého nebezpečí bych uvrhl jeho?

Přišlo mi, že jediným řešením mého mnohonásobného dilematu je zjistit, kdo mě zastrašuje, a potom ukázat, že právě to je pravý vrah Scota Barlowa. A musím to udělat rychle, dříve, než nadejde ono „příště“.

Jak prosté, pomyslel jsem si. Kde ale začít?

U Juliana Trenta. On musí být tím klíčem.

Následujícího jitra jsem královskému soudnímu radovi sira Jamesi Horleymu o zastrašování ani o setkání ve sprchách v Sandownu nic neřekl. Posadili jsme se vedle sebe u stolu v malé konferenční místnosti v přízemí našich kanceláří. Proti nám seděl Bruce Lygon. Celé dvě hodiny jsme znovu procházeli každou podrobnost obžaloby. Obdrželi jsme jejich doplňkové prohlášení, ale nenašli jsme v něm nic, co by nám pomohlo.

Obžaloba je povinná ukázat obhajobě všechno, co má, i co odhalila policie a na čem bychom mohli založit postup obhajoby. Odpověď byla stručná a k věci. Ve svém prohlášení uváděli, že kromě důkazů a skutečností již zaznamenaných v původním prohlášení k případu nic nového nemají. Doopravdy jsme ani nic neočekávali.

„Jste si jistý, že Mitchell nepřizná vinu?“ otázal se sir James. „Případ proti němu je velice silný.“ Nelaskavě jsem přemýšlel, zda by sir James nedal přednost přiznání viny, jež by ho spasilo před prohrou u soudu. Třeba začíná litovat, že ten případ převzal.

„On tvrdí, že to neudělal,“ poznamenal jsem. „Je naprosto neústupný, nehodlá se přiznat k něčemu, co neprovedl.“

„Co kdybychom se zaměřili na něco s nižší sazbou?“ navrhl Bruce. „Nebo kdybychom se odvolali na sníženou zodpovědnost či momentální pominutí smyslů?“

Je to vážně pominutí smyslů, napadlo mě. Chytají se kdejakého stébka.

„Naše obhajoba je založena na tvrzení, že to náš klient nespáchal, nýbrž že se ho někdo pokusil falešně obvinít, takže nebudeme přiznávat vinu ani nic podobného, rozumíme si?“ řekl jsem odhodlaně.

„Měli bychom tedy honem zjistit, kdo to na něj chce shodit,“ prohlásil sir James. „Jinak splácíme nad výdělkem. Datum hlavního líčení je stanoveno na druhý květnový týden v Oxfordu. To je ode dneška za osm týdnů. Navrhují, abychom se znovu sešli za dva týdny a podívali se, jak jsme pokročili.“ Vstal, posbíral si papíry a svázal je stuhou, jako kdyby šlo o vánoční dárek. Stuha byla růžová. Růžová za obhajobu. Spis obžaloby je svázaný bílou stuhou.

K takto svázaným dokumentům nikdo další z kanceláře nemá přístup, s výjimkou těch, kteří v případě zastupují příslušnou stranu. Není nijak neobvyklé, že jednotliví advokáti ze stejné kanceláře jednájí v tomtéž případě za různé strany. Jednou jsem zastupoval obžalobu v případě ozbrojené loupeže, zatímco kolega, s nímž běžně sdílím místnost, zastupoval obžalovaného. Dočasně nás přemístili každého na jiný konec budovy, přesto jsme však museli být velmi opatrní, abychom neprobírali jednotlivé aspekty procesu v doslechu

toho druhého. Arthur dokonce nainstaloval oddělené fotokopírky, aby náhodou nějaký v přístroji zapomenutý dokument nepadl do rukou protistrany.

Vrátil jsem se do své místnosti a pohlédl na kolegův stůl. Jako obvykle nebylo téměř vidět, z jakého dřeva je vyrobený. Silný anglický dub se činil, aby unesl stohy a stohy papírů a spisů v krabicích. Jsem nejpořádnější z nás tří, kteří se o místnost dělíme, a přesto i můj kout mnohdy vyhlíží jako válečná zóna. To, co se nám již nevejde na stoly, ukládáme do krabic na podlaze nebo do polic pokrývajících celou stěnu místnosti proti oknům. Nikdy se ale nic neztratilo. To jsme alespoň vždycky každému tvrdili, a také to byla téměř pravda, i když občas ne celá pravda.

Ve své schránce ve spisovně jsem našel velkou bílou obálku a nyní jsem se usadil ke stolu a prohlížel si ji. Tuto obálku jsem očekával a neobsahovala žádné děsivé výhrůžky ani fotografie. Vyžádal jsem si úplný přepis odvolacího řízení Juliana Trenta z minulého listopadu, a nyní jsem zvědavě pročítal hustě potištěné stránky a hledal určité jméno.

Josef Hughes, bytem ve Finchley Road 845, Golders Green, severní Londýn, byl onen ničemný právník, jenž byl především zodpovědný za to, že došlo k odvolacímu řízení. Právě jeho údajné zasahování u poroty dostalo Trenta na svobodu. Jestliže byl u odvolacího soudu přinucený svědčit, jak jsem se dohadoval, pak by mohl být ochotný mi pomoci při zjišťování, jak a proč je Julian Trent spojený s vraždou Scota Barlowa. Hned ve středu ráno jsem se vypravil do Golders Green.

Jakmile jsem zmínil jméno Juliana Trenta, Josef Hughes zbledl a kolena se mu podlomila. Báł jsem se, že omdlí přímo na prahu svého bytečku, jedné ze zhruba půltuctu garsonek tísnicích se ve větším dvojdomku, postaveném ve třicátých letech na Finchley Road 845.

Kdybych ho nepodepřel pod levým loktem a nepomohl mu dveřmi do pokoje, sesul by se rovnou na zem. Posadil se ztěžka na kraj manželské postele, jež zabírala většinu podlahové plochy. Nebyli jsme sami. Na strohé dřevěné židli seděla mladá žena, sotva víc než dítě, a chovala miminko. Ani se nepohnula, když jsem

Josefovi pomáhal dovnitř, jen seděla a koukala na mne velkýma hnědýma vyděšenýma očima.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Kromě židle a postele pokryté zelenou dekou jsem viděl pod oknem malý čtvercový stůl, další stejnou židli a v rohu malinkatou kuchyňku, napůl skrytou za tenkým závěsem, jenž velmi naléhavě potřeboval vyprat.

Přešel jsem ke kuchyňskému dřezu, abych Josefovi podal sklenici vody. Žádné sklenice v dohledu nebyly, ve dřezu jsem však našel poměrně čistý, i když hodně otlučený hrnek na kávu, obrácený dnem vzhůru. Napustil jsem do něj trochu vody a podal ho Josefovi.

Podíval se po mně s nepokrytou hrůzou v obličeji, hrnek si nicméně vzal a upil z něj. Do tváří se mu vrátilo něco barvy.

„Nebojte se,“ snažil jsem se ho co nejvíce uklidnit. „Neposílá mě Julian Trent.“

Při vyslovení toho jména vydala mladá žena lehké zaúpění a já se začal obávat, že jí rovněž hrozí mdloby. Vykročil jsem k ní, abych případně zachytil dítě, ale ona je ode mne odtáhla a ochranitelsky se kolem něj schoulila.

Co proboha těm lidem Julian Trent provedl, že jsou tak vyděšení?

Znovu jsem se rozhlédl po místnosti. Byly tu jen ty nejlevnější věci, prošlapaný koberec, tenounké závěsy a holé, krémově natřené stěny, které již dávno potřebovaly znovu vymalovat. Cestovní dětská postýlka z plastových trubek ležela složená u stěny za dveřmi a vedle se sušily troje modré dětské dupačky.

„Dřív jsme měli velký byt v horním patře,“ oznámila mi žena, když viděla, jak se rozhlížím. „S vlastní koupelnou. Pak přišel Joe o práci a museli jsme se přestěhovat sem. Teď se dělíme o koupelnu na patře s dalšími třemi byty.“

„Kolik je dětíátku?“ zeptal jsem se jí.

„V pátek mu bude osm měsíců,“ odpověděla. Měl jsem pocit, že nemá daleko k pláči.

„Jak se jmenuje?“ vyptával jsem se s úsměvem.

„Rory,“ řekla.

„Hezké jméno,“ opět jsem se na ni usmál. „A jak se jmenujete vy?“

„Bridget,“ odpověděla.

Chvíli jsme jen tak seděli a mlčeli, já s Josefem na kraji postele, Bridget s Rorym v náručí na židli.

„Co chcete?“ zeptal se nakonec Josef.

„Povězte mi, co se stalo,“ vyzval jsem ho klidně.

Josef vedle mne se otrásl.

„Byl to muž,“ spustila Bridget. „Přišel k nám, do našeho bytu nahore.“

„Ne!“ zvolal Josef důrazně.

„Ano,“ vzepřela se mu Bridget. „Musíme to někomu říct.“

„Ne, Bee, to nesmíme,“ naléhal na ni pevně.

„Ale ano, musíme,“ prosila. „Musíme. Já už takhle nemůžu žít.“ Rozplakala se.

„Jsem tady, abych se vám pokusil pomoci. Přísahám,“ řekl jsem. A taky abych pomohl sobě.

„Zlomil mi ruku,“ řekla Bridget potichu. „Čekala jsem Roryho, byla jsem v šestém měsíci a on přišel k nám do bytu, uhodil mě do obličeje a dal mi pěstí do břicha. Pak mi zlomil ruku, přivřel mi ji do dveří.“

„Kdo to byl?“ zeptal jsem se. Vždyť Julian Trent se v té době nacházel za mřížemi.

„Otec Juliana Trenta.“

8

Nakonec mi oba všechno postupně vypověděli. Byla to hrůza.

Muž, jenž tvrdil, že je otec Juliana Trenta, přišel v elegantním obleku jednou večer krátce poté, co se Josef vrátil domů z práce v kanceláři korunního zástupce. Josef se jako právník kvalifikoval teprve před rokem a toto bylo jeho první zaměstnání. Moc se mu v práci líbilo. S Bridget se oženil ještě na právnické fakultě a nastěhovali se do svého prvního společného bytu, aby se přichystali na narození dítěte. Všechno bylo krásné a byli spolu nesmírně šťastní. Tedy až do chvíle, než Julian Trent vrhl na jejich životy stín.

Muž se zprvu tvářil celkem mile a nabídl Josefovi trochu peněz, jestliže mu poskytne určité informace.

„Jaké informace?“ zeptal jsem se.

„Věci, které už byly veřejně známé,“ odpověděl.

„Jaký druh věcí?“ dotazoval jsem se dál.

„Jména a adresy porotců,“ řekl.

„Porotců v případě Juliana Trenta?“ ujišťoval jsem se, i když mi bylo jasné, jaká bude odpověď.

Přikývl. „Byl to první proces, který jsem v Old Bailey připravoval. A jména porotců se uvádějí v rozpisu,“ řekl na svoji obranu. „Jejich jména se veřejně čtou před líčením.“ Pokoušel se ospravedlnit své jednání. Jména porotců sice mohou být veřejně známá, nikoli však jejich adresy.

„My jsme opravdu potřebovali peníze,“ prohodila Bridget. „Dítě se mělo brzy narodit a chystali jsme se nakoupit různé nezbytné věci.“

„A nebylo to nic nezákonného,“ řekl Josef téměř zoufale.

„Uvědomoval jste si nicméně, že nejednáte správně,“ připomněl jsem mu. Může či nemusí to být proti literě zákona, to jsem v tu chvíli nevěděl jistě, ale rozhodně je to proti pravidlům Právníkové společnosti a s největší pravděpodobností by se jednalo o pohrdání soudem. Znovu přikývl.

„Kdy se vrátí?“ otázal jsem se.

„Druhý den,“ odpověděl Josef. „Měl přinést peníze za informace, které pro něj seženu.“

„Místo toho napadl Bridget?“

Opět přikývl, nyní již se slzami v očích. „Nemohl jsem tomu uvěřit. Prostě vešel rovnou do bytu a uhodil ji. Srazil ji na zem, pak ji odvedl ke dveřím a zlomil jí ruku, ještě když ležela na podlaze. Bylo to strašné.“ Slzy se mu začaly koulet po tváři a jen ztěžka polykal. „Připadal jsem si tak bezmocný, nemohl jsem ho zarazit.“

Bridget mu položila ruku na paži. Proud slzí zesílil. „Stalo se to všechno tak hrozně rychle,“ úpěl. Nejvíce mu zcela zřejmě vadila vlastní neschopnost ochránit ženu.

„Co se stalo pak?“ zajímal jsem se.

„Chtěl ty informace,“ odvětil Josef.

„Dal jste mu je?“

„Řekl jsem mu o peníze. Ale on povídal, ať mu okamžitě dám, co jsem zjistil, jinak Bridget zlomí i druhou ruku.“ Už zase plakal.

„A dál?“ vyzvídal jsem, když se trochu uklidnil.

„Musel jsem sehnat sanitku. Měli jsme velký strach, že o dítě přijdeme. Bridget zůstala skoro týden v nemocnici.“

Mne ovšem zajímalo, co bylo dál s oním mužem.

„Zavolali jste policii?“ zeptal jsem se.

„Policii zavolali z nemocnice. Mysleli, že jsem jí to udělal já. Policie mi nevěřila, když jsem říkal, že to způsobil jiný muž.“

„Pověděl jste jim, kdo to byl? A co po vás chtěl?“

„Ne.“ Už zase plakal. „Vyhrožoval, že jestli to někomu řekneme, vrátí se a postará se, aby Bridget přišla o dítě.“ Podíval se na mne a já si říkal, že asi přemýšlí, zda neudělal chybu, když mi to všechno vyprávěl. „Ten muž prohlásil, že jestli někomu něco povíme, tak zařídí, abychom už nikdy nemohli mít další dítě.“

Josef tomu nepochybně věřil. *Příště ti rozmlátím hlavu, příště ti ty koule rovnou ufiknu.* Já tomu taky věřil.

„Ten muž ale přišel znovu, že?“ zeptal jsem se.

„Ne osobně. Měsíc po skončení procesu mi do práce poslal dopis.“

„Co v něm bylo?“ vyzvídal jsem, ale měl jsem podezření, že to ve skutečnosti už vím.

„Že mám zajít za Trentovým advokátem a sdělit mu, že jsem mluvil s několika porotci a pokusil se je přesvědčit, aby se vyslovili pro vinu Juliana Trenta,“ chrtil ze sebe. „Ale neudělal jsem to, přísahám.“ Jenže v odvolacím řízení přísahal, že přesně to udělal. Četl jsem zápis.

„Uváděl dopis, které porotce jste měl údajně ovlivňovat?“ zeptal jsem se ho.

„Ano. Byli tři.“

Znal jsem jejich jména. I ta figurovala v zápisu.

„Jak se jmenoval ten advokát?“ otázal jsem se ještě. V první instanci jsem byl obhájcem Juliana Trenta já.

„Nějaký právník z Weybridge,“ řekl. „Nemůžu si vzpomenout na jméno firmy. Stejně je to divné, měl jsem pocit, jako kdyby mě čekal. Věděl přesně, co řeknu.“

„Prosím, zkuste si vzpomenout, kdo to byl,“ naléhal jsem. Právní poradce, který mě angažoval pro původní proces, byl z firmy ve středu Londýna, nikoli z Weybridge.

„Nejde to,“ namítl. „Jméno bylo v dopise, ale ten právník mi ho vzal. Víím jen, že měl kancelář někde na hlavní třídě ve Weybridge, nad nějakými obchody. Možná bych to místo znovu našel. Ale byl jsem celý jako v mátohách.“

„Bylo v tom dopise ještě něco?“ vyptával jsem se.

„Byla tam fotografie.“ Ztěžka polkl. „Na té fotce s Bridget vycházíme z jejího předporodního cvičení na místní klinice. Někdo na fotografii namaloval červeným perem šipku. Ta šipka jí mířila na břicho.“

Celkem jsem s Josefem a Bridget Hughesovými strávil víc než hodinu. Návštěva přátelského, dobře oblečeného muže, jenž jim nabídl peníze za informace, jim zničila život. Muselo mu být jasné, jak moc jsou mladí a zranitelní. Zatáhl je do svých plánů a bez váhání jim podupal budoucnost. Josef přišel o profesní kvalifikaci, již se s velkým úsilím dopracoval, a trestnímu stíhání unikl jenom o vlásek. Ještě horší však bylo, co muž provedl s jejich sebedůvěrou. Bridget se nyní bála vyjít z bytu. Stali se vězni v garsoniére, kterou si jen ztěží mohou dovolit, když Josef pracuje pouze jako nekvalifikovaná síla a plní po nocích regály v supermarketech. Domů se vrací ráno a jako část mzdy přináší prošlé potraviny.

„Prosím, pomozte nám,“ požádal mě Josef, když mě vyprovodil dolů k domovním dveřím. „Držím se jenom kvůli Bee a Rorymu.“

„Jak se s vámi mohu spojit?“ zeptal jsem se.

„Támhle je telefonní budka,“ ukázal na přístroj hned za dveřmi a já si poznamenal číslo. Podal jsem mu rovněž svoji vizitku.

„Kdybyste něco potřeboval, zavolejte,“ vyzval jsem ho.

Nepatrně přikývl, ale pochyboval jsem, že to udělá. Život se mu rozpadl na kusy, ale uchovával si jistou hrdost.

Ještě v chodbě jsme si potřásli rukama. Josef otevřel dveře do ulice a opatrně z nich vykoukl. Vtiskl jsem mu do ruky pár bankovek. Podíval se na peníze a chystal se je odmítnout.

„Kupte jídlo pro dítě,“ nabádal jsem ho.

Podíval se mi do očí. „Děkuju,“ zamumlal a bojoval se slzami. Byli na tom tak zle, že si nemohl dovolit hotovost odmítnout, i když se mu to zcela zjevně přičilo.

Následně jsem vyhledal jednoho ze tří porotců soudu první instance, který svědčil při odvolacím řízení. Bydlel v Hendonu, nedaleko Golders Green v severním Londýně.

George Barnett se mi pokusil přirazit dveře před nosem, jen co mne uviděl. Pamatoval si mne od soudu, stejně jako já jeho. Byl to ten kantorsky vyhlížející bělovlasý džentlmen, jenž vystupoval jako předseda poroty. Nyní však byl pouhým stínem svého dřívějšího já. Vzprímené držení těla zmizelo a sebedůvěra se vytratila. Jejich místo zaujala stařecká shrbenost a strach. Hodně strachu.

„Jděte pryč!“ křikl škvírou ve dveřích, do níž jsem včas vrazil nohu, abych mu zabránil zavřít.

„Pane Barnette, přišel jsem vám pomoci,“ volal jsem na něj.

„To mi on říkal taky,“ trval na svém Barnett.

„Neposílá mě pan Trent,“ ujišťoval jsem ho.

Zvnitřku zaznělo tlumené ‚Ach Bože‘ a Barnett přitlačil na dveře, až se dřevo prohýbalo. „Jděte pryč!“ křičel znovu.

„Pane Barnette,“ neuhnul jsem nohou ani o píd', „mne Julian Trent taky zmlátil. Chci zjistit proč. Potřebuji vaši pomoc.“

„Prosím, jděte pryč,“ zopakoval tentokrát již unaveně.

„Jak chcete,“ vzdal jsem to. „Teď vytáhnu tu nohu.“ Okamžitě dveře zabouchl.

„Pane Barnette,“ zavolal jsem ještě přes dveře. „Chcete strávit zbytek života ve strachu, nebo mi ty lidi pomůžete zastavit?“

„Jděte pryč,“ zopakoval prosebně.

Hodil jsem mu do schránky na dopisy svoji vizitku. „Zavolejte mi, kdybyste si to rozmyslel,“ vybídl jsem ho. „Jsem vážně na vaší straně.“

Neřekl mi nic užitečného, ale přinejmenším mi potvrdil mé podezření. Julian Trent spolu s přáteli a příbuznými za sebou nechával rozbité životy, kamkoli se hnul, útočil na slušné lidi, zastrašoval je a nutil je dělat věci, na které by normálně ani nepomysleli. Zneužíval běh zákona pro vlastní cíle a na následcích, jaké to má pro ostatní, včetně mne, mu vůbec nezáleželo.

Já však rozhodně neměl v úmyslu prožít zbytek života ve strachu. Bylo na čase se mu postavit.

Ve čtvrtek jsem hodil všechny starosti za hlavu a odjel do Cheltenhamu na dostihy.

Foxhunter Chase, má ctižádostivá meta, se běží následující odpoledne hned po Zlatém poháru. Čtvrtek byl dnem World Hurdle, dlouhého dostihu přes proutěné překážky pro nejlepší vytrvalce v zemi.

Dnes jsem měl volno a přišel jsem jako host jedné lambournské společnosti pro přepravu koní, jež si na závodisti pronajala soukromou lóži. Minulý rok jsem je zastupoval při úspěšné obhajobě jednoho jejich řidiče, obviněného z bezohledné jízdy. Jako prémii k honoráři mi přislíbili pozvánku na dostihový den v Cheltenhamu.

Soukromá lóže se nacházela v nejvyšším podlaží obrovské tribuny, již později zaplní desítky tisíc rozjařených dostihových fanoušků, povzbuzujících křikem v cílové rovině své favority při největším překážkovém festivalu na světě. Veškerá práce majitelů, trenérů i žokejů po celých dvanáct předchozích měsíců směřuje především k tomuto mítinku. Velká národní je sice nejslavnějším anglickým steplachasovým dostihem, známým po celém světě, ale všichni nejvíce touží vyhrát v Cheltenhamu, nejlépe jednu ze dvou modrých stuh, největších událostí tohoto festivalu, tedy Zlatý pohár a Champion Hurdle.

Vzrušení houstlo, jak davy proudily přes turnikety. Návštěvníci si nedočkavě spěchali opatřit zákusek a pití, aby se následně mohli věnovat vážnému úkolu, až budou vybírat svého favorita a poběží si na něj honem vsadit, aby stihli včas zaujmout na stupních tribuny výhodné místo s dobrým výhledem.

Já měl to štěstí, že mé výhodné místo s dobrým výhledem již bylo zajištěné na vyhlídkové terase před soukromou lóží, měl jsem tudíž dost času nadýchat se atmosféry, projít se stanovým městečkem obchůdků a stánků a prohlédnout si cestou na páté podlaží Síní dostihové slávy.

„Á, Geoffrey.“ Edward Cartwright, majitel přepravní firmy, natáhl velkou buclatou ruku a šel mi naproti ke dveřím. Vřele jsme se pozdravili. „Vítejte v Cheltenhamu. Věřím, že se nám den vydaří,“ řekl a pohledem sklouzl za mne, kde si jeho pozornost žádal další nově příchozí.

Lóže měla asi šestnáct metrů čtverečních a její střed zabíral velký obdélníkový stůl pokrytý ubrusem a prostřený k obědu. Rychle jsem spočetl místa. Bude nás dvanáct, z toho zhruba polovina již dorazila. Vděčně jsem přijal sklenku šampaňského, kterou mi nabídla drobná tmavovlasá číšnice, a vydal se za ostatními hosty ven na terasu.

„Haló, pamatujete se na mne?“ otázal se jeden z nich.

„Jistě,“ podal jsem mu ruku. Setkal jsem se s ním v listopadu na koňské klinice. „Jak se má váš roček?“

„Teď už je dvouletý,“ opravil mě Simon Dacey. „Téměř připravený na dostihy. Nezdá se, že by měl nějaké následky, jenže nikdy doopravdy nevíte. Třeba by bez toho svalového poškození byl ještě rychlejší.“

Pohlédl jsem na ostatní tři lidi na terase.

„Ach, promiňte,“ omlouval se Simon. „Představím vás své ženě Francesce.“ Stiskl jsem její útlou ruku. Francesca Daceyová byla vysoká štíhlá blondýnka oblečená do žlutého kostýmu, jenž ji těsně obepínal na všech správných místech. Usmáli jsme se na sebe. Simon mávl k ostatním dvěma, páru středního věku. Muž měl na sobě proužkovaný oblek a žena elegantní delší hnědou vestu přes krémový top a hnědé kalhoty. „A tohle jsou Roger a Deborah Radcliffeovi.“ Aha, vzpomněl jsem si, majitelé Peninsuly.

„Opožděné blahopřání k vítězství v Derby loňského června,“ řekl jsem.

„Děkujeme,“ odvětila Deborah Radcliffeová. „Byl to největší den našeho života.“

Uměl jsem si to představit. Já doufal, že velkým dnem mého života se stane zítřek. Zvítězit v Cheltenhamu je sen, vyhrát Derby v Epsomu je životní touhou. Taky jsem si ale připomněl, jak Simon Dacey při našem setkání na koňské klinice prohlašoval, že oslava byla nejlepším dnem jeho života až do chvíle, kdy se Millie Barlowová rozhodla vzít si svůj život uprostřed jeho společnosti.

„Moc se omlouvám,“ pravil Simon Dacey, „pamatuj u si, že máte koně u Paula Newingtona, ale vaše jméno jsem bohužel zapomněl.“

„Geoffrey Mason.“

„Ach ovšem, Geoffrey Mason.“ Dokončil představování a všichni jsme si potřásli rukama. „Právník, jste říkal, že?“

„Ano. Správně,“ přikývl jsem. „Ale tady jsem jako amatérský jezdec.“ Usmál jsem se. „Jedu zítra ve Foxhunters.“

„Hodně štěstí,“ popřála mi Deborah Radcliffeová téměř přezíravě. „My žádné skokany nemáme.“ Způsob, jakým to vyslovila, dával vcelku neomylně tušit, že skokany nepovažuje za opravdové dostihové koně a jediné rovina pro ni představuje skutečný dostih. Budiž jí to přáno, pomyslel jsem si. Já jsem zase odedávna přesvědčený o pravém opaku.

Roger Radcliffe, jenž s ní zjevně sdílel stejný názor, využil příležitosti a odešel si do lóže pro další šampaňské. Dupal jsem, nač se sem obtěžují chodit, když je překážkové dostihy nebaví. Ovšem můj problém to není. Já si připadal jako v sedmém nebi a jedinou moji starost představovala obava, že toho dnes příliš sním a vypiju, a zítra do dostihu převážím.

Francesca Daceyová a Deborah Radcliffeová se odebraly na druhý konec terasy, zřejmě na holčičí popovídání. Zůstali jsme se Simonem sami. Na chvíli zavládlo téměř trapné ticho. Oba jsem upíjeli šampaňské.

„Říkal jste, že zastupujete Steva Mitchella?“ otázal se nakonec Simon Dacey takřka s úlevou.

„Správně,“ i já se uvolnil. „Jsem jedním z jeho obhájců.“

„Kdy má soud?“ zajímal se.

„Druhý týden v květnu.“

„Byl Mitchell celou tu dobu zavřený?“ vyptával se.

„Jistě,“ přikývl jsem. Obhajoba dvakrát neúspěšně podala zadost o propuštění na kauci. Měli jsme pouze dva pokusy.

„Dokážete ho z toho dostat?“ otázal se.

„Tak to nefunguje,“ řekl jsem mírně sarkasticky. „Mojí prací je pomoci porotě určit, zda se provinil či ne. Doufám, že jim budu schopen poskytnout dostatečné důvody k pochybnostem.“

„Nad veškerou rozumnou pochybnost,“ zachoval.

„Přesně.“

„Nějaké pochybnosti ale vždycky existují, ne? Jedině že byste to měl natočené na filmu.“

„I pak je možné pochybovat,“ namítl jsem. „Doby, kdy se pracovalo s jednoznačným negativem, jsou pryč. Nenechte si od nikoho namluvit, že digitální kamera nikdy nelže. Lže, a docela často. Ne, mým úkolem je přesvědčit porotu, že pochybnosti, jež má, jsou přinejmenším rozumné.“

„Jak ušlechtilé!“ rozesmál se.

Ušlechtilým bych zato nepopsal způsob, jakým k přesvědčování přistupuje Julian Trent se svojí baseballovou pálkou.

„Slyšel jste o někom, kdo se jmenuje Julian Trent?“ zeptal jsem se.

„Ne. Měl bych?“

„Jen mě to tak napadlo,“ vytácel jsem se. Nezdálo se, že by mi lhal. Pokud ano, tak to umí moc dobře. „Je to někdo z dostihů?“

„Ne, neřekl bych. Jen jsem se zeptal, kdyby náhodou.“

„Je to zvláštní,“ zamyslel se. „Naše podnikání, tedy dostihy, jsou velice uzavřený svět. Uvnitř o sobě všichni víme, ale neznáme lidi, kteří s dostihovým provozem nemají nic společného, nikoho zvenku.“

Věděl jsem, jak to myslí. I svět právníků je podobný. Jde o jeden z důvodů, proč si dál dopřávám potěšení ze sportu, jenž je tak vzdálený formálnosti a zdlouhavosti soudů.

Drobná tmavovlasá číšnice vykoukla ze dveří a sdělila nám, že se chystají podávat oběd, budeme tedy tak laskaví a zaujmeme místa u stolu?

Zatímco jsem byl na terase, dostavili se ostatní hosté. Zjistil jsem, že sedím na delší straně stolu mezi Franceskou Daceyovou a Joannou, manželkou trenéra Nicholase Osbournea, k němuž jsem před lety odjel do Lambournu. Když jsme si sedali, rádoby srdečně jsme na sebe s Nicholasem kývli. V našem pozdravu však bohužel nebylo ani za mák přátelské náklonnosti. Tolik let zášti, říkal jsem si, a přitom si ani nemohu vzpomenout, kde se vlastně vzala.

Naopak Joanna se nemohla chovat přátelštěji, a dokonce mi pod ubrusem stiskla koleno, když jsem si sedal. Vždycky se mnou flirtovala. Najednou mě napadlo, zda právě to by nemohlo být důvodem, proč se vůči mně Nicholas chová odtazitě. Pohlédl jsem na něj přes stůl. Bublal vzteky, tak jsem na něj mrkl a usmál se. Zdálo se, že neví, jak se na to má tvářit.

„Nicku,“ řekl jsem nahlas, „mohl byste požádat svou ženu, aby se mnou přestala flirtovat? Jsem ženatý muž.“

Nevěděl, co odpovědět.

„Ale...“ zaváhal.

„Moje žena je sice mrtvá,“ pronesl jsem s úsměvem, na který jsem se ve skutečnosti necítil, „ale pořád ji miluju.“

Vypadalo to, že se trochu uvolnil. „Joanno, drahoušku,“ obrátil se na manželku, „nech toho chudáka chlapce na pokoji.“ Oplatil mi úsměv a poprvé po patnácti letech v něm byla upřímná stopa přátelství.

„Hlupáčku,“ řekla mi Joanna potichu. „Je hrozně žárlivý. Měla jsem ho opustit už před patnácti lety.“

Taky jsem jí stiskl koleno. Nicholase by ranila mrtvice.

„Povězte mi, čím se zabýváte,“ vyzvala mne, zatímco jsme jako předkrm pořádali vařený chřest s holandskou omáčkou.

„Zastupuju Steva Mitchella.“

Francesca Daceyová na druhé straně vedle mne skoro nadskočila. Židle byly kolem stolu tak natěsnané na sebe, že jsem to zřetelně cítil.

„To je ale vzrušující,“ vychutnávala si informaci Joanna. „Zavraždil ho?“

„To musí rozhodnout porota,“ vysvětlil jsem.

„Nebud'te takový otrava,“ popadla mne Joanna pod stolem znovu za koleno. „Musíte mi to povědět. Udělal to?“

„Co myslíte vy?“ zeptal jsem se jí. Francesca předstírala, že neposlouchá.

„Musel to udělat,“ prohlásila Joanna. „Jinak by ho přece nedrželi tak dlouho ve vězení, že?“

„Ještě ani nestanul před soudem,“ upozornil jsem ji.

„No jo, ale to dá přece rozum. Nezatkli by ho, kdyby to neudělal. A všichni vědí, že Barlow s Mitchellem se na smrt nenáviděli.“

„To z něj ještě nedělá vraha,“ namítl jsem. „Vlastně když všichni věděli, že Barlowa nenávidí, nabízelo se, aby na něj někdo tu vraždu svedl.“

„To je dost přitažené za vlasy, ne? Copak každý, kdo něco spáchal, netvrdí, že to na něj někdo shodil?“

„Pár jich určitě říká pravdu,“ prohodil jsem.

Prázdné talíře od předkrmu zmizely a nahradil je hlavní chod, kuřecí prsa v hořčičné omáčce. Francesca Daceyová měla vegetariánské menu sestávající z italských nudlí a pesta.

Joanna Osbourneová se dala do řeči se svým sousedem po levici. Byl to další lambournský trenér, jehož pověst jsem znal lépe než jeho samého. Já se zatím otočil vpravo k Francesce. Vypadala jako inspektor z hygieny, tak upřeně koukala do talíře.

„Jak dlouho se znáte se Stevem Mitchellem?“ zeptal jsem se potichu.

„Neznám ho,“ zapírala. Oba jsme věděli, že lže.

„Byla jste s ním ten den, co Scot Barlow zemřel?“ ptal jsem se tak tiše, aby nás nikdo nemohl zaslechnout.

„Ne,“ odpověděla stejným způsobem. „Nevím, o čem mluvíte.“ Přitom jsme to věděli oba.

„Opravdu jste ze Stevova domu odešla v půl třetí?“ tázal jsem se s očima upřenýma na své kuře.

„Ach Bože,“ vydechla. Na okamžik jsem měl dojem, že se zvedne a odejde, ale párkrát se zhluboka nadechla a dál zkoumavě hleděla do svých těstovin. „Ano,“ špitla. „Rozhodně. Musela jsem být doma v půl třetí, čekala jsem instalatéra, aby nám spravil myčku nádobí.“

Takže přesně jak si přál Steve, nemá smysl ji do toho zatahovat, když mu na Barlowovu vraždu alibi stejně poskytnout nemůže. „Steve mi to neřekl,“ naklonil jsem se k jejímu uchu, aby nás ostatní neslyšeli. „Odmítl prozradit, s kým byl.“

Nevím, zda ji to potěšilo.

„Prosím,“ ztěžka polkla. „Prosím, neříkejte to manželovi,“ žadonila šeptem.

„Ne, není důvod,“ klidnil jsem ji.

Zpola zakašlala, zpola si vzlykla a najednou vstala.

„Promiňte,“ zachraptěla k hostiteli. „Asi mi zaskočilo.“ Vyběhla ven a u obličejů si přidržovala bílý lněný ubrousek. Jedna z dam se za ní vydala. Simon Dacey za ní hleděl se zřejmými rozpaky.

Cheltenhamský festival se nedá srovnat s žádným jiným dostihovým dnem kdekoli na světě. Po obědě jsem se šel projít, abych si vychutnal jeho atmosféru. Došel jsem k Vesničce Guinness, dnes již na závodisti dobře zavedené. Poskytuje přechodný domov tisícům Irů, jejichž pout' do Gloustershiru činí z této události cosi ještě výjimečnějšího. Irské folklorní skupiny a anglické rockové kapely zápasí o možnost předvést se ve velkém stanu za konstrukcí dočasné tribuny a bavit dav před hlavní atrakcí odpoledne, před samotnými dostihy.

Opřel jsem se o bílé plastové zábradlí vedle dráhy pro koně a sledoval čtveřici veselých návštěvníků zpoza Irského moře. Všichni na sobě měli veliké, jedovatě zeleno-černé skřítkovské klobouky a drželi se pod paží jako ve scéně i filmu *Řek Zorba*. Pokoušeli se zatančit irský džig a já se hlasitě rozesmál, když jim podjely nohy a oni sebou ztěžka plácli na travnatý břeh. Všichni měli dobrou náladu, k níž nezanedbatelně přispíval a udržoval ji na výši proud černé tekutiny, Guinnessu.

„Nazdar, cizince,“ ozval se za mnou známý hlas. Zeširoka jsem se usmál a otočil se.

„Nazdar, Eleanor,“ zvolal jsem a vtiskl jí políbení na tvář. „Moc rád vás zase vidím. Jste tu pracovně nebo za zábavou?“

„Vlastně oboje. Mám pohotovostní volno. Musím zůstat na telefonu, ale v podstatě si můžu dělat, co chci. Jen musím mít tohle pípátko.“ Z bezedné kabely vytáhla malou černou obdélníkovou věc.

„Dala byste si něco k pití?“ zval jsem ji.

„Ano, ale ne tady,“ ukázala na bar Guinnessu.

„Ne,“ souhlasil jsem.

Vydali jsme se hledat vhodný bar pod hlavní tribunou, ale všude bylo narváno k prasknutí, takže obsluhy bychom se jen tak nedočkali.

„Víte co, půjdeme nahoru do lóží,“ navrhl jsem.

Byl jsem přesvědčený, že můj hostitel Edward Cartwright nebude mít námítky, když Eleanor přivedu. Nejenom že nic nenamítal, ale dokonce se jí v podstatě zmocnil pro sebe, až jsem litoval, že jsme radši nezůstali dole v davu.

Od minulého listopadu jsem se s Eleanor setkal dvakrát. Poprvé k tomu došlo v Londýně týden po našem seznámení, když jsem ji pozval na slavnostní večeři ve dvoraně Gray's Inn. Nebyl to právě úspěšný večer. Měl jsem si místo dlouhých stolů a lavic jak v refektáři zvolit stůl pro dva v italské restauraci osvětlené svíčkami.

Zasedací pořádek nás místo vedle sebe, jak jsem doufal, umístil na opačné strany stolu a hovořit jsme spolu mohli jen s největšími obtížemi nejenom kvůli hluku, jaký vzniká, když tři stovky lidí jedí a mluví najednou, ale také proto, že střed stolu byl plný květin, stříbrných svícňů, sklenic, kořenek a kartiček se jmény.

Za celý večer jsme spolu prohodili sotva pár slov a myslím, že projevy prošpikované nesčetnými žertíky, srozumitelnými pouze právníkům, Eleanor řádně nudily. Po večeři rovnou naskočila do taxíku a spěchala na poslední vlak z Paddingtonu.

Nechápu, proč jsem ji na tu večeři zval. Jestliže jsem stál o romantický večer *à deux*, nemohl jsem vybrat nic nevhodnějšího. Možná v tom je ten problém. Třeba jsem ve skutečnosti o romantický večer ve dvou nestál. Je hloupé si něco takového přiznat, ale možná se bojím pustit se do nového milostného dobrodružství. Taky se cítím provinile. Jako kdybych nějak zrazoval Angelu.

Naše druhé setkání dopadlo ještě hůř. Oba jsme byli hosty vánočního plesu, pořádaného velkým sponzorem dostihů na tribuně

závodiště v Newbury. Já přišel se společností Paula a Laury Newingtonových, Eleanor zase patřila k jiné společnosti, jedné z mnoha skupin, jež dorazily z Lambournu. Měl jsem ohromnou radost, že ji znovu vidím, a hned jsem ji požádal o tanec. Jenže tam byla s někým jiným, a ten dával najevo odhodlání, že si s ‚jeho‘ děvčetem nebudu nic začínat. Celý večer jsem se cítil příšerně. Nejenom že jsem musel tomu druhému vyklidit pole, ale najednou jsem si uvědomil, že přišel správný čas, a já propásl příležitost. Autobus hezky přijel a otevřel dveře, aby mě naložil, já však nabídku odmítl, a teď je autobus pryč, nechal mě stát na zastávce. Báł jsem se, že to byl poslední autobus a že na té zastávce zůstanu už navždycky.

„Na copak myslíte?“ přiblížila se ke mně zezadu Eleanor. Opíral jsem se o zábradlí, nesoustředěné pozoroval davy dole na závodisti a nevšiml si, že se jí podařilo uniknout Edwardovi ze spárů a přišla za mnou ven na terasu.

„Na vás,“ otočil jsem se k ní a zadíval se jí do modrých očí.

Začervenala se, jak se jí nach rozlil od krku přes celý obličej.

„Víte, že když je člověk nahý, tak se mu červená celé tělo?“ prohodil jsem.

„Padouchu,“ zvolala, odvrátila se ode mne a rozesmála se.

„Co děláte dnes večer?“ zeptal jsem se.

„Rozhodně nejdu na žádnou další příšernou právnickou večeři.“

Smáli jsme se společně.

„Musím přiznat, že to byla docela katastrofa,“ souhlasil jsem.

„Ale další bude určitě lepší.“

„Nato zapomeňte,“ ohradila se. „Vždycky jsem si myslela, že právníci jsou nudní patroni, a teď to vím jistě.“

„Jen jste se prostě nepotkala s těmi správnými právníky,“ škádlil jsem ji.

Zmlkla a usmála se na mne. „Ale ano, potkala,“ prohlásila nakonec.

Páni, říkal jsem si. Autobus se vrátil. Mám si naskočit?

Bohužel jsem večer ani noc s Eleanor nestrávil.

Vlastně jsem s ní strávil velice málo času. Její pípátko spustilo už na terase a ona utíkala najít nějaké klidné místo, odkud si bude moci zatelefonovat. Za chvíli se vrátila a oznámila mi, že musí odjet do Lambournu. Na klinice mají urgentní příjem, cosi s velmi cenným hřebcem a zauzlovanými střevy.

„Budete tu zítra?“ volal jsem za ní opuštěně, když spěchala pryč.

„Doufám,“ křikla zpátky. „Zavolejte mi ráno na mobil.“

Najednou byla pryč. Překvapilo mě, jak zklamaně se cítím. Jsem vážně po sedmi a půl letech připravený? Ať nic neuspěcháš, napomínal jsem se.

Většinu zbývajícího odpoledne jsem strávil pobíháním mezi lóži nahoře a předváděcím padokem. V rámci duševní přípravy na zítřejší dostih jsem měl v úmyslu využít příležitosti a důvěrně se seznámit s okolím, zvuky a pachy festivalu. Místo toho jsem většinou přemýšlel o Eleanor a o Angele. Byly každá jiná, a přece v mnohém stejné. Eleanor je blondýna s modrýma očima, zatímco Angela byla hnědooká tmavovláska, ale obě charakterizoval podobný smysl pro humor a láska k životu a veselí.

„Kterého byste si vybral?“

Podíval jsem se stranou na muže, který mne oslovil. Neznal jsem ho. „Promiňte, prosím?“

„Kterého byste si vybral?“ zopakoval a kývl ke koním. Opírali jsme se o zábradlí u předváděcího padoku, kde koně před následujícím dostihem chodí kolem dokola.

„Ach tak,“ pochopil jsem. „Promiňte, ale vlastně ani nevím, kdo běží.“

Okamžitě o mne ztratil zájem a odebral se studovat koně v padoku z druhé strany, nepochybně před tím, než zainvestuje u bookmakerů.

Vrátil jsem se nahoru do lóže a nabádal se, abych se probral z toho snění za bílého dne a věnoval pozornost dostihům.

„Jak to zvládá?“ zašeptala mi do ucha Francesca Daceyová poté, co se za mě postavila na terase, aby odtud sledovala dostih.

„Má toho plné zuby,“ mírně jsem se pootočil. „Ale jinak je v pořádku.“

„Pozdravujte ho ode mě, jestli budete mít příležitost,“ zašeptala ještě a popošla doleva pohovořit si s dalším z hostů.

World Hurdle, hlavní dostih dne, je třímílový překážkový dostih pro koně s vytrvaleckou výdrží na dlouhou distanci zejména proto, že stoupaní do finišu je v březnovém blátě hodně náročné. Koně výdrž měli. Poslední překážku překonali čtyři v řadě vedle sebe, každý tvrdě vyjížděn. Davy je s velkým nasazením povzbuzovaly a konečný výsledek musel rozhodnout hlavní rozhodčí podle cílové fotografie.

V davu to vřelo, když koně minuli cílový sloupek, velice těsný doběh má ohromně rozjařující účinek. Adrenalin nám stále ještě proudil žilami a dýchali jsme o trochu rychleji než normálně. Právě takové okamžiky do Cheltenhamu vždy znovu a znovu přitahují masy diváků. Nejlepší koně v sedle s nejlepšími žokeji pádící cílovou rovinou, aby jako první projeli cílem. Vítězství je nade všechno.

„Zvítězil kůň číslo sedm,“ oznámil hlasatel. U jedné části diváků tak vyvolal obrovské nadšení a jásot, zatímco druhá dávala úpěním najevo velké zklamání. Reno Clemens na koni číslo sedm stál vzpřímeně ve třmenech, zaťatou pěstí máchal do vzduchu a zdravil dav, jenž mu řevem vyjadřoval ocenění. Jak moc jsem toužil, abych zítra odpoledne mohl udělat totéž!

Většina návštěvníků se odspěchala podívat na odsedlání vítěze v malém padoku, kde se mu dostane dalšího oslavování a potlesku. Já jsem se rozhodl, že nikam nepůjdu. Bezcílného bloudění po závodisti, kdy jsem si přál, aby Eleanor byla se mnou, jsem si za dnešní odpoledne užil už dost.

Stůl po obědě odstrčili ke stěně a nyní se prohýbal pod velkými tácy sendvičů a koláčů k čaji. Toužebně jsem se zadíval na čokoládové banánky plněné krémem, zvolil jsem si ale raději ten úplně nejmenší okurkový sendvič.

„Prý jste právník,“ pronesl ženský hlas po mé pravici.

Otočil jsem se a zjistil, že vedle mne stojí Deborah Radcliffeová. Proč se mi zdá, že právníky nemá ráda? Zřejmě kvůli tomu kosému pohledu z výšky. Hodně lidí nemá právníky rádo až do chvíle, kdy se sami dostanou do potíží. Potom se právník stává jejich nejlepším, a mnohdy i jediným přítelem.

„Správně, jsem soudní advokát,“ usmál jsem se na ni.

„Nosíte paruku?“ přála si vědět.

„Pouze v soudní síni. Spousta mé práce se v soudní síni neodehrává, zastupuji lidi i při profesních disciplinárních řízeních a podobně.“

„Hm, aha.“ Vypadala, jako by ji to nudilo. „A zastupujete taky žokeje před vyšetřovací komisí?“

„Ne moc často,“ odpověděl jsem.

Zdálo se, že ji to s konečnou platností přestalo zajímat.

„Jak se má Peninsula?“ zeptal jsem se.

„Dobře, pokud vím. Je v hřebčíně Rushmore v Irsku na svoji první připouštěcí sezonu.“

Odejít ve třech letech do důchodu a po zbytek života si žít jako král, trávit dny jídlem, spánkem a nakrýváním kobyli! Zkrátka koňský ráj.

„On sám se ale v Rushmoru nenarodil?“

„Kdepak, odchovali jsme ho u nás doma.“

„Kde to je?“ otázal jsem se.

„Poblíž Uffingtonu, v jižní části hrabství Oxfordshire,“ objasnila mi.

„Tam, co je Bílý kůň,“ prohodil jsem. Uffingtonský Bílý kůň je vysoce stylizovaná podoba koně z doby bronzové, vytesaná do křídové pahorkatiny Downs pár mil severně od Lambournu.

„Přesně. Vidím na ten kopec z kuchyňského okna,“ projevila najednou větší zaujetí.

„Vlastně jsem toho koně nikdy neviděl. Jen na fotkách, pochopitelně,“ poznamenal jsem.

„Pokud se nedíváte z výšky ze vzduchu, není to nijak snadné,“ vykládala. „Turisti se nás neustále vyptávají, kde to vyobrazení najdou. Většinou jsou zklamaní, když jim ukážeme kopec. Kůň je až

skoro nahoře, a když k němu sloupáte, není pořádně vidět. Boží vědí, jak se jim to vůbec podařilo udělat.“

„Třeba vypadá tak divně právě proto, že na něj pořádně neviděli,“ nadhodil jsem.

„Na tom něco je,“ pokývla.

„Pamatujete si, že Millie Barlowová u vás byla, když se narodil Peninsula?“ zeptal jsem se.

„Kdo?“ podivila se.

„Millie Barlowová,“ zopakoval jsem. „Byla tehdy jako veterinářka ve službě.“

„Ani ne,“ odpověděla. „Nám se hříbata rodí neustále. Máme takovou moderní koňskou porodnici. Klisny se k nám přijíždějí ohřebít, zvláště když je pak má krýt některý místní hřebec.“

„Ale já myslel, že Peninsulu si pamatovat budete?“ prohodil jsem.

„Proč?“ znovu se podivila. „Tenkrát jsme nevěděli, že bude tak dobrý. Měl slušný původ, ale nic výjimečného. Prostě jsme měli štěstí.“

Rozumné stanovisko. Svět koneckonců také ví pouze, že William Shakespeare zemřel 23. dubna 1616, zato není přesně známo, kde a v který den se narodil, i když se patrně v zájmu úhlednosti často uvádí stejný den roku, ve kterém došlo k jeho úmrtí. Jediný spolehlivý záznam uvádí, že pokřtěn byl 25. dubna 1564.

„Proč vás ta veterinářka zajímá?“ otázala se Deborah.

„Zabila se loni v červnu a mě jen napadlo, zda si ji pamatujete při Peninsulově narození.“

„Ta, co se zabila při oslavě?“ zjišťovala.

Přikývl jsem.

„Tohle si samozřejmě pamatuju,“ řekla. „Ale nevěděla jsem, že to byla ta samá, co pomáhala Peninsulovi na svět.“

„Takže fotografii, na které je s Peninsulou těsně po narození, jste neviděla?“ vyptával jsem se.

„Ne,“ odpověděla důrazně. „Proč? Co je s ní?“

„Vypadá to, že se ztratila.“

„S tím vám bohužel nepomůžu,“ ztratila opět zájem.

Do lóže se najednou na čaj vrátila velká skupina ostatních hostů, a já se rozhodl, že půjdu ven na terasu, abych se vyhnul pokušení čokoládových banánků.

Když jsem se následujícího rána časně probudil, měl jsem žaludek plný nikoli čokoládových banánků, nýbrž neurčitěho chvění. Na ten pocit jsem již zvyklý. Objevuje se téměř vždy, když mám jet dostih, ale tentokrát to přece jen bylo jiné. Foxhunter Chase v Cheltenhamu je známý jako Zlatý pohár amatérských jezdců. Běží se po stejném kurzu a na tutéž distanci jako jeho velký bratr, ale rozdíl spočívá v tom, že zatímco Zlatý pohár má v rámci Festivalu nejvyšší dotaci, Foxhunter Chase zase nejnižší. Jenže nejde o peněžní prémii. Pro mne jako pro jezdce by vítězstva ve Foxhunters bylo jako vyhrát Zlatý pohár, Velkou národní a Derby dohromady.

Část dopoledne jsem strávil na telefonu a sháněl pro Mitchellův případ informace, o něž jsme žádali již před mnoha týdny. Obdrželi jsme kopie bankovních výpisů Scota Barlowa spolu s ostatními údaji ze spisu obžaloby, ale požádali jsme rovněž o výpisy jeho sestry Millie. Banka se poněkud čepýřila na téma důvěrnosti údajů a bankovního tajemství, a tak jsem musel k soudu vysvětlit soudci, nač je potřebujeme.

Nyní již od slyšení uplynuly dva týdny. Odvolal jsem se na stanovisko obhajoby, jelikož jsme přesvědčeni, že Mitchell byl falešně obviněn, a tudíž je podle našeho názoru za zločin odpovědná nějaká neznámá třetí strana. Barlowovy bankovní výpisy jsou nutné, abychom zjistili, zda mezi ním a neznámou třetí stranou nedošlo k nějakým neobvyklým či podezřelým transakcím. Dále jsem poukázal, že Millie Barlowová, sestra oběti a milenka obviněného, podle vyjádření přátel působila v době před svou smrtí loňského června velmi majetně. Zámožněji, než by se dalo podle samotného platu očekávat. Argumentoval jsem, že jí mohl přispívat bratr, v té době vydělávající jako špičkový sportovec. Bankovní výpisy Millie Barlowové jsou nezbytné pro křížové prověření, na jehož základě bude možné identifikovat na výpisech oběti převody, které zavražděný za sestřina života provedl v její prospěch.

Vůbec jsem si nebyl jistý, že mi soudce uvěřil, či zda moje argumenty pochopil, ale těžko mohl najít nějaký důvod, proč by výpisy z bankovního účtu nějaké sebevražedkyně, ať už byla či nebyla sestrou zavražděného, měly být nadále chráněny bankovním tajemstvím, a nařídil, aby je banka vydala. Sebevrahy evidentně řadil níž než zločince.

Banka si ovšem se splněním příkazu dávala na čas. Arthur mi nakonec našel telefonní číslo, jež nevedlo do zámořského call centra, a tak jsem zavolał Bruce Lygona a požádal ho, ať zatelefonuje do banky a řekne jim, že pokud nebudu mít výpisy na stole do pondělního rána, budeme nuceni znovu předstoupit před soudce a podat na banku stížnost, že úmyslně nerespektuje rozhodnutí soudu. Poradil jsem Bruceovi, aby během rozhovoru určitě neopominul utrousit zmínku, že trest za zločinné neuposlechnutí soudu je odnětí svobody na dva roky a/nebo neomezená výše pokuty.

Bruce mi volal za pět minut. Smál se. Podařilo se mu šikovně umístit zmínku o trestní sazbě a obchodní ředitel banky mu přísahal, že výpisy odejdou kurýrem do naší kanceláře ještě tentýž den. Poblahopřál jsem Bruceovi k úspěšnému zásahu.

Potom jsem zavolał Eleanor.

„Haló,“ ozvala se ospale.

„Dlouhá noc?“ tázal jsem se.

„Spíš časně jitro,“ odpověděla. „Byla jsem na sále skoro až do čtyř.“

Poklesl jsem na duchu. Tolik jsem doufal, že se přijde podívat, jak pojedu dostih.

„Přijdete dneska?“ tázal jsem se bez velké naděje.

„Asi ne. Tomu byste nevěřil, ale já jsem už zase pracovně na telefonu, kdyby byla nějaká pohotovost. Taky se musím trochu vyspat.“

„Ano, to jistě,“ souhlasil jsem.

„Pokusím se přijet, když to jen trochu půjde. V kolik začíná váš dostih?“

„Ve čtyři.“

„Když to nestihnu, tak se určitě podívám na televizi,“ ujistila mne. „Zavoláte mi potom?“

„Ano, dobře.“

„Z padoku pro vítěze,“ poručila si.

„No to doufám,“ odpověděl jsem o něco veseleji.

„Musím letět. Hodně štěstí.“

„Díky,“ řekl jsem, ale linka už ztichla.

Překvapilo mě, jak moc se cítím zklamáný. Angela se na dostihy nedokázala dívat. Tvrdila, že před dostihem nemůže nic pozřít a žaludek jí svírá strach, že se zraním. Ke konci jejího života jsem téměř přestal jezdit, protože jsem viděl, jak těžce to snáší. Po její smrti jsem se do sedla pomalu vrátil. Jezdil jsem za časného rána k Paulu Newingtonovi na galopy a bral to jako terapii proti smutku a samotě. Později jsem se přirozeným postupem věcí vrátil i k ježdění dostihů.

Nyní jsem si hrozně moc přál, aby tu Eleanor dnes odpoledne byla. Možná to ale taky bude nenávidět, a kdoví, třeba ze stejného důvodu, zadoufal jsem.

Na závodistiště jsem se vydal časně, abych se vyhnul příliš silnému provozu. Ubytoval jsem se v hotýlku na Cleeve Hill nad dráhou. Právě tady jsem měl být i před rokem a manželé, kteří podnik vlastnili a vedli, byli celí spokojení, že zastrčili do kapsy stoprocentní nevratnou zálohu a znovu pokoj pronajali, když jsem já nemohl přijet. Moji rezervaci na letošní rok přijali s nadšením, možná v naději, že na tom opět pořádně vydělají. V okruhu padesáti mil kolem Cheltenhamu nebyl jediný neobsazený pokoj a objednávky na tyto čtyři dny se podávaly nejméně dvanáct měsíců dopředu.

Odstavil jsem svůj pronajatý vůz na parkoviště jezdců, vydal se do prostor závodistiště a přes vážnici až do vnitřní svatyně, žokejské šatny. Pověsil jsem kabelu na hák a vyšel na terasu před vážnicí. V davu trenérů, novinářů a ostatních jezdců jsem si připadal jako doma. Tady to miluji, jsem tu daleko raději než v nějaké zatuchlé soudní síni, kde se všechno k uzoufání pomalu vleče.

Přistoupil ke mně dostihový dopisovatel jednoho z celostátních deníků.

„Zdravím, Perry,“ oslovil mě. „Jak se má váš klient?“

„Který klient?“ otázal jsem se. „A jmenuji se Geoffrey.“

Zasmál se. Věděl jsem, že stejně jako já velmi dobře ví, jak se jmenuji.

„Tak jo, Geoffrey,“ pronesl sarkasticky. „Jak se má váš klient Steve Mitchell?“

„Dobře, pokud vím. Vy ale možná máte lepší zprávy než já.“

„Udělal to?“ dotazoval se.

„Nemohu se vyjadřovat k případu, který teprve přichází na pořad,“ ohradil jsem se. „Provinil bych se urážkou soudu.“

„Já vím,“ připustil. „Ale mimo záznam?“

„Počkejte si na přelíčení,“ doporučil jsem mu. „Rozhodne porota.“

„Jestli je pravda, co jsem slyšel, tak jim to moc dlouho trvat nebude,“ prohodil posměšně.

„Copak jste slyšel?“ zeptal jsem se.

„Že Mitchell sejmul Barlowa, protože ten ho obvinil, že mu zabil sestru.“

„A kdo přesně vám to řekl?“ zajímal jsem se.

„Povídá se to v místnosti pro tisk,“ sdělil mi. „Každý to říká.“

„Vy si to taky myslíte?“

„Jo,“ pravil nejistě. „Nejspíš jo.“

Na okamžik jsme postáli v rozpačitém tichu, načež se otočil, zamával mi a vydal se hledat někoho jiného.

Stál jsem tam a nasával atmosféru. Dokonce i počasí nahrávalo nadšení. Slunce vykouklo zpoza načechraných bílých kumulů, aby zahřálo srdce a duše sedmdesáti tisíc dostihových návštěvníků. Byl den cheltenhamského Zlatého poháru, a tomu se nic nevyrovná.

„Poklona, Geoffe,“ pozdravil mě s úsměvem Nick Osbourne.

„Nazdar, Nicku.“ Srdečně jsme si potřásli rukama. Príměří ze včerejška dosud trvalo. „Běží vám dnes něco?“ Věděl jsem, že ve Zlatém poháru ani ve Foxhunters žádného koně nemá, ale netušil jsem, kdo běží v ostatních dostizích.

„V proutěnkách pro nováčky. Žádná velká šance.“

„I tak hodně štěstí,“ popřál jsem mu.

„Vám taky,“ odpověděl. „Na Sandemanovi.“

„Díky.“

Chvíli jsme přátelsky probírali naše naděje a jako všichni toho dne jsme brzy skončili u odhadli, kdo vyhraje pohár.

Když ve dvě hodiny startoval první dostih, měl jsem střeva zauzlovaná hůř než Eleanorin koňský pacient a přepadla mě nervozita. Posadil jsem se na lavici v šatně a snažil se uklidnit. Dokonce se mi nějak podařilo spolykat sendvič se sýrem a okurkou a vypít šálek čaje, jež byly pro žokeje ohleduplně nachystány ve váznici.

Nebyl jsem nervózní sám. I pro špičkové profesionály jsou v Cheltenhamu šance na dobrých koních vzácné. Žokejům tří či čtyř nejvýše tipovaných koní ve Zlatém poháru může dnešní den zásadně změnit jejich kariéru. Vítěze Zlatého poháru, jak koně tak žokeje, si všichni pamatují a uctívají je.

Většinu odpoledne jsem strávil vysedáváním v šatně o samotě se svými myšlenkami. V duchu jsem si znovu a znovu procházel dostih, rozhodoval se, kde bych měl kdy být, zda na vnitřní straně, abych využil nejkratší stopu, nebo jít více venkem a získat tak volnější prostor. Sandeman je ve formě a já rovněž. Žádný Sandown loňského listopadu, kdy jsme moji chybou nevyhráli, se opakovat nebude. Dnes budou mít kůň i jezdec dostatek sil, aby po třech a jedné čtvrtině míle zvládli cheltenhamské stoupání do cíle.

Postavil jsem se na váhu v jezdeckém oblečení a se sedlem, podsedlovou plstěnkou, číslem a blajdekou, což je takový zvrhlý výmysl, dečka, která se umístí pod sedlo a má po stranách kapsy, do nichž se přidávají destičky závaží. Digitální odečet ukázal požadovanou váhu dvanácti kamenů a vážný si mne odškrtl na seznamu. Žokejové zpravidla neradi vozí závaží, neboť leží koni na hřbetě jako mrtvá váha, ale já byl tajně potěšený, že mám v kapsách osm liber, zvláště když používám těžší sedlo než většina ostatních amatérů čekajících II váhy, až na ně přijde řada. Všechno to běhání a lyžování se vyplatilo a já dosáhl za dlouhou dobu vůbec nejnižší hmotnosti. V narozeninovém obleku teď vážím dobře pod jedenáct kamenů, takže uvážít dvanáct byla hračka.

Vcelku jsem nikdy neměl moc problémů vejít se do předepsané hmotnosti, jelikož Sandeman je v průběžném handicapu poměrně vysoko a většinou nese nejvyšší stanovenou váhu. Někteří jezdci

však svádějí každodenní nepolevující bitvu, aby si udrželi nízkou hmotnost, což je podle mého názoru stále obtížnější vzhledem k tomu, že průměrná velikost populace roste, zatímco dostihová zátěž se nemění.

Dá se snadno poznat, když má někdo s hmotností potíží. Používají se všelijaké triky, jak ošálit vážného, který však pravděpodobně zná všechny figle z paměti. Jezdec třeba nechá čapku na helmě a odloží ji na stůl. Dostihový řád stanoví, že čapka má na rozdíl od helmy při vážení být. Další zas použije papírově tenounké jezdecké boty, mezi žokeji známé jako falešné, z nichž se pak přezuje, když je bezpečně zpátky v šatně. Jsou známi i žokejové, kteří se zvážili s daleko lehčím sedlem, než jaké měli v úmyslu použít, a pokud byla situace zcela zoufalá, pak úplně bez sedla. Vyšší hmotnost vyvolává mračení u stevardů, majitelů i trenérů a může do budoucna rozhodnout o tom, zda jezdec koně dostane, či o něj přijde.

Když jsem úspěšně sestoupil z váhy, předal jsem sedlo a uzdění Paulu Newingtonovi, který čekal vedle.

„Uvidíme se v předváděcím padoku,“ prohodil ke mně a otočil se na patě.

Když jsem ho sledoval, jak spěchá do sedliště připravit Sandemana, viděl jsem na něm, že je také nervózní.

Došel jsem si do šatny pro sako, navlékl si je přes dres a vrátil se na terasu před vážnicí, abych odtud na velké obrazovce umístěné vedle padoku sledoval Zlatý pohár. Favorit s Reno Clemensem v sedle lehce zvítězil. Přes dvě poslední překážky závěrečné roviny skočili v klidu před polem, které se je snažilo stíhat, jako vichřice vylétli stoupání do cíle a zvítězili o osm délek. Obrovský dav je vítal jako hrdiny. Stevu Mitchellovi ve vazební cele by se to jistě nelíbilo, pomyslel jsem si. To on měl původně jet tohoto vítěze. Jezdil koně po celou jeho kariéru, a nakonec přijde o vrcholný okamžik slávy.

Po Zlatém poháru přišla řada na mne. Foxhunter Chase začíná sotva za půl hodiny a neurčité chvění v mém žaludku se změnilo v divokou bouři. Vrátil jsem se do šatny a provedl poslední přípravy, ujistil se, že mám chránič zad a že je správně upevněný, zkontroloval gumové pásky na zápěstí, aby mi vítr nevyhrnul rukávy dresu,

převázal šňůrky na čapce, abych se pojistil, že mi během dostihu neuletí z helmy.

Ještě jednou jsem se došel vyčůrat, a pak nervózně rázoval kolem. Jako když jsem čekal před závěrečnými právníckými zkouškami na univerzitě nebo v čekárně u zubaře, než mi vytrhne zub.

Konečně zazněla výzva, aby se jezdci dostavili do padoku. Jako vždycky jsem ucítil nával adrenalinu do celého těla, jenže tentokrát jsem si nebyl jistý, zda si to opravdu užívám. Očekávání bylo příliš velké. Skutečnost, že jedu loňského v i leze a letošního favorita, i naděje nespočetných sázkařů, mi poněkud ubíraly na nadšení.

Paul a Laura stáli na trávě v padoku a vypadali, že nervozitou jen nadskakují.

„Hodně štěstí,“ popřála mi Laura bez dechu a políbila mě na tvář.

„Poslouchejte, pořádně si to užijeme, ano?“ Oba se zatvářili, jako kdybych se zbláznil. „Ať vyhrájeme nebo ne, je to báječný den!“

Usmál jsem se na ně. Úsměv mi neoplatili. Ach ne, říkal jsem si, vsadili vysoko na naše vítězství. Četl jsem jim to v obličejí. Běda mi! Další závaží, bez kterého bych se však milerád obešel.

Paul mě vyhodil na Sandemana a poplácal ho po krku. „Nandej jim to, kovboji,“ nervózně napodobil americký přízvuk a koukl na mne.

„Jasně, parde,“ odpověděl jsem mu stejným způsobem.

Několikrát jsme obešli dokola, zatímco se koně řadili, a pak nás dva jezdci v šarlatových loveckých sakách zavedli na dráhu.

Sandeman pode mnou byl nedočkavý a nezamlouvalo se mu, že ho ze všech stran těsně obklopuje hustý dav, natlačený na zábradlí kolem průchodu na dráhu.

„Hodně štěstí, Geoffrey,“ zavolal hlas na levé straně.

Podíval jsem se dolů z výšky sedmnácti pěstí a uviděl Eleanor mávat jako šílenou. Nakonec to tedy stihla. Skvělé!

„Díky,“ ztěžl jsem překřičel hluchý dav.

Ještě jednou jsem se otočil, abych se na ni naposledy podíval, než se Sandemanem zahneme na dráhu. Široce se usmívala a pořád mávala, ale můj pohled zachytil ještě cosi. Kousek napravo za ní stál někdo, koho jsem poznal.

Myl to Julian Trent a rovněž se na mne usmíval.

Do háje! Pokusil jsem se zastavit a otočit se zpátky, abych se mohl vrátit a varovat ji, ale stájník se domníval, že Sandeman capluje, a tak pevněji uchopil otěže a táhl nás dopředu. Koně zavedli před tribunu, kde se otočíme a po pískovém pásu odkentrujeme zpátky kolem vstupu na dráhu až ke startu dostihu na druhém konci cílové roviny.

Byl jsem tak nesoustředěný, že jsem málem spadl, když vodič Sandemana otočil a s plácnutím po zadku ho pustil. Instinktivně jsem si přibral otěže a vydal se zadržným cvalem ke startu, zatímco jsem zoufale prohledával tisícihlavé zástupy, abych zahlédl Eleanor nebo Trenta, ale ani jednoho jsem nemohl najít.

Dělalo se mi nanic.

Veškeré mé plány, kde bych chtěl při startu být, se vytratily jako kouř komínem, neboť jsem byl myšlenkami někde úplně jinde. Když startovní páska vylétla vzhůru, Sandeman se díky mé nepozornosti dal do pohybu opožděně a zbytku pole jsme tak okamžitě poskytli desetidélkový náskok. Dokázal jsem si představit, jak Paul na tribuně vyhrazené trenérům kleje a přeje si, aby mě byl přesvědčil, že koně znovu pojede loňský vítězný jezdec. Určitě není jediný, přemítal jsem. Dostih přenáší televize a já jsem zaspal na startu. Za jiných okolností by to bylo naprosto neodpustitelné, ale v tuto chvíli jsem se tím nijak zvlášť nezabýval. Větší starost mi dělalo, zda je Eleanor v bezpečí.

Sandeman se pustil do stíhání ostatních koní a první překážku přeletěl mohutným skokem, přičemž já byl pořád duchem nepřítomen. No tak, napomínal jsem se, Eleanor bude v pořádku, věnuj se tomu, co právě děláš.

Stáhl jsem Sandemana z jeho bezhlavého úprku do pravidelného tempa. Máme spoustu času pole dohnat Tohle je dostih na tři a čtvrt míle s dvaadvaceti skoky, celé dva okruhy cheltenhamského kurzu. Srovnal jsem koně a vytrvale jsme snižovali odstup, až jsme konečně byli sice poslední, ale mezi námi a ostatními již nezelo prázdno. První okruh se naštěstí neběžel nijak rychle, neboť si všichni uvědomovali, že je do cíle ještě čeká dlouhá cesta na těžkém povrchu.

Na vrcholu stoupání jsem Sandemana vytáhl trochu ven a z kopce k místu, odkud se startovalo, jsme lehce předjeli osm soupeřů. Na začátku druhého okruhu jsme se ocitli uprostřed pole, zhruba na desáté pozici, avšak soupeři před námi byli natěsnaní v hustém chumlu. Když jsme se dostali k vodnímu příkopu v polovině protilehlé roviny, závodilo se již naplno. Sandeman protáhl hřbet a přelachtil přes vodu jako zkušený překážkář. Ve vzduchu jsme předstihli tři koně a po doskoku pokračovali v rychlém tempu. Dva koně před námi se však odpoutali od pole a za nimi se otevřela třídélková mezera.

Tvrdě jsem Sandemanovi stiskl boky.

„Pojed’, chlapče,“ křičel jsem mu do ucha. „Je čas vyrazit.“

Jako kdybych přehradil rychlost. Polykali jsme vzdálenost a dva mohutné skoky na suchých příkopech nám vynesly třetí pozici, když jsme točili ostře doleva a naposledy se blížili ke stoupajícímu úseku dráhy.

Byl jsem v ráži. Necítil jsem žádnou únavu a Sandeman pode mnou taky nedělal dojem, že by mu docházely síly. Podíval jsem se dopředu. Dva koně běžící vedle sebe s náskokem čtyř délek před námi vypadali, že jdou rovněž dobře.

Nechal jsem Sandemana na chvíličku odfouknout, jen jsem v klidu seděl v sedle a nevyjížděl ho rukama, abych mu pošetril síly. V klesání nás čekaly ještě dva skoky a já si pohledem přeměřil ten první. Srovnal jsem délku Sandemanova cvalu a pobídl ho k velkému skoku. Okamžitě zareagoval, přenesl se přes vršek překážky a zkrátil na polovinu odstup od soupeřů před sebou. Sršel energií a já se poprvé začal zabírat myšlenkou, že bychom mohli vyhrát.

Pobídl jsem ho k závěrečnému souboji. Sandeman se vždycky vyznačoval velkou výdrží, ale není to koncový kůň, postrádá zrychlení ve finiši. Potřebovali jsme se posunout dopředu, aby nám ve stoupání do cíle pomohla setrvačnost.

„Tak pojed’, chlapče!“ zařval jsem mu znovu do ucha. „Ted’, jdi, jdi!“

Oba koně před námi začínali při nájezdu k překážce lehce slábnout, a já najednou věděl úplně jistě, že nás čeká vítězství.

Nepatrně jsem přitáhl otěže a srovnal Sandemana k dalšímu mohutnému skoku. Sledoval jsem podklad a hledal nejlepší místo pro odraz, takže jsem jen koutkem oka zaznamenal, že jeden z koní vepředu tvrdě zachytil o vršek překážky. Vyvedl jsem Sandemana mírně stranou, jenže jsem si bohužel zvolil tu špatnou. Kůň před námi se při dopadu prudce zapotácel a svalil se vpravo na zem, přesně nám pod nohy. Se Sandemanem jsme již byli ve vzduchu, když jsem zjistil, že nemáme kam doskočit. Můj kůň dělal, co mohl, aby se tomu masakru vyhnul, ale neměl prakticky žádnou šanci.

Klopýtl o zřícenou hromadu koňského masa před sebou a udělal kotrmelec vzduchem. Mojí poslední vzpomínkou na ten den je zelená tráva, jež mi letí vstříc. Pak všechno pohltila tma.

Č Á S T I I I

Přelíčení a trest

Květen 2009

10

Seděl jsem za svým psacím stolem v kanceláři, probíral se papíry a připravoval se na nadcházející disciplinární řízení, při němž mám zastupovat jednoho ze skupiny lékařů obviněných z nedbalostního profesního selhání, jež mělo za následek předčasné úmrtí pacienta v jejich nemocnici. Zazvonil telefon na mém stole. Arthur mi hlásil: „Pane Masone, je tu jakýsi člověk a chtěl by s vámi mluvit. Je ve spisovně.“

„Kdo to je?“ otázal jsem se.

„Odmítá se představit,“ informoval mě pohoršené Arthur. „Jen naléhá, že musí mluvit pouze s vámi.“

Zvláštní, přemítal jsem.

„Mám ho k vám dovést?“ chtěl vědět Arthur.

„Ano prosím. Ale zůstanete zde, dokud vám neřeknu, že můžete jít, ano?“

„Dobře. Ale proč?“ divil se.

„Jen pro případ, že bych potřeboval svědka,“ vysvětlil jsem. Doufal jsem nicméně, že to nebude nutné. Julian Trent by jistě nechodil až sem a nežádal by o setkání v kanceláři.

Položil jsem telefon. Máme zavedené všeobecné pravidlo, že se právníci se svými klienty a návštěvníky setkávají výhradně v jedné z konferenčních místností v přízemí budovy, ovšem když jsem se po Cheltenhamu vrátil do práce, Arthur byl tak laskavý, že mi povolil zvláštní výjimku a já se mohl s návštěvami setkávat ve své místnosti. Šplhat o berlích nahoru a dolů po schodech není nijak snadné, zvláště když jsou řečené schody úzké a točité.

Ozvalo se krátké zatřepání na dveře a vešel Arthur následovaný nervózně vyhlížejícím mužem s bílými vlasy a ve stejném, světle tvídovém saku a modro-bíle proužkované košili, jako když vystupoval v soudní síni číslo 3 v Old Bailey. Tehdy měl košili u krku rozepnutou, zatímco nyní jeho oblek doplňovala úhledná rudozlatá kravata. Byl to onen kantorsky vyhlížející předseda poroty, jehož jsem naposledy viděl v Hendonu škvírou ve dveřích, do nichž jsem měl vraženou nohu.

„Dobrý den, pane Barnette, pojd'te dál,“ pozdravil jsem ho. „Děkuji vám, Arthure, to je v pořádku, můžete jít.“

Arthur se na mne tázavě zadíval, tak jsem se na něj usmál. Nakonec se otočil na patě a nechal mne s mým návštěvníkem o samotě. Nešikovně jsem vstal a podal mu ruku. George Barnett opatrně přistoupil a krátce mi ji stiskl.

„Prosím, posad'te se,“ pokynul jsem mu ke křeslu proti psacímu stolu.

„To vám udělal Trent?“ ukázal na skořepinu, v níž jsem měl levou nohu od kotníku až do půli stehna.

„Ne. Měl jsem pád.“

„Já loni v červnu taky upadl. V koupelně. Zlámal jsem si pánev.“

„Já spadl z koně. V dostihu,“ vysvětlil jsem.

„Aha,“ zamručel.

„Mám rozdrčené koleno,“ dodal jsem.

„Aha,“ zamručel znovu.

Nenamáhal jsem se mu vykládat o prasklých obratlích, polámaných žebrech a kolabujících plících. Nebo o otřesu mozku, po němž se mi i po sedmi týdnech stále vracejí strašlivé migrény.

Chvíli jsme mlčky seděli a můj návštěvník se rozhlížel po hromádách papírů a krabic, jež pokrývaly téměř každé volné místo v mé kanceláři.

„Pane Barnette,“ upoutal jsem jeho pozornost zpátky k sobě. „Jak vám mohu pomoci?“

„Myslel jsem, že chcete, abych já pomohl vám,“ prohlásil.

„Ano, správně,“ řekl jsem trochu překvapeně. „Ano, prosím. Dal byste si trochu kávy nebo čaj?“

„Rád si dám čaj. S mlékem a jedním cukrem.“

Zvedl jsem telefon na stole a požádal jednoho z kancelistů, aby byl tak laskavý a příslušné občerstvení nám donesl.

„Tak, pane Barnette, všechno mi povězte,“ vyzval jsem ho.

Zprvu se mu příliš nechtělo, ale když dostal čaj, uvolnil se a celý příběh ze sebe vychrlil.

„Ze začátku mě potěšilo, když jsem dostal pozvání, abych působil v porotě,“ vyprávěl. „Odešel jsem do penze asi před čtyřmi roky a říkal jsem si, že by to mohlo být zajímavé, víte, jakási vzpruha pro mysl.“

„Kde jste před penzí pracoval?“ zajímal jsem se.

„Ve státní správě,“ pravil. Mýlil jsem se tedy, když jsem ho považoval za učitele. „Pracoval jsem jako stálý náměstek kancléřství sněmovny lordů, ale nyní se to jmenuje jinak, Úřad pro ústavní záležitosti či co. Tahle vláda všechno mění.“ Nezdálo se, že by s tím souhlasil.

„Působil jste již dříve jako porotce?“ zeptal jsem se.

„Ne. Jednou před lety mě pozvali, ale byl jsem vyloučen kvůli své práci ve správní složce justice. Tenhle zákon ale teď už taky změnili. Dokonce i soudci a policisté musí zasednout v porotě, když jsou k tomu vyzváni.“

Věděl jsem o tom. I právníci bývali dříve vyloučení, ale to se také změnilo.

„Povězte mi, co se stalo,“ vyzval jsem ho.

Rozhlédl se kolem sebe, jako když se chystá prozradit velké tajemství a nechce, aby ho slyšel někdo další. „Dostavil jsem se do Old Bailey, jak jsem byl žádán. Byl nás tam velký počet. Celou věčnost jsme posedávali v prostorách pro porotu. Pak nám udělali přednášku, co obnáší být porotcem, a bylo to docela vzrušující. Získali jsme pocit, že jsme důležití, jestli mi rozumíte.“

Přikývl jsem. Odhadoval jsem, že jako stálý náměstek ve státní správě se rovněž musel cítit docela důležitý, a odchod do důchodu ho náhle vrátil do anonymity. Totéž potkává ředitele exkluzivních britských gymnázií, kde mladí princové a lordi visí na každém jejich slově, dokud jsou ve funkci. Avšak v den, kdy odejdou, ocitnou se zpátky v bezvýznamném šeru skromného živobytí. George Barnetta muselo těšit, že je opět důležitý, tak jako by to potěšilo každého z nás.

„Nakonec jsem celý první den strávil čekáním v místnosti pro výběr poroty a četl si noviny. Když mi řekli, že mohu jít domů, byl jsem dost zklamaný. Druhý den mě ale vybrali do poroty pro nadcházející přelíčení. Měl jsem velkou radost.“ Odmlčel se. „To ovšem byla chyba.“ Smutně se pousmál.

„Šlo o přelíčení v případě Trent?“ ujišťoval jsem se.

Přikývl. „Nejdřív bylo všechno v pořádku,“ pokračoval. „Potom mne během prvního víkendu navštívil doma jakýsi muž.“ Znovu se odmlčel. „Tvrdil, že je z oddělení porotních služeb, a tak jsem ho pustil dovnitř.“

„Uvedl jméno?“ tázal jsem se.

„Nejdřív ne. Potom mi sdělil, že je otec Juliana Trenta, ale já si to nemyslím.“

„Proč ne?“

„Několikrát jsem ho oslovil ‚pane Trente‘, ale měl jsem dojem, jako by si neuvědomoval, že hovořím k němu.“

„Co vám řekl?“

„Tedy když uvedl to jméno, okamžitě jsem ho vyzval, ať odejde,“ prohlásil pan Barnett. „Uvědomoval jsem si, že o případu nesmím s nikým hovořit, zvláště pak ne s rodinným příslušníkem obžalovaného. Jenže nechtěl odejít. Místo toho mi nabídl peníze, abych hlasoval ‚nevinen‘.“

Tiše jsem seděl a čekal, až bude pokračovat.

„Poslal jsem ho do háje,“ řekl. „Ale...“ Najednou byl tou vzpomínkou celý rozrušený. Čekal jsem dál.

„Ale on tam jen tak seděl na židli v mém obývacím pokoji a rozhlížel se kolem sebe. Řekl, že mám pěkné bydlení a bylo by škoda, kdybych o ně měl přijít, nebo kdyby moji ženu potkala nehoda.“ Zase se zarazil. „Zeptal jsem se ho, co tím myslí. Jen se usmíval a řekl, že si to mám domyslet sám.“

„Hlasoval jste tedy pro nevinu?“ otázel jsem se.

„Moje žena trpí Parkinsonovou chorobou. A má slabé srdce.“ Pochopil jsem, že to znamená ano. „Věděl jsem, že v Anglii stačí k odsouzení shoda deseti porotců z dvanácti, takže na mém hlasu ve skutečnosti tolik nezáleželo.“ Zřejmě se snažil ospravedlnit sám před sebou a omluvit své jednání. Musel přitom vědět, že ten muž osloví i další porotce.

„Co se tedy v místnosti poroty odehrálo?“ zajímal jsem se. Podle zákona by mi to neměl říci a já bych mohl být vyškrtnut ze seznamu advokátů za to, že jsem mu takovou otázku položil, ale co záleží na jednom poklesku navíc, pomyslel jsem si. Mohl bych být vyškrtnut za celou řadu věcí, které jsem v poslední době udělal či neudělal.

„Došlo k velkému dohadování,“ vyprávěl Barnett. „Devět porotců rovnou prohlásilo, že jsou naprosto přesvědčení o vině. Tři z nás byli proti.“ Zmlkl a zadíval se do stropu. „Dnes si myslím, že se ten muž obrátil na všechny tři. Nikdo z nás nedokázal uvést důvod, proč se přiklání k výroku ‚nevinen‘. Prostě jsme tak hlasovali. Ostatní si mysleli, že jsme se zbláznili. Pár se jich dokonce hodně zlobilo, jak se čas vlekl.“

Vzpomínal jsem si. Taký jsem se hodně zlobil.

„Nakonec jste ale vynesli verdikt ‚vinen‘,“ připomenul jsem.

„Já vím,“ pokývl. „A já jsem to musel ohlásit v soudní síni, protože hned na začátku mě zvolili za předsedu poroty. Bylo to strašné.“

Vybavil jsem si dobu před rokem a nervozitu, s jakou verdikt poroty oznamoval.

„Kdo se zlomil?“ Zajímalo mne, jak celá věc probíhala.

„Jeden z těch druhých dvou. Žena. Celé dny jenom plakala. Div jsem se z toho nezbláznil.“

Dokázal jsem si představit, jaké emoce porotní místností cloumaly. Šest dní jednomu z těch tří trvalo, než se připojil k verdiktu ‚vinen‘.

„Hrozně se mi ulevilo,“ popisoval Barnett. „Sám jsem několikrát málem změnil své hlasování, ale ten muž mi každé ráno volal a připomínal mi, že moji ženu potká neštěstí, pokud nezůstanu pevný. Nemohl jsem uvěřit, že to trvá tak dlouho.“

Ani já ne. Očekával jsem, že soudce prohlásí řízení za zmatečné, neboť porota není schopna se usnést. Ale neudělal to. Neustále si porotu předvolával zpátky do soudní síně a naléhal na ni, aby se pokusila dojít k závěru, na němž se shodne alespoň deset z dvanácti porotců. Nikdy se nedozvíme, jak dlouho by byl ještě vytrval.

„Co se dělo potom?“ zeptal jsem se.

„Dlouhou dobu nic, přinejmenším měsíc. Potom se ten muž zase objevil na mém prahu a porazil mě, když jsem se pokoušel před ním zavřít dveře. Prostě vešel do domu a nakopl mě.“ Jen samotný popis události v něm probouzel bolest. „Bylo to příšerné,“ pokračoval. „Dvakrát mě kopl do žaludku. Pomalu jsem nemohl dýchat. Pak šel k Molly, to je moje žena, a jen tak ji shodil z kolečkového křesla na podlahu. Jen mi řekněte, kdo může něco takového udělat.“ Oči se mu zalily slzami, ale spolkl je. „Pak šlápl na její přívod kyslíku. Byla to čistá hrůza.“

Chápal jsem ho.

„Načež vám řekl,“ pokračoval jsem za něj, „abyste šel na policii a řekl jim, že vás oslovil jistý právník a chtěl po vás, abyste zařídil, že Trent bude shledán vinným, že?“ Byla to sice otázka, ale jak všichni advokáti vědí, otázku, na niž neznáte odpověď, nemá smysl klást.

Barnett přikývl a zahleděl se do klína.

„Bylo strašné lhát takhle před soudem,“ svěřoval se. „Soudci odvolacího soudu se mě pořád ptali, zda mluvím pravdu, nebo to říkám proto, že mi to nařídil někdo jiný. Určitě věděli, že lžu. Hrozně jsem se styděl.“ Poslední větu vyslovil sotva šeptem. „Proto jsem tady,“ pronesl trochu hlasitěji. „Když jste přišel ke mně domů, bál jsem se vás. Minulý rok jsem se bál téměř každého. Od přelíčení

jsem sotva vytáhl paty z domu. Celé týdny jsem koukal na vaši vizitku a sbíral odvahu, abych se za vámi vypravil.“

„Jsem rád, že jste to udělal,“ ujistil jsem ho. Slabě se usmál. „Jak se daří vaší ženě?“

„Včera ji chudinku odvezli do sanatoria. Parkinson jí začal ovlivňovat myšlení a starat se o ni sám už nezvládám. Je hodně zmatená. To je další důvod, proč jsem dnes přišel,“ dodal. „Ona je teď v bezpečí. Bezpečnostní opatření v sanatoriu jsou velice dobrá, hlavně aby se jim pacienti netoulali. Nyní se tedy mohu starat jen o sebe.“

„Co mám udělat s tím, co jste mi pověděl?“ otázel jsem se.

„Jak to myslíte?“ Už zase se tvářil nervózně.

„Přejete si, abych šel na policii?“

„Ne,“ odmítl rozhodně. Chvilí mlčel. „Nemyslím.“

„Pořád máte z toho muže strach?“ zeptal jsem se.

„To tedy mám,“ zvolal, „ale člověk nemůže prožít život v takovém strachu, že se bojí vyjít z domu.“

Bridget Hughesová tak žije, připomněl jsem si.

„Co tedy uděláme?“ nadhodil jsem.

„Nevím,“ zaváhal. „Asi jsem sem neměl chodit. Omlouvám se. Měl bych už jít.“ Vstal.

„Pane Barnette, slibuji, že nikomu nepovím, co jste mi řekl. Jestli se ale pokusím toho muže zastavit a dostat ho za mříže, kam patří, pomůžete mi?“

„Jak?“ ptal se.

„To ještě nevím,“ připustil jsem. Vždyť ani nevím, kdo lim nepřítelem je. „Poznal byste toho muže?“

„Určitě. Nikdy na něj nezapomenu,“ prohlásil.

„Popište mi, jak vypadal,“ vyzval jsem ho.

Pan Barnett se snažil, ale velmi často si protiřečil. Prohlašoval, že muž byl velký, ale zároveň že byl menší než já. Popsal ho jako svalnatého, ale rovněž obtlouklého. Sám je z toho trochu zmatený, říkal jsem si. Nakonec jsem měl o muži, jenž tvrdil, že je otec Juliana Trenta, jen neurčitou představu s výjimkou jistoty, že je bílý, středního věku a ve všech směrech zcela zapadající do průměru. Zhruba totéž jsem se dozvěděl i od Josefa Hughese a moc mi to

nepomohlo. Jelikož nemám k dispozici policejního kreslíře ani odborníka na identikity, nic lepšího jsem neměl možnost získat.

George Barnett se vydal na cestu domů na sever Londýna a už zase se při tom nervózně rozhlížel ze strany na stranu. Já zůstal sám se svými úvahami, zda jsem aspoň trochu pokročil v pátrání, jak a proč může mít Julian Trent prsty v zavraždění Scota Barlowa.

Do přelíčení se Stevem Mitchellem nyní zbývá sotva týden, a pořád nemáme téměř nic, co bychom mohli na jeho obhajobu použít s výjimkou tvrzení, že Scota Barlowa rozhodně nezavraždil, že to spáchal někdo jiný – někdo, kdo se postaral, aby vše vypadalo, že se činu dopustil náš klient. Klasické falešné obvinění, jež ovšem nikdo další neprohlédl. Ostatně Steve Mitchell nemá zrovna nejpříjemnější povahu a lidem zřejmě příliš nezáleží na tom, zda bude odsouzený, nebo ne. Mně na tom ale záleží. Záleží mi na tom kvůli spravedlnosti, a rovněž v zájmu osobního přežití. Jsou však ta dvě hlediska slučitelná?

Považoval jsem za nepravděpodobné, že by přelíčení zabralo dva týdny, jež mu byly v rozpisu oxfordského korunního soudu vyhrazeny. Jedině že by se objevilo něco podstatnějšího, a to pěkně rychle.

K obědu jsem si u psacího stolu snědl sendvič, načež jsem s levou nohou nataženou napříč na zadním sedadle odjel taxíkem do univerzitní nemocnice ke svému ortopedovi. Uplynulo již celých sedm týdnů od chvíle, kdy jsem se probral v cheltenhamské všeobecné nemocnici s mučivou bolestí hlavy, jež ve mně vzbuzovala dojem, že se mi lebka každým okamžikem rozskočí na kusy. S návratem vědomí jsem rovněž zjistil, že musím ležet na zádech, levou nohu mám na trakci a nad levým ramenem působivou sbírku průhledných plastových pytlíků s myriádami všelijakých hadiček napojených na intravenózní kanylu v předloktí.

„Máte štěstí, že jste naživu,“ informovala mě zvesela usmívající se sestra. „Byl jste tři dny v komatu.“

Hlava mě bolela tak otřesně, že bych byl nejraději zůstal v komatu ještě aspoň další tři dny.

„Co se stalo?“ zachraptěl jsem na ni zpod průhledné plastové masky, jež mi seděla na nose a ústech a měla za úkol, jak jsem se dohadoval, dodávat pacientovi kyslík.

„Spadl jste z koně.“

Najednou jsem si na všechno vzpomněl – tedy na všechno až do okamžiku, kdy jsem padal.

„Nespadl jsem z koně,“ namítl jsem krákavě. „Spadl kůň.“ Pro každého žokeje jde o velmi podstatný rozdíl, nicméně sestřička ho zřejmě nehodlala ocenit.

„Jak je na tom můj kůň?“ optal jsem se jí.

Udiveně na mne pohlédla. „Nemám tušení,“ odsekla, „já se starám o vás.“

Po několika dalších hodinách podleho bolení hlavy zvýšeným dávkám intravenózně podávaného morfinu a spalující oheň v mém hrdle uhasilo soustavné ucucávání ledové vody ze zelené houbičky zavěšené na háčku.

Chvilí po setmění přišel doktor, aby prohlédl moji nyní vědomou tělesnou schránku, a odrecitoval mi úplný seznam všech zranění, jež jsem utrpěl, když jsem se nejprve v rychlosti třiceti mil za hodinu potkal se zemí a poté na mně přísál půltunový kůň.

Informoval mě, že jsem si zlomil záda, tři obratle mám prasklé, ale naštěstí pro mne je mícha neporušená, možná díky chrániči zad, který jsem měl pod hedvábným dresem.

Čtyři žebra jsou zlomená, přičemž jedno z nich mi propíchno plíce, jež následně téměř zkolabovaly. Hlavou jsem tvrdě o cosi narazil a přivodil si natolik těžké zhmoždění mozku, že musel být povolán neurochirurg, aby se pokusil snížit tlak uvnitř mé lebky voperováním drénu nad pravé ucho, jenž bude odvádět přebytečnou tekutinu. Levé koleno mám roztržštěné, vysvětloval doktor, a on sám mi ho operoval, aby je dal dohromady, jak nejlépe to šlo, ovšem teprve čas ukáže, nakolik byl úspěšný.

„Takže budu žít?“ otázal jsem se uštěpačně.

„Jednu chvíli to bylo tak tak,“ odpověděl vážně. „Ale myslím, že budete. Vaše hlavní vnitřní orgány neutrpěly žádné závažné poškození, jen levá ledvina je lehce zhmožděná a ta malá díra v plíci se zahojí sama. Ano, řekl bych, že časem budete v pořádku, zvlášť

když jste se nám probral a nezdá se, že by došlo k poškození mozku.“

„Budu zase jezdit?“ zeptal jsem se vážněji.

„Na to je odpověď těžší. Mohu pouze opakovat, že to nám ukáže čas. Hádám, že to bude záviset na tom, jak velký jste blázen. Já osobně si myslím, že vy, překážkoví jezdci, máte do jednoho o kolečko víc. Rok co rok tady štipujeme a dáváme dohromady jedny a ty samé.“ Zavrtěl hlavou. „Jsou to magoři.“

„Co můj kůň?“ vyzvídal jsem.

„Nevím. Nejel jste ale přece na vlastním koni, že?“

„Ano, jel.“ Pokusil jsem se mu vysvětlit, že já jsem jezdec amatér a co je to Foxhunter Chase, ale jeho to nezajímalo a neměl potuchy, zda se Sandeman zranil, nebo ne, dokonce ani zda žije. Popis celé katastrofy jsem si poslechl, teprve když mě později toho večera přišli navštívit Paul a Laura Newingtonovi.

Sledovali dostih z tribuny a právě začali propadat nadšením z vyhlídky na další skvělé vítězství, když jsme se Sandemanem tak okázale zmizeli ve zmrtnění nohou a následně oba zůstali nehybně ležet na trávě.

Paul zřejmě uběhl půl míle od tribuny po dráze k místu, kde jsme byli skryti pohledům tisícovek diváků za spěšně vztyčenou zelenou plátěnou zástěnou. Ukázalo se, že Sandeman se ošklivě natáhl a má bolavá záda. Zabralo mu celých patnáct minut, než se opatrně vyškrábal na nohy, a jedině Paulův osobní zásah zabránil dostihovému veterináři ve službě, aby ho na místě neuspal. Na štěstí pro mne se nikdo neptal, zda se má zastřelit také jezdec. Paul mi vyprávěl, že jsem ležel na trávě a zdravotníci s doktorem sloužícím na závodisti na mně pracovali téměř hodinu, než mě přeoopatrně naložili do sanitky a odvezli hlemýžďím tempem pryč. Následující dostih se musel obejít bez překážky, u níž k nehodě došlo, a téměř nikdo se o něj nezajímal.

„Byl tam ještě někdo,“ oznámil mi Paul. Napadlo mě, že míní Juliana Trenta, ale mylil jsem se. „Dívka. Celou cestu po dráze utíkala na vysokých podpatcích. Hezká. Říkala, že se jmenuje Eleanor. Znáš ji?“

Přikývl jsem.

„Vypadala, že je z tebe celá nakřivo,“ skoro se divil. „Nejdřív jsem myslel, že si tě s někým spletla, ale ona si byla jistá. Povídala, že jsme se viděli v prosinci na plese v Newbury, ale já si nevzpomínám.“

„Co se s ní stalo?“ vyptával jsem se.

„Myslím, že s tebou jela sanitkou, ale nevím to jistě. Měl jsem hromadu práce, abych se postaral o Sandemana.“

„Jak mu je?“

„Nic moc,“ odpověděl. „Převezli jsme ho přímo na koňskou kliniku v Lambournu. Léčí mu těžce namožená záda a vážné zhmožděniný.“

Usmál jsem se na něj. „Eleanor je na té klinice veterinářkou.“

„To je ale náhodička,“ zasmál se.

Jenže já na náhody nevěřím.

„Myslím, že tu dlahu už můžeme sundat,“ oznámil mi ortoped. „Rentgenové snímky ukazují, že se koleno dobře hojí, a není důvod, abychom je dál znehybňovali. Jak už je to dlouho?“

„Sedm a půl týdne,“ řekl jsem.

„Hmm,“ uvažoval, „mělo by to být dobré, ale berle si ještě ponecháte a budete nějaký čas nohu co nejméně zatěžovat. Během několika týdnů budeme zátěž postupně zvyšovat.“

„Co moje záda?“ vyzvídal jsem.

„Skener ukazuje, že se kosti pomalu hojí, ale ještě nejméně šest týdnů musíte nosit krúnýř.“

Hovořil o tvrdé bílé plastové skořápce, která mi brání, abych ohnul záda. Ta zatracená věc mi sahá od krku až skoro do klína a vzadu od lopatek k vršku hýždí. Je to příšerně nepohodlné, ale na druhou stranu mi to umožňuje, abych se pohyboval po světě. Bez téhle skořápky bych nejspíš pořád ještě ležel na zádech.

„Šest týdnů?“ zavyl jsem zoufale.

„Měl jste úplně prasklý desátý, jedenáctý a dvanáctý hrudní obratel a jistě nechcete nyní dokončit to, co váš pád v dostihu načal,“ napomenul mě. „Jste člověk štěstěny. S takovým zraněním jste snadno mohl být ochrnutý nebo mrtvý.“

Budu se zkrátka muset smířit s nepohodlím a potupou, že musím každý večer žádat své sousedy zezdola, aby mě z té mizerné věci vysvobodili a ráno mi do ní zase pomohli. Krunýř se vlastně skládá ze dvou polovin, odlitých přesně podle mého hrudníku, přičemž obě části k sobě přidržuje asi šest pásků se suchými zipy, které musejí být přes kovová poutka kolem mého těla utažené co nejpevněji. Musím se s tou hrůzou na těle i sprchovat.

Doktor zmíněný vynález zkontroloval, a já jej pak zase vděčně skryl pod košilí.

„Je to hrozně nepohodlné,“ postěžoval jsem si. „Neustále mě pod tím svědí kůže.“

„Pořád lepší, než kdybyste byl ochrnutý,“ utřel mě.

Na to se nedalo nic říci.

„Co hlava?“ otázal se ještě. Hlava nepatří k jeho oboru.

„Pomalů se to lepší. Minulý týden jsem byl u neurologa. Je s vývojem spokojený, ale pořád ještě mívám migrény.“

„Máte stále ten drén?“ otázal se.

„Ne,“ sáhl jsem si za pravé ucho. „Vyndali mi ho už před čtyřmi týdny.“

„Žádné problémy?“ zajímal se.

„Zpočátku jsem měl trochu závratě,“ přiznal jsem. „Ale po pár dnech přešly. Ne, cítím se dobře, a ta bolení hlavy jsou méně častá a méně obtížná.“

„Dobře,“ zadíval se do papírů a udělal si pár poznámek.

„Kdy můžu začít jezdit?“ zeptal jsem se.

Přestal psát a vzhlédl ke mně. „To myslíte vážně?“

„Naprosto,“ pronesl jsem rozhodně.

Položil pero a prohlížel si mne s hlavou ke straně. „No, z mého hlediska se vám všechny kosti brzy dohrají a za pár měsíců budou jako nové. Starosti mi ale dělá ta vaše hlava. Mozek vydrží jen určitý počet takových nárazů.“

Musel jsem připustit, že to byla docela rána. Viděl jsem, co zbylo z mé helmy – praskla v půli odpredu dozadu. Bez ní bych byl zcela určitě mrtvý.

„Ale já nemám v úmyslu přistát znovu na hlavě,“ namítal jsem.

„Nikdo neměl po první světové válce v úmyslu, aby vypukla i druhá. Jenže k tomu došlo.“

„To je trochu rozdíl,“ utrousil jsem.

„Dobrá,“ ustoupil. „Ovšem nikdy byste se neměl pokoušet předvídat budoucnost.“

To jsem velice dobře věděl. Zvláště v justici.

Když jsem se později toho odpoledne vrátil do kanceláře, měl jsem pocit, jako když kráčím vzduchem, byť pouze o jedné noze. Ač jsou materiály jako skleněné vlákno a polyuretan daleko lehčí než staromódní bílá sádra, přesto mě skořepinová ortéza přes celou nohu značně omezovala a byla docela těžká. Bez ní jsem si připadal jako vysvobozený z klece.

Doktor mi řekl, že budu potřebovat spoustu fyzioterapie, aby se kolenu vrátil plný rozsah pohybu, a že stále ještě musím chodit o berlích, ale moci se poškrábat na stehně nebo si třít bolavé koleno bylo neuvěřitelnou rozkoší.

Arthur ke mně vzhlédl od svého stolu, když jsem hopkal přes spisovnu. „Vidím, že se uzdravujete,“ prohodil.

„Pomalu,“ souhlasil jsem. „Krunýř musím nosit ještě dalších šest týdnů.“ Poklepal jsem si na skořápku pod košilí.

„Takže nadále potřebujete polohovací křeslo?“ tázal se s úsměvem.

Mluvil o novém křesle, jež jsem si zapůjčil od jednoho přítele a umístil je ke svému psacímu stolu. Umožňovalo mi polohu v pololeže a mírnilo tak tlak skořepiny na mé ohanbí.

„Možná si je nechám na pořád,“ odvětil jsem se smíchem. Když jsem se před třemi týdny vrátil do kanceláře, Arthurovi se několikrát podařilo mě přistihnout, jak jsem v křesle právě usnul.

„V kastlíku máte další z těch osobně doručených obálek,“ upozornil mě Arthur a okamžitě tak smazal úsměv z mé tváře. „Přišlo to, zatímco jste byl pryč.“

„Jistě. Děkuji,“ vypravil jsem ze sebe.

Arthur mi pohlédl do očí a já měl na okamžik dojem, že se mě přímo zeptá, co v té obálce je, ale neudělal to. Vzápětí zaměřil pozornost k čemusi na svém stole.

Přešel jsem ke schránkám a nakoukl do té své. Dočasně jsem byl povýšen do horní řady, jelikož se nedokážu ohýbat na svoji obvyklou úroveň. V kastlíku osamoceně ležela tenká bílá obálka A5, stejná jako předtím.

Bylo mi jasné, že mě Arthur pozoruje, tak jsem ji nedbale vytáhl, nacpal si ji do kapsy u kalhot a vydal se o berlích chodbou do bezpečí a soukromí své pracovny. Oba mladší soudní advokáti, s nimiž se o místnost dělím, byli naštěstí právě pryč v Manchesteru, kde zastupují velký místní fotbalový klub, jenž se až po uši ocitl ve skandálu daňových úniků, ve kterých bylo namočeno půl tuctu jejich nejlépe placených hráčů.

Uhnízdil jsem se v polohovacím křesle a opatrně otevřel obálku. Stejně jako v předchozích případech se uvnitř nacházel jediný list poskládaného papíru a fotografie. Na papíru byly pouhé dva řádky, opět velkými černými písmeny.

NEZAPOMENŤ, PROHRAJ PŘÍPAD MITCHELLA MUSÍ ODSOUDIT

Na fotografii přecházela Eleanor v modré sálové tunice a kalhotách po šterkové cestě od domu, kde bydlí, k budově lambournské koňské kliniky.

11

Proč jen si připadám, jako kdyby mě nějaká neznámá ruka vodila na drátku, jako kdyby mě nějaký ve tmě skrytý loutkář nutil tančit džig. Můj domov, má práce, můj otec i mí přátelé se nějak ocitli v jeho klatbě. Občas mě dokonce napadlo, zda můj pád v Cheltenhamu není rovněž jeho dílem, i když jsem moc dobře věděl, že je to hloupost.

Seděl jsem u stolu a sem tam převracel Eleanorinu fotografii. I kdyby ji v Cheltenhamu Julian Trent viděl, že na mě volá a mává, jak může vědět, kde pracuje, a jak získal její fotku?

Fotografie, fotografie... Proč se mi neustále vnucuje otázka, co se stalo s fotografií, kterou kdosi v den vraždy sebral v domě Scota Barlowa? Proč neukradl taky stříbrný rámeček? Jestli si někdo chtěl ten obrázek ponechat, mohl si ho klidně vzít s rámečkem, ne? Pokud by ovšem nebyl snadno k poznání, uvažoval jsem. To ale nebyl. Jednalo se o jednoduchý stříbrný rámeček, jaký je k dostání u každého klenotníka nebo v obchodním středisku na hlavní třídě.

Vzal tedy někdo tu fotografii, aby ji zničil? Není ten obrázek ve skutečnosti klíčem k nalezení vraha?

Hloubal jsem na těmi otázkami, když mi zazvonil telefon.

Zvedl jsem ho poněkud rozechvěle, ale na druhém konci se ozval důvěrně známý hlas, o němž jsem věřil, že se stane ještě důvěrnějším.

„Co říkal doktor?“ otázala se Eleanor rovnou.

„Povídal, že přežiju,“ odpověděl jsem s úsměvem.

„Výborně,“ navázala, „to jistě taky řekl, že je vám natolik dobře, abyste mě mohl dnes večer vyvést na večeři.“

„Zdůrazňoval, že to vůbec nepřípadá v úvahu a že mám jíst doma, sám. Je to otázka života a smrti.“

„No, tak to se tedy připravte na smrt,“ smála se. „Protože dnes večer mě, drahý pane, vezmete k Maximillianovi, ať se vám to líbí nebo ne.“

Líbilo se mi to.

„Jaká je konference?“ zajímal jsem se. Přijela na dvoudenní mezinárodní sympozium koňské medicíny na Londýnské veterinární škole.

„Nudná,“ odpověděla. „Hele, už musím běžet, zrovna začíná přednáška o slepém střevě a jeho roli při kolice.“

„To zní zábavně,“ prohodil jsem.

„Ani náhodou,“ umlčela mne. „Uvidíme se v restauraci v sedm třicet.“ Zavěsila dřív, než jsem jí stihl říct na shledanou.

Myslím, že se na sympozium přihlásila pouze proto, aby mohla přenocovat v londýnském hotelu a strávit večer se mnou.

Od pádu v Cheltenhamu jsem ji viděl asi čtyřikrát nebo pětkrát.

„No to je typické,“ prohlásila, když mne přišla navštívit do nemocnice poté, co jsem se probрал.

„Co je typické?“ divil jsem se.

„Já tady vedle něj vysedávám a snažím se ho pomalu celé tři dny a noci probudit, a sotva musím odejít do práce, šup, v tu ránu otevře oči.“

Usmál jsem se na ni. „To jste nemusela,“ řekl jsem.

„Nemusela, ale chtěla jsem.“

To je hezké, liboval jsem si.

Během týdne, který jsem musel strávit v cheltenhamské nemocnici, se na mne ještě párkrát přišla podívat a pak mi v den, kdy mě propustili, pomohla domů do Ranelagh Avenue, SW 13.

První dva týdny po propuštění z nemocnice jsem směl jenom ležet na zádech nebo rovně stát. Sedět déle než pouhých pár minutek najednou jsem měl kupodivu od doktorů zakázáno. Značně mi to komplikovalo život, neboť jsem nemohl nikam jet autem. Domů z nemocnice mě dopravila sanitka na lehátku, do schodů v domě jsem se však vyškrábal sám, byť o jedné noze a páru berlí, přičemž Eleanor stála za mnou a jistila mne, abych neztratil rovnováhu, nepřepadl dozadu a nezpůsobil si další újmu na zdraví.

První noc, kdy jsem byl zpátky doma, u mne zůstala a spala v pokoji, který jsme před sedmi a půl lety s Angelou radostně vyzdobili tapetami s medvídky jako dětský pokojík pro našeho nenarozeného syna. Od té doby jsem se nenamáhal tu něco změnit. Uvědomil jsem si, že od chvíle, kdy otec brzy po Angelině pohřbu odjel, je Eleanor kromě mé osoby první, kdo spí u mne doma. Ne že bych byl proti návštěvám nějak zaujatý, ale prostě jsem zatím nikoho nepozval. Pořád jsem si myslel, že je dost času, a posledních sedm let uběhlo jako voda.

Myslím ale, že Eleanor se u mne cítila nesvá, stejně jako jsem byl nesvůj já, že ji tam mám. Zůstala v Barnesu pouze jednu noc, a pak se vrátila do Lambournu. Ke mně už nepřišla, i když jsme se dvakrát setkali jinde, na neutrálním území, a také jsme si často telefonovali.

Líbila se mi. Moc se mi líbila. Ale pořád ještě jsem nebyl přesvědčený, že jsem zralý na vážný vztah. Zvykl jsem si na osamělou existenci. Naučil jsem se starat se sám o sebe a nemuset si dělat starosti, zda se domů z práce dostanu v rozumnou hodinu. Mám své zvyky a nejsem si jistý, zda jsem připravený je měnit.

Přesto jsem se moc těšil, že ji zase uvidím u večere, a když jsem v sedm hodin odcházel z kanceláře a hledal taxi, zdravou nohou jsem div netančil.

Julian Trent stál u brány na Theobald's Road a opíral se o cihlový sloup. Jen jsem vyšel z kanceláře, hned jsem si ho všiml. Tentokrát se nijak nesnažil skrývat, ne jako minulý listopad, kdy se schovával mezi zaparkovanými vozy, než vylezl ven a praštil mě baseballovou pálkou.

Uvědomil jsem si, že nemá smysl, abych se pokoušel utíkat. Nejvyšší rychlost, jaké bych byl o jedné noze a dvou berlích schopen dosáhnout, by těžko překonala dvouleté batole, tím méně pak zdravého čtyřiatvacetiletého mladíka v dobré kondici. Zamířil jsem tedy k němu. Pozoroval, jak opatrně a pomalu překonávám těch zhruba šedesát yardů, jež nás dělí. Když jsem se blížil, narovnal se a přestal se opírat o sloupek brány. Doufal jsem, že nemůže poznat, jak prudce mi bije srdce.

Udělal pár kroků dopředu, a já hned začal litovat, že jsem se prostě nevrátil zpátky do kanceláře, jen co jsem ho zahlédl. S povděkem jsem však zaznamenal, že ho dnes nedoprovází jeho věrný služebník, baseballová pálka. Třeba se ale povaluje někde nablízku, blesklo mi náhle hlavou.

Vypadal, jako že se mi chystá něco říct, ale předešel jsem ho. „Co sakra chceš?“ zařval jsem na něj.

Docela se zarazil a rozhlédl se kolem, jestli mě slyšel ještě někdo další. Theobald's Road je za slunečného květnového večera kolem sedmé rušné místo a před bránou k naší budově se valí neustálý proud chodců. Několik hlav se otočilo, když jsem zakřičel, nikdo se však nezastavil.

„Slyšel jsi?“ rozkřičel jsem se znovu. „Ptal jsem se, co sakra chceš?“

Takovou reakci ode mne neočekával a dokonale ho vyvedla z míry. „Dostal jsi vzkaz?“ zmohl se nakonec na otázku.

„Myslíš tohle?“ řval jsem na něj a vytáhl přitom obálku a list papíru z kapsy u kalhot. Rozškubal jsem je na kousky. V tu chvíli ode mne stál necelých deset stop. Hodil jsem kousky papíru do

vzduchu. Snášely se mu k nohám. „A teď vypadni!“ pokračoval jsem v pokřiku.

„Přestaň řvát!“ vyzval mě.

„Proč bych to dělal?“ ječel jsem ještě silněji, až se zvuk mého hlasu ozvěnou odrazil od okolních budov. „Čeho se bojíš?“

„Bud' zticha,“ zasyčel na mne.

Pevněji jsem se rozkročil a zvedl jednu z berlí jako případnou zbraň. „Budu zticha,“ ječel jsem na plné pecky, „až vypadneš a necháš mě na pokoji.“

Sevřel a rozevřel pravou pěst. Zřejmě litoval, že si přece jen nevzal svoji baseballovou pátku.

„Dělej, co se ti řeklo,“ pronesl výhružně, byť potichu, jako kdyby se snažil vyvážit moji nadměrnou hlasitost.

„Proč?“ křičel jsem opět naplno. „Kdo to chce? Pro koho pracuješ, ty mizerný poskoku? Vypadni z mého života, slyšíš? A už se nevracej!“

Pár hlav na Theobald's Road nám začalo věnovat pozornost a jeden muž se dokonce zastavil a zíral na nás. Julian Trent zjevně začal ztrácet nervy.

„Toho budeš litovat,“ procedil tiše mezi sevřenými zuby. „Toho budeš zatraceně litovat.“

S tím odešel. Protáhl se branou kolem přihlížejících chodců a vydal se po Theobald's Road ke Clerkenwellu. Chvilí jsem stál na místě, zhluboka dýchal a přemýšlel, zda jsem neudělal velkou chybu. Třeba toho budu litovat, jak říkal Trent. Ovšem neustále se hrbít a uhýbat, to prostě není řešení. Nikdo mi nebude nic nařizovat, a můj otec a Eleanor se zkrátka budou muset s rizikem smířit. Podlehnout výhrůžkám jednou by pouze vyvolalo další výhrůžky do budoucna. Josef Hughes i George Barnett vyhověli prvnímu požadavku, a v obou případech se dočkali dalších nároků a zastrašování.

Uvědomoval jsem si, že během několika posledních měsíců se můj vztah k vyústění Mitchellova procesu vyvíjel dost nejednoznačně. Pokud by byl Steve odsouzen, pak bych se od Juliana Trenta či toho, jenž za ním stojí, neměl čeho obávat. Jestliže bude zproštěn obvinění, nemusel bych před spravedlností klopit hlavu.

Nyní se pro mne výsledek procesu najednou stal hrozně důležitý. Jestliže je Mitchell nevinný, a já jsem si tím prakticky jistý, pak musím najít způsob, jak to dokázat. Potřebuju vypátrat, kdo vraždu doopravdy spáchal, a musím to udělat rychle.

Jak se věci nyní mají, bude Mitchell takřka jistě odsouzený prostě proto, že není žádný důvěryhodný náznak, že se činu nedopustil, a nepřímé důkazy k přesvědčení poroty zcela postačí. Mitchellova DNA se sice na místě činu nenašla, ale Barlowovu krev a DNA objevili na Mitchellových holínkách a v jeho autě. To je samo o sobě zničující. Kdybych byl žalobcem daného případu, celkem najisto bych očekával verdikt viny. I královský soudní rada sir James Horley, jenž má řídit obhajobu, je zřejmě o vině obžalovaného přesvědčený, a dokonce mi navrhl, abych za Mitchellem zašel do věznice a doporučil mu, ať přizná vinu. Měl jsem výrazný dojem, že pro tentokrát mi sir James vedení případu velmi rád přenechá. Podezíral jsem ho, že si najde nějaký dobrý důvod, proč se první den přelíčení nebude moci do Oxfordu dostavit, a potom toho využije jako záminky, aby se už vůbec neukázal. Mně to ovšem bude skvěle vyhovovat.

Jelikož však nepoužívám Trentovy metody zastrašování poroty, abych ji přinutil vynést verdikt ‚nevinnen‘, nemohl jsem přijít vůbec na nic, co by Mitchella obvinění zprostilo.

Jaké je vlastně spojení mezi Julianem Trentem, dostihy a mrtvým žokejem? Byl muž, jenž navštívil Josefa Hughese a George Barnetta, skutečně Julianův otec, nebo to byl někdo jiný? Je na čase, abych to zjistil.

Eleanor dorazila do restaurace na Berkeley Square přede mnou. Seděla na stoličce u baru a dívala se na druhou stranu. Viděl jsem jí záda. Celý den jsem se na ten večer těšil, tak proč mám náhle nohy jako svázané? Proč se mi najednou chce zmizet? Z čeho mám takový strach? Vždyť jsem se právě postavil Julianu Trentovi, tak nač se mám obávat Eleanor?

Otočila se na stoličce, uviděla mě u dveří, usmála se a zamávala. Také jsem jí zamával. Čeho se vlastně bojím, tázal jsem se sám sebe. Byla to otázka, na niž jsem si neuměl odpovědět.

Při večeři jsme s Eleanor probírali všechno možné, jen o sobě a zejména o našem vztahu jsme nehovořili. Vyptával jsem se jí na koňské sympozium a ona vyjádřila překvapení, jak užitečněji nakonec připadalo.

„Dozvěděla jsem se spoustu věcí,“ prohlásila při předkrmu. „Některé nové léčebné postupy bychom mohli uplatnit i u nás v Lambournu, hlavně pokud jde o léčbu vazů a šlach. V oblasti umělých náhrad se objevují úžasné věci. Koně, kteří dřív museli odejít z dráhy kvůli potížím se šlachami, budou brzy schopni dál běhat dostihy.“

„Bioelektronictí koně,“ poznamenal jsem jedovatě. „Kůň za šest milionů dolarů.“

„Ne. Daleko dražší,“ rozesmála se. „Peninsulu syndikalizovali do chovu za desetinásobek.“

„No páni! A když si člověk pomyslí, že ho na svět přivedla veterinářka, která byla úplně nováček!“

„Ano, byla to docela velká zodpovědnost,“ souhlasila Eleanor. „Jenže tehdy samozřejmě netušili, že bude tak dobrý.“

„Kéž bych měl tu fotografii,“ přál jsem si.

„Tu s Millie a Peninsulou jako hříbětem?“ ujišťovala se Eleanor.

„Ano. Někdo ji v den vraždy odnesl z domu Scotta Barlowa.“

„Vážně si myslíte, že je tak důležitá?“ tázala se.

„Nevím,“ připustil jsem. „Ale vrah se musel domnívat, že důležitá je, když ji vyndal z rámečku a odnesl si ji.“

„Jak víte, že ji vzal vrah?“ divila se.

„Nevím to jistě, ale ten, kdo ji vzal, si dal také tu práci, že rámeček pečlivě očistil. Nenašly se na něm žádné otisky.“

„Velice dobře si tu fotku pamatuju, Millie ji kdekomu ukazovala,“ povzddechla si Eleanor. „Měla ji na krbové římse ve svém pokoji a pořád ten rámeček ležila.“

„Mohla byste mi ji popsat?“ požádal jsem.

„Byla to obyčejná fotka. Millie klečí na slámě s hlavou hříběte v klíně. Za ní stojí klisna, ale není pořádně vidět, na snímku je jen její zadek.“

„Nebyl na záběru ještě někdo jiný?“ pokoušel jsem se rozpomenout.

„Za Millie stojí stájník. Víte, myslím, že zrovna čistil kobylu po ohřebení.“

Nechápal jsem, co na tom může být tak důležitého.

„Nevíte, kdo to fotil?“ zeptal jsem se.

„Nemám tušení,“ odpověděla.

„Peninsula se přece narodil u Radcliffeů, že?“

„Tam se jim rodí spousta hříbat,“ ujistila mě Eleanor. „Udělal si z toho celkem výnosný obchod. Už pro ně nepracujeme tolik jako dřív.“

„Jak to?“ divil jsem se.

„Rozrostli se natolik, že teď mají vlastního veterináře přímo v podniku. Služby kliniky už nevyužívají, jediné že některý jejich kůň potřebuje chirurgický zákrok.“

Předložili nám hlavní chod a my se v tichu pár minut věnovali jídlu.

„Povězte mi, co vám říkal doktor,“ požádala mě Eleanor mezi dvěma sousty mořského okouna.

„Musím tu zatracenou skořápku nosit na těle ještě nejméně dalších šest týdnů a je to hrozně nepohodlné,“ stěžoval jsem si.

Restaurant nám pozorně poskytl stůl v kóji, a tak jsem mohl sedět částečně z boku a opírat se o zeď, kdykoli mě začal krunýř příliš tísnit.

„Aspoň už nemáte dlahu na noze,“ povzbuzovala mne.

„Díkybohu,“ prohodil jsem. Pokoušel jsem se koleno ohnout od okamžiku, kdy mi z nohy odstranili poslední svíravý kus. Zatím se mi dařilo dosáhnout pouze ohnutí něco mezi dvaceti a třiceti stupni, ale i tak šlo oproti toporně natažené končetině o velké zlepšení.

Po jídle jsme si objednali kávu a Baileys s ledem pro dámu a sklenku portského pro mne.

„Ptal jsem se doktora, kdy zase budu moct jezdit,“ oznámil jsem jí a pozorně sledoval, jak se bude tvářit.

„A?“

„Říkal, že kosti zhruba do tří měsíců plně srostou a budou jako nové, ale nebyl si jistý mým mozkem.“

„Co máte s mozkem?“ otázala se.

„Povídal, že by víc takových ran nevydržel.“

„To mi připadá rozumné,“ usmála se široce a za pootevřenými rty předvedla špičkový chrup. Jiskřičky v jejích krásných modrých očích už se zase blýskaly stejně, jako když jsem ji poznal na koňské klinice.

Seděl jsem proti ní a také se usmíval. Pak jsem však najednou téměř v rozpacích pohled odvrátil.

„Vyprávějte mi o ní,“ vyzvala mne.

„O kom?“ ptal jsem se, ale ještě než odpověděla, moc dobře jsem věděl, koho myslí.

„O Angele.“

„Není vlastně moc co vyprávět,“ snažil jsem se odrazit její přímý přístup. „Proč to chcete vědět?“

Chvilí mlčky seděla a koukala do stropu, jako kdyby se k něčemu odhodlávala. Porota se usnáší.

Nakonec se pohledem vrátila k mému obličejí a tiše odpověděla: „Potřebuju vědět, proti čemu stojím.“

Zahleděl jsem se do stolu a skryl si ústa a nos do dlaní. Ztěžka jsem se párkrát nadechl a cítil horký dech na kůži. Eleanor jen nehybně seděla mírně nakloněná dopředu, ve tváři výraz očekávání.

„Seznámili jsme se, když jsem chodil na odborný kurz soudních advokátů, což je studium pro přípravu na moji profesi,“ vysvětloval jsem. „Angela byla studentkou druhého ročníku klinické psychologie. Oba jsme se jako hosté potkali na jednom večírku a prostě si padli do oka. Rovnou na místě.“

Brali jsme se půl roku po seznámení navzdory nesouhlasu jejích rodičů. Chtěli, aby počkala, dokud nedostuduje, ale my byli celí žhaví se vzít hned. Vznikl z toho dost velký střet a nikdy nám úplně neodpustili. Byla to samozřejmě naivní hloupost, ale tehdy nám to připadalo velice důležité. Její matka mě teď viní z dceřiny smrti.“

Eleanor se natáhla přes stůl a vzala mě za ruku.

„Pět let jsme spolu byli nesmírně šťastní. Angela chtěla mít dítě hned po svatbě, ale přemluvil jsem ji, aby počkala, dokud neskončí školu, jenže pak jsme zjistili, že mít dítě není tak samozřejmé, jak jsme se domnívali. Dlouho jsme se neúspěšně snažili, sono pak ale ukázalo, že má neprůchodné vejcovody, tak jsme to tedy zkusili *in*

vitro, víte, dítě ze zkumavky. Měli jsme obrovskou radost, když se ukázalo, že čeká chlapec.“

Odmlčel jsem se. Do očí mi vhrkly slzy za Angelu a našeho nenarozeného syna.

„Byla v osmém měsíci těhotenství, když zemřela.“ Znovu jsem musel přestat mluvit, abych se párkrát zhluboka nadechl. Eleanor mě dál držela za ruku a nic neříkala.

„Postihla ji plicní embolie,“ pokračoval jsem. „Našel jsem ji ležet na podlaze. Doktoři říkali, že to bylo velmi rychlé.“ Hlasitě jsem si povzdechl. „Už je to víc než sedm roků. Někdy mi to připadá jako včera.“ Pustil jsem Eleanorinu ruku a přitiskl si plátěný ubrousek k obličeji. Dělal jsem, co jsem mohl, abych se nerozbrečel.

Nějakou chvíli jsme seděli mlčky. Zdálo se, že ta chvíle trvá celou věčnost. Přišel číšník a zeptal se nás, zda si přejeme ještě kávu.

„Ano, děkuji,“ opět jsem se ovládal. Nalil nám horkou černou tekutinu do šálek a znovu nás ponechal sobě samým. „Takže moc šancí nemám,“ povzdechla si Eleanor. Oba jsme se rozpačitě zasmáli.

„Dejte mi trochu času,“ požádal jsem. Jenže jsem měl sedm let. Kolik ještě potřebuju?

„Kolik času?“ otázala se.

„Já nevím,“ pronesl jsem zoufale.

„Jenže já to potřebuju vědět,“ namítla vážně. Dívala se mi do očí. „Stojím o vás, pane právníku. Hodně. Ale musím se dočkat nějaké odezvy, jestli mám investovat svůj čas a city. Je mi třiatřicet, a jak se říká, mé biologické hodiny tikají. Chci...“ nedořekla a sklopila oči.

„Co?“

„Tebe... asi,“ najednou mi znovu pohlédla do tváře. „A dům a děti a... rodinný život.“ Zmlkla a já trpělivě čekal. „Když jsem po letech studií začínala jako veterinářka, záleželo mi jen na práci a na kariéře. Milovala jsem to, což platí dodnes. Jenže teď vidím, že potřebuju něco víc. Uvědomuju si, že si přeju totéž, co prožívali rodiče – lásku, domov a rodinu.“ Znovu se na chvíli odmlčela a nyní jsem já uchopil její ruku. „A zdá se mi, že bych to chtěla s tebou.“

Eleanor se na noc vrátila do svého hotelu u Tower Bridge a já si vzal taxi domů do Barnesu. Ne že bychom se vědomě rozhodli vydat se přesně do opačných směrů, jenže to dávalo smysl z hlediska logistiky. Její koňské sympozium začíná ráno v devět hodin a pro mne má ve stejnou dobu přijet vůz ze soukromé nájemní společnosti a odvézt mě do věznice Bullingdon na návštěvu za klientem. Přesto jsem celou cestu z restaurace domů po Cromwell Road, kolem Viktoriina a Albertova muzea, historického přírodopisného muzea, pod tmavými úbočími stěn londýnské Archy a přes most v Hammersmithu uvažoval, zda nemám řidiče taxíku požádat, aby to otočil a zavezl mě zpátky k Toweru za Eleanor.

Potom jsme najednou dřív, než jsem se stačil rozhodnout, byli před mým domem na Ranelagh Avenue v Barnesu. Nejistě jsem se vysoukal z auta a zaplatil řidiči, který okamžitě šlápl na plyn a hlučně odfrčel, patrně zpátky do West Endu, aby našel dalšího pozdního pasažéra, jenž potřebuje odvézt domů.

Chvíli jsem se opíral o berle, prohlížel si starou edvardiánskou budovu s dvojími vstupními dveřmi a kladl si otázku, co mne tady těch uplynulých sedm let drželo. Možná jsem skutečně tak bláhový a čekám, že se život zase nějak promění v ty šťastné doby soužití s Angelou. Možná jsem příliš dlouho strkal hlavu do písku a nyní je nejvyšší čas, abych začal znovu s někým jiným. Jak se ale mám zbavit pocitu, že něco takového by představovalo věrolomnost vůči Angelině památce?

Na druhém konci zahnulo do ulice auto a já si najednou připadal strašně zranitelný, jak tu téměř o půlnoci stojím úplně sám na chabě osvětlené dlažbě a nablízku není nikdo, kdo by přispěchal, i kdybych volal o pomoc. I mí sousedé dole měli zhasnuto. Přitom Julian Trent, či kdo to byl v mém domě, aby vyfotografoval snímek Angely, přesně ví, kde bydlím.

Co nejrychleji jsem se škrábal po šesti venkovních schodech ke vchodovým dveřím a potýkal se s klíči a berlemi. Reflektory vozu se

pomalu pohybovaly ulicí směrem ke mně, minuly mne, a nakonec za zatáčkou zmizely z dohledu.

Oddechl jsem si úlevou, našel správný klíč a vešel dovnitř. Opřel jsem se o zavřené dveře a zjistil, že se třesu. Zasunul jsem za sebou závoru a opatrně se vydal po schodech nahoru.

Proč takhle žiju? V posledních týdnech vždycky, když bojuju s těmi šesti schody z ulice ke vchodovým dveřím a pak se třinácti stupni schodiště do mého obýváku, si kladu tuhle otázku. Mnohokrát jsem se nenamáhal s dalšími dvanácti schody do ložnice, a spal místo toho dole na pohovce. Nemám zahradu, terasu, dokonce ani balkon. Jen výhled na obecní park v Barnesu, a i ten mi v letních měsících zakrývají listy stromů a dá se do něj dohlédnout jen z okna nejvyšší ložnice.

Zůstal jsem tady kvůli vzpomínkám, ale asi už je čas vytvořit si nové vzpomínky někde jinde. Čas žít znovu život naplno.

Steve Mitchell byl pouhým stínem svého dřívějšího já. Jako žokej byl zvyklý žít o skromných dávkách, ale věžeňská strava jeho vybíravému patru moc nevyhovovala. Největší změnu však nemělo na svědomí jídlo, nýbrž skutečnost, že nejezdí svých až šest dostihů denně, netuží si svaly a neudrží kondici, jež je výsledkem pravidelného tréninku profesionálního sportovce. Byl bledý, hubený a zesláblý, nicméně psychicky se za daných okolností se situací vyrovnával vcelku dobře. Žokejové steeplechase musí mít odolné nejenom tělo, ale i mysl, aby se dokázali vypořádat s nevyhnutelnými karamboly, které jejich práci doprovázejí.

„Co je nového?“ usadil se proti mně u šedého stolu v šedé hovorňe.

„Bohužel vcelku nic.“

Koukl na berle ležící vedle mne na podlaze. Od svého pádu v Cheltenhamu jsem ho navštívil poprvé.

„Sandeman?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývl jsem.

„Četl jsem vo tom v novinách,“ oznámil mi. „Koleno je mrcha.“

„Ano,“ souhlasil jsem.

„Taky jsem četl, že ten parchant Clemens vyhrál Zlatej pohár na mým prašivým koni,“ informoval mě. Povšiml jsem si, že nálepku ‚parchant‘ přenesl ze Scota Barlowa na Rena Clemense. „Je to zatraceně nespravedlivý!“

Ano, je, jenže jak mi jako dítěti říkávala matka, život spravedlivý není.

„Viděl ses se sirem Jamesem Horleym?“ pronesl jsem jako otázku. „Když jsem se sem minule nemohl dostat.“

„Dost studenej čumák, jestli chceš něco vědět,“ poznamenal Steve. „Moc se mi nelíbil. Furt se mnou mluvil, jako kdybych to udělal. Dokonce po mně chtěl, abych zkoumal své svědomí. Můžu ti říct, že jsem ho poslal do háje.“

Věděl jsem to. Když se sir James vrátil z Bullingdonu do Gray's Inn, vyslechl jsem si na toto téma obsáhlou ságu. Sir James zpravidla nijak zvlášť nestál o navštěvování svých mandantů ve vazbě. Ani tentokrát se jeho postoj nezměnil. Předpokládal, že tuto součást práce obstará mladší advokát, ovšem vzhledem k mému zranění neměl na výběr a musel se do vazební věznice vypravit sám. Rozhovor zcela jasně neproběhl uspokojivě. Mitchellovi se vedoucí jeho obhajoby nezamlouval, to však nebylo nic proti hlubokému opovržení, jež sir James nyní choval vůči svému klientovi. Nikoli poprvé jsem si pomyslel, že sira Jamese by asi celkem potěšilo, kdyby tento případ prohrál.

„Nemůžeš mě zastupovat bez toho blbýho starýho kašpara?“ dotazoval se Steve.

„Je to velice ostřílený královský soudní rada,“ upozornil jsem ho.

„Mně je fuk, i kdyby byl sama královna s vlečkou,“ bublal. „Byl bych daleko radši, kdybys mě u soudu vobhajoval ty.“

„Steve,“ oslovil jsem ho se vší vážností, „mám dojem, že v tuto chvíli moc nezáleží na tom, kdo tě bude obhajovat.“ Odmlčel jsem se, aby mohl vstřebat smysl mého prohlášení.

„Já to neudělal,“ ozval se nakonec. „Povídám ti, že jsem to sakra neudělal. Proč mi nikdo nevěří?“

„Já ti věřím,“ ujistil jsem ho. „Potřebujeme ale něco, aby ti uvěřila také porota, a nemáme nic. Důkazy jsou dost přesvědčivé. V tvém autě a na tvých holínkách se našla krev, a skutečnost, že vidle

byly tvoje, nám taky moc nepomáhá. Navíc každý věděl, že jsi Barlowa nenáviděl. Ty stvrzenky sázenek a to, že nemáš žádné alibi, bude na porotu hodně působit.“

„Musí existovat něco, co můžeš udělat,“ posteskl si téměř odevzdaně.

„Ještě se nevzdávám naděje,“ ujišťoval jsem ho optimističtěji, než jak jsem se cítil. „Důkazy jsou buďto nepřímé, anebo se dají vysvětlit i jinak. Až obžaloba skončí s předkládáním svého případu, podám soudci návrh, že obvinění není dostatečně podložené a žádný případ proti tobě vlastně neexistuje. Považuji ale za nepravděpodobné, že by s tím souhlasil, a jestli se něco nového neobjeví, pak se obávám, že to nedopadne dobře.“

„Co bude, když to dopadne špatně?“ zajímal se.

„V jakém smyslu?“

„Jak dlouho, jestli budu vodsouzenej?“

„Ptáš se na délku trestu?“ otázal jsem se.

„Ne,“ odsekl podrážděně. „Za jak dlouho si můžu podat vodvolání? Než vyplave něco, co ukáže, že jsem to neudělal.“

„Neexistuje žádná jistota, že dosáhneš odvolacího řízení,“ upozornil jsem ho. „Muselo by dojít buďto k nějakému formálnímu pochybení v procesních otázkách, řekněme, že by způsob, jakým příslušný soudce vynese rozsudek či jak ho zdůvodní, byl považován za chybný nebo podjatý, nebo by se musely objevit nové důkazy. V obou případech by to nějakou dobu trvalo. Odvolání u nízkých trestních sazeb se vyřizují rychleji než u dlouhých trestů. Nemělo by moc smyslu čekat dva roky na odvolání u tříletého trestu, to už bys byl mezitím na svobodě. Ale u doživotí...“

„Doživotí?“ přerušilo mě Stevovo zaskučení.

„Za vraždu se dává doživotní trest,“ vysvětlil jsem. „Mandatorně, to znamená povinně. Ale doživotí ve většině případů neznamená, že sedíš skutečně do konce života.“

„Pane Bože,“ složil si hlavu do dlaní. „Zblázním se, jestli tady budu muset dál trčet!“

Před vězením na mne čekal nájemní stříbrný mercedes a předjel před bránu, když jsem se objevil. Řidič Bob vystoupil a přidržel mi

dvířka, zatímco jsem se složitě štrachal na zadní sedadlo. Potom pečlivě uložil berle do kufru. Na tohle bych si snadno zvykl, napadlo mě.

„Zpátky do Londýna, pane?“ tázal se Bob.

„Zatím ne.“ Dal jsem mu pokyny k naší další zastávce.

Sandeman měl hlavu ponořenou ve žlabu a obědval, když jsem se na něj přišel podívat. Jenom mrkl svým směrem a dál věnoval pozornost svému ovsu. Dokulhal jsem k němu, poplácal ho dlaní po šíji a nabídl mu jablko z kapsy.

„Nazdar, hochu,“ pozdravil jsem ho a hrál si s jeho ušima a hladil ho po krku. Natáhl ke mně hlavu a hravě do mne šťouchl.

„Prr!“ napomenul jsem ho pobaveně. „Opatrně, uličníku, já si ještě nemůžu hrát.“ Znovu jsem ho párkrát poplácal a nechal ho na pokoji.

„Daří se mu dobře,“ poznamenal Paul Newington ode dveří, odkud našemu setkání přihlížel. „Začali jsme ho každé ráno vodit kolem vesnice, a dokonce si už v ohradě trochu zaklusal na lonži. Zatím je pochopitelně moc brzy mu zatěžovat záda, ale nezdá se, že by ho něco bolelo.“

„Výborně. Vypadá skvěle,“ ocenil jsem.

„Kit má spoustu času, aby mu vykartáčoval srst.“ Kit je stájník, který má Sandemana na starosti.

„Bude zase moc běhat dostihy?“ zeptal jsem se Paula. Tu otázku jsem mu položil již několikrát před tím po telefonu, a on se pokaždé tvářil nezávazně a neurčitě.

„Asi by mohl,“ připustil Paul. „Ale teď je mu třináct, a těžko bude v kondici, než mu bude čtrnáct.“ Všichni koně na severní polokouli se 1. ledna stávají o rok starší bez ohledu na skutečný den svého narození. Na jižní polokouli je tímto datem z nějakého důvodu, který jsem nikdy nepochopil, nikoli 1. červenec, jak by se dalo očekávat, nýbrž 1. srpen o měsíc později.

„Chceš říct, že už bude moc starý?“ zeptal jsem se na jeho názor.

„Dostihoví koně v tom věku mohou běhat,“ pravil. „Vyhledal jsem si to na internetu. Vůbec nejstaršímu vítězi bylo osmnáct, jenže k tomu došlo před dvěma stovkami let.“

Opírali jsme se o spodní dvířka boxu a koukali na mého milého starého koně.

„Netvrdím, že by se nemohl dostat zpátky do kondice,“ pokračoval Paul. „Jenom si nejsem jistý, jestli by to stálo za tu námahu a taky jestli by to vůči starému pánovi bylo fér.“

„Myslíš, že přišel čas, aby šel do důchodu?“ ptal jsem se zbědované. Stáhnout Sandemana z dostihové dráhy se v podstatě rovná mému odchodu z dostihů. Je mi jasné, že jsem už příliš starý na to, abych znovu začínal s novým koněm.

„Jo, myslím,“ řekl bez obalu. „Uvědomuju si přitom, že to s největší pravděpodobností znamená, že už u mě nebudeš mít koně v tréninku.“

„Ale co s ním uděláme?“ ptal jsem se zoufale.

„Prosím tě, neber si to nějak špatně,“ navázal, „ale já potřebuju nového fíráka, doprovodného koně. A přísahám, že to není důvod, proč navrhuju dát Sandemana do důchodu.“

„Já vím. Ale copak nemáš starého Debentura?“

Debenture byl Paulův fírák téměř tak dlouho, jak jsem si dokázal vzpomenout. Paul s ním každé ráno jezdil na tréninkovou cvalovou dráhu a sledoval, jak jeho koně pracují.

„Ten už je moc starý,“ vysvětloval Paul. „Je načase dát ho na pastviny. Pokaždé, když jsem na něj poslední dobou nasedal, jsem měl strach, aby se pode mnou nesvalil.“

„Takže bys ho nahradil Sandemanem?“ vyptával jsem se.

„Rád bych, pokud se Sandeman dostatečně zotaví,“ prohlásil. „A to on se zotaví, jestli se dá soudit podle jeho dosavadních pokroků.“

„Dobře, myslím, že to mi bude vyhovovat,“ přikývl jsem. „Ale může dál bydlet tady ve stáji?“

„Geoffrey, ty jsi hrozně sentimentální,“ rozesmál se. „V žádném případě! Dostane místo toho psí boudu!“ Hlasitě se chechtal, hlavně na můj účet. „Samozřejmě že tady může bydlet a Kit se o něj bude dál starat.“

„Můžu na něm jezdit?“ zeptal jsem se.

„Geoffrey,“ položil mi ruku na rameno. „Nebudeš stát o to, abys jezdil doprovodného koně. Já s ním prostě projdu krokem vesnicí v čele svého lotu, a pak na něm budu sedět a sledovat ostatní koně při

práci, než je zase zavedeme zpátky. Jestli chceš opravdu jezdit, můžeš jet na někom z ostatních.“

„To myslíš vážně?“ žasl jsem překvapeně.

„Jistě. Dokonce mi ani nebudeš muset za to privilegium platit tréninkové poplatky. Přijed', kdykoli budeš chtít, za podmínky, že budeš dostatečně v kondici a udržíš si nízkou váhu. Nepustím tě na koně, jestli překročíš dvanáct kamenů.“

„Nic takového nemám ani v nejmenším v úmyslu,“ ujistil jsem ho.

„To říkají všichni tlustí bývalí žokejové,“ smál se.

Sandeman dojedl polední krmení a přišel si ke dvířkům boxu pro další jablko z mé kapsy. Podrbal jsem ho na uších a masíroval mu šíji. Kdyby tak uměl mluvit, přemýšlel jsem jako obvykle, a mohl mi povědět, co si přeje.

„No, chlapče,“ promluvil jsem na něj, „vypadá to, že jsme spolu odběhli poslední dostih. Ať žije stáří.“

„Postaráme se o něj,“ prohlásil Paul a pohladil Sandemana po nose.

Nijak jsem o tom nepochyboval, nicméně tento okamžik na mne zapůsobil jako jakýsi mezník v mém životě. Neočekávaně zhurta odešly dny vzrušení a adrenalinu, jež jsem si tak dlouho hýčkal. Žil jsem právě pro své dostihové dny. Když jeden dostih skončil, trávil jsem čas prací, ale koutkem oka stále sledoval kalendář, abych nepropásl další den, kdy se budu muset nechat převážít a kdy se ozve důvěrně známá výzva ‚žokejové do padoku‘. Náhle jsem už nebyl uzdravující se zraněný jezdec, jehož opět čeká další dostih. Tady a v tuto chvíli jsem se stal bývalým dostihovým jezdcem a až příliš jsem si uvědomoval, že jsem cosi ztratil. Uvnitř jsem cítil jakési prázdno, jako kdyby mi někdo chirurgicky odstranil kus duše.

„Jsi v pořádku?“ otázal se Paul, jako kdyby si rovněž uvědomoval význam tohoto okamžiku.

„V pořádku,“ odpověděl jsem s úsměvem. Jenže doopravdy jsem v pořádku nebyl. Uvnitř mě všechno bolelo.

„Budeš si prostě muset najít jiného koníčka,“ prohodil Paul.

Jenže mně ježdění dostihů nikdy nepřišlo jako koníček. Pro dostihy jsem žil, zejména těch posledních sedm let. Je opravdu na čase zařídit si nový život, a nyní se tomu již nemohu vyhýbat.

Zůstal jsem u Paula a Laury na příjemný oběd a potom mě Bob dovezl o kousek dál na západ do Uffingtonu, do Radcliffeovy hříběcí porodnice. Předem jsem zavolaal a mluvil se správcem Larrym Claytonem, jenž se zřejmě v práci nudil a těšil se, že bude moci po podniku provést návštěvu.

Pneumatiky mercedesu skřípaly na šterku, jak jsme se pomalu blížili příjezdovou cestou a předjeli před nově vypadající jednopatrovou stavbu z červených cihel hned vedle hlavní budovy. „Prosíme návštěvníky, aby se hlásili zde!“ nařizovala tabulka zapíchnutá na okraji trávníku. Poslechl jsem.

„V tuhle roční dobu je tady klid,“ prohlásil Larry Clayton, když jsme se usadili v jeho kanceláři. „Většina klisen a hříbat odjela.“

„Kam?“ zajímal jsem se.

„Na léto většinou zpátky k majitelům,“ informoval mě. „Některý odjely do Irska. Pár kobyli se vrátilo do tréninku. Nevím to přesně.“ Vyjadřoval se, jako kdyby mu na tom stejně nezáleželo.

„Kdy tedy máte hlavní sezonu?“ otázel jsem se.

„Od ledna do dubna,“ řekl. „To máme nejvíc porodů. V únoru a březnu je to tu úplně šílený. Každých pět minut vypadne hříbě.“

„Kolik se jich u vás narodí?“

„Moc,“ ušklíbl se. „Kolem stovky, a to chtějí příští rok dojít na dvojnásobek.“

„Představuje to víc než v minulosti?“ otázel jsem se.

„Nevím,“ položil si nohy na stůl. „Jsem tu teprve první rok. Ale zřejmě jo. Radcliffeovi minulý léto nechali postavit nový porodní boxy a tyhle kanceláře. Předtím to podle mě byl spíš krcálek.“

Pohlédl jsem na jeho nohy na stole. Měl na sobě ošoupané kovbojské boty, úzké modré džíny a kostkovanou, u krku rozepnutou košili. Zajímalo by mě, zda Radcliffeovi vědí, jak neformálně se jejich správce chová k návštěvám. Cestou jsem si vzal jejich propagační materiály z přihrádky v recepci. Jednalo se o velkou, dobře provedenou lesklou brožuru se spoustou působivých údajů a

čísel o odborné péči, věnované budoucím koňským matkám, a fotkou, na níž usmívající se Roger a Deborah Radcliffeovi stojí ve výběhu vedle několika klisen a hříbat.

„Jsou doma?“ otázal jsem se Larryho a ukázal na fotografii. „Když jsem jim včera volal, nikdo to na jejich domácím čísle nebral.“

„Ne. Jsou v Kentucky na dražbách a na Derby. Vráť se až příští tejdén.“

„Smím si to tu prohlédnout?“ zeptal jsem se.

„Jasně,“ sundal obě nohy ze stolu. „Moc toho ale k vidění není.“

Obešli jsme nový komplex porodních boxů a dalších stání, kde každý kout pokrýval pohled kamery místního televizního okruhu.

„Kolik tu máte zaměstnanců?“ zajímal jsem se.

„V sezoně kolem dvanácti, ale teď jen pár. Máme stálej porodní tým, kterej je pořád v pohotovosti, když probíhá hřeбенí. Teďko jsou pryč. Máme tu jen pár koní a většinou patřej Radcliffeům. Z nich dvě jsou kobyly, co se ohřebily zkraje března a jejich hříbata se budou odstavovat na konci července a budou na prodej.“

Prošli jsme kolem řady opuštěných stájí a nahlédli do nových porodních boxů. Podlaha z tvrdého betonu postrádala měkký polštář slámy, jenž přibude teprve s příchodem nového hříběte, možná další superstar jako Peninsula.

„Kde se narodil Peninsula?“ zeptal jsem se.

„Nemám potuchy,“ pokrčil rameny. „Někde tady. Hodně se to tu ale změnilo.“

„Víte, zda tady ještě pracuje příslušný stájník?“ vyptával jsem se. „Ten, co pomáhal s Peninsulou.“

„Nemám potuchy,“ zopakoval. „Víte, o koho šlo? Stájníci se střídaj jak špinavý fusekle.“

„Slyšel jste o člověku, který se jmenuje Julian Trent?“ zeptal jsem se ještě.

„Ne, kdo to má bejt?“

Došel jsem k závěru, že to nebyl přínosný výlet. Vlastně celý den od začátku až do této chvíle nic zajímavého nepřinesl. Mohl jsem pouze doufat, že se to zlepší.

Bob mě odvezl zpátky na Ranelagh Avenue kolem čtvrt na osm, a přestože ještě bylo jasné světlo jarního večera, požádal jsem ho, aby počkal, než vyjdu těch pár schodů ke vchodovým dveřím a dostanu se bezpečně dovnitř.

Odjel však dřív, než mi došlo, že cosi je velmi v nepořádku. Byl jsem v půli schodiště do patra, když jsem uslyšel zvuk tekoucí vody tam, kde by se žádný ozývat neměl.

Voda protékala stropem kolem upevnění lustru na podlahu obývacího pokoje. Nešlo o žádný čůrek, spíš o Niagara. A to nebyl jediný problém. Z mého domova se stala hromada smetí.

Co nejrychleji jsem se vyšplhal do horního patra, abych vodu zavřel, leč zjistil jsem, že to nebude tak jednoduché.

Umyvadlo v koupelně někdo vytrhl ze zdi a z díry po ulomené trubce se valila voda. Zvyšovala již palec vysokou hladinu na podlaze koupelny a přes podestu se jako vodopád hnala schodištěm dolů. Kde jen může být hlavní uzávěr?

Opatrně jsem sestoupil po mokrých schodech a zvedl telefon, abych své sousedy zezdola požádal o pomoc. Nebrali to. No ovšem. Je středa a oni se ve středu vždycky vracejí pozdě, protože organizují večerní lekce badmingtonu ve škole, kde oba učí. S jejich denním rozvrhem jsem se za posledních šest týdnů dobře obeznámil, jelikož jsem pravidelně potřeboval jejich pomoc. Po vyučování obvykle zůstanou ve škole a vracejí se v devět, pokud se cestou domů nestaví někde na večeři, to by pak přišli v deset nebo dokonce v půl jedenácté. Do té doby bude jejich spodní patro pod úrovní terénu zřejmě víc podobné krytému bazénu než kuchyni, uvažoval jsem.

Posadil jsem se na utržené opěradlo pohovky a rozhlížel se kolem. Všechno, co se dá rozbít, bylo rozbité. Moje nová, drahá, velkoplošná plochá plazmová televize už nebude ukazovat žádné obrázky. Angelina sbírka sošek z porcelánu Royal Worcester přestala existovat a kuchyňská podlaha byla vystlaná hlubokou vrstvou kameninových a skleněných střepů.

Pohlédl jsem na telefonní sluchátko ve své ruce. Aspoň že telefon funguje. Vytočil jsem tedy 999 a požádal operátorku, aby mě spojila s policií.

Vyjádřili se, že se vynasnaží poslat někoho co nejrychleji, ale nepřišlo mi, že by můj případ považovali za naléhavý. Nikdo není zraněný ani neumírá, pravili, takže budu muset počkat. Listoval jsem zatím promáčeným svazkem Zlatých stránek a našel pohotovostní instalatérskou službu, kde mi za tučnou prémii slíbili, že dorazí tak rychle, jak jen je v lidských silách. Ještě jsem s nimi hovořil, když se nadouvající se strop kolem lampy rozhodl vzdát beznadějný boj a s rachotem se poroučel k zemi. Voda se vevalila doprostřed obývacího pokoje a jako přílivová vlna se drala do kuchyně. Instalatéři mě ujistili, že jejich pracovník už je na cestě.

Kulhal jsem po domě a prováděl inventuru škod. Nezůstalo takřka nic, co by se ještě dalo použít. Všechno bylo rozmlácené nebo rozřezané něčím takovým, jako je sekáček nebo zubatý nůž. Má kožená pohovka už jistě nepůjde opravit, tolik má v sobě děr, z nichž vykukuje bílá vycpávka. Zrcadlo, které ráno viselo na stěně obýváku, se teď mísí se zbytky skleněného konferenčního stolku a originální olejová malba pobřežní krajiny od jednoho úspěšného malíře, jenž je mým přítelem, skončila naražená na opěradlo židle.

Nahoře v ložnici se mé matraci dostalo stejného zacházení a totéž potkalo i většinu mého oblečení pověšeného ve skříni. Došlo tu k soustavnému a rozhodnému útoku na mé vlastnictví, z něhož téměř nic nepřežilo. Nejhorší bylo, že pachatel – a já nepochyboval, kdo za to může být zodpovědný – rozbil sklo a zkroutil stříbrný rámeček, který stál na toaletce, a Angelinu fotografii z rámečku roztrhal na kousíčky.

Stál jsem tam, díval se na její útržky, ale necítil jsem smutek za svoji mrtvou manželku, nýbrž zuřivý vztek za takové zhanobení její podobenky.

Zazvonil telefon. Jak je možné, napadlo mne, že ten rozbitý není?

Vzápětí jsem to zjistil. „Povídal jsem ti, že toho budeš litovat,“ zazněl ke mně po drátě výhrůžný hlas Juliana Trenta.

„Táhni do tmy, ty mizerný zmetku!“ praštil jsem sluchátkem.

Telefon prakticky okamžitě zazvonil znovu, a tak jsem ho popadl a zařval do mluvítko: „Řekl jsem, ať táhneš!“

Ticho. „Geoffrey, jsi to ty?“ ozvala se nakonec váhavě Eleanor.

„Ach Bože, moc se omlouvám. Myslel jsem, že je to někdo jiný.“

„No to doufám,“ pravila lehce káravě. „Volám, protože mám pro tebe dobrou zprávu.“ Dobrá zpráva by se mi hodila. „Našla jsem kopii té fotky Millie s hříbětem.“

13

Pohotovostní instalatérské službě trvalo pětáctýřicet minut, než do Ranelagh Avenue dorazila. Do té doby se poroučel nejenom strop v mém obýváku, ale rovněž podhledy obou spodních stropů. Víím to, protože jsem slyšel pořádný kravál, když se sousedi pět minut po deváté vrátili domů. Škoda, že raději nevečeřeli ve městě. V té zátopě si těžko něco uvaří. Teprve když přišli nahoru a uviděli, v jakém stavu je mé obydlí, pochopili, že nejde o prosté opominutí zavřít kohoutek u přetékající vany.

Policie se ukázala nejméně hodinu poté, co se instalatérům úspěšně podařilo utrženou trubku uzavřít a zase odjet. V hlídkovém voze přijeli dva uniformovaní strážníci, brouzdali tím zmatkem na podlaze, potřásali hlavami a polohlasně proklínali dnešní mládež.

„Máte představu, kdo to mohl provést?“ tázali se mě.

Zavrtěl jsem hlavou. Jelikož jsem to nevyslovil nahlas, měl jsem pocit, že lež není tak veliká. Proč jim neřeknu, že víím přesně, kdo to provedl? Byl to Julian Trent a asi bych našel i jeho adresu, nebo přinejmenším adresu jeho rodičů.

Zároveň mi ovšem bylo jasné, že Julian Trent ani zdaleka není hloupý a jistě si dal pozor, aby v mém bytě nezanechal otisky prstů či jiné usvědčující stopy. Přitom nejméně polovina Londýna bude nachystána přísahat, že během dneška se Julian v žádném případě nevyskytoval nikde poblíž Barnesu. Jestliže se dokáže vyvléknout z pokusu o vraždu, nijak nepochybuju, že by snadno vyklouzl z obvinění za zlovolné poškozování cizího majetku. Kdybych policii řekl pravdu, jen bych si koledoval o další dávku destruktivního útoku – na sebe, na otce nebo, a toho jsem se obával nejvíc, na Eleanor.

Policie strávila nějaký čas obcházením domu zvenčí i zevnitř.

„Pachatel se pravděpodobně dostal dovnitř tímto oknem,“ upozornil mě jeden z policistů a ukázal na rozbité sklo v okně mé komory. „Zřejmě vyšplhal po okapové rouře.“

Po návštěvě nezvaného hosta s fotoaparátem jsem vyměnil zámky a posílil bezpečnostní prvky u vchodových dveří. Nyní mne mrzelo, že jsem neinstaloval i poplašné zařízení.

„Ztratilo se něco?“ otázal se nakonec jeden z policistů.

„Nemám tušení,“ odpověděl jsem. „Nezdá se mi. Jen je všechno rozbité a rozřezané.“

„Hmm,“ zamručel policista. „Bezdůvodný vandalismus. To se bohužel děje pořád. Měl byste být rád, že nemáte po bytě taky rozmatlané fekálie.“

„Ach díky,“ prohodil jsem uštěpačně. Ovšem to by Julian Trent neudělal z obavy, že by tak po sobě mohl zanechat stopy vlastní DNA. „Co bude dál?“ zeptal jsem se policistu.

„Jestli nic neukradli, tak to kriminálku moc zajímat nebude.“ I v jeho hlase zaznívala nuda. „Zavolejte si ráno na policejní služebnu v Richmondu a oni vám dají číslo případu. Budete je potřebovat pro pojišťovnu.“

Hlavně kvůli tomu jsem je zavolał.

Odešli, aniž udělali jakékoli fotky, testy, aniž by hledali otisky, prostě nic. Jak říkali, nikdo nebyl zraněn, nic nebylo ukradeno, a se zbytkem si poradí pojišťovna. Konec jejich problému. Nedělali si žádné naděje, ani v nejmenším neočekávali, že by se jim kdy podařilo dopadnout pachatele, a upřímně řečeno, já jsem jim při vyšetřování nijak nápomocný nebyl.

Sedl jsem si na chromovanou kuchyňskou stoličku a přehlížel svůj pobořený hrad.

Elektrická instalace kupodivu zřejmě neutrpěla kaskádami vody, jež protékly stropem kolem upevnění stropního svítidla v obývacím pokoji. Ač jsem čekal modrý blesk následovaný tmou, když jsem zkusil otočit vypínačem, odměnilo mě světlo ze dvou rozsvícených žárovek. Ostatním světlům, lampičkám na stěně, se dostalo léčby baseballovou pálkou. Já alespoň předpokládal, že se Trent dostavil se svojí oblíbenou zbraní. Některé škody byly příliš velké na to, aby mohly být pouze výsledkem kopanců a úderů pěstí. Dokonce i

mramorová pracovní deska v kuchyni byla nyní úplně prasklá. Mladý Julian umí švihnout pálkou vsutku obratně.

Eleanor přijela těsně před desátou. Tolik ji rozrušilo, když si do telefonu vyslechla popis hromady trosek, ve které se změnil můj domov, že přijela z Lambournu, jak nejrychleji dokázala. Strávila doma pouhou hodinu poté, co po skončení veterinárního sympozia chytila vlak z Londýna do Newbury.

Kulhal jsem po schodech dolů k domovním dveřím, abych ji pustil dovnitř. V hale jsme se zastavili a objali se. Krátce jsem ji políbil na semknuté rty. Byl to začátek.

Hluboce se zděsila nad škodami, které spatřila, a mne potěšilo, že jí na tom záleží. Já jsem za posledních pár hodin od chvíle, kdy jsem tu spoušť objevil, již nějak tomu pohledu přivykl, už mě tak nedráždil. Když jsem se ale podíval čerstvými očima, uvědomil jsem si, že skutečný rozsah zpusťování je věru šokující.

Ne že by mi na mých věcech nezáleželo – záleží mi na nich velmi. Jen zkrátka ta ztráta jaksi zapadala do mého pocitu, že bych se měl přestěhovat a začít znovu. Možná to takhle bude všechno snazší.

„Volal jsi policii?“ zeptala se Eleanor.

„Zrovna odjeli. Nedělají si moc nadějí, že by chytili toho, kdo to spáchal.“

„Ale Geoffrey,“ pronesla vážně, „tohle není žádný náhodný útok náhodného vandala. Tohle míří na tebe osobně.“ Odmíchlala se a prstem šťouchla do trhliny na mé pohovce. „Musíš tušit, kdo to udělal.“

Nic jsem neříkal. Mé mlčení bylo dostatečně výmluvné.

„Pověz mi to,“ vyzvala mne.

Seděli jsme dvě hodiny uprostřed smetiště, v něž se proměnil můj byt, a já jí vyprávěl všechno, co vím o Julianu Trentovi a jeho patrném spojení s vraždou Scota Barlowa. Vysvětlil jsem jí, že bych neměl tento případ zastupovat a že jsem policii a kolegům zatajil jistou informaci. Pověděl jsem jí o Josefu Hughesovi a Georgi Barnettovi. Vylíčil jsem jí, že jsem viděl Trenta, jak za ní stojí na závodisti v Cheltenhamu před začátkem dostihu Foxhunter Chase. Ukázal jsem jí fotografii, již jsem obdržel v bílé obálce a na níž

Eleanor jde po cestičce na klinice v Lambournu. Snímek byl v kapse saka, které jsem měl na sobě, a tak unikl zničení.

Uchopila fotografii lehce roztřesenou rukou a výrazně zbledla.

Štrachal jsem v kuchyni a nakonec jsem našel dva nerozmačkané plastové pohárky a láhev minerálky z lednice.

„Radši bych si dala trochu vína,“ oznámila mi Eleanor.

Můj chromovaný stojan na víno, designový kousek, spolu s tuctem lahví drahého claretu, který mi věnoval jeden klient, jehož jsem vysekal z obvinění, že řídil pod vlivem alkoholu, čehož se opravdu dopustil, ležel rozmlácený a pokroucený na zemi a rudá skvrna se nezadržitelně blížila k béžovému koberci v hale.

Vrátil jsem se k ledničce a našel nerozbitou láhev šampaňského ukrytou v jejích dvířkách. Seděli jsme tedy na zničené pohovce vedle mokré hromady sádry ze stropu a mezi ostatními pozůstatky masakru a popíjeli výběrový mok Veuve Cliquot z plastových pohárků. Dá se to nazývat romantikou?

„Jaktože jsi mi o té fotce neřekl dřív?“ vyčetla mi Eleanor. „Mohlo mi hrozit nebezpečí.“

„Nemyslím si, že by ti hrozilo nebezpečí, dokud bude Trent nebo ten, kdo je za ním, věřit, že udělám všechno, co mi řeknou. Jejich trumfem je právě vyhrožování nebezpečím.“

„Co s tím tedy uděláš?“ zeptala se. „Jak můžeš toho Trenta porazit? Určitě budeš muset jít na policii a povědět jim to.“

„Já nevím,“ řekl jsem nejistě.

„Zlato,“ oslovila mě poprvé tímto způsobem, až mi překvapením vylétlo obočí do půlky čela, „rozhodně se s tím musíš obrátit na úřady a všechno jim vysvětlit. Ať si s tou zrůdičkou poradí.“

„Tak jednoduché to není,“ namítl jsem. „V ideálním světě by to samozřejmě bylo nejlepší řešení, jenže my nežijeme v ideálním světě. Pro začátek by mě to mohlo stát kariéru.“

„To jistě ne,“ pochybovala.

„Ale ano,“ zdůraznil jsem. „Velice jsem šetřil s pravdou v profesi, kde platí pravda, celá pravda a nic než pravda. Ve skutečnosti jsem policii přímo navykládal lži, a zákon lhaní nerad odpouští. Dokonce jsem se možná provinil i urážkou soudu. Rozhodně jsem soud klamal a to je nejhanebnější zločin, jakého se

soudní advokát může dopustit. To samo bohatě stačí, aby mě vyškrtili ze seznamu soudních advokátů.“

„Ale měl jsi k tomu přece dobrý důvod,“ namítala.

„Ano, to jsem měl,“ připustil jsem. „Byl jsem strachy bez sebe. A pořád jsem. Když jsem včera viděl Trenta před kanceláří, měl jsem takový strach, že jsem se málem počůral. Jenže to před soudem nebude mít žádný velký význam. Víím to. Takřka každý týden se v pracovním životě setkávám s nějakou podobou zastrašování a donedávna jsem byl jako všichni právníci, kteří svému klientovi vykládají, ať není taková bačkora a bez ohledu na následky řekne pravdu. Soudy vůči těm, kdo neřeknou pravdu, protože jsou vyděšení až do morku kostí, moc shovívavé nejsou. Viděl jsem, jak poslali svědky na noc do vazby jenom proto, že se báli a odmítali soudci říci, co vědí. Lidé to nepochopí, dokud něco takového nepotká je samotné. A mne to nyní potkalo. Rozhlédni se kolem. Myslíš, že jsem chtěl, aby se tohle stalo?“

Div mi netekly slzy. Slzy zmaru.

„Tak co tedy budeš dělat?“ otázala se nakonec.

„Porazím ho tak, že pro Steva Mitchella dosáhnu osvobozujícího rozsudku,“ prohlásil jsem. „Jediným problémem je, že zatím moc nevím, jak se mi to podaří zařídit.“

„A potom co? On jen tak neodejde.“

„Tím brodem se budu zabývat, teprve až k němu dojdou,“ pousmál jsem se. Nic k smíchu na tom však nebylo.

„Nedostaneš se tak ještě hlouběji do problémů?“ zamýšlela se.

„Možná. Jestli ale Mitchella odsoudí, bude mít aspoň podklad pro odvolání. Já jsem si jistý, že nikoho nezavraždil.“

„Pomůže ti nějak ten obrázek Millie?“ vyptávala se.

„Mohl by,“ pokývl jsem. „Kde je?“

„Tady,“ vytáhla z kabelky digitální fotoaparát. „Není zvlášť dobrý. Ten rámeček s fotografií je na pozadí několika snímků, které jsem fotila u Millie v pokoji při malé oslavě jejích narozenin. Po tom, co jsi říkal včera večer, jsem si na to vzpomněla dnes dopoledne při jedné nudné přednášce. Když jsem se vrátila domů, podívala jsem se, a opravdu jsem ten snímek našla.“ Vítězoslavně se usmála.

Zapnula aparát a projížděla záběry, až se dostala ke snímku tří dívek stojících se skleničkami v ruce před krbovou římsou. A tam mezi dvěma hlavami byl jasně vidět rámeček a zmizelá fotografie. Eleanor zvětšila výřez s fotografií

„Tyhle kamery jsou úžasné,“ prohodila. „Mají přes osm milionů pixelů, ať už je to co chce.“

Znamenalo to, že může pomocí zoomu zaplnit celou plochu obrázkem Millie Barlowové s Peninsulovou hlavou v klíně a za ní stojící klisnou a stájníkem. Při takovém zvětšení byl obrázek trochu rozmazaný, ale přesně odpovídal tomu, co Eleanor popsala. „Tak co?“ zkoumala záběr.

„Nevím. Musí to být nějak důležité, jinak by přece tu fotografii nikdo z Barlowova domu neodnášel, že? Jenomže nechápu, proč. Zřejmě to nějak souvisí s tím stájníkem, ale nepoznávám ho. Přes mírné rozmazání je jeho obličej zřetelný, ale určitě jsem ho nikdy neviděl. Rozhodně to není Julian Trent.“ Nějak jsem se domníval, že by na snímku mohl být on.

Eleanor strávila v mém domě svoji druhou noc, a tentokrát nespala v pokojíku s medvídky na tapetách. Spala sama v mé posteli, či spíš v tom, co z ní zbylo, zatímco já zcela oblečený dřímал dole na rozřezané pohovce s berlemi pohodově u ruky. Oba jsme měli pocit, že okolnosti nejsou příznivé dalšímu pokroku v našem sbližování, a já si navíc dělal starosti, že s rozbitým oknem v komoře není můj hrad dostatečně opevněný.

Probudil jsem se brzy, hned se svítáním. Spoušť za světla nevypadala o nic lépe než večer.

Julian Trent přistoupil k ničení pomstychtivě, a rozřezal dokonce i můj pas. Ne že bych nemohl zničené věci nahradit, ale značně mi zkomplikoval a otrávil život. Kde má člověk začít, když se chce takového bince zbavit?

Hledal jsem v zásuvkách psacího stolu smlouvu o pojištění. Ne všechno víno se vsáкло do koberců. Trent si dal pár lahví stranou a vylil je na mé papíry, takže nyní byly mokré a stále z nich kapalo.

Eleanor sešla po schodech zachumlaná v mém županu.

„Opatrně,“ varoval jsem ji při pohledu na její bosé nohy. „Všude po zemi je rozbité sklo.“

Zastavila se na konci schodiště a rozhlížela se. „To musel být pořádný večírek,“ usmála se.

„Skvělý,“ oplatil jsem jí úsměv.

Stáhla se zpátky do ložnice a brzy se vrátila oblečená a obutá. Ta proměna, kdy už na sobě neměla můj župan, mě trochu zklamala.

„Radši pojedu,“ pronesla nyní vážněji. „Je dávno šest pryč a já musím být do osmi v práci. Zvládneš to?“

„Určitě,“ ujistil jsem ji. „V osm pro mne přijede vůz.“

„Tohle si radši vezmi,“ podala mi fotoaparát.

„Dobře. Díky. Možná udělám pro pojišťovnu pár fotek toho svinčíku.“

„Dobrý nápad,“ pokývla a dál postávala uprostřed haly.

Jako kdyby se jí moc nechtělo odejít.

„Co děláš dnes večer?“ zeptal jsem se.

„Sloužím na telefonu,“ řekla sklesle. „Musím zůstat v Lambournu.“

„Můžu tam večer přijet a vrátit ti foťák?“ zeptal jsem se.

„Ano, prosím,“ zešířila se uculila.

„Tak jo, přijedu. A teď už spěchej za svými pacienty.“

Seběhla po schodech a já jí zamával z kuchyňského okna, když odjížděla a pravou rukou divoce máchala z okénka, dokud nezmizela za rohem.

Využil jsem zbytek volné paměti v Eleanořině fotoaparátu a nasnímal ze všech stran výsledky ruční práce Juliana Trenta včetně způsobu, jakým rozsypal obsah všech balíčků z kuchyňské skříně do dřezu, jenž byl nyní ucpaný. Nevěděl jsem, zda mi snímky budou k něčemu dobré, ale uběhl mi tak rychleji čas, kdy jsem čekal na auto.

V bubnu sušičky jsem našel čistou košili, kterou mladý pan Trent se svým nožem opominul. I když v koupelně netekla voda, abych se mohl umýt a osprchovat, podařilo se mi oholit se nerozbitým elektrickým holicím strojkem, a když jsem přesně v osm hodin kulhal po schodech k Bobovu čekajícímu mercedesu, připadal jsem si vcelku přijatelně.

Přinesl jsem si do vozu Zlaté stránky a mobil, a zatímco Bob řídil, dal jsem se do práce a sehnal sklenáře, který mi opraví okno v komoře.

„Nepořádku si nevšímejte,“ varoval jsem toho, jenž nakonec souhlasil, že se práce za tučný poplatek ujme. „Prostě projděte kuchyní do komory a zasklete rozbité okno.“

„Jak se dostanu dovnitř?“ vyptával se. „Bude někdo doma?“

„Nechal jsem vchodové dveře otevřené,“ oznámil jsem mu. K ukradení tam koneckonců nic nezbylo. „Klíče jsou na schodech. Až skončíte, zamkněte dveře a hod'te klíče do schránky. Mám rezervní svazek.“

„Tak jo. Udělám to,“ slíbil.

Dál jsem zavolal pojišťovnu a požádal je, aby mi poslali formulář hlášení pojistné události. Budou se zřejmě chtít přijít podívat, upozornili mne. Budete vítáni, ujistil jsem je a domluvil se s nimi na následující odpoledne v pět. Klíče si mohou vyzvednout u sousedů dole, kteří v tu dobu již budou ze školy doma.

Bob mne zavezl nejprve ke kanceláři a šel mi vyzvednout poštu, zatímco já jsem napůl seděl a napůl ležel na zadním sedadle auta. Bob se vrátil se svazkem papírů a podal mi je okénkem. V patách mu šel Arthur.

„Pane Masone, dobrý den,“ pozdravil mne formálně jako vždy.

„Dobrý den, Arthure. Co se děje?“

„Sir James si s vámi přeje naléhavě mluvit,“ oznámil mi. Vsadil bych se, že vím proč. „Potřebuje si s vámi pohovořit o pondělku.“ V pondělí se prvním dnem hlavního líčení začíná v Oxfordu projednávat případ Steva Mitchella.

„Co je s pondělkem?“ zeptal jsem se. Taky se umím tvářit, jako kdyby nic.

„Domnívá se, že by se mohlo stát, že se v pondělí nebude moci zúčastnit, neboť se mu v tuto chvíli protáhl jiný případ.“

To je ale překvapení, pomyslel jsem si. Jistě se protáhl proto, že sir James neustále žádá o odročení.

„Povězte siru Jamesovi, že to v pondělí zvládnou sám. Poproste ho, aby mi během víkendu zavolal na mobil, pokud by si přál, abych

požádal o odročení o jeden den.“ Určitě nebudu tajit dech, zda mi zavolá, říkal jsem si.

„Dobře, zařídím to,“ přikývl Arthur.

Oba jsme si jasně uvědomovali, oč jde, nicméně protokol a dobré vychování zvítězily. Nepožádal jsem se tudíž Arthura, aby sira Jamese rovněž informoval, že je starý dědek a podrazák a že měl již dávno nadobro pověšit paruku a talár na hřebík.

Bob mne odvezl za roh na Euston Road ke kancelářím Všeobecné rady zdravotnictví, kde jsem strávil většinu dne posedáváním a čekáním a kratší dobu stáním na pravé noze, přičemž jsem se opíral o berle a obhajoval svého mandanta ve věci obvinění z profesního pochybení před komisí VRZ posuzující způsobilost pro vykonávání praxe. Každý ze tří obviněných lékařů měl svého vlastního advokáta a Všeobecná rada zdravotnictví jich měla celý zástup. Připravil jsem se na hojně navštívené a rovněž velmi zdlouhavé slyšení. Když jsme všichni předložili svá stanoviska a každý ze svědků byl vyzpovíván a podroben křížovému výslechu, nezbyl již čas na přijetí jakéhokoli rozsudku a pojednávání bylo odročeno na následující dopoledne, což mi silně vadilo, protože jsem chtěl zůstat v Lambournu.

Sykl jsem na svého klienta a velmi neprofesionálně jsem ho upozornil, že daný vývoj pro něj bude znamenat vyšší náklady, honorář za další den. Div nepřepadl přes zábradlí, když se předsedy komise tázal, zda musím být následující den přítomen. Zjevně se mu nesmírně ulevilo, když ho předseda informoval, že je na obviněném, aby se rozhodl, zda a kdy potřebuje profesionální zastoupení, a nikoli na členech VRZ. Následně mne klient urychleně propustil. Kolegové advokáti na mne nevěřícně a pobouřeně hleděli. Honorář za dva dny se jistě hodí lépe než jen za jeden den, jenže oni si neplánovali, že dnes večer pojedou za Eleanor.

Zavolal jsem z mobilu Arthura a poprosil ho, aby mi všechny mé krabice, papíry, spisy, talár, paruku a podobně, zkrátka vše, co budu potřebovat na Mitchellův soud, dal poslat přímo do hotelu v Oxfordu, kde strávím víkend přípravou na pondělí. Bez problému, řekl. Zasílat poštou krabice papírů na soudní slyšení po celé zemi je běžnou praxí.

Bob na mne s mercedesem čekal před kancelářemi VRZ.

„Zpátky do Barnesu?“ zeptal se.

„Ne, Bobe. Mohl byste mne zavézt do Lambournu?“

„S potěšením,“ oznámil mi se širokým úsměvem. Boba platili od míle. „Se zpáteční cestou, nebo jen jednosměrná jízda?“ zajímal se.

„Dnes večer patrně jen tam,“ sdělil jsem mu. „Musím si párkrát zavolat. A Bobe, mohl byste najít nějakou fotolaboratoř, kde je ještě otevřeno a kde byste mohl zastavit a počkat na mne?“

Našel obchod na Victoria Street a já strávil zhruba půl hodiny na samoobslužné digitální tiskárně fotografií a nakopíroval si všechno, co jsem dnes ráno zaznamenal Eleanoriným fotoaparátem. Vytiskl jsem si rovněž deset zvětšených záběrů Millie a hříbete ve formátu šest na čtyři palce. Obrázky nebyly dokonalé a vypadaly trochu rozmazanější než v kameře, ale budou muset stačit.

Eleanor měla radost, když jsem jí zavolal, že jsem na cestě do Lambournu, ale začala se vyjadřovat dost váhavě, když jsem jí sdělil, že nemám kde přenocovat.

„Hm,“ znejistěla, „to asi...“

„Najdu si nějaký hostinec nebo hotel,“ skočil jsem jí do řeči.

„Tak fajn,“ oddechla si. „Já jen že tady máme to domácí pravidlo...“ protáhla.

Z hlediska domácího řádu jsem zjevně stále spíš náhodná známost, a nikoli dlouhodobý vztah. Což je ostatně asi spravedlivé. Zatím jsme se s Eleanor sotva políbili, strávit spolu noc by tudíž představovalo obrovský skok.

Zavolal jsem předem do hotelu U královnina erbu v East Garston, kde jsme vloni v listopadu byli s Eleanor poprvé na skleničce a na večeři.

„Ano,“ pravili. „Máme na dnešní večer volné pokoje. Pro kolik lidí?“

„Pro jednoho. Rád bych však pokoj s dvoulůžkem, prosím.“ Člověk nikdy neví.

Bob mne zavezl do hotelu. Recepční se podivila, že nemám žádné zavazadlo, a dokonce ani toaletní tašku. Bylo by příliš složitější to vysvětlovat, tak jsem se ani nenamáhal. Laskavě mi přidělila pokoj v přízemí v moderní přístavbě k hostinci z osmnáctého století. Lehl

jsem si na postel, nechal odpočívat unavená záda a čekal, až přijede Eleanor, aby se o mne starala.

Večeřeli jsme u stejného stolu jako poprvé, ale tentokrát náš večer přerušilo pohotovostní volání na jejím pageru.

„To je k neuvěření,“ rozhořčila se Eleanor, když se odpoutala od svého mobilu. „Nikdo z těch, kdo měli tenhle týden službu na telefonu, nemusel na kliniku, a teď tohle.“ Dala si další sousto ryby. „Pokusím se vrátit.“ Vstala.

„Mám ti schovat večeři?“ zeptal jsem se.

„Ne, bude to trvat přece jenom déle,“ povzdechla si. „Zavolám ti.“

Vyběhla ven ke svému vozu a nechala mě samotného. Cítil jsem zklamání. A uvědomil jsem si, že poprvé nemám vůči Angele pocit viny, že jsem někde s jinou.

Osamoceně jsem dojedl, sám dopil víno a v příslušný čas se sám chodbou odebral do postele.

Eleanor nakonec zavolala. Byla bez pěti minut půlnoc.

„Mrzí mne to,“ omlouvala se. „Dvouletek s ošklivým krvácením do plic. Pořád ještě není jisté, zda to zvládne. Musím tu zůstat. Na moučník a kávu už je stejně trochu pozdě.“ Nervózně se zasmála svému žertíku.

„To nevádí, už jsem v posteli,“ uklidňoval jsem ji. „Zavolám ti ráno.“

„Fajn.“ Zní jí v hlase úleva? Nebo si to jenom představuju? „Dobrou noc.“

„Dobrou,“ ukončil jsem hovor.

Život a láska jsou strašně složité, přemýšlel jsem, zatímco jsem odplouval do spánku.

V pátek ráno jsem jel nakupovat do Newbury. V hotelu mne vyzvedlo taxi a já strávil několik hodin pořizováním ne snad úplného

šatníku, nicméně dostatečného vybavení na to, abych se mohl několik příštích týdnů vyskytovat u oxfordského korunního soudu.

Hotelová recepční tázavě povytáhla obočí, když jsem se vrátil do hotelu U královnina erbu s dvěma kufry, které jsem předchozí večer neměl.

„Ztratily mi je aerolinky,“ prohodil jsem k ní a ona chápavě pokývala hlavou.

Odnesla mi zavazadla do pokoje, zatímco jsem se za ní ploužil o těch zatrápených berlích.

„Zůstáváte tu tedy na další noc?“ otázala se.

„Ještě nevím. U snídaně mi kdosi říkal, že nevádí, když se odhlásím později.“ Za příslušný příplatek, samozřejmě.

„Ano, to je v pořádku,“ ujistila mne. „Pokoj je na dnešní noc k dispozici, pokud ho budete chtít.“ Samozřejmě taky ne zadarmo.

„Děkuji. Dám vám vědět.“ Zavřel jsem za ní dveře.

Vysvobodil jsem se z bílé plastové skořápky a troufl si osprchovat se bez ní. Nechal jsem proud chladivé vody, aby smyl špínu a úlevně odplavil svědění z mého těla. Umyl jsem si vlasy novým šamponem, vyčistil si zuby novým kartáčkem a oholil se novým holicím strojkem. Potom jsem si zase nerad navlékl plastovou svěrací kazajku a nakonec novou, nažehlenou, čistou košili a kalhoty. Rázem jsem se cítil o hodně lépe. Skoro jako nový člověk.

Taxi se vrátilo po obědě a vzalo mě do Uffingtonu, zpátky do Radcliffeovic podniku. Volal jsem Larrymu Claytonovi, že tam jedu. Když jsem kolem půl třetí dorazil, seděl ve své kanceláři a nohy v ošoupaných kovbojských botách měl opět na psacím stole. Byl jsem tu teprve před dvěma dny, ale připadalo mi, že je to už dávno.

„Co byste si přál?“ zeptal se Clayton, aniž by se namáhal vstát.

Podal jsem mu kopii fotografie s Millie a hříbětem.

„Poznáváte někoho na tom obrázku?“ zeptal jsem se.

Pozorně si fotku prohlédl.

„Ne,“ oznámil mi nakonec.

„To hříbě je Peninsula,“ upozornil jsem ho.

„Bohužel, stejně vám nepomůžu.“

„Kdy jste říkal, že jste tu začal pracovat?“ otázal jsem se.

„Loni v září,“ odpověděl.

„Kde jste byl předtím?“

„Nahore v Cheshiru. Řídil jsem masovou konzervárnu v Runcornu.“

„To musí být dost odlišné. Jak jste získal tuhle práci?“

„Přihlásil jsem se,“ pravil. „Proč, co je za problém?“ Sundal nohy ze stolu a posadil se rovně.

„Promiňte. Žádný problém. Jen mi přišlo zvláštní přejít od konzerv k hříbatům.“

„Třeba o mě stáli kvůli mejm manažerskejm schopnostem,“ utrousil otráveně. Mé otázky se mu nelíbily.

„Je tady v současné době někdo, kdo tu pracoval, když se narodil Peninsula?“ snažil jsem se změnit směr hovoru.

„Pochybuju,“ zabručel neochotně, opřel se dozadu a znovu si odložil nohy na stůl. Naznačil mi tak, že můj čas vypršel.

„Stejně si tu fotografii nechte,“ požádal jsem ho. „Kdyby někdo toho muže poznal, ať mi zavolá.“ Podal jsem mu navštívenku a podezíral ho, že jen co se za mnou zavřou dveře, hodí ji i s fotografií do koše na odpadky vedle svého stolu.

„Kdy jste říkal, že se Radcliffeovi vracejí?“ zeptal jsem se ode dveří.

„Kentucky Derby se koná zejtra v Louisvillu,“ zavrtal se ještě hlouběji do křesla. „Vrátěj se někdy potom.“ Zjevně se rozhodl, že mi nebude nijak nápomocný.

„Dobře. Mohl byste je, prosím, rovněž požádat, aby se na fotografii podívali?“

„Snad,“ zahuhlal.

Taxi na mne čekalo, a tak jsem řidiče požádal, aby mne zavezl zpátky do hotelu U královnina erbu. Zdejší návštěva byla naprostou ztrátou času, pomyslel jsem si.

Zavolal jsem Eleanor a zeptal se jí, zda mám zůstat ještě jednu noc, nebo jet do Oxfordu. Arthur mi v tamním hotelu udělal rezervaci od pátku a já jsem již telefonoval, abych si ověřil, že tam všechny mé krabice v pořádku dorazily.

„Zase už sloužím na telefonu,“ vzdychala.

„Je všechno v pořádku?“ vyzvídá jsem. Na někoho, kdo byl předtím tak vstřícný, ba téměř žhavý, mi najednou připadala podivně zdrženlivá.

„Jistě,“ odpověděla. „Mám zrovna moc práce.“

Zpytoval jsem svědomí, zda jsem neřekl něco nešikovného.

„Nechtěla by ses ale společně navečeřet?“ vyptával jsem se. „Třeba tě dnes večer nezavolají.“ Na druhém konci linky zavládlo ticho. „Ale jestli nechceš, tak to můžeme nechat být,“ dodal jsem rychle. Netlačím na ni moc?

„Geoffrey, hrozně ráda bych s tebou povečeřela,“ pronesla vážně, „ale...“

„Ano?“

„Po večeři se musím vrátit.“

„Skvěle,“ zvolal jsem chlácholivě. „Co kdybychom se najedli U lišky a psa v Uffingtonu, já si pak vezmu taxík do Oxfordu a ty pojedíš do Lambournu?“

„Výborně,“ vydechla úlevou.

„Určitě je všechno v pořádku?“ zopakoval jsem svoji otázku.

„Ano. Přísahám. Všechno je v pořádku.“

Zavěsili jsme a já hloubal o tom, zda muži ženám někdy doopravdy porozumí.

Domluvili jsme se, že se U lišky a psa sejdem v osm. Všiml jsem si té hospody při svých cestách do podniku Radcliffeových. Žlutě omítnutá budova stála hned u hlavní uffingtonské silnice. Přijel jsem taxíkem se svými dvěma zavazadly brzy, deset minut po sedmé.

„Nemáme bohužel ubytování, jsme jen restaurace,“ upozornil mě hostinský, když jsem se s kufry a berlemi škrábal z vozu.

Vysvětlil jsem mu, že mě jiné taxi vyzvedne později večer, a on mi laskavě dovolil, abych si zavazadla zatím uskladnil v jeho kanceláři.

„Tak, co vám nabídnu?“ zajímal se, když jsem se usadil na jedné z barových stoliček ve windsorském stylu.

„Sklenku červeného, prosím,“ objednal jsem si. „Jestli máte Merlot.“

Nalil mi štědrou dávku a postavil přede mne sklenici na dřevěnou desku baru.

„Volal jsem a rezervoval si stůl na večeri,“ vysvětlil jsem mu.

„Pan Mason?“ ověřoval si. Přikývl jsem. „Pro dva? V osm?“

„Ano,“ potvrdil jsem. „Jsem tu dřív.“ Rozhlédl jsem se po baru. Přijel jsem tak brzy, že dokonce i v pátek večer jsem byl jediným hostem. „Máte tu klid,“ prohodil jsem.

„Později tady bude živo,“ ujistil mne. „Za chvíli přijdou všichni mí štamgasti.“

Doufal jsem, že Larry Clayton mezi nimi pokud možno nebude.

Vytáhl jsem obrázek Millie s hříbětem z kapsy a položil jej na bar. „Znáte někoho z těch lidí na fotografii?“ přistrčil jsem mu snímek.

Pečlivě si ho prohlédl. „Tu ženskou neznám,“ ohlásil. „Ale myslím, že ten chlápek je Jack Rensburg.“

„Bydlí někde tady?“ Jen ztěží jsem ovládl své vzrušení. Domníval jsem se, že hospoda bude jen takový výstřel naslepo, a nečekal jsem, že se odpovědi dočkám tak rychle.

„Dřív jo,“ odpověděl hostinský. „Dělal ve stájích u silnice na Woolstone. Už je pryč tak nejmíň dva nebo tři roky.“

„Jak dobře jste ho znal?“ vyptával jsem se.

„Má potíže?“ chtěl vědět.

„Ne, nic takového,“ ujistil jsem ho se smíchem.

„Hodně toho namluvil o kriketu,“ svěřil mi hospodský. „Je Jihoafričan. Hrál tady za zdejší družstvo a v létě po zápasech chodili sem do hospody. Vždycky toho navykládal, o kolik jsou Jihoafričani lepší než družstva v Anglii. Ale jen tak popichoval. Byl to fajn chlap.“

„Víte, proč odešel?“ zeptal jsem se.

„Netuším. Mám pocit, že jel na dovolenou, a už se nevrátil.“

„A nevíte, kdy přesně?“ zeptal jsem se ještě. Na chvíli se zamyslel, potom však zavrtěl hlavou. „Bohužel.“

Přišlo pár dalších zákazníků, a tak je odešel obsloužit.

Stájník se tedy jmenoval Jack Rensburg, byl z Jižní Afriky, měl rád kriket a odjel z Uffingtonu nejméně před dvěma či třemi roky, patrně na dovolenou, ze které se už nevrátil. Mladí muži na celém

světě, zvláště pak takoví, co žijí daleko od domova, neustále odjíždějí na dovolené, z nichž se nevracejí. Kočovní život mladých tuláků by neměl nikoho překvapovat. Třeba potkal nějaké děvče, nebo prostě odjel domů a už tam zůstal.

Eleanor přišla přesně v osm. Napůl jsem stál a napůl seděl na barové stoličce a vychutnával si druhou sklenku Merlotu.

Přišla za mnou, líbla mě na tvář, usadila se na vedlejší stoličku a objednala si sklenku bílého. Kampak se podělo políbení na rty, zadumal jsem se.

„Měl jsi dobrý den?“ otázala se dost zachmuřeně a ochutnala víno.

„Vlastně docela ano. Nakoupil jsem si pánské oblečení v Newbury, oholil se a vydrhl si tělo a...“ vítězoslavně jsem stoupl hlasem, „zjistil jsem jméno toho muže na fotografii.“

„No né!“ protáhla posměšně. „To jsi byl pilný chlapec.“ Usmála se a mně připadalo, že znovu vyšlo sluníčko.

„Takhle je to lepší,“ rovněž jsem se na ni usmál. „A co jsi prováděla ty?“

„Strávila jsem většinu dne sledováním dvouletka ze včerejška. Taky jsem probírala jeho budoucnost s majitelem.“ Zvedla oči ke stropu. „Ten by byl daleko radši, kdybych to zvíře uspala, místo abych ho zachraňovala.“

„Jak to?“ divil jsem se.

„Majitel je asi pojištěný proti úhynu zvířete, ale ne proti tomu, že jeho kůň nebude mít naději v dostizích.“

„Vážně bude v dostizích beznadějný?“ zajímal jsem se.

„Po včerejšku by to tak dopadnout mohlo,“ vysvětlovala. „Třeba nebude vůbec schopný běhat. Jako mrtvý by byl daleko výnosnější.“

„Vyskytuje se krvácení do plic u koní běžně?“

„Docela dost. Hlavně jako EIPH. Tohle bylo klidové krvácení.“

„Co je EIPH?“ nechápal jsem.

„Promiň,“ pousmála se. „Zátěží vyvolané krvácení do plic.“

Radši jsem se snad neměl ptát.

„Hodně koní během náročného pohybu snadno krvácí do plic, ale obvykle dochází k rychlému a spontánnímu pročištění bez větších následků a bez toho, že by se krev objevila zevně. Koňské plíce jsou

velké a výkonné, takové ovšem být musí. Dostihový kůň spotřebovává ve svalech veliké množství kyslíku, aby mohl rychle běžet. Jen se někdy podívej, jak ztěžka koně v cíli dýchají.“ Odmlčela se, aby sama nabrala dech. „Během dostihu jim pomáhá dýchat právě jejich pohyb. Když natáhnou zadní nohy, nasávají vzduch, a potom jej zase vyfouknou, jak jim jdou nohy dopředu. To z plnokrevníků dělá velice schopné běžce. Jak se jejich zadní končetiny společně pohybují vpřed, pumpují jim do plic vzduch jako píсты. Zároveň to však znamená, že vzduch proudí dovnitř a ven rychlostí hurikánu a občas poškodí výstelku, která je svojí podstatou jemná a křehká, aby jí kyslík mohl procházet do krevního řečiště.“

Seděl jsem, poslouchal, jak vysvětluje, a rozuměl každému slovu. Líbilo se mi to. Od té doby, co Angela zemřela, jsem se nesetkal s bystrou, vzdělanou a nadšenou společnicí, jež by mi popisovala něco tak složitého, co ji zajímá, aniž bych ji o to požádal v rámci její práce.

„Takže klidové krvácení je horší?“ zajímal jsem se.

„Ne nezbytně,“ odpověděla. „Lze po něm však EIPH považovat za pravděpodobnější. Koně, kteří po dostihu vykazují v nozdrách krev, jsou odrazováni od dalších startů, a v některých zemích dokonce startovat nesmějí. O takových koních se většinou říká, že jim praskla žilka, nebo že krvácejí z nosu.“

O obojím jsem na závodističích často slyšel.

„Jenže to není prasklá žilka,“ pokračovala Eleanor. „Krev navíc neteče z nosu, nýbrž z plicních sklípků. V Americe všichni používají látku, která se jmenuje Lasix, aby takovému krvácení předcházeli, ale u nás je to proti pravidlům Dostihového řádu.“

Rád bych ji byl poslouchal dál, ale přišel k nám hostinský a tázal se, zda již chceme večeřet, a tak jsme se přestěhovali ke stolu v rohu barové místnosti.

„Pověz mi o tom chlapíkovi na fotce,“ požádala mne Eleanor, když jsme se usadili.

„Není moc co vyprávět,“ namítl jsem. „Jmenuje se Jack Rensburg, jez Jižní Afriky a pracoval u Radcliffeů. Už odjel.“

„Kam?“ zeptala se.

„To jsem ještě nezjistil,“ přiznal jsem.

„Vrátí se?“

„To taky nevím, ale asi ne. Je pryč už dva roky, ne-li déle.“

„Takže celkem slepá ulička?“ prohodila.

„Ano,“ souhlasil jsem. „V pondělí na to ale nasadím Arthura. On miluje výzvy.“

„Arthura?“ zarazila se.

„Sekretáře v naší kanceláři,“ vysvětlil jsem. „Všechno zná, všude byl, dokáže kráčet po vodě, všechno zařídí.“

„To je užitečné,“ usmála se zeširoka, ale vzápětí její úsměv uvadl.

„Přijde kuň do baru –“ spustil jsem.

„Cože?“ přerušila mě Eleanor.

„Přijde kuň do baru,“ zopakoval jsem, „a barman se ptá: ,Proč ten protáhlý obličej?‘“

Rozesmála se. „Nejvůsatější vtipy jsou vždycky nejlepší.“

„Tak tedy – proč ten protáhlý obličej?“

Přestala se smát. „O nic nejde. Je to hloupost.“

„Když o nic nejde, tak mi to pověz,“ nabádal jsem ji.

„Ne,“ odmítla s předstíranou vážností. „Je to soukromá záležitost.“

„Udělal jsem něco špatně?“ chtěl jsem vědět.

„Ne, jistěže ne,“ zarazila mne. „Vážně o nic nejde. Zapomeň na to.“

„Nemůžu,“ namítl jsem. „Poprvé za sedm let si nepřipadám provinile, že jsem s jinou ženou, a najednou je něco špatně. Mám strach, že jsem něco pokazil nebo řekl, co jsem neměl.“

„Geoffrey,“ položila mi ruku na paži, „opravdu nejde o nic takového.“ Se smíchem pohodila hlavou.

„Tak oč tedy jde?“ nedal jsem se.

Naklonila se blíž ke mně. „Nesprávná chvíle měsíce,“ šeptla. „Měla jsem obavy, že se budeš se mnou chtít vyspat, ale já takhle nechci.“

„Ó, to je mi líto,“ vyjelo ze mne rozpačitě.

„Nejde přece o nemoc!“ Už se zase smála a v očích jí jiskřilo. „V pondělí nebo v úterý to bude pryč.“

„Ó! V pondělí nebo v úterý,“ zopakoval jsem obluzeně.

„Ani jeden z těch dní nesloužím na telefonu,“ hihňala se.

Nevěděl jsem, zda mám cítit rozpaky, nadšení, nebo si prostě připadat směšně.

Hostinský se vrátil k našemu stolu a ušetřil nás tak dalšího červenání. Za ním šel další muž. „Tenhle pán hrával s Jackem kriket,“ oznámil mi. „Třeba vám pomůže.“

„Mockrát děkuji.“

Muž si přitáhl židli a posadil se k našemu stolu.

„Pete Rich,“ představil se. „Sem slyšel, že hledáte Jacka Rensburga.“

„Ano,“ potvrdil jsem. „Já jsem Geoffrey Mason a tohle je Eleanor.“ Muž jí kývl na pozdrav.

„Co mu chcete?“ vyzvídal.

„Jsem právník a rád bych s ním mluvil,“ objasnil jsem.

„Má potíže?“ dotazoval se.

Je už druhý, koho napadlo, že by Jack mohl mít potíže.

„Ne. Žádné potíže. Prostě s ním potřebuju mluvit.“

„Jde vo dědictví?“ zeptal se. „Náká tetička mu nechala balík?“

„Něco takového,“ pokývl jsem.

„No to je mně teda líto, ale já pořádně nevím, kde teď je.“

„Kdy jste ho viděl naposledy?“ otázal jsem se.

„To už je roky. Vodjel na dovolenou a nevrátil se.“

„Víte, kam jel?“

„Bylo to něco exotickýho,“ prohlásil Pete. Napadlo mě, že cokoli za hranicí hrabství Oxfordshire mu připadá exotické. „Dalekej východ nebo něco takovýho.“

„Nevzpomenul byste si, kdy přesně to bylo?“

„Jak byla Anglie na posledním turné v Jižní Africe,“ prohlásil s jistotou. „Vsadili jsme se spolu vo výsledek, a von se nevrátil a nezaplatil mi, když Anglie vyhrála. To si pamatuju.“

„Šlo o zápasy v kriketu?“ ujišťoval jsem se.

„Jo,“ potvrdil. „Jack byl do kriketu žhavěj. Jeho jméno se píše s ‚ques‘ na konci jako ten slavnej jihoafrickej hráč kriketu Jacques Kallis. Byl na to hrdej. Ale my mu říkali prostě Jack.“

„Víte o něm ještě něco? Má tady nějaké příbuzné, měl tu vlastní dům nebo auto?“

„To teda nevím. Já ho znal akorát tady vocuď a z kriketovýho klubu. Fakt to uměl slušně koulet. Uměl tomu dát faleš.“

„Mnohokrát vám děkuju, Pete. Moc jste mi pomohl.“

Ani se nepohnul, aby se zvedl od našeho stolu.

„Promiňte,“ pochopil jsem. „Smím vás pozvat na drink?“

„To by se šiklo,“ souhlasil.

Mávl jsem na hostinského. Hned k nám přišel.

„Dejte tady Peteovi na mne sklenici a jednu taky pro vás,“ pozval jsem je.

Odešli společně k baru a následně na mne Pete zamával pintou piva. Kývl jsem na něj a usmál se. Eleanor se usilovně snažila, aby se nezhroutila smíchy.

„Přestaň,“ prosil jsem ji tlumeně a sám se pokoušel nepřidat se k ní. „Prosím tě, nech toho.“ Jenže toho nenechala, možná nemohla.

Můj taxík přijel přesně na čas, jak jsem si ho objednal, aby mě přemístil do Oxfordu. Mávající Eleanor jsme opustili na parkovišti U lišky a psa. Večer utekl jako voda, a když řidič dorazil, vůbec jsem nebyl připravený odjet. Jenže on nemohl čekat. Měl po mně objednané další zákazníky. „Teď nebo nikdy,“ oznámil mi.

Lákalo mne říci nikdy, ale stejně musím čekat do pondělí nebo do úterý.

Políbili jsme se s Eleanor na dobrou noc důkladně, s otevřenými ústy. Po tak dlouhé době to pro mne byl objev. Così uvnitř mne se probudilo a já se jen zdráhavě vyškrábal na zadní sedadlo taxíku, jenž mne od ní odveze do Oxfordu, města zasněných věží. Já se zatím zasníl nad budoucností, hlavně pokud jde o pondělí nebo úterý.

V sobotu brzy ráno jsem strávil hodinu na internetu, vyřídil e-maily, zaplatil běžné poplatky a zkontroloval svůj bankovní účet. Vyhledal jsem si rovněž, kdy Anglie naposledy hrála kriketové zápasy v Jižní Africe. Zbytek dopoledne jsem strávil dalším procházením krabic

papírů k případu. Většinu z nich jsem již ovládal z paměti, ale pár jich od minule přibýlo.

Banka nám po několika dalších výhrůžných žádostech konečně předala bankovní výpisy Millie Barlowové a mně nějakou chvíli trvalo, než jsem je prozkoumal. Skutečně ukazovaly, že Millie vedle platu z veterinární praxe na koňské klinice přicházely na účet další pravidelné platby. Scotovy výpisy zase ukázaly, že tyto platby nebyly od něj, nebo že přinejmenším nešly z jeho bankovního účtu.

Částky nebyly nijak velké, každý měsíc jen několik stovek, ale podle dokumentů, které banka poskytla, jsem zjistil, že jí tyto platby přicházely nejméně po celý rok a půl před tím, než zemřela. K předchozímu období jsem neměl žádné podklady.

Vybavil jsem si setkání s jejími rodiči v domě Scota Barlowa. Vypadali na to, že by dceři posílali peníze? Člověk nikdy neví. Jejich špatně padnoucí šaty, levný linkový autobus a jednoduché způsoby nemusejí nutně znamenat, že nemají nic ušetřeno. Mohou prostě jen s penězi nakládat opatrně, a to přece není žádný zločin.

Scot na tom byl naopak velmi dobře, děkuji pěkně. Téměř všechny jeho vklady pocházely od Weatherbyových, dostihových administrátorů, kteří vyplácejí odměny za jízdy a prémie za vítězství majitelům, trenérům i žokejům. Dál se na jeho výpisech vyskytlo pár drobných plateb, ale nic výjimečného. Scot byl na vrcholu své profese a příslušně tomu vydělával, podle výpisů však neprováděl žádné neobvyklé transakce, tedy přinejmenším ne takové, jichž bych si dokázal všimnout.

S Bruce Lygonem jsem se setkal v sobotu odpoledne a v pochmurné náladě jsme spolu znovu procházeli případ předložený obžalobou. Na první pohled působily důkazy jako naprosto zdrcující, ale čím víc jsem se nad nimi zamýšlel, tím více jsem začínal věřit, že máme určitou naději prosadit tvrzení, že proti Mitchellovi žádný případ neexistuje. Všechny usvědčující okolnosti jsou jen nepřímé. Obžaloba nemůže prokázat, že se náš klient vyskytl ve vilce Zimostráz, tím méně pak že jejího majitele zabil.

„Důkazy ale svědčí o tom,“ namítal Bruce, „že ten, kdo Barlowa zabil, použil jako vražednou zbraň Mitchellovy vidle, měl na sobě Mitchellovy holínky a pravděpodobně jel na místo činu

Mitchellovým autem. Taky měl přístup k Mitchellovým stvrzenkám o sázkách,“ zdůraznil.

„Stejně to neznamená, že to musel udělat Mitchell,“ trval jsem na svém názoru.

„Co byste si myslel vy, kdybyste seděl v porotě?“ otázal se. „Zvlášť když si k tomu přidáte skutečnost, že Mitchell Barlowa nenáviděl. Všichni o tom věděli a Mitchella často slyšeli, jak Barlowovi vyhrožuje, že ho zabije právě tímhle způsobem.“

„Právě proto musíme trvat na tvrzení, že proti Mitchellovi žádný případ neexistuje. Jestli se dostaneme až před porotu, budeme mít velký problém.“

V neděli jsem jel vlakem na oběd k otci do jeho domku v King's Suttonu. Přijel mi na nádraží naproti ve svém starém autíčku Morris Minor. Odjakživa to auto miloval a nic ho netěšilo tolik, jako když se mohl celé hodiny hrabat ve starém motoru pod hrbolatou kapotou.

„Koukám, že pořád dobře šlape,“ prohodil jsem k otci, když auto bez problému vyjelo kopec nad nádražím.

„Skvěle, skvěle,“ pochvaloval si. „Tachometr zase začal na nule.“

Naklonil jsem se a viděl, že ukazuje dvaadvacet mil. „To už je pokolikáté?“

„Nepamatuju se. Nejméně po třetí nebo po čtvrté,“ pravil pyšně.

Tenhle vůz byl největším potěšením jeho života a byl s ním ženatý daleko déle a vášnivěji než s mojí matkou.

Bylo to také první auto, které jsem řídil. Úřad pro zdraví a bezpečnost by nepochybně s takovými praktikami nesouhlasil, já si však vybavuju své nadšení, když jsem seděl otci na klíně a točil volantem ve věku, kdy jsem ještě nohama nedosáhl na pedály. Když se nad tím tak zamyslím, je vlastně zvláštní, že jsem se místo dostihovým jezdcem nechtěl stát automobilovým závodníkem.

Kamenný domek mého otce stojí ve slepé ulici na okraji vesnice se šesti dalšími podobnými domky, které se od sebe jen nepatrně liší ztvárněním a natočením k uličce. Otcův domek vypadá menší, ale jsou v něm čtyři pokoje. Ten nejmenší si otec předělal na kancelář s knihovnami plnými právnických knih a manuálů k vozu Morris Minor.

Stejně jako nebyl otec od Angeliny smrti častým návštěvníkem v Barnesu, i já jsem ho za poslední tři roky tady v King's Suttonu navštívil jen asi šestkrát. Nikdy jsme spolu neměli důvěrný vztah, ani když jsem byl malé dítě. Řekl bych, že se máme rádi tak, jak se u rodičů a dětí očekává, a jednou ho jistě budu postrádat, tedy pokud Julian Trent nevyprovodí ze světa dřív mne, ovšem blízký a hřejivý láskyplný vztah jsme už dávno nepěstovali a kdoví, zda mezi námi vůbec kdy byl.

Tuto neděli mi s ním však bylo dobře. Seděli jsme u jídelního stolu a pořádali rostbíf s Yorkshireským pudingem a čtyři různé druhy zeleniny, které nám sám přichystal k obědu.

„Vážně nestačím koukat,“ odložil jsem nůž a vidličku. „Netušil jsem, že jsi tak dobrý kuchař.“

„Měl bys přijet častěji,“ vybídl mě s úsměvem.

Během oběda jsme o Mitchellově ani o žádném jiném případu nehovořili. Myslím, že otec byl nakonec rád, že jsem se stal soudním advokátem, ale v prvních letech po mém odchodu do Lambournu jsme si řekli tolik věcí, jichž dnes litujeme, že otázka mé práce a kariéry již nikdy nepřišla na přetřes.

„Mohl bys pro mne něco udělat?“ zeptal jsem se, když jsme s kávou přešli do obývacího pokoje.

„Záleží na tom, co by to bylo.“

„Nechtěl bys na pár týdnů odjet?“ nadhodil jsem.

„Proč bych to dělal?“ bránil se.

Jak mu mám vysvětlit, že ho chci chránit? Jak mu říci, že si nepřeju, aby ho někdo mohl použít jako páku, aby mne přinutil udělat něco, co nechci?

„Rád bych ti věnoval dovolenou,“ řekl jsem.

„Ale proč? A kam bych jel?“ tázal se nejistě.

„Kam bys chtěl,“ uklidňoval jsem ho.

„Ale já nikam jet nechci,“ postavil si hlavu. „Jestli mi mermomocí chceš něco věnovat, tak mi dej peníze, abych si mohl nechat natřít okna a okapy.“

„Kdybys odjel, bylo by to pro tebe bezpečnější,“ naléhal jsem.

„Bezpečnější? Jak bezpečnější?“ rozčiloval se.

Velice stručně jsem se mu zmínil, že se jistí lidé pokoušejí ovlivnit výsledek soudu tím, že mě nutí k něčemu, co si nepřeju.

„Měl bys jít na policii a povědět jim to,“ poučoval mne.

„Já vím. Udělám to. Ale zatím by bylo lepší, kdyby ti dotyční nevěděli, kde jsi.“

„Nebud’ směšný, chlapče,“ nasadil svůj obvyklý panovačný tón.

„Proč by někomu mělo záležet na tom, kde bydlím?“

Vytáhl jsem z kapsy fotografii a podal mu ji. Byl to ten záběr, na kterém otec stojí přede dveřmi svého domku a v zeleném svetru má na loktu díru.

Pozorně fotografii prozkoumal a pak mi pohlédl do obličeje.

„Chceš říct, že tohle vyfotil někdo cizí?“ zeptal se.

Přikývl jsem. „Loni v listopadu. Pamatuješ si, že jsem ti volal a ptal se tě na tu díru ve svetru?“

„Matně,“ dál zíral na snímek v ruce.

„No, tak já prostě nechci, aby se sem ti lidé vrátili a nějak tě otravovali, to je všechno.“ Pokoušel jsem se celou věc podat co nejlehčeji, abych ho nevystrašil nadmíru.

„Ale proč by to dělali?“ nepřestával se divit.

„Protože,“ prohlásil jsem s nuceným smíchem, „nemám v úmyslu udělat to, co po mně chtějí.“

Mitchellův proces začal v pondělí dopoledne přesně v půl jedenácté v soudní síni číslo 1 u oxfordského korunního soudu za předsednictví soudce Vrchního soudu v rudém taláru, vyslaného z Londýna právě pro tuto příležitost. Jde o případ vraždy a na lavici obžalovaných usedne celebrita, byť malá, takže se nic nesmí zadrhnout.

Jak jsem čekal, královský soudní rada sir James Horley mi o víkendu nezatelefonoval, abych žádal o jednodenní odročení, navíc mi Arthur poslal e-mail s upozorněním, že sir James se patrně do Oxfordu dříve než ve čtvrtek nedostane. Obával jsem se, že mu ze strany soudce hrozí vážné napomenutí, ale protože spolu určitě kamarádi na golfu, nebude to zas tak strašné.

První hodinu každého přelíčení zpravidla zaberou soudní formality. Vybírá se porota, její členové složí přísahu, soudce se seznámí s právními zástupci stran, soudní úředník se musí ujistit, že

má správného obžalovaného ve správné soudní síni a tak dále. Třídí se škatule dokumentů a všechno musí být na svém místě, než soudce vyzve žalobce, aby jménem Koruny zahájil předkládání případu obžaloby.

Všechna trestní řízení u anglických korunních soudů jsou bez výjimky stíhána ve jménu panujícího monarchy. Spisy tohoto případu nesou nadpis *R. v. Mitchell*, což znamená Regina, tedy královna, versus Steve Mitchell.

Kriminální případy jsou podle anglického práva rozhodovány mezi dvěma protivnými stranami, žalobcem zastupujícím Korunu a obhajobou zastupující obžalovaného. Obě strany vedou při před soudcem jakožto nezávislým a nestranným rozhodčím. Soudce odpovídá pouze za to, že právo a jeho předepsané postupy budou správně dodrženy. Porota vyslechne všechny argumenty jednotlivých stran a výpovědi svědků předvolaných obžalobou nebo obhajobou, načež se porotci mezi sebou tajně usnesou, jaká jsou fakta případu, a vysloví se ve prospěch obvinění nebo obviněného. Pokud jejich verdikt zní ‚vinen‘, soudce stanoví trest podle teoretických směrnic zachycených v Pravidlech pro ukládání trestů.

Systém tímto způsobem funguje stovky let. Spolu s anglickou správní strukturou se v šestnáctém, sedmnáctém a osmnáctém století šířil po světě i příslušný právní řád. V důsledku toho se uplatňuje ve velké části světa včetně Spojených států a převážného počtu součástí bývalého Britského společenství.

Ve většině zemí kontinentální Evropy se však soudy řídí jiným modelem, známým jako vyšetřovací systém, kde soudce či soudní senát vyšetřuje skutečnosti případu, vyslýchá svědky, stanoví provinění a potom určí trest, to vše bez přítomnosti a zásahu poroty. Jeho zastánci tvrdí, že pro nalezení pravdy je tento systém přesnější, neexistuje však žádný důkaz, že jeden ze systémů je pro dosažení správného závěru účinnější než ten druhý.

Soudní síň číslo 1 v Oxfordu odpovídá stejně jako každý korunní soud v zemi uspořádání systému pře dvou protivných stran a týmy obžaloby i obhajoby si vyhrazují nárok na svůj prostor. V našem případě sestávala obhajoba pouze z Bruce Lygona, jeho tajemníka a mne. Požádal jsem Bruce, aby s sebou k soudu vzal i svého

tajemníka, abychom působili aspoň trochu početněji. Musím spravedlivě zmínit, že jsme měli k dispozici rovněž Nikki Payneovou. Nikki je dychtivá mladá koncipientka z Bruceovy firmy, na počátku přelíčení však u soudu nebyla, neboť měla co dělat v Londýně. Vyslal jsem ji tam, aby se pokusila získat odpovědi na otázky, které jsem jí zadal předchozího večera.

Obžaloba měla oproti tomu na místě sedm hráčů. Špičkový královský soudní rada z Londýna se ujal vedení a místního soudního advokáta měl k ruce jako pomocníka. Tihle dva seděli v přední řadě napravo od nás a z našeho pohledu rovněž kousek vpravo od soudcovské lavice. Za nimi se usadili dva sollicitoři úřadu žalobce s dalšími dvěma právními poradci hned za sebou a ve čtvrté řadě seděl tajemník a poslíček v jedné osobě. Pokud se snažili zapůsobit na obhajobu svým počtem a nahnat jí strach, pak se jim to celkem dařilo.

„Vypadají dobře sešikovaní,“ prohodil ke mně Bruce potichu.

„To jsme my taky. Vnější zdání může klamat.“

Dovnitř byli vpuštěni zástupci veřejnosti a tisku a zaujali svá místa na pravé straně soudní síně. Tisk dorazil v hojném počtu. Jak reportéři prvních stránek celostátních deníků, tak jejich méně významní kolegové zaplnili všechna zeleně čalouněná sedadla sekce vyhrazené pro tisk. Tento proces se objeví mezi hlavními zprávami. I zhruba třicet míst pro veřejnost se rychle zaplnilo.

Pan a paní Barlowovi, Scotovi rodiče, seděli v první řadě oddělení pro veřejnost, jež se v Oxfordu nenachází na vyvýšené galerii jako v Old Bailey, nýbrž přímo na parketu soudní síně hned vedle sekce pro tisk.

Justiční stráž v uniformě do soudní síně přivedla z cely Steva Mitchella. Oba pak usedli za sklem na oddělenou lavici obžalovaných vzadu v soudní síni, až za lavicemi advokátů. Otočil jsem se dozadu a vyslal ke Stevovi povzbudivý úsměv. Vypadal bledý a hodně nervózní, ale oblečen byl tak, jak jsem navrhl, v saku s bílou košilí a kravatou, které jsem mu předchozí sobotu koupil v Newbury. Soudy se vyznačují formálním prostředím a většina účastníků řízení na sobě měla soudní oděv nebo společenský oblek.

Pouze porotci a veřejnost si mohou dovolit běžné oblečení, a zdá se, že rok od roku je pojmají stále neformálněji.

„Povstaňte!“ zavelel soudní úředník. Všichni vstali a do síně ze své pracovny vešel soudce. Uklonil se. Rovněž jsme se mu uklonili. Poté se všichni posadili. Zasedání soudu bylo zahájeno.

Soudní úředník se zvedl. „Obžalovaný povstane,“ ohlásil. Steve uposlechl.

„Jste Stephen Miles Mitchell?“ otázal se úředník.

„Ano,“ odvětil Steve hlasitě, ale sklo oddělující lavici obžalovaných od vlastní síně sahalo až ke stropu a tlumilo zvuk jeho odpovědi.

„Můžete se posadit,“ upozornil ho úředník a Steve si sedl.

„Vy vedete obhajobu, pane Masone?“ otázal se soudce tak hlasitě, až jsem málem nadskočil.

Vyhrabal jsem se na nohy. „Ano, pane.“

„Nemáte pocit, že vaše strana by potřebovala poněkud posílit?“ pokračoval další otázkou.

Byl to zastřený způsob, jak mi naznačit, že královský soudní rada ve vedení obhajoby by byl vhodnější.

„Pane, sir James Horley je pověřen vedením obhajoby tohoto případu, avšak vzhledem k jinému soudnímu jednání, jež se neočekávaně protáhlo, nemůže být dnes přítomen.“

„Nepožádal jste o odročení,“ pravil soudce poněkud vyčítavě.

„Ne, pane. Přípravu na toto přelíčení jsme se sirem Jamesem provedli společně a můj klient souhlasí, abych ho při dnešním jednání zastupoval já.“ Nemohl jsem soudci dost dobře vykládat, jak můj klient skákal radostí, že tu sir James není, když jsem mu to v cele před začátkem líčení sdělil.

„Musím vás i vašeho klienta upozornit, že tato skutečnost se nemůže stát pokladem pro odvolání, pokud se případ vyvine ve váš neprospěch.“

„Uvědomuji si to, pane. Stejně tak můj klient.“

Steve Mitchell ze své lavice na soudce souhlasně kýval.

„Dobrá tedy,“ pravil soudce. „Se sirem Jamesem jsem dnes ráno hovořil. Volal, aby se omluvil.“

Tak proč se na to vyptáváš mne, dědku jeden plesnivá, říkal jsem si v duchu.

Celý tým obžaloby na mne koukal a usmíval se, sebedůvěra z nich jen čísel. Tak jsem se na ně taky usmál.

„Obžalovaný povstane,“ oznámil znovu soudní úředník.

Steve ve své kukani vstal.

„Jste obžalován,“ recitoval úředník, „že jste sedmnáctého listopadu 2008 zavraždil Hamishe Jamieho Barlowa, známého rovněž jako Scot Barlow. Rozumíte obvinění?“

„Ano,“ přitakal Steve.

„Chcete se doznat?“ otázal se úředník.

„Jsem nevinný,“ prohlásil Steve pevně.

Dále byl na pořadu výběr poroty a její přísaha.

Všichni sledovali, jak smíšená společnost budoucích porotců vchází do místnosti a usazuje se na dalších zeleně čalouněných sedadlech na druhé straně. Bylo jich celkem osmnáct, náhodně vylosovaných ze seznamu voličů a předvolaných k účasti na soudním líčení, ať se jim to líbí, nebo ne. Na rozdíl od Spojených států u nás ani obhajoba, ani obžaloba předem netuší, kdo v porotě zasedne a kde bydlí. Nesmíme jim klást žádné otázky a od roku 1989 nemá obhajoba právo vznášet proti nějakému porotci námitky jen proto, že se jí nezamlouvá střih jeho kabátu. Námitky vůči porotcům musí být dobře podložené, a i tak je velice pravděpodobné, že je soudce nepřijme.

Soudní úředník vylosoval z krabice dvanáct z osmnácti jmen. Každý z vybraných porotců zaujal své místo za stolem poroty a odpřisáhl, že se vynasnaží čestně posoudit případ podle předložených důkazů.

Šest lidí, čtyři ženy a dva muži, kteří nebyli vybráni, se tvářilo zklamaně, když je soudce odeslal zpět do porotní místnosti s tím, že příště budou mít při nějakém jiném přelíčení větší štěstí.

Nyní jsme byli připraveni začít naostro.

Soudní úředník vstal a přečetl porotě obvinění: „... že sedmnáctého listopadu 2008 Stephen Miles Mitchell v rozporu s platnými obyčejí a zákony zavraždil Hamishe Jamieho Barlowa, známého jako Scot Barlow.“

„Dámy a pánové porotci,“ vyskočil královský soudní rada za obžalobu pomalu dřív, než se úředník stačil usadit. „V předkládaném případě uslyšíte o trpkém nepřítelství ve světě dostihů, jež bylo tak zavilé, až skončilo strašlivou vraždou jednoho žokeje, spáchanou rukou jeho kolegy. Příběh rivality a msty, jenž zašel daleko za hranice sportovního soupeření.“ Krátce se odmlčel, aby chytil dech a také aby na svém stolku našel jakýsi papír a mohl do něj nahlédnout, ač to zřejmě vůbec nepotřeboval. Bylo to jen divadlo. „Vážení porotci, uslyšíte, že obžalovaný promyšleně zavraždil svoji oběť tak, že jí hluboko do hrudi, přímo do srdce, vrazil kovové zubaté vidle, a nyní vám bude tvrdit, že je nevinný a že se ho jakási neznámá osoba či neznámé osoby pokusily falešně obvinít. Avšak předložené důkazy vás přesvědčí nad jakoukoli oprávněnou pochybnost, že obžalovaný je skutečně vinen a vraždu spáchal a že jeho tvrzení, jak byl falešně obviněn, je bezpodstatné, nepodložené a není ničím jiným než poslední vytáčkou provinilce.“ Odložil papír na stolek.

Byl dobrý, uznával jsem. Až moc dobrý. Byl zároveň na můj vkus příliš melodramatický, ale výsledek se dostavil. Viděl jsem, že někteří porotci zahlížíjí k lavici obžalovaných s vyslovenou nechutí.

Celkem mu zabralo přes hodinu, než do nejmenších podrobností případ z pohledu obžaloby vylíčil, a do té doby už na Steva všichni členové poroty hleděli s pohrdáním. Jak je v anglickém právním systému obvyklé, obžaloba je při přesvědčování poroty na tahu vždy jako první. Na obhajobu přijde řada později. Já jen doufal, že se mezitím objeví něco, co by mi pomohlo.

Soudce jednání přes poledne odročil. Porota i obžalovaný v tu chvíli pochopili, že soudní řízení, zejména pak vzhledem k tomu, že se jedná o případ vraždy, bude pomalé a zdlouhavé. My ostatní to víme už dávno.

Šel jsem rovnou do cely za Stevem.

„Kruci, viděls, jak na mě ta porota kouká? Všichni si myslej, že jsem to udělal. Nemám ani prašivou šanci. Děsně se mi chtělo na toho právníka zařvat, že je zatracenej lhář.“

„Uklidni se, Steve,“ nabádal jsem ho. „Takhle je to na začátku každého procesu. My se dostaneme ke slovu později.“ Nedodal jsem, že se všechno může ještě zhoršit, až začnou předvolávat své svědky.

„Něco si sněž. Uvidíme se zase v soudní síni a snaž se zůstat v klidu. Nezapomeň, co jsem ti radil – vůbec nic neříkej. Na porotu by to nepůsobilo dobře a soudce bys popudil. Prostě zatni zuby a mlč. Však na tebe dojde. Rozumíš?“

Přikývl. „Je to ale příšerně těžký.“

„Já vím. Ale moc na tom záleží. Uvidíme se později.“

Vyjel jsem nahoru výtahem a telefonoval z mobilu.

Nikki telefon nebrala, tak jsem zkusil Arthura.

„Jak to jde?“ zajímal se.

„Jako vždycky na začátku přelíčení,“ prozradil jsem mu.

„Až tak mizerně?“ soucítit se mnou.

„Ještě hůř. Ozvala se vám Nikki Payneová?“ zeptal jsem se.

„Kdo?“

„Nikki Payneová,“ zopakoval jsem. „Koncipientka z firmy Bruce Lygona. Říkala, že mi u vás nechá vzkaz.“

„Aha, ano. Vydržte.“ Slyšel jsem šustit papíry. „Zřejmě se něco dozvěděla na ambasádě a teď jde po stopě. Rozumíte tomu?“

„Ano,“ ujistil jsem ho. „Dobře. A díky za hotel. Je to ohromně zábavné.“

„Napadlo mě, že byste se tam mohl cítit jako doma,“ smál se.

Arthur mi zařídil v Oxfordu rezervaci v hotelu výhodně umístěném jen pár stovek yardů od budovy soudu. Důvodem, proč si pobaveně říkal, že se tam budu cítit jako doma, byla skutečnost, že hotel představěli z bývalé oxfordské věznice, která ještě v roce 1996 ubytovávala zcela jinou klientelu. Můj pokoj se nacházel v bývalém vězeňském křídle A s poschodími s ochozy a řadou starých dveří do cel. Všechno bylo vkusně předěláno, ale přesto to tu vypadalo přesně jako vnitřek starého viktroriánského vězení. Až na koberce pochopitelně. Hotel laskavě ponechal jednu z cel v původním stavu z vězeňských časů, aby hosté viděli, jak bídne kdysi část jejich bližních žila. Pobavilo mě, když jsem zjistil, že se na snídaňovém jídelním lístku nachází i ovesná kaše.

„Jestli se vám Nikki ještě ozve, řekněte jí, ať mi později zavolá,“ požádal jsem Arthura. „Chtěl bych si poslechnout, jak jí to jde.“

„Dobře,“ souhlasil. „Potřebujete ještě něco?“

„Hodilo by se mi neprůstřelné alibi pro obžalovaného.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ zasmál se a zavěsil. Arthur by musel doopravdy udělat zázrak, pomyslel jsem si, aby pana Mitchella z toho průšvihů dostal.

Odpolední jednání pro nás bylo stejně skličující jako ráno. Policejní vyšetřovatel strávil na stanovišti svědků celé dvě a půl hodiny. Soudce pouze na pár minut krátce přerušil jednání, abychom si všichni mohli protáhnout nohy a dojít na toalety. Mně tak poskytl možnost narovnat se a zbavit se na chvílku tlaku té zatracené skořápky, jemuž se vsedě nedalo vyhnout. Tolik jsem si přál, abych tu místo nepohodlných soudních lavic měl své polohovací křeslo z kanceláře.

Policista za častého nahlížení do poznámek chronologicky probral celou událost od chvíle, kdy policie dorazila do Barlowova domu a našla tam zavražděného až po okamžik, kdy v osm třiapadesát onoho večera zatkla Steva Mitchella. Popsal rovněž následné vyšetřování včetně výslechu podezřelého a forenzních testů, které policie provedla na Mitchellových gumových holínkách a voze. Připojil i svůj výklad výsledků, ovšem jak poznamenal, on sám není na testy DNA odborníkem.

Obžaloba nás ujistila, že v patřičnou chvíli předvolá na svědecké stanoviště experta na DNA, stejně jako člena policejního forenzního týmu, který testy uskutečnil.

„Inspektore, jaký model vozu vlastnil obžalovaný v době vraždy?“ otázal se královský soudní rada za obžalobu.

„Audi A4. Stříbrné,“ zněla odpověď.

„Ano. A zjistili jste v průběhu vyšetřování, zda byl vůz vybavený bezpečnostním alarmem a imobilizérem?“ pokračoval s otázkami.

„Ano. Byl jimi vybavený.“

„Zjistili jste po zatčení obžalovaného, zda systém správně funguje?“

„Ano. Systém byl v pořádku.“

„Lze tedy říci, že vůz se dá odemknout a řídit pouze při použití správného klíče?“

„Tak jsem to pochopil, ano,“ souhlasil inspektor.

„Našli jste nějaké klíče k vozu?“ tázal se královský soudní rada.

„Ano. Když jsme pana Mitchella zatýkali, našli jsme u něj doma dva takové klíče. Jeden měl obžalovaný v kapse kalhot na kroužku spolu s dalšími klíči a druhý,“ nahlédl do svých poznámek, „byl uložený v horní zásuvce psacího stolu pana Mitchella v jeho pracovně.“

„Přešetřili jste u prodejce Audi, jak je to s klíči k jejich vozům?“

„Ano,“ zopakoval inspektor. „Řekli nám, že s novým vozem se běžně dodávají dva klíče a také že náhradní nebo další klíče se poskytují pouze po přísném bezpečnostním ověření.“

„Požádal někdo o další klíče k vozu pana Mitchella?“

„Ne. Nikdo.“

„Ještě jednu otázku, inspektore,“ pronesl královský soudní rada nabubřele. „Byl vůz pana Mitchella zamknutý, když jste ho přišli zatknout?“

„Ano. Byl zamknutý.“

„Svědék je váš,“ obrátil se královský soudní rada ke mně. Pohlédl jsem na hodiny na stěně soudní síně. Dvacet minut po čtvrté.

„Přejete si začít s křížovým výslechem zítra ráno, pane Masone?“ otázal se mne nedočkavě soudce. „Jestli dovolíte, pane, rád bych pár otázek položil nyní.“ Soudce rovněž pohlédl na hodiny. „Pak tedy máte deset minut.“

„Děkuji, pane.“ Obrátil jsem se ke svědkovi a nahlédl do svých listin. „Inspektore McNeile, můžete prosím soudu povědět, jak se policie dozvěděla, že pan Barlow byl zavražděn?“

Tuto okolnost ve své výpovědi vynechal. „Nevzpomínám si, jak jsem se to vlastně dozvěděl,“ odvětil.

„Neptal jsem se, jak jste se to dozvěděl vy osobně, inspektore, nýbrž jak se tato informace dostala k policii obecně.“

„Myslím, že na policejní stanici přišel hovor, který hlásil vniknutí do domu pana Barlowa,“ objasnil.

„Kdo volal?“ zeptal jsem se.

„Je mi líto, ale tuto informaci nemám.“

„U každého tísňového volání na policii se jistě zaznamenává čas a volající, vidíte, inspektore?“

„Taková je obvyklá praxe, ano,“ připustil.

„Jak je tedy možné, že policie žádný záznam nemá a neví, kdo jí oznámil, že došlo k pokusu o vniknutí do Barlowova domu?“

Policista se neklidně ošíval. „Volání přišlo na telefon na stole civilního zaměstnance přijímací kanceláře na policejní stanici.“

„Není to neobvyklé?“ položil jsem otázku.

„Ano, je.“

„Bylo číslo tohoto telefonu veřejnosti běžně dostupné?“ zeptal jsem se.

„Pokud vím, tak ne,“ zněla odpověď.

„Nepřipadá vám podivné, že přijde hovor na telefon, jehož číslo není běžně známé, na telefon, kde se příchozí hovory nijak nezaznamenávají a k němuž není připojeno nahrávací zařízení, v důsledku čehož volající a jeho číslo zůstanou utajené?“

„Pane Masone,“ zasáhl soudce, „to jsou tři otázky najednou.“

„Omlouvám se, pane,“ ustoupil jsem. „Inspektore McNeile, budete souhlasit s tvrzením, že až do doby, kdy policie dorazila do domu pana Barlowa a našla zavražděného, mohla o tom, že pan Barlow je mrtvý, vědět jediné osoba či osoby, které jsou za spáchání vraždy zodpovědné?“

„Asi ano,“ odpověděl inspektor.

„Kolik let celkem pracujete jako detektiv?“

„Patnáct.“

„Jak často za těch patnáct let,“ tázal jsem se ho, „vám někdo telefonoval anonymně, na nezaznamenanou linku a hlásil vám vniknutí na soukromé vlastnictví tak, aby se policie objevila na místě činu a našla oběť vraždy obklopenou hojností usvědčujících stop?“

„To by stačilo, pane Masone,“ napomenul mě soudce.

„Prosím, pane,“ pronesl jsem uctivě a posadil se. Šlo jen o malinkaté vítězství během dne s nepolevujícím přílivem špatných zpráv.

„Soud bude pokračovat v jednání zítra v deset hodin dopoledne,“ oznámil soudce.

„Všichni povstanou.“

Eleanor v pondělí večer do Oxfordu nepřišla. Na jednu stranu se mi ulevilo, na druhou jsem byl zklamaný. Když jsem se od soudu vrátil do hotelu, natáhl jsem se na postel, neboť mě ze všeho

soustředění lehce rozbolela hlava. Mírné bolení se brzy rozvinulo v pořádné bušení kladiva v hlavě.

Byla to po delší době první tak silná migréna, a já už málem zapomněl na úpornou prudkost bodání za očima. První tři týdny po pádu v Cheltenhamu mne takové migrény přepadávaly téměř denně a věděl jsem, že nejspolehlivějším lékem je uložit se na pár hodin do horizontální polohy a odpočívat. Několik tabletek paracetamolu otupilo nejhorší hranu bolesti, ale neprozřetelně jsem si zapomněl své silnější kodeinové prášky doma, někde uprostřed rumiště, jež bývalo mojí koupelnou.

V jednu chvíli jsem si musel zdřímnout, protože mne probudilo zvonění telefonu vedle postele.

„Ano?“ pokoušel jsem se posadit v té své skořápce.

„Pan Mason?“ otázal se ženský hlas.

„Ano,“ odpověděl jsem.

„Tady je Nikki Payneová,“ ohlásila se. „Byla jsem na ministerstvu vnitra a na velvyslanectví Jižní Afriky, jak jste chtěl, a nikde nemají nic o Jacquesi Rensburgovi. Mají ale záznam o Jacquesi van Rensburgovi. V Anglii pobývají tři. V Jižní Africe je van Rensburg zřejmě běžné jméno.“

Může být.

„Dva jihoafričtí Jacquesové van Rensburgové tu jsou na studentské vízum na univerzitě. Jeden je v Durhamu a ten druhý na postgraduálním studiu v Cambridge, oba tu žijí poslední dva roky.“

Je sice možné, že by se Jacques rozhodl vyměnit práci u koní za akademický život, ale nějak jsem o tom pochyboval.

„Co ten třetí?“ zeptal jsem se.

„Jeho vízum je prošlé, ale zřejmě tady pořád ještě někde bude, i když mu vypršelo i pracovní povolení. To prý není nic výjimečného. Víc toho zatím nemám.“

„Dobrá práce,“ pochválil jsem ji.

„Ještě jsem neskončila,“ oznámila mi. „Jeden prima chlápek na ambasádě se podívá po třetím Jacquesovi i v Jižní Africe pro případ, že by odjel domů a našemu ministerstvu vnitra nic neřekl. Když lidé opouštějí Spojené království, celkem žádné záznamy se o tom nevedou. Jenom při příjezdu.“

To je pravda, pomyslel jsem si. Žádné imigrační oddělení vám na cestě ven pas nekontroluje, jenom když přijíždíte. Letecké společnosti si zase ověřují pasy cestujících jenom z toho důvodu, aby jim souhlasila jména na palubních vstupenkách.

„Ukázala jste jim fotografii?“ ujišťoval jsem se.

„Samozřejmě. Můj přítel na ambasádě se pokusí získat pro mě od jihoafrického ministerstva vnitra v Pretorii kopii pasové fotky Jacquese van Rensburga, abych se podívala, zda je to skutečně on.“

„Výborně. Zavolejte mi zítra, jak pokračujete.“

Zavěsila a já si položil hlavu zpátky na polštář. Bolení hlavy ustoupilo jen nepatrně, tak jsem dál ležel se zavřenýma očima a opět usnul.

Telefon na stolku vedle postele znovu zazvonil a opět mě probudil. Sakra, nemůže mít člověk chvíli klid?

„Haló,“ ozval jsem se podrážděně.

„Koukej ten případ prohrát,“ nařizoval mi šeptavý hlas.

Najednou jsem byl dokonale probuzený.

„Kdo jste?“ tázal jsem se telefonu hlasitě.

„Na tom nezáleží,“ řekl našeptávač. „Prostě to prohraj.“

Linka zmlkla.

16

V úterý ráno stanul detektiv inspektor McNeile opět na stanovišti svědků k pokračování křížového výslechu.

„Připomínám vám, že jste stále pod přísahou,“ upozornil ho soudce.

„Ano, pane,“ přikývl.

Vyškrábal jsem se na nohy tak, že jsem se přitáhl o pultík před sebou.

„Inspektore McNeile, včera odpoledne jste vypověděl, že policie se o zavraždění pana Barlowa dozvěděla na základě telefonického upozornění na nezaznamenané číslo, které nepatří tísňovému volání, je to tak?“

„Ano,“ odpověděl. Není na škodu to porotě připomenout, pomyslel jsem si.

„Ano, děkuji. Pokud vím, policie rovněž zjistila, že pan Barlow v den smrti obdržel na svůj mobilní telefon jistou textovou zprávu. Je to pravda?“

„Ano,“ zopakoval.

„Říkalo se v té textové zprávě,“ uchopil jsem list papíru a přečetl: „Přijedu a pořádně si to s tebou vyřídím, ty vlezlý parchante.“? Odmlčel jsem se v zájmu většího účinku. „A tato textová zpráva byla podepsána jménem pana Mitchella?“

„Vlastní text jsem neviděl,“ obrátil se inspektor k soudci, jako kdyby u něj hledal pomoc.

„Ne, ale zní vám to zhruba správně?“

„Ano,“ souhlasil. „Myslím, že to bylo něco takového.“

„Děkuji,“ odložil jsem papír. „Podařilo se policii zjistit, zda tuto textovou zprávu panu Barlowovi poslal skutečně pan Mitchell?“ zeptal jsem se.

„Ne. Nepodařilo.“

„Je pravda, že jste zjistili, že zpráva byla odeslána anonymně prostřednictvím bezplatné služby textových zpráv, jež je dostupná na každém počítači s internetem kdekoli na světě?“

„Ano. To je pravda.“

„A je také pravda, že se vám nepodařilo zjistit, který počítač byl k odeslání zprávy použit?“

„Je to pravda.“

„Takže vedle anonymního, nezaznamenaného telefonického hovoru, jenž policii nasměroval na místo činu, kde našla usvědčující důkazy proti obžalovanému,“ pohlédl jsem na soudce, jenž na mne upíral zrak, „tu máme rovněž anonymní textovou zprávu zaslanou na telefon pana Barlowa, která měla vypadat, jako kdyby ji poslal obžalovaný?“

„Neřekl jsem, že ji obžalovaný neposlal,“ namítl inspektor. „Řekl jsem pouze, že se nám nepodařilo prokázat, že ji poslal.“

„Tvrdíte tedy nyní, že ve skutečnosti ji obžalovaný poslal?“ otázal jsem se s hraným údivem.

„Nevíme, od koho ta zpráva přišla,“ kopal si jámu ještě hlouběji.

„Děkuji. Nemám další otázky.“

Posadil jsem se a měl ze sebe docela radost. Bruce Lygon mě zlehka poplácal po rameni. „Dobrá práce,“ zašeptal.

Otočil jsem se, abych mu poděkoval, a uviděl mladého Juliana Trenta v oddělení pro veřejnost hned vedle pana a paní Barlowových. Díval se na mne. Přeběhl mi mráz po zádech. Sakra, říkal jsem si, kolik toho z křížového výsledku asi slyšel?

Byl předvolán další svědek obžaloby a jednání se na chvíli zastavilo, zatímco soudní zřízenec vyšel mimo soudní síň hledat správnou osobu. Julian Trent viděl, že se na něj dívám, a zřejmě se rozhodl, že je čas odejít. Vstal a u východu ze síně se protáhl kolem zřízence. Na okamžik mě napadlo, že se za ním vydám, ale zdravý rozum zvítězil. Těžko bych ho mohl honit o berlích a soudce by vzhledem k pokračující, byť nepřekvapivé nepřítomnosti královského soudního rady sira Jamese Horleyho jistě nepohlížel nijak laskavě na skutečnost, že i já od soudu odcházím.

Můj křížový výslech detektiva inspektora McNeila byl v průběhu dne vrcholným okamžikem obhajoby. Další tři obžalobou předvolaní svědkové nám nedali vydechnout od zatracujících důkazů, které se zdály nasvědčovat, že čin spáchal právě muž, jenž se ocitl na lavici obžalovaných.

Odborníka na DNA vystřídal expert na policejní forenzní vědu. Oba porotě se záplavou podrobností popsali metodu získávání DNA z krve a vlasů a nad jakoukoli pochybnost stanovili, že krev a dva vlasy Scotta Barlowa byly nalezeny na místě řidiče ve voze Steva Mitchella, a dále že Barlowova krev a další čtyři vlasy se našly na vnitřní straně Mitchellových gumových holínek, jež byly následně zajištěny v Mitchellově bydlišti.

Také dokázali, že stopy v kaluži krve na místě činu odpovídají Mitchellovým holínkám.

Dosáhl jsem malého vítězství, když jsem forenzního experta přinutil, aby připustil, že v Barlowově domě, na vražedné zbraní ani na těle oběti se nenašla žádná stopa DNA Steva Mitchella. Také oba nakonec museli souhlasit, že ačkoli se Barlowova DNA našla v Mitchellových holínkách a v jeho autě, nedokazuje to, že v nich byl v

kritickou dobu Mitchell obutý ani že během onoho odpoledne vůz řídil.

V dalším křížovém výslechu obžaloby však první svědek uvedl, že stopy Mitchellovy DNA se našly uvnitř jeho holínek, jak lze očekávat, ale zato tam nebyly stopy DNA dalších osob. Našemu tvrzení, že Mitchellovy gumáky musel mít v době vraždy na sobě někdo jiný, to nijak nepomohlo, ale také je zcela nevyvrátilo. Podařilo se mi částečně zachránit situaci tím, že jsem druhého experta přivedl k souhlasu, že si uvedené holínky mohl obout někdo další, aniž by v nich zanechal stopy svojí DNA, zejména pokud mu na tom záleželo. Jako poslední svědek toho dne vypovídal patolog, jenž provedl posmrtné ohledání Scota Barlowa, a jeho svědectví nebylo nic pro slabší povahy. Dva zakřivené kovové bodce vidlí nepronikly žebry a do srdce, jak jsem se domníval, nýbrž byly vraženy pod žebra přes bránici a jeden z nich zespodu zasáhl srdce. Pět stop dlouhá dvouzubá vražedná zbraň byla přijata jako předmět doličný. V klidné soudní síni působila hrozivě s desetipalcovými zahnutými, velice ostrými kovovými bodci, jež se na světle leskly. Advokát obžaloby vyzval patologa, aby soudu předvedl bodnutí odspodu, jaké způsobilo rány na Barlowově těle. Šlo o velmi dramatický okamžik. Zaznamenal jsem, jak se někteří členové poroty otřáslí odporem. Patolog vysvětlil, že jediný úder dokázal způsobit smrt během několika málo minut, přičemž došlo jen k mírnému krvácení z obou ran a z úst oběti.

Krvácení asi nebylo tak mírné, pomyslel jsem si, když se do krve mohly otisknout obě Mitchellovy holínky.

Patolog připustil, že zasazení smrtelné rány vyžadovalo značnou sílu, i když patrně menší, jak se vyjádřil, než kdyby úder mířil zepředu, kde navíc existovalo riziko, že by bodce vidlí mohly narazit do žeber. Obžaloba vzápětí upozornila, že zdravý třiatřicetiletý muž, zejména pak profesionální sportovec, by měl nepochybně dostatek síly, aby smrtelnou ránu zasadil, i když třeba v ponožkách měří pouhých pět stop šest palců.

„Byla po smrti vražedná zbraň z těla oběti vyjmuta?“ zahájil jsem křížový výslech svědka.

„Ne. Když mě zavolali na místo činu, našel jsem vidle pořád velmi pevně vražené do pana Barlowa – natolik pevně, že jsme je nakonec na místě nedokázali vytáhnout. Později jsem při ohledání zjistil, že bodné rány v břiše, bránici a srdci oběti odpovídají přesně nástroji, který do těla pronikl pouze jednou.“

„Tudíž vše, co by se našlo na bodcích mezi tělem pana Barlowa a držadlem vidlí, tam muselo být již před zasazením osudné rány?“

„Přesně tak.“

„A bylo na bodcích něco?“ naléhal jsem.

„Ano,“ odpověděl. „Byly na nich nějaké kusy papíru.“

„Nejednalo se o stvrzenky o platbách kartou?“ otázal jsem se.

„Nevím, o co šlo, jenom že tam nějaké papíry byly,“ odpověděl.

„Během posmrtného ohledání v Royal Berkshire Hospital v Readingu si je odnesla policie poté, kdy se konečně podařilo vražednou zbraň z těla oběti vyjmout.“

Dokázal jsem si představit potíže při přepravě Barlowova mrtvého těla na vzdálenost šestadvaceti mil z podlahy jeho kuchyně do márnice v Readingu s pět stop dlouhými vidlemi trčícími z hrudi.

Soudce ve čtyři hodiny jednání odročil na další den.

Eleanor do Oxfordu nepřijela ani v úterý večer. Po jednání jsem na mobilu našel její vzkaz, že jeden z kolegů je nemocný, a tak místo něj musí zůstat v Lambournu. Kupodivu jsem opět cítil spíše úlevu.

Možná mě trápilo očekávání, její očekávání. Je to již dlouho, kdy jsem s někým spal, a tehdy to byla Angela, s níž jsem se cítil důvěrně, uvolněně a příjemně. Vyhlídka na někoho jiného v mém loži mě naplňovala obavami a neklidem. Přestaň se chovat jako hlupák, napomínal jsem se, leč nepříjemný strach z neúspěchu a zavržení se mě dál neodbytně držel.

Na telefonu jsem měl vlastně dvě zprávy.

Druhá byla od našeptávače.

„Prohraj případ, jinak...“

Zpráva přišla v poledne. Jistě krátce poté, co Julian Trent podal hlášení o soudním jednání a mém rozhodném úsilí podrýt svědectví policejního inspektora. Zajímalo by mě, jak dlouho bude našeptávači

trvat, než pochopí, že pokaždé, když mi zavolá, abych prohrál, jsem naopak stále pevněji odhodlaný vyhrát.

Během polední přestávky jsem nešel na oběd z obavy, abych se nesetkal s mladým panem Trentem. Na konci dne jsem pak čekal v hale soudní budovy, dokud jsem neviděl, že ke vchodu předjel můj taxík. Teprve pak jsem vyšel ven. Většina mých krabic zůstala na noc v bezpečném opatrování, jednu jsem si však vzal s sebou, abych se připravil na svědky následujícího dne.

S krabicí a berlemi jsem zalezl do taxíku a bezpečně nikým neobtěžován jsem se vrátil do hotelu.

Zaměstnanci recepce mě považovali za podivína, když jsem zdůrazňoval, že za žádných okolností nesmějí nikomu sdělit číslo mého pokoje, ani kdyby tvrdil, že je můj otec. Rovněž mi nemají do pokoje spojovat žádné hovory, dokud se nezeptají na jméno volajícího a neupozorní mne předem.

Také jsem se zeptal, kolik volných pokojů v hotelu na dnešní noc mají.

„Dvanáct,“ odpověděla recepční.

„Mohl bych si tedy, prosím, vyměnit pokoj?“ otázal jsem se.

„Vám se váš pokoj nelíbí, pane?“ znepokojila se.

„Je pěkný, ale na dnešní noc bych měl raději nějaký jiný.“

„Budu se muset poradit s vedoucím,“ oznámila mi. „Pokoj, který jste měl, se bude muset uklidit, ale pokojské už dnes odešly.“

„Nepočkalo by to do rána?“ podivil jsem se.

„Pak bychom ale pokoj nemohli dnes večer pronajmout, že?“ pronesla poněkud shovívavě.

Rozhodl jsem se nezmiňovat, že když v pět hodin odpoledne nemají rezervace na dvanáct pokojů, je nepravděpodobné, že by je potřebovali všechny.

Odešla se dozadu poradit, načež se vrátila a sdělila mi, že se mohu přestěhovat, ale budu muset zaplatit příplatek za pozdní odhlášení z původního pokoje.

„Výborně,“ řekl jsem jí. „Můžete mi tedy prosím objednat taxi, aby mne zavezlo do hotelu Randolph?“

Chvatně opět zmizela vzadu. Z kanceláře vyšel muž v obleku, zřejmě vedoucí.

„Pane Masone,“ oslovil mne, „moc se omlouvám za nedorozumění. Samozřejmě si můžete vyměnit pokoj, když si to přejete. Nebudeme vám počítat žádné příplatky.“

„Výborně,“ zopakoval jsem. „Můžete poslat nosiče pro mé věci?“

„Jaký pokoj si budete přát?“

„Pokoj v Randolphu.“

„Ale pane Masone,“ pravil s úsměvem, „jistě se nějak dohodneme.“

Dohodli jsme se. Dostal jsem pětadvacetiprocentní slevu platnou od minulého pátku a navíc jako pozornost podniku láhev červeného vína, kterou mi zaslali do mého nového pokoje. Občas je opravdu užitečné, když má člověk právníckou průpravu.

Po pravdě řečeno jsem vůbec do jiného hotelu nechtěl. Znáám Randolph a líbí se mi tam, ale zdejší přestavěný moderní interiér bývalé věznice mi velice usnadňuje pohyb o berlič, i když dveře do pokojů jsou jako pozůstatek cel poněkud úzké.

Když jsem se zabydlel ve svém novém pokoji, lehl jsem si na postel se sklenkou vína a pustil se do pročítání papírů na zítřek.

Zazvonil telefon. Zvedl jsem sluchátko.

„Pane Masone, tady je hotelová spojovatelka. Mám pro vás na lince slečnu Clarkeovou. Vezmete si ten hovor?“

Slečna Clarkeová? Kdo je slečna Clarkeová?

Najednou jsem si vzpomněl. „Ano, děkuji vám,“ řekl jsem spojovatelce.

„Co to má všechno znamenat?“ divila se Eleanor, když mi ji přepojili.

„Jenom takový můj způsob filtrování nevyžádaných hovorů,“ oznámil jsem jí zvesela.

„A měl jsi nějaké?“ zeptala se vážně.

„Pár ano.“

„Od Juliana Trenta?“

„Od toho, kdo je za ním,“ vysvětlil jsem.

„Bud' opatrný,“ nařídila mi.

„Ty taky. Nezapomeň, že ví, kde bydlíš. Nechod' nikam sama. Ani přes dvůr od domu na kliniku.“

„Tady jsem snad v bezpečí, ne?“

„Mne Trent přepadl pět yardů od vchodu do naší kanceláře,“ upozornil jsem ji. „Prosím, u tohoto člověka nic neriskuj. Je velice nebezpečný.“

„Přestaň. Děsíš mě,“ postěžovala si.

„To je dobře. Jen buď vyděšená. Buď pořádně vyděšená. Já jsem taky.“

„Dobře, dobře. Už jsem to pochopila.“

„Určitě za mnou nemůžeš přijet?“ zeptal jsem se. „Byl bych klidnější, kdybych tě měl tady.“

„Ale, ale, pane advokáte, nebuďte tak nedočkavý.“ Rozesmála se.

„Mám na mysli především tvoje bezpečí,“ ujistil jsem ji vážně.

„Ty to myslíš doopravdy, vid’?“

„Ano. Rozhodně. Nemáš představu, jak hrozní ti lidé dokážou být, a pak už je pozdě. Jen si vzpomeň, co provedli s mým domem.“

Na druhém konci linky zavládlo dlouhé ticho.

„Jak se jich zbavíš?“ zeptala se posléze.

„Pracuju na tom.“ Jenže sám jsem nevěděl, jak to udělám.

Detektiv konstábl Hillier, mladý policista, s nímž jsem se setkal spolu s Brucem Lygonem v Barlowově domě, se ocitl na stanovišti svědků obžaloby, když ve středu dopoledne v půl jedenácté soud znovu zasedl.

Po příchodu do budovy soudu jsem si dával pozor, zda někde nezahlednu Juliana Trenta, ale nebylo po něm vidu. Jaksi zvráceně jsem doufal, že tam bude, neboť by to znamenalo, že právě nemrzačí někde jinde mé milované nebo jejich majetek. Takhle jsem si prostě dělal starosti.

Detektiv konstábl Hillier se ukázal jako vzorný svědek Koruny, jasně a přesvědčivě porotě popsal, jak se zjistilo, že vražedná zbraň je naprosto stejná jako dvoje další vidle nalezené u Mitchella, a jak následné vyšetřování odhalilo stvrzenku od dodavatele v Newbury, kterážto dokazovala, že si Mitchell předchozího roku koupil troje takové vidle.

Dále vylíčil, jak si ověřil, že stvrzenky o platbách kartou, napíchnuté na zubech vidlí mezi Barlowovým tělem a rukojetí, přísluší k debetní kartě Maestro vydané bankou Lloyds na jméno

pana Stephena Mitchella. Uvedl také, že příslušné účtenky potvrzovaly platby pana Mitchella licencovanému bookmakerovi z Hungerfordu.

„Detektive konstáble,“ zahájil jsem křížový výslech, „nepřijde vám trochu divné, že vrah zanechá na místě činu usvědčující stvrzenky se svým jménem?“

„Nijak zvlášť,“ pronesl Hillier povzneseně. „Mnoho zločinců dělá divné věci.“

„Nenapadlo vás, že stvrzenky nechal na vidlích někdo, kdo si prostě přál, aby policie uvěřila, že zločin spáchal Mitchell?“

„Ani ne. Třeba je Mitchell napíchl na vidle, aby Barlowa popudil, ale neměl doopravdy v úmyslu je tam nechat. Třeba zpanikařil, nebo mu nešla vytáhnout vražedná zbraň z těla oběti, ale původně si je chtěl vzít domů.“

„To jsou dohady,“ přerušil ho soudce. „Svědék se omezí na skutečnosti, jež jsou mu známé, a nebude o nich spekulovat.“

„Promiňte, Vaše Ctihodnosti,“ omlouval se detektiv konstábl Hillier, škoda již ovšem byla napáchána.

Mohl bych patrně upozornit na skutečnost, že vrah by stvrzenky z bodců snadno odtrhl, aniž by musel vidle z Barlowova těla vytahovat, nicméně celá tato linie otázek nám zjevně nijak neprospívala, tudíž jsem to nechal být.

Další svědek, bookmaker z Hungerfordu, potvrdil, že stvrzenky o zaplacení pocházejí z terminálu pro platební karty v jeho podniku.

„Uvědomujete si,“ tázal se ho zástupce obžaloby, „že profesionálním žokejům Dostihový řád sázky na dostihy nedovoluje?“

„Ano, uvědomuju.“

„Přesto jste sázky přijal?“ ptal se královský soudní rada. „Ano,“ potvrdil bookmaker. „Nebylo to proti podmínkám mého povolení ani licence mého podniku.“

„Uzavíral jste takové obchody s panem Mitchellem běžně?“

„Celkem ano,“ odvětil bookmaker.

Začal jsem se zvedat, ale soudce mne předešel.

„Má to snad nějaký význam?“ položil žalobci otázku.

„Patrně nikoli,“ připustil královský soudní rada.

Bookmakerovi bylo dovoleno odejít. Byl bych se ho mohl zeptat, zda běžně přijímal sázky od ostatních žokejů, ale to by rovněž nemělo žádný význam a pravděpodobně by nám to bookmakera i porotu znepřátelilo, tak jsem od toho upustil. Neměl jsem ani důvod se domnívat, že by přijal sázky od Scota Barlowa, tak jsem se také neptal. Proč se stvrzenky o sázkách Steva Mitchella našly napíchnuté na vidlích, se mohl každý dohadovat podle své představivosti. Steve se přitom z nepochopitelných důvodů odmítal k této záležitosti vyjádřit, nicméně není zde souzen za sázení v rozporu s Dostihovým řádem; nýbrž za vraždu.

„Máte jednu novou zprávu,“ oznámila mi hlasová schránka, když jsem si o polední pauze zapnul telefon. Byla od Nikki Payneové.

„Pane Masone,“ ozýval se vzrušeně odhmotněný hlas. „Našla jsem vám vašeho Jacquese van Rensburga, nebo aspoň kdo byl. Zavolejte mi, až dostanete tuhle zprávu.“

Okamžitě jsem jí volal.

„Byl to ten třetí,“ chrčila ze sebe. „Z Jižní Afriky poslali jeho pasovou fotografii a nemůže být mýlky.“

„Takže je pořád ještě někde tady, i když má propadlé vízum?“ zeptal jsem se.

„No, to ne. Ne tak docela.“ Načež mi pověděla několik velmi zajímavých informací o Jacquesovi van Rensburgovi, informací, jež vysvětlovaly, proč je fotografie Millie a hříbete tak důležitá. Natolik důležitá, aby ji někdo odnesl z domu Scota Barlowa. A patrně i tak důležitá, aby vedla k Barlowově vraždě.

17

Prakticky celé odpolední zasedání soudu zabraly výpovědi svědků předvolaných obžalobou k otázce všeobecně známého nepřátelství a po nějakou dobu dokonce i nenávisti mezi obžalovaným a obětí.

Veškeré naděje, které jsme si snad na straně obhajoby dělali na téma, že o Barlowově sestře Millie nepadne zmínka, rozptýlil hned

první svědek na seznamu, dostihový trenér z Lambournu Charles Pickering.

„Pane Pickeringu,“ obrátil se na něj královský soudní rada zastupující obžalobu, „jak dobře jste znal pana Barlowa?“

„Velice dobře,“ zněla odpověď. „Znal jsem ho jako vlastního syna. Scot pro mě jezdil jako stájová jednička od doby, kdy před osmi lety přijel ze Skotska sem na jih. Když u mě začínal, žil nějakou chvíli jako člen naší rodiny.“

„A jak dobře znáte obžalovaného pana Mitchella?“

„Celkem slušně. Párkrát jel moje koně, když nebyl Scot k dispozici nebo se zranil. A znám jeho pověst. Mezi žokeji steepplechase patří ke špičce.“

„Ano, pane Pickeringu,“ pokývl královský soudní rada. „Povězte nám však prosím pouze to, co víte vy osobně, nikoli nač usuzujete podle pověsti či z doslechu.“

Charles Pickering přikývl.

„Nuže, pane Pickeringu,“ pokračoval královský soudní rada, „slyšel jste někdy pana Mitchella a pana Barlowa, jak se hádají?“

„Věčně,“ odpověděl trenér. „Byli jako pes s kočkou.“

„Žádné sympatie mezi nimi tedy nepanovaly?“

„To bych řekl že ne!“ pousmál se Pickering.

„Víte, proč se hádali?“

„Většinou kvůli Scotově sestře,“ zasadil Charles Pickering případu obhajoby další těžkou ránu.

„Kvůli sestře Scota Barlowa?“ zopakoval královský soudní rada, aby dosáhl patřičného účinku, a obrátil se k porotě.

„Ano,“ potvrdil Pickering. „Scot vyčítal Mitchellovi, že mu zabil sestru. Mitchell mu na to většinou řekl, ať je zticha, nebo ho taky zabije.“

„To jsou přesná slova?“

„Určitě. Ta hádka se pořád opakovala. Scotova sestra se zabila asi před rokem a on si myslel, že ji k tomu dohnalo, jak se k ní Mitchell choval.“

„Vycházeli spolu Barlow a Mitchell slušně, než se Barlowova sestra zabila?“ otázal se královský soudní rada, ač velmi dobře věděl, jaká bude odpověď.

„Kdepak,“ pokračoval Pickering. „Nenáviděli se už celé roky. Scotovi se hned od začátku nelíbilo, když viděl sestru s Mitchellem.“

„Od začátku znamená kdy?“

„Asi tak před třemi nebo čtyřmi roky, když se Barlowova sestra přestěhovala ze Skotska do Lambournu.“

„Děkuji vám, pane Pickeringu. Svědek je váš,“ usmál se na mne královský soudní rada.

„Nemám žádné otázky,“ ohlásil jsem a Charles Pickering mohl odejít.

Neexistovalo nic, nač bych se ho mohl zeptat a co by napravilo škody, jež našemu případu způsobil. Taky jsem ho nechtěl bezděčně přivést k odhalení dalších zničujících podrobností, jako například že Barlow prozradil Mitchellovu aférku jeho manželce. To by vskutku nabídl parádní motiv pro vraždu.

Ovšem mé naděje na utajení této okolnosti vydržely pouze do okamžiku, než přísahu složil další svědek.

„Pane Clemensi, vy jste žokej steeplechase, je to tak?“ zahájil výslech královský soudní rada.

„Ano, pane. Je to tak,“ souhlasil Reno Clemens s irským přízvukem.

„Jste úspěšný žokej?“ zněla další otázka.

„Jsem, pane. Ted'ko vedu žokejskou tabulku.“

„To tedy znamená, že jste v letošním roce jel větší počet vítězů než všichni ostatní?“

„Tudle sezonu ano, pane.“

„Obžalovaného tedy znáte dobře?“

„Ano, pane.“ Podíval se krátce na Steva v jeho kukani a vrátil se pohledem k zástupci obžaloby.

„A znal jste dobře pana Barlowa?“

„Ano, pane. Znal.“

„Slyšel jste někdy, jak se pan Mitchell a pan Barlow hádají?“ otázal se královský soudní rada.

„A kdy se jako nehádali?“ zareagoval Reno. „Někdy na sebe dokonce řvali i během dostihu. Už jsme je nemohli poslouchat.“

„A kvůli čemu se hádali?“

„Kvůlivá kdečemu,“ odpověděl Reno. „Hlavně ale kvůli Barlowovy sestře a že s ní má Mitchell poměr.“

„Byl v té době Mitchell ženatý?“ otázal se zástupce obžaloby.

Ach ne, pomyslel jsem si, už je to tady.

„Ze začátku jo, ale pak už ne,“ sdělil Reno.

„Víte, zda Mitchellova manželka o jeho poměru s Barlowovou sestrou věděla?“ položil královský soudní rada otázku takřka úlisně.

„Věděla, když jí to Barlow řekl,“ objasnil Reno.

„To víte, pane Clemensi, nebo jste to pouze slyšel od ostatních?“

„Slyšel jsem to říkat samotného Mitchella,“ řekl Reno. „V šatnách na Barlowa kolikrát řval a vyčítal mu, že je Jidáš, když ho naprášil jeho ženě.“

„Ty zatracenej prolhanej zmetku,“ vztyčil se z lavice obžalovaných Steve Mitchell, ječel a bušil pěstí do skleněné přepážky.

Soudcovo kladívko dopadlo na podložku, ještě než v sále odezněla ozvěna jeho křiku.

„Ticho,“ nařídil soudce. „V soudní síni bude ticho. Pane Michelle,“ napráhl kladívko k lavici obžalovaných, „ještě jeden takový výbuch a nechám vás vyvést ze soudní síně zpátky do cely. Rozumíte?“

„Ano, Ctihodnosti,“ pravil Steve zkroušeně. „Omlouvám se.“

Steve se zase posadil, ale naší straně tak vznikly další závažné škody.

Královský soudní rada zastupující obžalobu zůstal celou tu dobu stát s mírně posměšným úsměvem ve tváři.

„Tak tedy, pane Clemensi,“ výtečně se bavil, „abych tomu dobře rozuměl. Chcete soudu říci, že jste často slyšel obžalovaného křičet na pana Barlowa, že je tento Jidáš, neboť prozradil Mitchellově manželce, že Mitchell má poměr s Barlowovou sestrou?“

„Ano, pane,“ přitakal Reno Clemens velice zřetelně.

Obžaloba právě jasně prokázala motiv pro Barlowovu vraždu.

Pojednávání toho dne zakončili další dva svědkové obžaloby. Výpovědi obou jen posílily svědectví Charlese Pickeringa a Rena Clemense.

Prvním byl žokej Sandy Webster, jenž pouze potvrdil, že se Mitchell s Barlowem hodně často hádali. Na otázku, kvůli čemu se hádali, nedokázal odpovědět, protože, jak pravil, „se nenamáhal poslouchat to jejich věčný hulákání“.

Obžaloba musela asi litovat, že ho předvolala, protože byl tak nervózní, že se mu neustále třásl hlas a neodpovídal zrovna tak, jak si přáli. Podle mých zkušeností má porota sklon nebrat přespříliš nervózní svědky v potaz, neboť se domnívá, že lžou.

Druhým svědkem byl Fred Pleat, bývalý Mitchellův zaměstnanec, jenž u něj začal pracovat jako stájník, jakmile Steve dostavěl stáje a přišli první nájemní koně.

„Pane Pleate,“ oslovil ho královský soudní rada za obžalobu svým úlisným způsobem, „byl jste ve stájích pana Mitchella v den, kdy byly dodány nové vidle?“

„Ano, byl.“

„Dokázal byste si vzpomenout, co pan Mitchell udělal, když vidle dovezli?“

„Ano,“ zopakoval Fred. „Steve, teda jako pan Mitchell, jedny vzal a bodl s nima dopředu a povídal něco jako, že s nima zapíchne toho parchanta Scota Barlowa.“

V soudní síni zavládlo ticho.

„Děkuji vám, pane Pleate,“ pravil královský soudní rada. „Svědék je váš.“ Vstal jsem.

„Pane Pleate, vylekalo vás to, co pan Mitchell udělal?“

„Ne,“ odpověděl.

„Proč ne?“ zeptal jsem se.

„Protože jsem jako myslel, že Steve jenom žertuje,“ pravil. „Řehtal se. Voba jsme se smáli.“

„Děkuji vám, pane Pleate. Nemám další otázky.“

Fred Pleat odcházel ze soudní síně a jako bonus pro naši stranu na Steva zamával, když procházel kolem lavice obžalovaných.

„Vaše Ctihodnosti, tímto uzavíráme dokazování případu obžaloby.“

Soudce pohlédl na hodiny na stěně soudní síně, které ukazovaly deset minut po čtvrté, načež se obrátil k porotě.

„Dámy a pánové porotci, až do zítřejší desáté hodiny jste volní. Rád bych vám připomenul, že o případu nemáte hovořit mezi sebou ani s nikým jiným, dokonce ani s členy svých rodin. V patřičný okamžik dostanete příležitost, abyste případ prodiskutovali a usnesli se.“

Porota opustila soudní síň.

„Pane Masone,“ zavolal si mne soudce, když se dveře za porotou zavřely. Již dříve jsem soudce upozornil, že bych na konci dokazování obžaloby chtěl podat návrh, a právnické rozpravě není porota nikdy přítomna.

„Ano, Ctihodnosti,“ vyškrábal jsem se na nohy. „Děkuji vám.“ Posbíral jsem si pár papírů. „Ctihodnosti, obhajoba si přeje předložit soudu návrh, že proti obžalovanému nestojí žádný případ. Obžaloba předložila pouze nepřímé důkazy. Nic nenasvědčuje tomu, že náš klient vůbec kdy navštívil dům pana Barlowa, tím méně pak, že by se tam vyskytoval v době vraždy.“

Nešetřil jsem časem a probral podrobně výpověď každého ze svědků.

„Na závěr bych chtěl zdůraznit, že forenzní důkazy mohou dostat na místo činu vidle a gumové holínky mého mandanta, to však nedokazuje, že tam s nimi v kritickou dobu byl. Obžaloba sice může uvádět, že vlasy a krev oběti se našly ve voze mého mandanta, nepodařilo se jí však dokázat, že uvedený vůz se kdy ocitl v místě bydliště pana Barlowa ani že byl v den vraždy celé odpoledne a podvečer zamknutý, když stál na příjezdové cestě k domu pana Mitchella.

Obhajoba připouští, že náš klient a pan Barlow k sobě navzájem pociťovali dlouhodobé a hluboce zakořeněné nepřátelství, to však není důkazem vraždy. Pokud by tomu tak bylo, potom by se to týkalo poloviny lidstva. Obhajoba dále připouští, že náš klient nemá na dobu vraždy alibi, avšak ani nedostatek alibi není důkazem viny. Podle našeho názoru se obžalobě nepodařilo předložit *prima facie* důkazy o vině pana Mitchella. Ctihodnosti, podáváme tedy návrh, abyste porotu poučil, že má vyslovit výrok ‚nevinen‘, neboť obvinění pana Mitchella neobstojí.“

Posadil jsem se.

„Děkuji, pane Masone,“ pronesl soudce. „Uvážím do zítřka váš návrh a ráno rozhodnu. Jednání je odročeno do deseti hodin zítra dopoledne.“

„Všichni povstanou.“

Eleanor do Oxfordu konečně přijela ve středu večer. Když jsem se vrátil od soudu, čekala na mne v tlumeně osvětlené hale hotelu. Nečekal jsem ji tak brzy a bál jsem se, aby mi nepřišla zpráva s dalším dobrým důvodem, proč ani dnes nemůže přijet. Zastihla mne tudíž zcela nepřipraveného, zatímco jsem bojoval se svými krabicemi papírů a berlemi. Přistoupila ke mně zezadu a vzala mi jednu krabici těsně před tím, než jsem ji upustil na podlahu.

„Ach, děkuji vám,“ řekl jsem v domněnání, že mi pomohl někdo z hotelových zaměstnanců.

Zpoza krabice na mne však vykoukla Eleanor.

„Nazdárek,“ culil jsem se od ucha k uchu. „To je úžasné. Můžeš zachraňovat moje krabice, kdy se ti zachce.“

„Říkala jsem si, že tě překvapím. Už jsem tu víc než hodinu.“

„No páni! Kdybych to byl věděl, tak jsem tu byl ještě dřív.“

„A pročpak jsi nebyl?“ předstírala nelibost.

„Měl jsem spoustu práce vysvětlit svému klientovi, jaký je trouba,“ objasnil jsem.

„Proč?“ zajímala se.

„Křičel před soudem na jednoho ze svědků. Taková hloupost!“

Skutečně jsem strávil hodinu tím, že jsem si v cele pod soudní síní Steva podával.

„Mě to mrzí,“ fňukal Steve. „Nemohl jsem si pomoci. Byl jsem jak šílený. Ten hnusnej Clemens jezdí všechny moje koně. Byl by blažený, kdyby mě vodsoudili. Cestou do padoku pro vodsedlání vítěze by se podělal smíchy.“

„Stejně nic takového nesmíš dělat,“ naléhal jsem na něj. „Je to to nejhorší, co jsi mohl provést. Soudce má teď rozhodnout, zda bude proces pokračovat, nebo jestli to odloží, a tvoje chování na něj dobrý dojem neudělalo. Ukázal jsi, jak se umíš vztekat. Soudce by si mohl myslet, že tvá zuřivost může mít něco společného s vraždou.“

„Mrzí mě to,“ zopakoval.

„A navíc,“ vtíral jsem mu dál sůl do rány, „Clemens ani nelhal, když jsi se na něj rozkřičel. Často jsi říkal, že Barlow je Jidáš. Sám jsem to v šatnách několikrát slyšel.“

Steve se posadil na dřevěnou lavici v cele a tvářil se zahanbeně. Pro jednu byl zřejmě docela rád, když člen justiční stráže odemkl dveře cely a oznámil mu, že pro něj přijel vězeňský vůz. Možná jsem na něj byl trochu moc tvrdý, ale jestli má proces pokračovat, potřebuju, aby hezky klidně a tiše seděl na lavici obžalovaných, i kdyby ho rozdráždilo nevím co.

Eleanor se natáhla dopředu a krátce mě políbila na rty.

„Chceš se jít něčeho napít?“ zeptal jsem se jí. „Je skoro šest hodin.“

„Ne,“ odpověděla důrazně. „Chci jít do postele.“ To jsme koneckonců chtěli oba.

Objednal jsem v baru na pokoj láhev šampaňského a dvě skleničky.

„Ještě nikdy jsem se nemilovala ve vězení,“ oznámila mi Eleanor vzrušeně, když jsme vystoupili z výtahu na ochozu křídla A. „Vlastně jsem ve vězení vůbec nikdy nebyla.“

„Vězení takhle zpravidla nevypadá,“ upozornil jsem ji. „Například to tam vždycky strašně smrdí. Taková směsice dezinfekce a zatuchlého tělesného pachu. Nikdy tam není dost sprch.“

„Fuj,“ otrásla se.

Veškeré mé obavy z tohoto setkání mě mstivě přepadly a třásl jsem se jako list, když jsme dlouhou chodbou šli k mému pokoji. Třásl jsem se tak, že jsem ani nedokázal otevřít láhev šampaňského.

„Ukaž,“ vzala mi ji Eleanor z roztřesených rukou. „Já to udělám.“ Nalila zlatavé bublinky do dvou vysokých sklenek. „My jsme ale nervózní chlapec,“ prohodila, když jsem si od ní rozechvěle bral nalitou skleničku.

„Omlouvám se.“

„Neomlouvej se. Já jsem taky pěkně nervózní.“

Posadil jsem se na okraj postele, skopl boty a položil se na příkrývky. Poklepal jsem si na plastovou skořápku pod košilí.

„Tahle zatracená věc tomu taky moc nepomáhá,“ poznamenal jsem.

„Já se o tebe postarám,“ přistoupila k posteli a lehla si vedle mne. A postarala se.

Všechny mé obavy se rozplynuly a strach byl zbytečný. Možná je to jako s jízdou na kole, napadlo mne. Když se to člověk jednou naučí, už to nezapomene.

Eleanor pomohla vyprostit mé hořící tělo z plastové svěrací kazajky a ze šatů. Ležel jsem nahý na posteli, zatímco mě omývala a chladila mokrými ručníky z koupelny. Potom se sama také svlékla a vklouzla vedle mne pod příkrývku.

Milování se zlomenými zády je nutně jemný a něžný proces. Objevili jsme však, že může být i smyslný a vášnivý.

Poté jsme nějaký čas leželi v objetí a chvílemi usínali a probouzeli se. Moc rád bych takhle strávil celou noc, ale potřeboval jsem si něco přechíst a připravit se na zítra.

Opatrně jsem se pootočil, abych se podíval na digitální budík na stolku vedle postele. Sedm čtyřicet pět. Pokusil jsem se vyprostit, i když to bylo proti ortopedovým příkazům. Eleanor se zavrtěla, jak jsem se snažil vytáhnout ruku zpod jejího pasu.

„Nazdar,“ usmála se na mne. „Ty někam jdeš?“

„Jo,“ oplatil jsem jí úsměv. „Musím zpátky k manželce.“

Najednou se zatvářila poděšeně, ale uvolnila se, když viděla, že žertuju.

„Ty jeden vtipálku,“ schoulila se mi do náruče.

„Ale já vážně musím pracovat,“ přesvědčoval jsem ji. „Musím se připravit na zítra. A navíc mám hlad.“

„Já mám hlad na tebe,“ opáčila Eleanor a svůdně přitom zamrkala řasami.

„Později, drahoušku. Později,“ mírnil jsem ji. „Nejenom sexem živ je člověk.“

„Vyzkoušet bychom to ale mohli,“ namítla. Pak si vzdychla, odkulila se z mé paže a pustila mne.

Pomohla mi zpátky do plastového korzetu a do županu.

„Objednáme si něco u pokojové služby,“ navrhl jsem. „Tak budu moct pracovat i jíst.“

Eleanor zavolala dolů a objednala jídlo, zatímco já jsem se pustil do probírání listin, které budu potřebovat, pokud soudce ve věci návrhu obhajoby nerozhodne v náš prospěch. Upřímně řečeno, nic takového jsem neočekával. Byť je většina důkazů skutečně nepřímých, je jich zřejmě dostatek na usvědčení, a určitě dost na to, aby otázka viny byla ponechána na rozhodnutí poroty.

Jestliže je stav rovnovážný, může soudce povolit pokračování procesu už jenom proto, že se tak rozhodnutí dostává z jeho rukou do rukou poroty. Chování Steva Mitchella dnes odpoledne určitě v soudci žádné zvláštní sympatie k obžalovanému neprobudilo – ne že by mělo něco ovlivnit, nicméně nejspíš ovlivní.

Od přijetí zákona o trestním soudnictví z roku 2003 má obžaloba právo na odvolání proti rozhodnutí soudce, zda existuje případ pro předložení porotě, a podle mých zkušeností jsou soudci méně naklonění rozhodnout proti případu z obavy, aby odvolání jejich rozhodnutí nezvrátilo.

Zkrátka mnoho nadějí jsem si nedělal a musel jsem provést domácí přípravu.

Při večeři na pokoji, již jsme pojídali v županech, jsem přesto Eleanor pověděl novinky, které jsem si v poledne vyslechl od Nikki.

„Co s tím budeš dělat?“ tázala se.

Vysvětlil jsem jí, jaký návrh jsem za obhajobu podal u soudu na konci dokazování případu obžaloby.

„Jestli soudce ráno nerozhodne v náš prospěch, s čímž celkem počítám, mám v úmyslu předvolat pár svědků a probrat, co Nikki zjistila.“

„Můžeš dát jako svědka předvolat koho chceš?“ zajímala se.

„Ano a ne,“ odpověděl jsem.

„Vysvětlí mi to,“ požádala.

„Můžu předvolat, koho chci, za podmínky, že jeho svědectví je pro případ relevantní,“ vykládal jsem. „Pokud bych chtěl předvolat jako svědka obžalovaného, pak ho musím předvolat jako prvního. Nemůžu nejdřív předvolat někoho jiného a pak se vrátit ke Stevovi. Ale myslím, že v tomto případě ho předvolávat nebudu. Je dost

prchlivý. Stavíme obhajobu na tom, že ho někdo falešně obvinil, takže by stejně nemohl říct nic jiného, než že to neudělal a nic o tom neví, což můžu říct porotě sám.“

Odmíchl jsem se a dopřál si další sousto večere.

„Uvažoval jsem, že bych si předvolal svědky charakteru, ale to asi není nejlepší nápad. Stevův charakter není zrovna jako padlý snůh.“

„To ti tedy podepíšu,“ prohodila. Měla by o tom něco vědět.

„Požádal jsem našeho právníka Bruce Lygona, aby dnes dopoledne s oběma svědky promluvil. Ještě od něj nemám žádnou zprávu, ale očekávám, že nejméně jeden z nich nebude chtít k soudu přijít.“

„Co se stane pak?“ vyptávala se Eleanor.

„Nakonec v té věci nebude mít na výběr,“ ujistil jsem ji. „Mohu soud požádat o vystavení obsílky, která se možnému svědkovi doručí, a ten se pak dostavit musí. Pokud se nedostaví, může soud vydat příkaz k zatčení.“

„Jistě to ale zároveň neznamená, že takový svědek nutně odpoví na tvé otázky.“

„Ne,“ souhlasil jsem. „Ale když odmítne odpovědět, musí uvést důvod, a jediným důvodem by tady bylo, že by mohl obvinít sám sebe. Což by nám mělo pomoci a mělo by to nasadit porotě do hlavy pochybnosti o Stevově vině.“ Dal jsem si další sousto. „Hlavně potřebuju čas. Čas, abych příslušné svědky dostal k soudu, ale především čas na pátrání.“

„A co budeš dělat, když ti soudce čas nedá?“ zeptala se.

„Nejspíš ten případ prohraju,“ odpověděl jsem.

Přinejmenším Julian Trent se zaraďuje.

Jak jsem očekával, soudce ve čtvrtek dopoledne dvě minuty po desáté a ještě před příchodem poroty do soudní síně zamítl návrh obhajoby, že proti obžalovanému neexistuje podložený případ.

„Potom tedy, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl jsem vstávaje, „si obhajoba přeje předložit seznam svědků, které by chtěla předvolat.“

„Kolik svědků na seznamu máte, pane Masone?“ tázal se soudce poněkud ustaraně.

„Pro začátek jsou na něm dvě jména, Ctihodnosti,“ zvedl jsem list papíru. „Posléze jich však v závislosti na vystoupení uvedených svědků může být i více.“

Předal jsem papír soudnímu zřízenci a ten ho doručil soudci, jenž do krátkého seznamu nahlédl.

„Proč nebyla tato jména předložena soudu již dříve, aby svědkům mohla být včas vystavena předvolání?“ otázal se mne.

„Pane, teprve včera se k nám dostaly informace, jež naznačují, že tito svědkové jsou pro náš případ důležití.“

„V jakém smyslu?“ vyptával se.

„Ctihodnosti,“ jal jsem se vysvětlovat, „jak je uvedeno v prohlášení obhajoby k případu, jež jsme soudu již dříve předložili, je naše obhajoba založena na tvrzení, že obžalovaný není podle bodů obžaloby vinen a že jej někdo ze spáchání zločinu falešně obvinil. Ve světle nových informací si obhajoba nyní přeje podpořit toto tvrzení předvoláním jmenovaných svědků.“

„Ctihodnosti,“ pokračoval jsem, „právní poradce pana Mitchella se v průběhu včerejšího odpoledne a večera pokusil tyto potenciální svědky zkontaktovat. Jeden z nich mu ústně sdělil, že si nepřeje a nemá v úmyslu dostavit se k soudu a v dané záležitosti obhajobě pomoci. V důsledku této skutečnosti bych rád soud požádal, aby svědkovi vystavil obsílku.“

„Co ten druhý?“ tázal se soudce.

„Druhého svědka se nám zatím nepodařilo zastihnout, Ctihodnosti. Mám však veškeré důvody předpokládat u něj totožný postoj.“

„Pane Masone, ukázal jste svůj seznam obžalobě?“ zajímal se soudce.

„Ano, pane. Před zahájením dnešního zasedání soudu jsem jeho kopii předal svému učenému kolegovi.“

Soudce vyzval obžalobu, aby se k požadavku vyjádřila.

„Ctihodnosti,“ pravil úlisně protřelý královský soudní rada, „obžaloba nemá žádné námitky proti předvolání těchto svědků, pokud lze očekávat, že to napomůže spravedlnosti. Nicméně bych rád připomenul, že obhajoba měla dostatek času se na případ připravit a další odklady jsou nepřipustné.“

Jinými slovy, pomyslel jsem si, nic nenamítáme, ale zato ano, přece jen rozhodně namítáme. Zdánlivě rozumné prohlášení, jež ovšem rozumné vůbec není.

Avšak soudce, Bůh mu žehnej, se rozhodl slyšet pouze první část prohlášení královského soudního rady.

„Dobrá,“ pravil. „Jelikož obžaloba nemá námitky, povoluji, aby na každé z jmen byla vystavena obsílka k podání svědeckví před soudem. Upozorňuji vás nicméně, pane Masone, že hodlám zaujmout velice nesmlouvavý postoj, pokud získám dojem, že obhajoba jakkoli zbytečně marní čas soudu. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Naprosto, Vaše Ctihodnosti,“ přikývl jsem.

„Budou svědkové připraveni k výslechu na dnešní odpoledne?“ otázal se soudce.

„Ctihodnosti,“ vyskočil rychle královský soudní rada, „obžaloba žádá více času, aby mohla zvážit jména svědků a připravit se na křížový výslech.“

Přesně v to jsem doufal, neboť jsem ještě nebyl připravený své svědky předvolat. Tedy zatím ne.

„Budete připraveni zítra?“ tázal se soudce.

„Dávali bychom přednost pondělí, pane,“ kroutil se královský soudní rada.

„Máte nějaké námitky, pane Masone?“ ověřoval si soudce.

„Ne, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl jsem a snažil se radostně se neušklíbnout. „Nemáme námitky.“

„Výborně,“ pokývl soudce. Zřejmě se již těšil na další volný den na golfovém hřišti. „Soud znovu zasedne v pondělí v deset hodin odpoledne.“

Skvělé, říkal jsem si v duchu. Přesně to, co jsem chtěl a co potřebuji.

Objednal jsem si taxi, aby mě se všemi papíry zavezlo zpátky do hotelu. Nejprve jsem ale zašel do kanceláře soudu, abych si vyzvedl obsílky vystavené na pondělí. Bruce Lygon dychtivě vyrazil s tím, že se je pokusí osobně doručit do správných rukou.

Zatímco jsem čekal na taxi v hale soudní budovy, zavolal jsem Nikki.

„Už mám celou dokumentaci,“ hlásila mi vzrušeně. „Všechno to přišlo dnes dopoledne.“

„Skvěle,“ pochválil jsem ji. „Mám pro vás na práci ještě něco.“

„Tak povídejte,“ vyzvala mě.

„Potřebuju, abyste zajela do Newbury a položila tam pár otázek.“

„Bez problému,“ souhlasila.

Přesně jsem jí vysvětlil, jaké informace má zjistit a kde se k nim dostane.

„Dobře,“ řekla. „Zavolám vám.“

Zavěsila právě, když předjelo mé taxi.

Zavezlo mě do hotelu a čekalo, až mi portýr zaneše všechny mé krabice do pokoje a než si zabalím nějaké oblečení do jednoho ze svých dvou nových kufrů. Potom mě i s mým zavazadlem zavezlo na oxfordské nádraží, kde jsem chytil rychlík do Londýna.

„Co tu děláte?“ podivil se Arthur, když jsem krátce po poledni vešel do naší kanceláře.

„Případ do pondělí odročili,“ vysvětlil jsem. „To se ho již třeba bude moci ujmout sir James.“

„Ehm, mám dojem, že jeho případ stále ještě běží,“ rozpačitě vykládal Arthur.

„Arthure, platím vás za to, abyste lhal místo mne, a nikoli abyste lhal mně,“ utrousil jsem sarkasticky.

„Sir James mi platí víc než vy,“ usmál se Arthur.

„Hlavně že víme, jak si stojíme,“ poznamenal jsem.

Neměl jsem rozhodně v úmyslu cokoli o svých nových svědcích siru Jamesi Horleymu vykládat. Poslední, co bych si nyní přál, by bylo vzbudit v něm pocit, že případ by koneckonců nemusel být až tak beznadějný, a sir James by se tudíž rozhodl do něj znovu vstoupit a předvádět se ve světlech ramp. To v žádném případě nepřipustím.

Došel jsem do své pracovny a pustil se do hledání ve spisech, načež jsem zatelefonoval Bobovi, řidiči ze společnosti pronajímající auta. Naléhavě jsem potřeboval dopravní prostředek.

„Budu tam tak za půl hodiny,“ ujistil mne.

„Výborně. Stejně si musím ještě párkrát zavolat.“

Zavolal jsem otce na nový mobilní telefon, který jsem mu koupil.

„Máš se dobře?“ zajímal jsem se.

„Celkem asi ano,“ odpověděl nabručeně. „Jenomže všichni ostatní tady jsou hrozně staří.“ To je celý on, pomyslel jsem si nelaskavě.

Poslal jsem ho k moři do hotelu Victoria v Sidmouthu v Devonu, kde se může každý den procházet po pláži a dýchat čerstvý vzduch a kde Juliana Trenta ani nenapadne ho hledat, jak jsem doufal.

Dál jsem zavolal k Weatherbyovým, do společnosti administrátorů britských dostihů, společnosti, jež Scotu Barlowovi vyplácela jezdecké honoráře, jak uváděly jeho bankovní výpisy. Tentokrát jsem od nich potřeboval informaci poněkud jiného druhu a oni mi velice ochotně poskytli odpověď.

Zavolal jsem rovněž Eleanor a nechal jí na mobilu vzkaz.

Z hotelu v Oxfordu odjela brzy ráno, aby se včas dostala do práce v Lambournu, nikoli však tak brzy, abychom si nestihli zopakovat milování z předchozího večera.

Zavolala mi zpátky na mobil, když mě Bob odvázel z kanceláře.

„Získal jsem od soudce čas,“ sdělil jsem jí. „A taky obsílky svědků.“

„Krásná práce,“ ocenila mne.

„Jsem v Londýně. Soudce do pondělního dopoledne jednání odročil. Stavil jsem se v kanceláři a teď jsem na cestě do Barnesu, abych se vypořádal s tím bincem. Nejspíš tam zůstanu na noc.“

„Pak si tedy nebudu plánovat cestu do Oxfordu,“ smála se.

„Ne. Vrátím se tam až v neděli večer.“

„V neděli večer!“ zvolala. „To tě do té doby neuvidím?“

„Můžeš přece přijet do Londýna.“

„Už zase sloužím na telefonu,“ postěžovala si.

„To tam nikdo jiný není?“ podivil jsem se.

„Sloužím jen dnes večer. Mohla bych přijet zítra.“

„Na zítřejší den mám jisté plány a pak jsem si říkal, že bych na noc přijel za tebou, jestli je to v pořádku.“

„Mně to vyhovuje,“ souhlasila.

Stav mého domova byl horší, než jsem si pamatoval. Zásoby z ledničky, které Trent rozlil a rozházel po kuchyni, začaly ošklivě zapáchat. Byl teplý květnový týden a slunce se činilo, jak pronikalo přes sklo velkých oken do nevětraného prostoru. Celé místo smrdělo zkaženým jídlem.

Litoval jsem své sousedy zezdola, že museli minulý týden pod tím příkrovem žít, a v jejich zájmu jsem doufal, že zápach stoupá stejně jako horký vzduch vzhůru.

Otevřel jsem všechna okna a pustil dovnitř čerstvý vzduch, což mělo za následek určité zlepšení. Ve Zlatých stránkách jsem si pak vyhledal úklidovou společnost a slíbil jim velkou prémii, pokud přijedou okamžitě na mimořádný nouzový úklid. Bez problému, pravili a vyslovili svou velmi vysokou cenu.

Zatímco jsem na ně čekal, vypotřeboval jsem celou nádobku osvěžovače vzduchu, kterou jsem našel neporušenou pod kuchyňským dřezem. Levandulová vůně dělala, co mohla, aby překryla zápach rozkládajících se ryb a zkyslého mléka, byla to však předem prohraná bitva.

Z úklidové firmy přijela čtyřčlenná parta. Nezdálo se, že by je nějak zarazil nepořádek, který mým očím stále připadal odpudivý.

„Mládež vám tu uspořádala mejdan?“ zeptal se zcela vážně jeden z nich.

„Ne. Byl to zlovolný vandalismus.“

„To vyjde nastejno,“ zasmál se. „Je v těch hromadách něco, co si chcete nechat?“ mávl rukou kolem.

„Nevyhazujte nic, co vypadá nerozbité,“ požádal jsem. „A dejte stranou všechny papíry bez ohledu na to, v jakém jsou stavu.“

„Fajn,“ pokývl. Dal svému týmu pokyny a pustili se do práce.

Ohromilo mě, jak brzy všechno začalo vypadat lépe. Dva z uklízečů se na špinu vrhli s mopy, hadry a smetáky, zatímco druzí dva odklízeli roztrhané věci a rozbitý nábytek na korbu své dodávky před domem.

Během pouhých několika hodin byl byt k nepoznání a přestal připomínat odporné rumišťe, do jakého jsem se vrátil. Většina nábytku byla pryč, koberce a předložky zmizely. Kuchyň se z místa zdraví nebezpečného proměnila v lesklý chrom a nablýskanou podlahu. Zacelit prasklou mramorovou pracovní desku se jim sice nepodařilo, ale jinak zvládli téměř všechno ostatní.

„Tak fajn,“ pravil vedoucí týmu. „Nebylo to tak strašný. Žádný krysy a tak. Nebo lidský pozůstatky.“

„Lidské pozůstatky?“ zopakoval jsem překvapeně.

„Nepříjemná věc,“ prohodil. „Až moc často tahle práce znamená úklid místa, kde umřel někdo starší, a nikdo si toho nevšiml, dokud to tam nezačalo smrdět.“

Otřásl jsem se. „To máte tedy pěknou práci.“

„Jsou za to slušný prachy,“ odpověděl.

„Aha, jistě. Moji šekovou knížku jste asi nenašli?“

„Všecky papíry jsou támhle,“ ukázal na pár velkých papírových krabic, osamoceně se vyjímajících na podlaze. Má šeková knížka kupodivu přežila s pouhými několika skvrnami červeného vína.

Vypsal jsem mu šek na dohodnutou přemrštěnou částku, načež uklízeči odjeli a odvezli většinu mých pozemských statků na obecní skládku.

Bezcílně jsem bloumal po domě a prohlížel, co zbylo. Bylo toho pozoruhodně málo. Do každé místnosti umístili uklízeči papírové krabice a do nich poskládali všechno, co nebylo rozbité. Krabice v ložnici obsahovala pouze pár tretek a několik starých lahvíček parfému, které stály na Angelině toaletce. Kromě vestavěné skříně zbyla jako jediný kus nábytku v místnosti právě toaletka, a to jedině proto, že jsem se s ní nedokázal rozloučit. Když jsem zahlédl, jak ji muži nakládají na dodávku, požádal jsem je, aby ji vrátili do ložnice.

Angela každé ráno trávila hodiny před trojdílným, nyní rozbitým zrcadlem, sušila si vlasy a líčila se. Měla ráda jednoduchost toho kusu nábytku a já jsem zjistil, že bych navzdory rozbitému zrcadlu a uražené noze jen těžko snesl pohled, jak toaletku odnášejí.

Postel byla pryč, protože nůž Juliana Trenta nerozřezal na proužky pouze matrací, ale poničil i vlastní kostru.

V obývacím pokoji vyklidili téměř všechno. Jenom pár židlí a chromovaná kuchyňská stolička přežily bez úhony, ale ponechal jsem si také starožitný jídelní stůl v naději, že nějaký restaurátor třeba nějak dokáže zahladit myriády zářezů zubatým nožem do jeho leštěného povrchu. Před skládkou jsem zachránil i svůj psací stůl s tím, že se pokusím přemluvit restaurátora, aby něco provedl se zelenou reliéfní výplní na povrchu, jež byla nyní potrhaná a rozřezaná, přičemž cáry kůže se kroutily jako vlny na vzedmutém moři.

Zajízďka do Barnesu byla nutná a přínosná. Nejenom že se mi podařilo navrátit zbytkům svého vlastnictví zdání pořádku, ale má nenávisť a pohrdání vůči Julianu Trentovi vzplály novým plamenem. V žaludku jsem cítil oheň a hodlal jsem ho na něm upálit.

Rozhodl jsem se, že noc v Ranelagh Avenue nestrávím, neboť tam není na čem spát, leda že bych si lehl na podlahu, což mě nijak nelákalo. Kolem šesté jsem si objednal taxi a rezervoval si pokoj v Novotelu West London u mimoúrovňové křižovatky v Hammersmithu.

Chvilí jsem jen tak ležel na posteli a líně pozoroval neustálý proud letadel slétávajících se na letiště Heathrow. Zhruba každou minutu jedno, nonstop, jako na běžícím pásu, každá z těch hliníkových trub plná lidí s jejich životy, cestovními cíli, rodinami a přáteli, manželkami a manželi, milenci a obdivovateli.

Premýšlel jsem o jiných očích, jež možná sledují stejná letadla. Někteří z mých dřívějších klientů a pár těch, proti kterým jsem vystupoval na straně obžaloby, nyní přebývá na náklady Jejího Veličenstva ve věznici Wormwood Scrubs u cesty nedaleko od hotelu.

Já se aspoň můžu připojit k té tlačenci ve vzduchu, kdykoli budu chtít, jet na dovolenou, kam jen se mi na světě zachce. Když někoho zbavíte svobody tím, že ho pošlete do vězení, můžete ho tím připravit o sebeúctu, ale hlavně ho připravíte o možnost volby. Volby jet, kam se mu zlíbí, volby dělat, co chce. Takovou cenu musí člověk zaplatit, když spáchá zlo a když ho při tom dopadnou.

Jak jsem tak pozoroval letadla a jejich osvobození od zemských pout, znovu jsem se pevně rozhodl, že Steva Mitchella zbavím hrozby, že by na doživotí musel pozorovat svět pouze přes vězeňské mříže.

Bob mě ve stříbrném mercedesu vyzvedl v pátek v osm třicet ráno a vydali jsme se z Hammersmithu do Golders Green.

Josef Hughes už na nás čekal, když jsme v 8.45 dorazili do Finchley Road. Nebyl jsem si jistý, zda tam bude, jednak proto, že jsem mu musel nechat vzkaz u kohosi v domě, když jsem volal na telefonní automat v hale, a za druhé proto, že jsem měl vážné pochybnosti, že bude ochotný mi pomoci. Mé obavy se naštěstí ukázaly jako liché, když jsem ho uviděl, jak rychle přechází přes ulici a usedá na zadní sedadlo našeho vozu.

„Dobré ráno, Josefe,“ pozdravil jsem ho. Otočil jsem se k němu dozadu, jak nejlépe jsem dokázal, a usmál se na něj.

Pořád se rozhlížel a oči mu v hlavě jezdily ze strany na stranu. Byl to ten vystrašený pohled, který jsem již tak dobře znal.

„Dobrý den,“ odpověděl teprve, když jsme vyjeli. Ještě několikrát pohlédl do zpětného zrcátka a pak se na sedadle konečně opřel.

„To je Bob,“ ukázal jsem na řidiče. „Bob je zcela rozhodně na naší straně.“ Bob se na mě trochu zaraženě podíval, ale nevšímal jsem si ho.

„Kam teď?“ zeptal se.

„Do Hendonu,“ poručil jsem si.

Před hendonským autobusovým nádražím jsme vyzvedli George Barnetta, jak si přál. Nechtěl, abych se přiblížil k jeho domu pro případ, jak říkal, že by ho někdo sledoval. I on se při nastupování do vozu rozhlížel kolem sebe.

Představil jsem ho Bobovi a také Josefovi.

„A kam teď?“ vyptával se Bob. Úmyslně jsem nikomu z nich neřekl, kam jedeme. „Do Weybridge.“

Josef viditelně ztuhl. Nelíbilo se mu to, a čím víc jsme se blížili k Weybridge, tím neklidnější byl.

„Josefe,“ oslovil jsem ho rozvážně. „Nechci po vás nic jiného, než abyste mi ukázal, kam vás poslali a kde jste měl tomu právníkovi

řící, že jste ovlivňoval členy poroty Trentova případu v první instanci. Jenom projedeme kolem. Neočekávám od vás, že byste tam šel vy sám.“

Mumlal si cosi v tom smyslu, že neměl nikam chodit. Dlouhý prst strachu vztyčený Julianem Trentem a jeho spojenci není snadné přehlížet. Dobře to vím, sám se o to snažím už několik týdnů.

Jak jsme pomalu projížděli po hlavní třídě Weybridge, Josef se nořil níž a níž do sedadla, až téměř klečel na podlážce vozu.

„Tam,“ vydechl sotva slyšitelně a ukázal nad čínské bistro. COULSTON A BLACK, PRÁVNÍ PORADCI bylo napsáno na skle tří oken v prvním patře.

Bob zastavil v postranní ulici a pomohl mi s berlemi. Zavřel jsem dvířka auta a požádal Boba, ať dohlédne, aby ani jeden ze zbývajících dvou pasažérů neztratil nervy a neutekl, zatímco budu pryč. Také jsem ho poprosil, aby přesně za tři minuty vystoupil s Josefem z vozu, dovedl ho na roh a tam s ním postál, dokud na něj nezamávám z okna. Pak jsem se vydal zpátky na hlavní a pomalu vyšel po schodech ke kanceláři Coulston a Black, právní poradci.

V malé recepci seděla u světle natřeného stolu žena středního věku v šedivé sukni a přiléhavém hnědém svetříku.

„Mohu vám nějak pomoci?“ otázala se, když jsem otevřel dveře.

„Je přítomen pan Coulston nebo pan Black, prosím?“ optal jsem se jí.

„Bohužel, oba jsou již po smrti,“ odvětila s úsměvem.

„Po smrti?“

„Již mnoho let,“ stále se usmívala. Byl to zjevně její oblíbený žertík, ale pořád ještě se jím bavila. „Jediným právním poradcem ve firmě je v současnosti pan Hamilton. Já jsem jeho sekretářka. Přejete si s ním mluvit?“

„Ano prosím, rád bych.“

„Nehoda, že?“ ukázala na mé berle. „Půjde asi o případ újmy na zdraví, vidíte?“

„Něco takového,“ odpověděl jsem.

„Jaké jméno mám ohlásit?“ optala se, zatímco se zvedla a vydala se ke dveřím za sebou.

„Trent,“ oznámil jsem drze. „Julian Trent.“

Účinek, jaký to na ni mělo, byl děsivý. Téměř zkolabovala a padla na dveře, které se doširoka rozevřely a poslaly ji na podlahu uvnitř vedlejší místnosti. V ní jsem viděl elegantně oblečeného muže za podstatně hezčím stolem, než jaký má jeho sekretářka.

„Patricku,“ podařilo se ženě vyhrknout, „ten pán říká, že je Julian Trent.“

Patrick Hamilton přimhouřil oči, ale dokázal se lépe ovládat.

„To je v pořádku, Audrey,“ pravil pan Hamilton. „Toto není Julian Trent. Julianu Trentovi je teprve něco přes dvacet.“ Pohlédl od Audrey k mému obličejí. „Kdo jste?“ otázal se. „A co ode mne chcete?“

„Povězte mi, co víte o Julianu Trentovi,“ vyzval jsem ho. Přešel jsem k jeho stolu a usadil se do křesla před ním.

„Proč bych to dělal?“ nadhodil.

„Protože jinak bych mohl jít přímo na Právnickou společnost a ohlásit jim, že napomáháte dobře známému zločinci a spolčil jste se s ním. Mohl bych jim povědět, jakou roli jste sehrál v tom, že Julian Trent unikl odsouzení za pokus o vraždu.“

„To byste nemohl,“ odpověděl. „Nemáte žádné důkazy.“

„Abyste se nemýlil,“ prohodil jsem. „Předpokládám, že jste slyšel o Josefu Hughesovi?“

Poněkud zbledl. Vstal jsem a přešel jsem k oknu. Bob a Josef stáli na protějším rohu.

„Mám mu říci, aby šel nahoru a identifikoval vás?“ otázal jsem se Hamiltona.

Vstal a vyhlédl z okna. Pak se znovu ztěžka posadil do svého křesla. Zamával jsem na Boba.

„Tak, pane Hamiltone,“ obrátil jsem se k němu, „co víte o Julianu Trentovi?“

Celkem jsem v kanceláři Patricka Hamiltona strávil pětáctyřicet minut a vyslechl si další ubohý příběh o tom, jak lačnost vedla do pekel. Stejně jako v předchozích případech se příslib rychle vydělaných peněz stal mrkví před čumákem osla. Pro začátek byla požadována pouze nepatrná službička. Jenom bez otázek získat čísi výpověď a ověřit ji jako místopřísežné prohlášení. Poté přišly další požadavky na vyřízení u Vrchního soudu včetně krivého svědectví,

jež mělo odvolací soud přesvědčit o pravdivosti výpovědi. Není v tom žádné riziko, tvrdil výmluvný návštěvník. Josef Hughes nikdy nikomu nic neřekne, to návštěvník zaručoval. Naštěstí Hamilton nakonec svědčit nemusel, takže z technického hlediska byl čistý. Tedy až do příště.

Ukázal jsem mu snímky svého domu.

„Tohle se stane těm, kdo se vzeprou a bojují,“ upozornil jsem ho. „Pokud nespojíme své síly.“

Ukázal jsem mu další fotografii a on se mi před očima celý schoulil. Nepotřeboval jsem se ptát, zda jde o snímek jeho návštěvníka. Bylo mi to jasné.

Zvedl jsem se k odchodu.

„Jen ještě poslední otázku. Proč vy?“

Odpověď jsem vlastně ani nečekal, ale to, co řekl, bylo velmi výmluvné.

„Byl jsem léta právním poradcem Trentovy rodiny,“ přiznal. „Sepisoval jsem jejich poslední vůle a dělal převody jejich majetku. Michael a Barbara Trentovi se nyní přestěhovali do Walton-on-Thames, ale roky předtím žili ve Weybridge.“

„Ale váš návštěvník nebyl otec Juliana Trenta, že?“ zeptal jsem se. „Ne, byl to jeho kmotr.“

19

Vzal jsem Josefa Hugheese a George Barnetta na oběd do hotelu Runnymede, do restaurace s vyhlídkou na Temži. Nikki Payneová, koncipientka z Bruceovy právníkové firmy, se tam k nám připojila. Dějiště posezení jsem vybíral velice pečlivě. Chtěl jsem nějaké mírumilovné místo s klidnou atmosférou bez stresu. Chtěl jsem takové místo, kde budu moci Josefovi a Georgeovi povědět, co jsem odhalil a jakou pomoc od nich potřebuju.

Všichni čtyři jsme se usadili kolem stolu u okna, Nikki vedle mne a proti nám Josef a George. Chvilí jsme jen tak rozprávěli o všem možném a o počasí, sledovali z okna výletní čluny proplouvající sem

a tam zdymadlem a smáli se kachně a jejím káčátkům, jak se v řadě kolébají po břehu řeky. Všichni se trochu uvolnili a sklenka vychlazeného vína Chablis odplavila další dávku našich úzkostí.

Když jsme si snědli oběd ze samoobslužného bufetu, usadili jsme se u kávy a já jsem jim pověděl o vraždě Scotta Barlowa. Řekl jsem jim, jak za ni byl zatčený Steve Mitchell a jak ho nyní pro tento zločin soudí před oxfordským korunním soudem.

„Četl jsem to v novinách,“ přikývl George. „Nezdá se, že by bylo mnoho pochybností, že to neudělal, pokud má člověk usuzovat podle toho, co se tam dočte.“

„Nikdy nevěřte tomu, co čtete v novinách,“ poznamenal jsem vážně. „Nemám žádné pochybnosti o tom, že je Steve Mitchell nevinný a že se někdo pokusil vraždu na něj shodit.“

Jak Josef, tak George na mne koukali se stejným výrazem nedůvěry, jaká se lidem objevuje ve tváři, když nějaký politik prohlašuje, jak moc mu záleží na drogově závislých nebo na ilegálních imigrantech.

„Je to pravda,“ zdůraznil jsem. „A já jsem přesvědčený, že ho falešně obvinil tento muž.“ Položil jsem před ně na stůl fotografii, kterou jsem ukázal Patricku Hamiltonovi.

Účinek byl okamžitý. Josef i George se od snímku odtáhli, jako kdyby z něj na ně muž mohl vyskočit a udeřit je. Josef najednou zrychleně a povrchně dýchal a já se začal obávat, že se o něj pokouší mrtvice. Naproti tomu George seděl se stisknutými zuby a nemohl od muže na obrázku odtrhnout oči.

„Klídek, hoši,“ snažil jsem se odlehčit atmosféru. „Není tady. Taky neví, že my tu jsme, a dokonce ani že se známe.“

Mé ujišťování ani jednoho neobměkčilo. Dál se tvářili vyděšeně a nejistě.

„S vaší pomocí mohu toho muže dostat za mříže, odkud na vás nedosáhne.“

„Julian Trent byl taky za mřížemi,“ připomenul Josef rychle. „Ale...“

Nedořekl snad proto, že se mu nechtělo přiznat, že mu vlastně ven pomohl on. „Jakou máme jistotu, že se tam odtud na nás nedostane? Jaká je záruka?“

„Souhlasím s Josefem,“ mračil se George. „Julian Trent prostě splatí laskavost a dostane ho ven, a kde potom budeme my?“

Měl jsem pocit, že mi unikají.

„Nejdřív vám vysvětlím, co bych po vás chtěl,“ řekl jsem. „Potom se rozhodnete, jestli mi pomůžete. Věřte mi ale, že se pokusím toho muže dostat, ať už s vaší pomocí nebo bez ní. S vámi by to bylo snazší.“

Spolu s Nikki jsme jim pověděli všechno, co jsme zjistili.

„Nač nás ale potřebujete?“ ptal se Josef. „Proč s tím prostě nejdete na policii, ať se s tím vypořádá?“

„To bych mohl,“ připustil jsem. „Jenže jednak v takových případech trvá policii věčnost, než všechno vyšetří, a Steve Mitchell bude zatím odsouzen, a navíc, jak oba velmi dobře víte, je jednodušší dosáhnout zprošťujícího rozsudku v první instanci než v odvolacím řízení.“

„Co tedy chcete dělat?“ zeptal se George.

Pověděl jsem jim to.

Musel jsem jim všem včetně Nikki věřit, že o mých plánech nebudou nikomu vykládat. Raději jsem jim nepověděl úplně všechno. Uvažoval jsem, že bych jim ukázal další fotografie, ty co ukazují zpusťování mého obydlí a které mám pořád ještě v kapse saka. Josef a George by aspoň pochopili, že jsem ve stejné situaci, v jaké se ocitli i oni. To by ovšem zároveň Nikki upozornilo na nepříjemnou pravdu, že jsem zastrašován, abych ovlivnil výsledek procesu, a mohlo by v ní vyvolat pocit, že je její povinností to sdělit soudu nebo přinejmenším Bruceovi jako přímému nadřízenému. Nechtěl jsem ji nutit, aby musela tajit víc než doposud, a zejména ne tehdy, kdy je to nestydatě proti zákonu.

Když jsem skončil, všichni tři chvíli mlčky seděli, jako kdyby trávili to, co jsem jim vyprávěl.

Ticho nakonec prolomil George.

„Vážně si myslíte, že to bude fungovat?“ zeptal se.

„Za pokus to stojí. Myslím, že s vaší pomocí by to mohlo vyjít.“

„Já nevím,“ váhal Josef a znovu se ho naplno zmocnil neklid.

„Musím myslet na Bridget a Roryho.“

„No, já do toho jdu,“ usmál se George. „Už jenom abych viděl, jak se bude tvářit.“

„Dobře,“ vstal jsem. „Pojďte. Chtěl bych vám něco ukázat.“

Bob nás dovezl zhruba o půl míle dál na druhý konec runnymedeských luk a čekal ve voze, zatímco my ostatní jsme se vydali na procházku. Byl slunečný jarní den, ale vzduch byl stále chladný, a tak kolem nebylo živáčka, když jsme svižně kráčeli po trávě těch několik stovek yardů k malé okrouhlé stavbě ve stylu klasického chrámu na úpatí Cooper's Hill na jižní straně louky.

Nebylo žádnou náhodou, že jsme obědvali v Runnymede. Právě tady 15. června 1215 donutili angličtí šlechtici krále Jana Bezzemka k podepsání Magny charty, Velké listiny práv a svobod. Magna charta zůstává základem našeho obecného práva, včetně práva být souzen sobě rovnými, práva na proces před porotou.

Památník Magny charty byl vybudován v roce 1957 z dobrovolných příspěvků více než devíti tisíc právníků, členů Amerického sdružení advokátů, jakožto připomínka významu tohoto starobylého dokumentu pro utváření zákonů v zemích napříč západní civilizací. Samotný památník je působivě jednoduchý s osmi štíhlými sloupy podpírajícími nenápadnou, zploštělou, dvoustupňovou klenbu asi patnáct stop v průměru. Pod klenutím uprostřed památníku stojí sedm stop vysoký pilíř z anglické žuly s nápisem: NA PAMÁTKU MAGNY CHARTY, SYMBOLU ROVNOSTI PŘED ZÁKONEM.

Každý právník včetně mne ví, že většina ustanovení je dnes již zastaralá, nebo byla upravena či nahrazena novou legislativou. Nicméně čtyři zásadní klauzule původní charty u anglických soudů stále platí téměř osm set let poté, kdy je na tomto místě král Jan zakotvil do zákona. Jedna z těchto klauzulí se týká nezávislosti církve na královských zásazích, další starobylých svobod a výsad londýnské City a některých jiných míst, zatímco zbývající dvě klauzule stanoví svobodná práva jednotlivce. V překladu z latiny, kde ‚my‘ znamená Korunu, zní tato ustanovení následovně:

Žádný svobodný občan nebude zatčen, uvězněn, nebude mu konfiskován majetek ani nebude vystaven zákazům či jinak ničen, jakož ho neodsoudíme ani neuzavřeme do vězení, jediné po spravedlivém soudu jeho rovných a podle zákonů země.

a

Nikomu nezczizíme, nikomu neupřeme, nikomu nezdržíme právo a spravedlnost.

Tato ustanovení nám poskytla svobody, které většina z nás považuje za samozřejmé. Teprve když na scénu vstoupí tací jako Julian Trent a jeho kmotr a jednají mimo zákon, pochopíme, co znamená, je-li nám upřeno právo a spravedlnost, jsme-li ničení a zbavováni majetku bez řádného soudu podle zákonů země.

Cestou k památníku jsem ostatním vyprávěl o velkém setkání, k němuž před dávnými dobami došlo mezi králem Janem a anglickými barony právě na tomto místě, a jak byl král nucen odepsat své neomezené pravomoci. Baroni se na oplátku spolu s králem zavázali řídit se pravidly zákona a poskytnout svým poddaným základní svobody.

Nyní jsem se opíral o žulový pilíř a jeho výstižný nápis.

„Pomůžete mi tedy?“ otázal jsem se Josefa. „Pomůžete mi dosáhnout spravedlnosti a dopřát nám rovnost před zákonem?“

„Ano,“ pohlédl mi přímo do očí. „Pomůžu.“

Bob odvezl Josefa a George do jejich domovů v severním Londýně, zatímco Nikki mě zavezla na nádraží ve Slough.

„Pane Masone?“ oslovila mě cestou.

„Ano?“ pobídl jsem ji.

„Je to, co děláte, zcela legální?“ otázala se.

Chvíli jsem mlčel. „Nevím to jistě,“ odpověděl jsem nakonec. „Vím, že v Anglii není proti zákonu, když policii neoznámíte zločin, pokud jen tak nestojíte a nepřihlížíte, zatímco kdyby člověk policii upozornil, mohl by zločinu zabránit. S výjimkou kradeného zboží a také některých teroristických činů nemá veřejnost žádnou povinnost ze zákona hlásit čin jiného člověka jenom proto, že se domnívá, že jde o čin nezákonný.“ Mlčky se soustředila na řízení a zřejmě se snažila pochopit smysl toho, co jsem řekl. „Pomůže vám to nějak?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekla. „V pořádku.“

„Máte nějaký problém?“ ptal jsem se dál.

„Ne,“ vyslovila nejistě. „Nemyslím. Jen bych se nerada dostala do nějakých potíží.“

„Do žádných potíží se nedostanete, to vám slibuju.“ Nikoli ona, nýbrž já bych se mohl dostat do potíží, že jsem soudu neřekl o zastrašování.

Vysadila mne na nádraží a krátce mi zamávala, když odjížděla. Zajímalo by mě, zda půjde a poví všechno Bruceovi. Koukl jsem na hodinky. Čtvrt na pět pátek odpoledne a případ pokračuje v pondělí v deset. I kdyby teď Bruceovi zavolala, zastaví mne to v pondělí? Možná. Prostě to musím risknout. Musel jsem Nikki o svých plánech povědět. Potřebuju, aby mi ještě pomohla.

Zatímco jsem čekal na nástupišti ve Slough, zazvonil mi v kapse telefon.

„Haló,“ ozval jsem se.

„Kolik je potřeba, abys dělal to, co se ti řekne?“ dotazoval se šeptavý hlas.

„Víc, než si dokážeš představit,“ odsekl jsem a zavěsil.

Zřejmě si neuvědomoval, jakou hrůzu jsem měl z toho, co by mohl provést. A vlastně pořád ještě mám.

Zavolal jsem Eleanor.

„Máš už pro dnešek po práci?“ zeptal jsem se.

„Na celý víkend,“ oznámila mi šťastně.

„Výborně. Prosím tě, hned si zabal. Všechno, oč bys nerada přišla, nalož do auta, jeď na nádraží v Newbury a počkej tam na mne.“

„Geoffrey,“ ozvala se ustaraně, „už mě zase děsíš.“

„Eleanor, prosím. Udělej to hned a rychle. Vypadni z nemocnice a z domu, a potom mi zavolej.“ Rychle jsem přemýšlel. „Jsi v pokoji nebo na klinice?“

„V pokoji,“ odpověděla.

„Je tam s tebou ještě někdo?“

„Ne. Na klinice ale pár lidí ještě je.“

„Zavolej jim,“ vyzval jsem ji. „Sežeň jich co nejvíc, ať za tebou přijdou a počkají s tebou, než si zabalíš. Požádej někoho, ať ti přiveze auto ke vchodu, a pak jeď. Dej se do toho. Hned.“

„Dobře. Už jdu na to.“ Naléhavost v mém hlase zjevně přemohla její výhrady.

„A ujisti se, že tě nikdo nesleduje,“ radil jsem jí. „Objed' dvakrát kruhový objezd a občas se zastav, abys viděla, jestli někdo nezastaví za tebou.“

„Dobře,“ zopakovala.

„Budu v Newbury za pětáctýřicet minut. Snaž se být do té doby v pohybu a nejezdi opuštěnými uličkami. Jen po hlavních.“

„Jo, pochopila jsem to.“

Hodná holka, pomyslel jsem si.

Neklidně jsem seděl ve vlaku, dokud mi Eleanor nezavolala a neřekla, že je bezpečně pryč z Lambournu, jede na východ po M4 a zrovna se nachází mezi sjezdem čtrnáct a třináct.

„Sleduje tě někdo?“ vyptával jsem se.

„Nikoho nevidím,“ odpověděla.

„Dobře. Uvidíme se na nádraží v Newbury.“

„Fajn. V Newbury jsou dva východy. Vyjdi z nádraží na stejné straně, jako je nástupiště, na kterém vystoupíš z vlaku. Budu tam.“

Předjela před nádražní budovu z červených cihel, když jsem se s kufrem a berlemi prodíral poněkud úzkými dveřmi. Hodil jsem zavazadlo na zadní sedadlo vozu a sedl si vedle Eleanor. Naklonila se ke mně a políbila mne.

„Kam mám jet?“ zeptala se, když vyjížděla.

„Do Oxfordu.“

Výhodou toho, když má člověk pokoj v bývalém vězení, je skutečnost, že proniknout dovnitř je stejně těžké, jako kdysi bývalo dostat se ven. Můj pokoj v hotelu byl na víkend nejbezpečnějším místem, na jaké jsem dokázal přijít, zvláště když zámky na dveřích cel má nyní pod kontrolou ten, kdo se nachází uvnitř.

Přinutil jsem Eleanor, aby dvakrát objela kruhový objezd v místě, kde A34 kříží M4, ale pokud nás někdo sledoval, neviděl jsem ho.

„Opravdu si myslíš, že by mě někdo mohl v Lambournu hledat?“ zeptala se Eleanor.

„Ano. Přesně to si myslím. Myslím si, že tihle lidé se před ničím nezastaví. Už nejde jenom o Steva Mitchella, ale taky o to, zda

budou souzeni za vraždu Scota Barlowa. Když někdo jednou zabije člověka, podruhé je to jednodušší.“

Kdysi mne jeden chladnokrevný klient po zcela zaslouženém odsouzení za sérii vražd ujistil, že po pár prvních případech už to bylo stejně snadné, jako zašlápnout pavouka.

Po zbytek cesty strávila Eleanor téměř tolik času nahlížením do zpětného zrcátka jako sledováním silnice před sebou, nicméně do hotelu jsme dorazili bezpečně a aniž bychom měli dojem, že se nám někdo pověsil na paty.

Když jsme přijížděli ke vchodu do hotelu, zazvonil Eleanor telefon.

„Haló,“ stiskla tlačítko pro příjem hovorů. Chvíli poslouchala. „Suzie, vydrž chvíličku.“ Zakryla mluvítko rukou a otočila se ke mně. „To je Suzie, jedna z našich veterinářek na klinice. Prý se tam objevil nějaký mladík a hledá mě. Tvrdí, že je můj mladší bratr.“

„A je?“ otázal jsem se.

„Jsem jedináček,“ odpověděla.

„Ví ten mladík, že Suzie telefonuje?“

Eleanor promluvila do telefonu, položila otázku a opět chvíli poslouchala.

„Ne,“ řekla nakonec. „Ten mladík Suzie přemluvil, aby ho pustila nahoru do mého pokoje, a čeká tam na mne. Suzie je dole.“

„Dej mi ji,“ požádal jsem.

Eleanor opět promluvila se Suzie a potom mi podala telefon. Hodil jsem jí svůj. „Zavolej policii,“ nařídil jsem jí. „Řekni jim, že někdo vnikl do domu a je tam s osamocenou dívkou.“ To by je mělo donutit, aby přijeli s houkajícími sirénami.

„Suzie,“ řekl jsem do Eleanorina telefonu, „tady je Geoffrey Mason. Jsem Eleanorin přítel.“

„Já vím,“ zasmála se. „Celé týdny o nikom jiném nemluví.“

„Jste tam sama?“ přerušil jsem její smích.

„Ano. Jenom ten kluk je nahoře. Ostatní odešli do hospody, ale mně se nechtělo.“

„Suzie, tohle je vážná věc,“ řekl jsem. „Nechci vás zbytečně vystrašit, ale ten mladík není Eleanorin mladší bratr. Ona žádné sourozence nemá. Obávám se, že by mohl být nebezpečný.“

Na druhém konci linky zavládlo ticho.

Pokračoval jsem: „Eleanor teď mluví s policií.“

„Panebože!“ zvolala roztřeseně.

„Suzie,“ řekl jsem důrazně, jelikož jsem nechtěl, aby propadla úplné panice, „protože se ten mladík ptal na Eleanor, jděte a řekněte mu, že odjela za přítelem do Londýna. Třeba pak odejde.“

„Já už znova nahoru nejdu,“ vzepřela se s opravdovým strachem v hlase.

„Dobře,“ uklidňoval jsem ji. „Jestli můžete odejít z domu, aniž by vás viděl, tak rovnou běžte. Jděte do hospody a zůstaňte tam s ostatními.“

„Tak jo,“ řekla okamžitě. „Už jdu.“

„Dobrá. Jděte rychle a potichu,“ radil jsem jí. „Mluvíte z mobilu?“

„Ano.“

„Tak se mnou dál mluvte, až budete vycházet z domu. A teď už běžte.“

Slyšel jsem, jak dýchá, jak vrzly otevírané dveře a jak se s klapnutím zavřely.

„Krucí,“ prohodila Suzie ke světu obecně.

„Potichu,“ sykl jsem do telefonu, ale asi mě neslyšela.

Ozvalo se skřípání šterku, jak běžela po cestě.

„Proboha!“ zaječela. „Jde za mnou.“

„Utíkejte,“ pobízela jsem ji.

Nepotřeboval jsem to říkat. Bylo slyšet, jak Suzie běží. Pak se kroky zastavily a zaklapla dvířka vozu.

„Jsem ve svém autě,“ vypravila ze sebe bez dechu. „Ale nemám ty ztracený klíče.“ Rozplakala se. „Pomozte mi,“ volala do telefonu. „Ach Bože!“ stoupl jí znovu hlas v panice. „Jde po cestě přímo sem.“

„Můžete zamknout dveře u auta?“ zeptal jsem se.

„Ano.“ Slyšel jsem, jak cvaklo centrální zamýkání.

„Dobře. Funguje vám houkačka?“

Slyšel jsem, jak bouchá do tlačítka, ale žádný zvuk se neozval.

„Nefunguje to,“ plakala a dál bouchala do volantu. Bez klíčů to zřejmě nepůjde.

„Kde je Eleanor Clarkeová?“ uslyšel jsem hulákat Juliana Trenta, i když jeho hlas tlumila dvířka a okénka auta.

„Jděte pryč!“ křičela Suzie. „Nechte mě být!“

Bylo to jako poslouchat rozhlasové drama – jen zvuky, a žádný obraz. Hluk Trentova bušení do oken vozu byl dobře slyšitelný a tu scénu jsem si dokázal jasně představit.

„Jděte pryč!“ dál křičela Suzie. „Zavolala jsem policii.“

„Kde je Eleanor?“ ječel Trent.

„S přítelem,“ zařvala na něj Suzie. „V Londýně.“

Správně, pomyslel jsem si. Následovalo ticho až na zvuk dívčina zrychleného, mělkého dechu.

„Suzie? Co se děje?“

„Šel pryč,“ odpověděla. „Zmizel za rohem kliniky. Myslíte, že vážně odešel?“

„Nevím. Radši zůstaňte v autě. Zavolali jsme policii. Už jsou na cestě. Počkejte ve voze, dokud nepřijedou.“ Doufal jsem, že Trent nezmizel za rohem kliniky jenom proto, aby si došel pro svoji věrnou baseballovou pátku a mohl se do Suziina auta probít.

„Kdo to sakra byl?“ otázala se.

„Nevím,“ lhal jsem. „Ale rozhodně to nebyl Eleanorin bratr. Myslím, že to mohl být někdo, kdo hledá nějakou ženu.“

„Proboha,“ zopakovala, ale tentokrát už ne tak naléhavě. „Mohl mě znásilnit.“

„Suzie,“ oslovil jsem ji co nejklidněji, „buďte ráda, že to neudělal. Jste v pořádku. Popište ho policii a oni se o vás postarají. Požádejte je, aby poslali pro ostatní do hospody. Ať s vámi vaši kolegové zůstanou.“

„Já tu ale asi zůstat nechci,“ namítla.

„Dobře, dobře,“ chlácholil jsem ji. „Jeďte, kam budete chtít.“

Mezitím se ale už hodně uklidnila. Veterináři mají zjevně tuhou kořínek.

„Policie už je tu,“ ozvala se s úlevou.

„Výborně. Zavolejte později Eleanor, až si s nimi promluvíte.“

„Dobře, zavolám,“ slíbila. Znělo to již zcela normálně, skoro jako kdyby ji ta situace těšila. Zřejmě půjde o následek toho, jak z ní opadlo napětí, pomyslel jsem si.

Ukončil jsem hovor a vrátil telefon Eleanor.

„Proč jsi jí neřekl, že to byl Julian Trent?“ málem mě obvinila.

„Rozhodně nevíme zcela jistě, že to byl on, i když si to myslíme. Policie se s námi stejně určitě brzy spojí, protože jsi jim volala z mého telefonu, takže budou mít číslo, a navíc jsi jim pověděla svoje jméno.“

Přikývla.

„Když budeme chtít, můžeme jim pak dát Trentovo jméno jako možného podezřelého,“ řekl jsem. „V žádném případě jim ale nebudu vykládat naše domněnky, že ti chtěl vyhrožovat, abych úmyslně prohrál Mitchellův případ.“

„Ne,“ souhlasila přesvědčeně. „Já taky ne.“

Hodná holka, říkal jsem si znovu.

Potom jsem zavolal otcí.

„Haló,“ ozval se.

„Nazdar, tati. Jak se má slunný Devon?“

„Je tu nuda,“ oznámil mi. „Kdy můžu jet domů?“

„Brzy,“ ujišťoval jsem ho. „Dám ti vědět. Ale zatím tam ještě chvíli zůstaň.“

„Proč?“ ptal se. „Proč tu musím zůstat?“

Nevysvětlil jsem mu o Julianu Trentovi všechno. Možná jsem měl, ale nechtěl jsem ho zbytečně děsit. Dnes už chce žít v poklidném světě, starat se o zahrádku a hrát bridge se sousedy. Maniaci ohánějící se baseballovou pálkou nepředstavují zrovna jeho typickou každodenní starost.

„Příští týden ti všechno povím,“ slíbil jsem mu. „Nemohl by sis zatím někam vyjet? Jed' navštívit Dartmoor nebo něco takového.“

„Tam už jsem byl,“ namítl nevstřícně. „Na co bych tam měl znova jezdit?“

Vzdal jsem to. „Tak zůstaň ještě pár dní v Sidmouthu,“ požádal jsem ostře.

„Nevykládej mi, co mám dělat,“ ohradil se dotčeně.

„Prosím, tati,“ naléhal jsem již klidněji.

„Jsi zvláštní chlapec,“ poznamenal opět. Měl tuhle odpověď po ruce na kdeco.

„Možná,“ připustil jsem. „Ale prosím tě, tati, zůstaň tam. Je to důležité. Moc tě prosím, udělej, co ti říkám.“

„No dobře,“ ustoupil neochotně. „Když to platíš.“

Platil jsem, a hotel Victoria v Sidmouthu není levný. Musel jsem jim telefonicky poskytnout veškeré údaje o své platební kartě a poslat jim podepsaný fax, zaručující uhrazení plné částky.

Při vědomí, že se Julian Trent před pouhými patnácti minutami vyskytoval v Lambournu, jsme se s Eleanor cítili poměrně v klidu, když jsme s věcmi přecházeli z jejího vozu do hotelu. Auto následně odvezli do hotelových garáží.

Zavřel a zamkl jsem nás bezpečně uvnitř za dveřmi pokoje/cely. Poprvé po dlouhých hodinách jsme si připadali chráněni. Pak jsem zavolal na recepci a objednal láhev červeného vína a skleničky. Musíme s Eleanor zůstat na víkend zavření ve vězeňské cele, ale to neznamená, že bychom si nemohli dopřát i pár životních radostí, aby nám lépe uběhl čas.

Když nám pokojová služba donesla víno, objednali jsme si rovněž něco k jídlu. Dále jsem požádal recepční, ať se postará, že nás nikdo nebude rušit, a ať nám nepřepojují žádné hovory. „Zajisté, pane,“ pravila.

„A teď mi to všechno pověz,“ vyzvala mě Eleanor odhodlaně. „Proč si najednou myslíš, že mi od Juliana Trenta hrozí nebezpečí, zatímco dřív jsi to tak neviděl?“

„Protože po doručení obsílek svědkům nyní ví jistě, že neudělám, co si přeje. Myslím, že by se pokusil použít tě spíš jako páku, než jen jako možnou neurčitou hrozbu.“

„Vypadá to, že máš pravdu,“ souhlasila. „Co teď?“

Rozhlédl jsem se po našem bezpečném vězeňském pokoji. Vytvořili ho ze tří spojených cel dohromady včetně vysokých zamřížovaných oken, jež měla vězňům poskytovat spíše trochu světla než výhled do světa. Naštěstí byla v průběhu přestavby k pokoji připojena moderní koupelna, takže ‚vylévání kýble‘ už nebylo nutné.

„Eleanor,“ pohlédl jsem jí do tváře, „nikdo, ani ty, doopravdy nepochopil, s jakými lidmi máme co do činění, i když bych řekl, že teď už ti to začíná docházet. Neprožíváme jakési televizní drama, kde

místo krve teče kečup a postavy se chovají vcelku přijatelným způsobem. Tohle je příběh vydírání a vraždy, v němž tě opravdu zlí lidé zabijí stejně snadno jako mouchu.“ Koukala na mne široce rozevřenýma očima. „Ovšem já jim to nehodlám dovolit.“

„Ale jak to uděláš?“ dotazovala se.

Pověděl jsem jí to. Něco z toho už věděla, a něco ne. Mluvil jsem víc než hodinu a ona pozorně naslouchala všemu, co jsem říkal.

Teprve když jsem skončil, položila mi onu zásadní otázku: „Proč prostě nejdeš a neřekneš to policii?“

„Protože chci svůj den před soudem,“ prohlásil jsem. A nechci být nucený připustit, že mne tak dlouho někdo zastrašoval, a já o tom nikomu neřekl. Cením si své pracovní kariéry.

Pověděl jsem jí, co zamýšlím, až bude v pondělí ráno proces pokračovat.

„Jestli ovšem budeme v pondělí ráno ještě oba naživu,“ prohodila.

Tentokrát děsila zase ona mne.

20

„Všichni povstanou,“ zvolal soudní úředník.

Soudce přišel ze své pracovny, mírně se nám uklonil a posadil se za soudcovský stůl. Také všichni ostatní se posadili. Soud zasedl.

„Pane Masone,“ oslovil mne soudce.

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ vstal jsem.

„Stále žádné známky přítomnosti sira Jamese Horleyho?“ otázal se s povytaženým obočím.

„Ne, pane.“

„Vy a váš klient jste srozuměni, že budete s případem obhajoby pokračovat pouze s vaším zastupováním?“ ujišťoval se.

„Ano, Ctihodnosti,“ řekl jsem. Steve z lavice obžalovaných na soudce souhlasně kýval.

„Nemusím vám jistě již připomínat, co jsem říkal – totiž že tato skutečnost se nemůže stát podkladem pro odvolání,“ upozornil nás soudce.

„Rozumím, Vaše Ctihodnosti.“

Pokývl jakoby sám sobě a nahlédl do papíru na stole před sebou.

„Jsou vaši svědkové přítomni?“ tázal se.

„Pokud je mi známo, tak ano, pane,“ odpověděl jsem. Nebyl jsem si to sám ověřit v čekárně, ale Bruce Lygon se tvářil spokojeně, že se dostavili.

Vlastně celou dobu od pátku jsem vůbec nebyl venku. V pátek v půl jedenácté večer zazvonil v našem hotelovém pokoji telefon. „Říkal jsem přece, že nám nemáte žádné hovory přepojovat,“ stěžoval jsem si hotelové spojovatelce, když jsem zvedl sluchátko.

„Ano, pane Masone, velice se omlouvám, že vás rušíme,“ vysvětlovala, „ale máme na lince vašeho synovce a on velice naléhá, že s vámi potřebuje mluvit. Moc mě to mrzí, ale tvrdí, že váš otec upadl a museli ho odvézt do nemocnice.“

„Potvrdila jste mému synovci, že tu jsem?“ zeptal jsem se jí.

„Jistě,“ pravila. „Mám vám ho spojit?“

„Děkuji,“ řekl jsem. Ozvalo se pár cvaknutí, ale na lince nikdo nebyl. Trent již informaci, o kterou mu šlo, získal. Od té chvíle jsme s Eleanor po celý víkend neopustili pokoj, dokonce ani abychom se prošli po starém vězeňském dvoře, kde vězni mívali jako cvičení zdravotní procházku, ale zato jsme si dopřáli spoustu cvičení v posteli. Všechna jídla jsme si objednávali u pokojové služby a její zaměstnance jsme požádali, aby se přesvědčili, že kolem nich nikdo není, když nám je přinášejí na pokoj. Museli si myslet, že jsme úplní blázni, byli však alespoň natolik zdvořilí, že to nevyslovili nahlas.

Zavolal jsem Bruce, abych s ním probral otázku, jak se v pondělí bezpečně dostat k soudu. Neřekl jsem mu, proč si s tím dělám starosti, ale naznačil jsem, že bych se opravdu nerad potkal s některým ze svých dvou svědků dřív, než budou předvoláni, a že potřebuji bezpečnou dopravu do budovy soudu. Bruce přišel s geniálním nápadem, že mne vyzvedne jedna ze soukromých bezpečnostních společností v přepravním vězeňském voze. Ukázalo se, že se Bruce s ředitelem společnosti přátelí. Ředitel považoval celý

nápad za obrovskou švandu a velice rád vyhověl. Za příslušný poplatek samozřejmě.

V pondělí v devět ráno jsme se tedy s Eleanor po ochozu křídla A přemístili k výtahu tak rychle, jak jen mi berle dovozovaly, a poté přes hotelovou halu ven. Vyšli jsme hlavním vchodem a přes šest stop dláždění přímo do čekajícího bílého uzavřeného vozu s tmavými hranatými skly oken, zatímco Bruce stál na stráži. Někteří ze zaměstnanců hotelu tu scénu sledovali s vykulenýma očima. Byl jsem přesvědčený, že nyní si už najisto myslí, že jsme buď uprchlí blázni nebo trestanci, případně obojí.

Není třeba říkat, že Juliana Trenta nebylo nikde vidět, ale rozhodně je lepší být přeopatrný než mrtvý.

Vězeňský vůz nás dopravil přímo do areálu soudního dvora zadní bezpečnostní bránou, stejně jako kdyby k soudu vezl z vazby obžalovaného. Do soudní síně číslo 1 jsme se dostali chodbou kolem cel na spodním podlaží, a pak po schodech do vlastní místnosti. Eleanor zavolala na koňskou kliniku, aby je upozornila, že nepříjde do práce, a nyní seděla vedle Bruce hned za mnou.

„Nuže,“ pravil soudce, kývl na soudního zřízence, a ten se odebral pro porotu. Zatímco jsme na ně čekali, rozhlédl jsem se po soudní síni s velkými podobiznami oxfordshireských šerifů. Na stěně nad soudcem se nacházel královský znak s heslem HONI SOIT QUI MAL Y PENSE kolem dokola erbu. Zlo tomu, kdo zle smýšlí – tak zní překlad ze staré francouzštiny, středověkého jazyka normanských a plantagenetovských králů Anglie. A což takhle ‚Zlo tomu, kdo zlo činí‘, přemýšlel jsem. Zde by se to hodilo daleko víc.

Místa pro tisk se živě hemžila, ale nebyla tak plně obsazená jako před týdnem na začátku procesu. Zájem veřejnosti rovněž mírně ochabl a pouze asi polovina z třiceti vyhrazených míst byla zaplněna, přičemž pan a paní Barlowovi seděli jako vždycky v první řadě.

Pět mužů a sedm žen z poroty vešlo do soudní síně a zaujalo svá místa na sedadlech porotců. Všichni vypadali úplně obyčejně. Matky a otcové, bratři a sestry, kvalifikovaní pracovníci i manuální dělníci, všichni pustou náhodou hozeni do jednoho pytle. Na nikom z nich nebylo nic neobvyklého či výjimečného, avšak dohromady je čeká mimořádné zadání rozhodnout, jaká je skutečnost a zda je

obžalovaný vinen či nikoli. Pro tento úkol nemají žádnou průpravu ani příručku, jež by je vedla. Celý náš právní systém spoléhá na takové skupinky lidí, kteří se do zahájení procesu nikdy dříve nesetkali a kteří mají udělat „správnou věc“ a společně dojít k výjimečnému rozhodnutí v otázkách, jež zdaleka přesahují jejich běžné zkušenosti. Jde o jednu ze silných stránek našeho systému, ale občas i o jednu z jeho největších slabin, zvláště pak v některých případech zpronevěry a podvodu, kde jsou důkazy velice spleťité a nejasné, často sahající za rámec chápání obyčejného člověka.

Prohlédl jsem si členy poroty jednoho po druhém a doufal, že si za ty čtyři dny, kdy měl soud přestávku, dobře odpočinuli. Budou muset být ve střehu a pozorně sledovat dění, aby dokázali držet krok s tím, co se tu dnes odehraje, a aby pochopili jeho pravý význam.

„Pane Masone,“ vyzval mě soudce z výšky své soudcovské stolice.

Přišel čas.

„Děkuji vám, Vaše Ctihodnosti,“ vstal jsem. „Obhajoba předvolává...“ Najednou jsem měl v ústech vyschlo a pocit, že mi otekla jazyk. Napil jsem se vody ze sklenice. „Obhajoba předvolává pana Rogera Radcliffea.“

Soudní zřízenec uvedl Rogera Radcliffea do síně a nasměroval ho na svědecké stanoviště. Svědek byl požádán, aby uvedl své celé jméno. „Roger Kimble Radcliffe,“ odvětil sebejistě. Načež mu byl podán Nový zákon, na nějž má po ložit levou ruku a nahlas z lístku přečíst: „Přísahám při Všemohoucím Bohu, že svědectví, které podám, je pravda, celá pravda a nic než pravda.“

No, nezbyvá nám než doufat, napadlo mne.

Vstal jsem, ale než jsem měl možnost cokoli říci, Radcliffe se obrátil k soudci.

„Vaše Ctihodnosti, nemám potuchy, proč jsem byl vyzván, abych sem dnes přišel. Scota Barlowa jsem znal pouze podle jeho pověsti. Nikdy jsem s ním nemluvil a nikdy pro mne nejel žádného z mých koní. Vaše Ctihodnosti, jsem velice zaměstnaný člověk, řídím vlastní společnost a skutečnost, že jsem se musel dostavit k tomuto soudu, považuji za mrhání mým časem.“

Stál na svědeckém stanovišti vzpřímeně a pohlížel na soudce s výrazem člověka, kterého zcela zbytečně nepříjemně obtěžují. Řečí těla zjevně kladl soudci otázku, kdy se konečně bude moci vrátit ke své práci.

„Pane Radcliffe,“ odpověděl soudce, „obhajoba má plné právo předvolat, koho si přeje, pokud je svědectví dané osoby pro posuzovaný případ relevantní. Prozatím nemohu říci, zda je tomu tak v našem případě, neboť jsem doposud neslyšel otázky, jež si vám pan Mason přeje položit. Buďte však ujištěn,“ pokračoval, „že pokud shledám vaši přítomnost zde jako mrhání vaším časem či časem soudu, pak se v tom smyslu vyslovím. Rozhodnutí je však na mně, nikoli na vás. Rozumíte?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Radcliffe.

„Prosím, pane Masone,“ vyzval mne soudce.

„Děkuji, Ctihodnosti.“

Celý víkend jsem nepřemýšlel o ničem jiném, než jak vést výslech svého svědka, a nyní, když mám začít, jako kdybych měl úplné okno. Původně jsem chtěl výslech zahájit otázkou, jak dobře zná Scota Barlowa, avšak tento bod, jak se zdá, byl již zodpovězen.

Dal jsem si další lok vody. Ticho v soudní síni bylo téměř hmatatelné a všechny oči se upíraly na mne, až začnu.

„Pane Radcliffe, mohl byste prosím porotě povědět, čím se zabývá vaše společnost?“

Takovou otázku nečekal a zdálo se, že se trochu uklidnil, ztuhlé svaly kolem očí se mu trochu uvolnily a mračil se o něco méně.

„Mou hlavní činností je řízení Radcliffeovy hříběcí porodnice.“

„A mohl byste prosím porotě vysvětlit, co to obnáší?“ požádal jsem ho.

Roger Radcliffe prosebně pohlédl k soudcovskému stolci.

„Je to relevantní?“ otázal se mne soudce, jenž pohled svědka pochopil.

„Ano, pane. S postupujícím výslechem prokáži souvislost.“

„Tak tedy dobrá,“ pokývl soudce. Obrátil se ke svědecké lavici. „Prosím, odpovězte na otázku, pane Radcliffe.“

Roger Radcliffe si podrážděně odfrkl. „Obnáší to přesně to, co název napovídá.“

Tiše jsem čekal.

Nakonec pokračoval bez dalšího pobízení. „Každoročně k nám přijíždí kolem dvou stovek klisen. Hříbata se rodí za zvlášť pečlivě dodržovaných podmínek, s dokonalou veterinární péčí a za dohledu dobře připravených kvalifikovaných stájníků. Celé zařízení si mezi majiteli klisen získalo velkou popularitu. Jsou totiž rádi, že se mohou spolehnout na vynikající péči, jíž se jejich zvířatům dostane.“

Dvě stovky představují zhruba dvojnásobek počtu klisen, o němž se před deseti dny zmiňoval Larry Clayton s nohama v kovbojských botách odloženými na psacím stole, ovšem těžko budu Rogera Radcliffea vinit z krivého svědectví kvůli drobnému zveličování významu jeho podniku.

„Jak dlouho je váš podnik v chodu?“ zeptal jsem se místo toho.

„Nějakých sedm či osm let,“ odpověděl. „Nedávno se však významně rozrostl a dál v růstu pokračuje.“

„Jsou pro takový růst nějaké zvláštní důvody?“

„Daří se nám. V průběhu posledního roku jsem měl možnost do podniku významně investovat.“

„Umožnil tu investici úspěch vašeho koně Peninsuly?“ otázal jsem se.

„Ano,“ souhlasil. „Přesně tak.“

„Pane Radcliffe, někteří členové poroty možná nejsou důvěrně obeznámeni se světem dostihů. Snad byste jim tedy mohl povědět o Peninsulovi.“

Pohlédl jsem k soudci. Díval se na mne upřeně s obočím povytaženým tak vysoko, až se zdálo mizet pod parukou z koňských žíní.

„Po právní stránce již Peninsula není můj kůň,“ jal se vysvětlovat Roger Radcliffe. „Na konci minulého roku byl syndikalizován do chovu a v současné době podíly na něm vlastní řada jednotlivců a organizací. Já jsem si ponechal pouze dva podíly ze šedesáti.“

„Během jeho dostihové kariéry jste však byl jediným vlastníkem, je to tak?“

„Ano, byl,“ usmál se při té vzpomínce. „Odchoval jsem ho. Vlastnil jsem jeho matku a klisna se ohřebila u mne. Rozhodl jsem se

neposílat ho na dražby a nechat si ho. Nyní jsem rád, že jsem to udělal.“

„Jeho dostihová kariéra byla tedy úspěšná?“

„Ano, to rozhodně byla,“ prohlásil Radcliffe. „Byl šampionem dvouletých a Koněm roku 2007. To ale ještě nebylo nic ve srovnání s dalším rokem.“ Radcliffe se nyní dobře bavil a byl zcela uvolněný. „V květnu vyhrál 2000 Guineas v Newmarketu, v červnu Derby v Epsomu a v říjnu pohár chovatelů Breeders Cup Classic v Kalifornii. Byl to zdařilý rok.“ Usmál se na porotu a mnozí její členové mu úsměv oplátili.

Do síně vešla Nikki a posadila se vedle Eleanor.

„Všechno zařízeno,“ ohlásila potichu svým zádům.

Otočil jsem se a naklonil se k ní.

„Dobře,“ zašeptal jsem. „Dávejte pozor ode dveří, dám vám znamení. Teď se vraťte.“

Vstala, mírně se uklonila směrem k soudci a odešla.

„Pane Masone,“ ozval se soudce. „Nepochybuji, že jsme si s porotou vychutnali malou přednášku o dostizích plnokrevníků, měl byste nám však objasnit relevantnost svých otázek. Jinak budu nucený propustit pana Radcliffea, aby se mohl věnovat svému pracovnímu programu.“

„Ano, Ctihodnosti,“ odvětil jsem ostýchavě.

Roger Radcliffe stál dál nadutě na stanovišti svědků. Má nepříjemná situace ho těšila. Nyní je ta pravá chvíle, řekl jsem si, vymazat mu ten jeho úsměv z obličeje.

„Pane Radcliffe,“ oslovil jsem ho, „již jsme slyšeli, že jste téměř neznal oběť vraždy, ale jak dobře jste znal obžalovaného pana Mitchella?“

„Asi stejně jako Barlowa,“ odpověděl. „Mitchell byl šampionem překážkových žokejů. Já osobně žádné koně na překážky nemám. Zřejmě jsme se s Mitchellem setkali při různých příležitostech. Nevzpomínám si přesně.“

„A což slečna Millie Barlowová, sestra Scota Barlowa. Znal jste ji?“

Zaznamenal jsem mírně napjatý výraz, který se mu objevil kolem očí. Trošičku znejistěl.

„Myslím, že ne,“ odpověděl však klidně.

Byla to jeho první lež.

„Jste si jistý?“ zeptal jsem se.

„Zcela jistý,“ odvětil.

„Byla veterinární lékařkou,“ připomněl jsem mu. „Tragicky zemřela loni v červnu. Napomohlo to nějak vaší paměti?“

„Vím, že loni zemřela nějaká veterinářka na jednom večírku. Byla to ona?“

„Ano,“ ujistil jsem ho. „Byla. Vyšetřování bylo uzavřeno v lednu a došlo k závěru, že si vzala život injekční aplikací vysoké dávky barbiturátu, anestetika Thiopental.“

„To je smutné,“ poznamenal shovívavě. „Nechápu ale souvislost.“

„Pane Radcliffe,“ nevšímal jsem si jeho poznámky, „měl jste s Millie Barlowovou poměr?“

„Ne, to jsem neměl,“ téměř zakřičel. „Jak se opovažujete něco takového naznačovat?“

Pohlédl přes síň na manželku. Deborah Radcliffeová s ním přišla do soudní síně, když ho zavolali, a nyní seděla v publiku za panem a paní Barlowovými. Otočil jsem se a podíval se na ni, avšak výraz v jejím obličejí jsem nedokázal rozeznat.

„Pane Radcliffe, zúčastnil jste se večírku, v jehož průběhu Millie Barlowová zemřela?“

„Ano. Ve skutečnosti ano.“

„Dokázal byste si vybavit, zda byl pro uspořádání večírku nějaký důvod?“

„Ano, byl,“ přiznával. „Večírek jsme pořádali společně se Simonem Daceyem v Simonově domě, abychom oslavili Peninsulovo vítězství v Derby.“

„Neboť Simon Dacey byl trenérem koně?“

„Ano,“ potvrdil Radcliffe.

„Vzpomněl byste si, proč byla Millie Barlowová rovněž hostem večírku?“ zeptal jsem se.

„Pane Masone,“ zasáhl soudce, „mají tyto otázky skutečně nějakou souvislost s případem projednávaným tímto soudem?“

„Ctihodnosti, obžaloba objasnila, že vztah, jaký panoval mezi obžalovaným a slečnou Barlowovou se stal hlavním důvodem nepřátelství mezi obžalovaným a obětí, a tudíž tvrdí, že v konečném důsledku poskytl motiv pro vraždu. Mým úmyslem je prozkoumat podrobněji tento vztah v souvislosti se smrtí slečny Barlowové vloni v červnu.“

„Nuže dobrá, můžete pokračovat,“ souhlasil soudce.

„Děkuji, Ctihodnosti.“ Otočil jsem se zpátky ke svědecké lavici. „Takže pane Radcliffe,“ pokračoval jsem, „ptal jsem se vás, zda jste věděl, proč byla Millie Barlowová pozvaná na večírek.“

„Nemám tušení,“ prohlásil. „Říkal jsem vám, že jsem ji neznal.“

„Proč tedy,“ zvedl jsem ze stolku list papíru, „jste jí koupil zcela nový sportovní vůz a dal jí ho darem?“

Zprvu zneklidněl, ale rychle se vzpamatoval. „Nechápu, o čem mluvíte!“

„Mluvíím o jasně červené Mazdě MX-5 Roadster, zakoupené v září 2007 u prodejce značky Mazda v Newbury,“ přečetl jsem z papíru před sebou, který pro mne Nikki od prodejce získala minulý pátek, „za patnáct tisíc sedm set padesát liber.“

Němě na mne ze svědecké lavice zíral.

„Nuže, pane Radcliffe,“ navázal jsem, „chcete soudu tvrdit, že jste neznal osobu, jíž jste daroval zcela nový vůz v hodnotě více než patnáct tisíc liber?“

„Pořád nerozumím, o čem to mluvíte!“ ohradil se. „Nikdy jsem u žádného prodejce Mazdy nebyl.“

„Pane Radcliffe, minulý pátek má právnická kolegyně uvedeného prodejce navštívila a tam ji ujistili, že si na koupi onoho vozu dobře pamatují. Pamatují si to, neboť koupě byla zcela uhrazena bankovní směnkou, což je velmi neobvyklé. Na směnce nebylo jméno kupujícího. Prodejce si však kupce vybavil a dokázal ho jednoznačně identifikovat podle této fotografie.“

Zvedl jsem velkou lesklou brožuru, kterou jsem si vzal při své první návštěvě hříběcí porodnice, brožuru s fotografií, na níž se usmívají Roger a Deborah Radcliffeovi stojící ve výběhu s několika klisnami a hříbaty. Tutéž brožuru jsem minulý pátek ukázal nejdříve

Patricku Hamiltonovi v jeho kanceláři a potom Josefu Hughesovi a Georgi Barnettovi v Runnymede.

„Pokud byste chtěl, mohu dát prodejce Mazdy předvolat jako svědka.“ Odmlčel jsem se. Radcliffe nic neříkal. „Můžete tedy, prosím, porotě povědět, proč jste v září 2007 daroval slečně Millie Barlowové zcela nový vůz v hodnotě přes patnáct tisíc liber?“

„Do toho vám nic není,“ odpověděl Radcliffe vzdorně.

„Pane Radcliffe,“ zasáhl soudce. „Odpovězte na otázku! Zdržet se můžete jedině, pokud byste prohlásil, že když odpovíte, obvinil byste sám sebe. V takovém případě by se dalo předpokládat, že by se o věc měla začít zajímat policie.“

Radcliffe chvíli mlčky stál, a potom se usmál. „Jednalo se o dar za dobře odvedenou práci při Peninsulově narození. Byla tehdy ve službě jako veterinářka. Nechtěl jsem o tom mluvit a uvést při koupi vozu své jméno, protože jsem si nepřál, aby z toho pro ni vyplynula nějaká daňová povinnost. Nechtěl jsem, aby to finanční úřad považoval za platbu za služby a vyžadoval po ní úhradu daně z příjmu, nebo abych já z toho musel platit zdravotní a sociální pojištění.“

Rozšafně stál na stanovišti svědků a usmíval se na porotu. „Je mi líto, že jsem se pokusil o drobný daňový únik,“ zasmál se. „Všichni to občas zkoušíme, že? Okamžitě daň doplatím.“

Dobře se z toho vyvlékl, pomyslel jsem si. Za daných okolností mu to myslí vážně velice pohotově.

„Nešlo spíše o úplatu v rámci vydírání?“ otázal jsem se.

Úsměv se mu z obličeje vytratil. „Vydírání?“

„Ano, pane Radcliffe, vydírání.“

„To je nesmysl,“ odpověděl sebejistě.

Otočil jsem se a mávl na Nikki, která mě sledovala přes skleněný panel ve dveřích do soudní síně.

Vešla dovnitř následována dvěma dalšími lidmi.

Všichni tři se zlehka uklonili směrem k soudcovskému stolci a šli se posadit za Eleanor a Bruce.

Viděl jsem, jak se při pohledu na nově přichozí Rogeru Radcliffeovi ze tváří vytrácí barva. Rukama křečovitě sevřel zábradlíčko svědeckého stanoviště, jako kdyby se obával, že upadne.

Josef Hughes i George Barnett nehybně seděli a dívali se na něj.

„Pane Radcliffe,“ oslovil jsem ho klidně, „znáte člověka jménem Julian Trent?“

Tentokrát bylo na Rogeru Radcliffeovi patrné větší rozčilení. Začala se ho zmocňovat panika. Poznal jsem to podle napjaté kůže na obličeji a slabého tiků, jenž se mu objevil v koutku levého oka. Stál na svědeckém stanovišti zcela nehybně. Byl jsem přesvědčený, že se mu za těmi ocelově chladnými zraky kolečka v mozku bleskově otáčejí.

„Julian Trent je vaším kmotřencem, že?“

„Ano,“ odpověděl potichu.

„Promiňte, pane Radcliffe, mohl byste mluvit nahlas? Porota vás neslyší, když šeptáte.“

Ironie mé poznámky mu neunikla. Doslova na mne vyvaloval oči.

Zaznamenal jsem, že sekce vyhrazená tisku se od počátku dne značně zaplnila. Venku se jistě rozneslo, že se tu něco děje, a do soudní síně byli vysláni další reportéři. Rovněž sedadla pro veřejnost se dost zaplnila a dva členové justiční stráže nyní stáli vedle dveří do soudní síně. Také detektiv inspektor McNeile, jenž měl již své svědectví za sebou, věnoval jednání soudu soustředěnou pozornost.

Dolil jsem si vodu z karafy na svém stolku a pomalu se napil.

„Tak tedy, pane Radcliffe,“ řekl jsem nakonec, „mohli bychom se vrátit k otázce vydírání?“

„Nevím, o čem mluvíte,“ odpověděl, ale sebejistota jeho vystupování byla ta tam.

„Vyslechli jsme si, že jste koupil nový vůz a pak ho daroval Millie Barlowové. Je to tak?“

„Ano,“ připustil potichu.

„Mluvte nahlas!“ napomenul ho soudce.

„Ano,“ zopakoval Radcliffe hlasitěji.

„Opakuji svoji otázku. Dal jste auto Millie Barlowové jako úplatu v rámci vydírání?“

„Ne. To je holý nesmysl,“ ohradil se.

Chopil jsem se dalších papírů.

„Toto jsou bankovní výpisy,“ vysvětlil jsem. „Bankovní výpisy Millie Barlowové. Vyplývá z nich, že kromě platu za práci na koňské

klinice jí na účet přicházely další platby. Můžete tyto položky nějak vysvětlit?“

„Samozřejmě že ne,“ pravil Radcliffe.

„Nešlo rovněž o platby za vydírání, pane Radcliffe, a nepocházely z vašeho bankovního účtu?“

„Ne,“ řekl. Nepřesvědčil mne však a někteří členové poroty se také tvářili skepticky.

„Pane Radcliffe, potřebovali jste někdy na vaší koňské porodní jednotce anestetikum?“ změnil jsem směr výslechu.

„Ne,“ odpověděl rozhodně. „Nač bychom je měli potřebovat?“

„Třeba při císařském řezu, když se hříbě nemůže narodit normálně?“ nadhodil jsem.

„Ne.“ Najednou jako kdyby pod nohama cítil pevnější půdu. „Klisnu bychom přeložili na některou z místních koňských klinik a anestezi by provedli tam.“

„A co by se stalo, kdyby se nějaké hříbě narodilo silně deformované nebo slepé?“

„To je velice vzácné,“ namítl.

„Přesto jste již párkrát takovou zkušenost musel udělat.“

„Několikrát ano,“ připustil.

„Bylo v takovém případě hříbě ihned uspáno?“

Pochopil, kam mířím, a nelíbilo se mu to.

„Patrně ano,“ řekl.

„Nepoužívá se pro takové případy silná dávka barbiturátu, anestetika, jako je například Thiopental?“ zeptal jsem se.

„To netuším,“ řekl.

„Pane Radcliffe, znáte někoho, kdo se jmenuje Jacques van Rensburg?“ změnil jsem znovu směr.

„Nemyslím,“ zapíral, ale začal se potit.

„Možná jste ho znal prostě jako Jacka Rensburga. Pracoval pro vás, byl ve vašem podniku stájníkem.“

„Během sezony hřebení u nás pracuje velké množství stájníků. Běžně přicházejí a odcházejí. Většinou je znám jenom pod jejich křestními jmény. Měli jsme u nás řadu Jacků.“

„Snad bych vám mohl pomoci. Mám tady jeho fotografii.“

Vytáhl jsem z jedné ze svých krabic štůsek fotografií Millie a hříběte a podal jej soudnímu zřízenci. Ten předal jeden snímek soudci, jeden obžalobě, šest porotě a konečně jeden Radcliffeovi na svědecké lavici.

Ta trocha barvy, jež se mu mezitím vrátila do obličeje, se nyní opět vytratila a Radcliffe se zapotácel. Soudce i porota si právě prohlíželi fotografii, a tak jim tato scénka bohužel unikla.

„Dámy a pánové porotci, na fotografii vidíte čerstvě narozené hříbě. Žena na snímku je Millie Barlowová, veterinární lékařka, která byla narození hříběte přítomna, a muž, jenž stojí za ní a jehož podobu můžete přes mírné rozmazání snímku zřetelně rozeznat, je Jacques van Rensburg, občan Jihoafrické republiky,“ vysvětloval jsem. „Je to správně, pane Radcliffe?“

„Když to říkáte,“ utrousil.

„Ano. Hříbě na snímku je Peninsula, kůň, který se stal velkým šampionem,“ pokračoval jsem. „Je to tak?“

„Může být,“ připustil Radcliffe. „Taky by to mohlo být jiné hříbě. Těžko říct. Spousta hříbat vypadá stejně.“

„Ovšem. Ujišťuji vás však, že hříbě na této fotografii je Peninsula. Bylo to první hříbě, jemuž Millie Barlowová samostatně pomohla na svět. Byla hrdá na toho koníka a na roli, jakou v jeho životě sehrála, a tak měla jeho obrázek na památku ve stříbrném rámečku. Velice si ho cenila. Je to pravda, pane Radcliffe?“

„Jak to mám vědět?“

„Po sestřině smrti požádal o obrázek ve stříbrném rámečku Scot Barlow a vzal si ho domů jako vzpomínku na sestru. Avšak v den, kdy došlo k vraždě, někdo fotografii z rámečku vyjmul a z Barlowové domu ji odnesl. Proč se to podle vašeho názoru stalo?“

„Jak to mám vědět?“ zopakoval.

„Tvrdím, pane Radcliffe, že ta fotografie byla odstraněna, protože ji Scot Barlow používal k tomu, aby vás vydíral, stejně jako předtím jeho sestra. Je to tak?“

„Ne. To je nesmysl. Nevím, o čem mluvíte. Proč by mě měl vydírat?“

„Pracuje pro vás ještě Jacques van Rensburg?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ řekl. „Myslím, že ne.“

„Ne,“ pokývl jsem. „Ani nemůže, vidíte? Protože je mrtvý. Není to tak, pane Radcliffe?“

„Jak to mám vědět?“ zopakoval ještě jednou.

„Ale ano, myslím, že to víte. Jacques van Rensburg odjel na dovolenou do Thajska, že?“

„Když to říkáte,“ odvětil pohrdlivě Radcliffe.

„Ne že já to říkám, pane Radcliffe.“ Vytáhl jsem ze své hromádky papírů další list a zvedl ho. „Říká to ministerstvo vnitra Jižní Afriky v Pretorii. Odjel na dovolenou do Thajska, a již se nevrátil, že?“

Roger Radcliffe stál mlčky na svědeckém stanovišti.

„Víte, proč se nevrátil, pane Radcliffe?“ otázel jsem se.

Stále nic neříkal.

„Nevrátil se, neboť, jak ukazují záznamy jihoafrického ministerstva, přišel o život na pláži v Phuketu při velké asijské tsunami. Utopil se. Co na to říkáte?“

Radcliffe dál mlčel.

„Pane Radcliffe, víte, kdy došlo k té katastrofě, způsobené vlnou tsunami?“

Radcliffe zavrtěl hlavou a sklopil oči.

„Občas se také nazývá štěpánská tsunami, protože se ta živelná katastrofa odehrála na Štěpána. Co vy na to, pane Radcliffe? To znamená šestadvacátého prosince, vidíte?“

O odpověď se ani nepokusil.

Pokračoval jsem dál. „Jelikož se tedy Jacques van Rensburg utopil v Thajsku při velké asijské tsunami šestadvacátého prosince 2004, znamená to, že tento snímek byl vyfotografován před Vánocemi téhož roku. Což zároveň znamená, jak jistě budete souhlasit, pane Radcliffe, že ač záznam o narození, který jste předložil Weatherbyovým, uvádí něco jiného, Peninsula se ve skutečnosti narodil před prvním lednem 2005, a byl tudíž oficiálně čtyřletý, když v minulém roce vyhrál 2000 Guineas a Derby, a nikoli tříletý, jak předepisuje Dostihový řád.“

Zdánlivě celou věčnost rušilo ticho v soudní síni pouze šustění tužek kmitajících po papíru poznámkových bloků v sekci pro tisk a

tlumené vzlyky, které vydávala Deborah Radcliffeová v oddělení pro veřejnost.

Soudce upřeně hleděl na Rogera Radcliffea, který stál mlčky se sklopenou hlavou na stanovišti svědků a jehož naduté chování bylo nyní jen vzdálenou vzpomínkou.

„Nuže?“ pobídl ho soudce. „Svědék odpoví na otázku. Byl Peninsula čtyřletý, když běžel Derby?“

Radcliffe na vteřinku zvedl hlavu. „Odmítám odpovědět z důvodu, že bych mohl obvinít sám sebe.“

Blížilo se to doznání natolik, jak jsme mohli doufat.

Ještě jsem s ním však neskončil.

„Pane Radcliffe, zavraždil jste Millie Barlowovou?“

Prudce zvedl hlavu a podíval se na mne. „Ne,“ řekl, ale moc přesvědčivě to neznělo.

Tlačil jsem na něj dál. „Zavraždil jste Millie Barlowovou, protože na vás po Peninsulově vítězství v Derby měla další vyděračské požadavky?“

„Ne,“ zapíral.

„A zavraždil jste Scota Barlowa, když vydírání po své mrtvé sestře převzal?“

„Ne,“ zopakoval.

„Nebo to byl váš kmotřenec Julian Trent, kdo ve skutečnosti spáchal tuto druhou vraždu podle vašich pokynů poté, co jste použil zastrašování těchto nevinných lidí, abyste mu za uvedeným účelem zajistil propuštění z věznice?“ Mávl jsem pravou rukou směrem k Josefu Hughesovi a Georgi Barnettovi za sebou.

Radcliffeův postoj se konečně zcela rozpadl.

„Ty zmetku!“ rozječel se na mne. „Ty zatracený zmetku! Tebe taky zabiju!“

Pokusil se opustit svědeckou lavici, ale podařilo se mu udělat sotva dva kroky, než ho obklopili členové justiční stráže a policie.

Soudce klepl kladívkem a do soudní síně se na okamžik vrátilo ticho.

„Obhajoba skončila, Ctihodnosti,“ uzavřel jsem a posadil se.

Samotný Perry Mason by na mne byl hrdý.

Soudce přes poledne přerušil líčení a inspektor McNeile zatkl Rogera Radcliffea. Upozornil ho na jeho právo nevypovídat, nicméně na takové varování již bylo zcela jasně pozdě. Muže, jehož jsem poznal jako „našeptávače“, konečně odváděli. Cestou na mne vytrvale plival nadávky.

Protřelý královský soudní rada za obžalobu přešel na naši stranu a pevně mi stiskl ruku. „Skvělá práce,“ pronesl nadšeně. „Něco takového u anglických soudů často nevidíme.“

„Děkuji. Mám v úmyslu podat další návrh, že proti obžalovanému nestojí žádný případ, a požadovat zprošťující rozsudek.“

„Rozhodnutí je na soudci, kamaráde,“ řekl. „Já si vyžádám pokyny od korunní prokuratury, nicméně si nemyslím, že bychom z naší strany měli nějaké námitky. Tahle porota by po tom, co vyslechla, Mitchella nikdy neodsoudila.“ Zasmál se. „Léta jsem se tak nepobavil. Ani mi nevadí, že jsem ten případ prohrál.“

Eleanor za mnou mi masírovala ramena.

„Byl jsi skvělý,“ chválila mne. „Naprosto skvělý.“

Otočil jsem se a usmál se na ni. Josef Hughes a George Barnett seděli za ní a zeširoka se šťastně usmívali.

„Vy dva jste získali zpátky svoji sebeúctu,“ řekl jsem jim. „Kdybyste nepřišli, byl by se z toho třeba nějak vyvlékl.“

Je-li to vůbec možné, jejich úsměv se ještě rozšířil a jeden po druhém mi potřásl rukou. Nepovažoval jsem za pravděpodobné, že by Právnická společnost Josefovi vrátila jeho oprávnění pro praxi, ale je pořád ještě mladý a velmi chytrý. Věřil jsem, že beze strachu, který je posledních patnáct měsíců svíral, to s Bridget a Rorym zvládnou.

„Co takhle kávu?“ navrhl jsem.

Když jsme se prodírali ze soudní síně, narazil jsem na rodiče Scota Barlowa. Pan Barlow senior je rozložitý muž. Postavil se přede mne a uzavřel mi cestu ke dveřím. Je také o dost vyšší než já, a nyní tam nehybně a mlčky stál a shlížel na mne. Zajímalo by mě, jestli je

rád, nebo ne. Právě se dozvěděl pravdu o tom, kdo zabil jeho děti a proč, ale zároveň zjistil, že byli oba vyděrači. Možná že by dával přednost tomu, aby byl za vraždu jeho syna odsouzen Steve Mitchell. Tím by pro něj všechno skončilo. Takhle bude muset vydržet nový proces a další nepříjemná odhalení.

Vytrvale na mne koukal, a já jsem stál a pohled mu oplácel. Nakonec jedenkrát pokývl, a pak ustoupil stranou a nechal mě projít.

Usadili jsme se s Eleanor, Josefem, Georgem, Bruce a Nikki u jednoho stolu v malé samoobslužné kafeterii v hlavní dvoraně soudní budovy, pili kávu z hnědých plastových kalíšků z automatu a připíjeli si na úspěch.

„Proč je to ale tak důležité?“ otázal se Bruce.

„Co proč je tak důležité?“ nechápal jsem.

„To se stáří koně,“ objasnil mi svoji otázku. „Co na tom, že byl o rok starší, než se myslelo, když běžel Derby? Víím, že je to podvádění a tak, ale opravdu to stálo za vraždu? Vždyť je to jen dostih.“

„Bruci, můžete říkat, že je to ‚jen dostih‘, ale koňské dostihy představují vážně obrovský byznys. Toho koně, Peninsulu, prodali do chovu za šedesát milionů amerických dolarů. Především proto, že vyhrál právě tento dostih.“

Bruce povytáhl obočí.

„Ovšem důvodem, proč měl takovou hodnotu, bylo, že zvítězil jako tříletý v souboji s tříletými. Ve třech letech jsou koně ještě velice mladí, ale pouze koním tohoto stáří je povolena účast v ‚klasických‘ dostizích pořádaných v Anglii a také v dostizích Trojkoruny v Americe.“

„To jsem si nikdy neuvědomil,“ poznamenal Bruce.

„Peninsulu syndikalizovali na šedesát podílů,“ pokračoval jsem ve vysvětlování. „To znamená, že se těch šedesát podílů rozprodalo. Radcliffe tvrdí, že si dva podíly nechal pro sebe, takže je tu osmapadesát dalších podílníků, kteří Radcliffeovi zaplatili za svůj podíl každý milion dolarů. Počítám, že většina jich brzy bude chtít své peníze zpátky. Vsadil bych se, že se dočkáme vlny žalob. Bude to všechno hodně ošklivé.“

„Ale proč Radcliffe u toho koně prostě nezaregistroval správné datum narození a nenechal ho běhat o rok dřív?“ zeptal se Josef.

„Většina plnokrevných dostihových hříbat se rodí mezi začátkem února a koncem dubna, rozhodně nejdéle do poloviny května,“ vykládal jsem. „Březost u koně trvá jedenáct měsíců a klisny musí být u hřebce v pravý okamžik, aby se hříbě narodilo ve správnou dobu. Jde o to, aby se hříbě narodilo co nejdříve po začátku roku tak, aby bylo co nejstarší, aniž by přitom bylo úředně o rok starší. V Peninsulově případě buď někdo popletl datum připouštění, anebo, a to je pravděpodobnější, se hříbě prostě narodilo o pár týdnů předčasně, neboť mělo být hodně rané. Radcliffe se zřejmě rozhodl, že jeho narození až do ledna utají. Kdyby je správně zaregistroval v prosinci, pak by byl Peninsula oficiálně roček, i když biologicky by mu ještě nebyl ani měsíc. Byl by pak ve velké nevýhodě oproti ostatním koním narozeným o celý rok dříve, ale vedeným jako stejný ročník. Velice pravděpodobně by i tak byl dobrým koněm, ale ne zázrakem. Nikoli zázrakem v hodnotě šedesáti milionů dolarů. Nemluvě o prémiech za vítězství, která teď bude muset Radcliffe za všechny ty dostihy vrátit. Samotné Derby v Epsomu představuje pro vítěze více než sedm tisíc liber a Breeders Cup Classic má celkovou dotaci přes pět milionů dolarů.“ Vyhledal jsem si obojí na internetu. Bude z toho pořádný zmatek.

„Jenže Millie znala pravdu, protože byla u toho, když se Peninsula narodil,“ dodala Eleanor.

„Přesně tak,“ přikývl jsem. „Radcliffe ji patrně uplatil. Jenže asi byla příliš lačná, a to ji stálo život. My jsme měli štěstí, že se ti podařilo najít fotografii se snímkem Millie a Peninsuly jako hříběte.“ Usmál jsem se na ni. „Jen si představte, co je to za hloupost – kdyby Radcliffe neodnesl fotografii ze stříbrného rámečku z domu Scota Barlowa, nikdy by mě nenapadlo, jak je ta fotografie důležitá. Doslova by mu prošla vražda a dostihový podvod. Předpokládám, že Radcliffeovi musela ta fotografie připadat jako maják hlásající jeho vinu, ale nikoho jiného by po tak dlouhé době nic nenapadlo.“

„Jak ses ale dozvěděl o Milliině autu?“ zajímalo Eleanor.

„Začal jsem být podezřívavý, když jsem na jejích výpisech nemohl najít žádné pravidelné platby pojistného,“ objasnil jsem. „Taky tam

nebyla žádná větší platba kolem data, kdy si údajně auto koupila, jak jsi mi řekla. Ani Scotovy výpisy neukazovaly, že by jí je koupil on, tak jsem poslal Nikki k prodejci v Newbury, aby mu položila pár otázek.“

Nikki se usmála. „Trochu jste to nadsadil, když jste Radcliffeovi tvrdil, že ho na fotce jednoznačně poznali,“ prohodila. „Říkali pouze, že by to mohl být on, zcela jisti si však nebyli.“

Podíval jsem se na jejich šokované obličeje a rozesmál se. „Vím, že to bylo mírně riskantní. Na druhou stranu jsem si v tu dobu byl již hodně jistý, že mám pravdu, a Radcliffe si nemohl dovolit riziko, že bych toho chlapíka z Mazdy předvolal.“

„A co Julian Trent?“ zajímal se George. „Co se s ním stane?“

„Doufám, že ho policie začne hledat v souvislosti s Barlowovou vraždou. Prozatím se od něj hodlám držet co nej dál.“

„To my všichni taky,“ pronesl George vážně. Očividně si pořád dělal starosti a děsil se představy, že by se s mladým panem Trentem mohl setkat tváří v tvář. Měl k tomu dobrý důvod.

„Co druhý svědek?“ otázal se Bruce a ukázal k muži sedícímu o samotě u jednoho z dalších stolů, kde se věnoval četbě novin. „Toho nebudete předvolávat?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Od začátku jsem měl v úmyslu předvolat pouze jednoho, ale minulý čtvrtek, kdy jsem získal obsílky svědků, jsem ještě nevěděl, který z nich to bude. Přišel jsem na to v pátek, když jsem Radcliffeovu fotografii ukázal Josefovi a Georgeovi a viděl jejich reakci.“

V pátek jsem měl v kapse i další obrázek, snímek mého druhého svědka vystřižený z dostihových novin *Racing Post*, nakonec jsem ho však nepotřeboval.

Nyní jsem vstal a o berlích přešel k onomu muži.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem ho. „Mockrát vám děkuji, že jste se dostavil. Zřejmě však již nebudete muset svědčit.“

Simon Dacey se otočil na židli a pohlédl na mne. „Takže to všechno byla naprostá ztráta času,“ prohodil poněkud podrážděně. Poskládal si noviny a zvedl se.

„Ano,“ souhlasil jsem. „Je mi to líto.“

„Co se tam děje?“ kývl Dacey hlavou ke dveřím soudní síně číslo 1. „Zdá se, že tam bylo dost živo.“

„Zřejmě by se to tak dalo nazvat. Vypadá to, že Roger Radcliffe má dost starostí,“ prohodil jsem.

Následovala chvíle rozpačitého ticha, kdy čekal, že budu pokračovat, ale já nic nedodal. Líčení ještě technicky neskončilo, tudíž Dacey teoreticky stále zůstává potenciálním svědkem.

„No, nepochybně se to v pravý čas dozvím,“ utrousil ještě podrážděněji.

To se tedy samozřejmě dozví, pomyslel jsem si. Pro začátek přijde o procenta ze všech Peninsulových dostihových vítězství. Dokonce by mohl přijít i o trenérskou licenci, doufal jsem nicméně, že až k tomu nedorazí. Předpokládal jsem, že o podvodu ani vraždách nic nevěděl, stejně jako nevěděl o aférce své ženy se Stevem Mitchellem.

Aférka Francescy Daceyové tvořila v mém uvažování tak trochu ošidnou stopu. V jednu chvíli jsem přemýšlel, zda Mitchella falešně neobvinil její manžel prostě proto, aby se ho zbavil. Ovšem ve skutečnosti byl Steve prostě obětí beránkem.

Radcliffe se zkrátka rozhodl, že Mitchell musí být odsouzen, aby policie případ uzavřela a aby měl jistotu, že se již nebude nic vyšetřovat, neboť se obával, že další pátrání by mohlo odhalit vydírání a tedy pravý důvod Barlowova zavraždění. Radcliffeovy šeptané zásahy u mé osoby, jakási pojistka jeho komplotu, jak shodit vinu na jiného, se nakonec staly příčinou jeho pádu. Bez nich by si nyní Steve Mitchell bez pochyby začínal odpykávat svůj doživotní trest za mřížemi a já bych byl jedním ze svědků obžaloby a podrobně bych popisoval své setkání se Scotem Barlowem ve sprchách na závodě v Sandown Parku.

Je ironií osudu, že právě pokus zneužít spravedlnost nakonec vedl k jejímu prosazení.

Když soud ve dvě hodiny znovu zasedl, ani jsem nemusel předkládat svůj podnět. Soudce se obžaloby okamžitě zeptal na postoj Koruny a jejich královský soudní rada sdělil, že dostal pokyn nestavět se proti našemu návrhu. Soudce poté poučil porotu, aby vyslovila verdikt

„nevinný“ a Stevu Mitchellovi bylo dovoleno svobodně opustit lavici obžalovaných.

Zpráva se rychle rozšířila a před soudní budovou číhaly zástupy reportérů a televizních kamer, když jsme se s Brucem a Stevem Mitchellem kolem třetí hodiny vynořili a narazili na bariéru blesků a cvakání fotoaparátů. Královský soudní rada sir James Horley pukne vzteky, až se podívá na večerní zprávy, říkal jsem si v duchu, zatímco jsem se usmíval do kamer. Propásl událost dne číslo jedna.

Když nás jako mořská vlna pohltili reportéři, Eleanor na mne zavolala, že dojde pro své auto. Se vším tím davem okolo nebyla šance, že bychom sehnali taxi.

„Bud’ opatrná,“ volal jsem za ní s myšlenkou na Juliana Trenta, ale již byla pryč.

Steve a Bruce odpovídali na otázky, až úplně ochraptěli z toho, jak překřikovali dopravní hluk a všeobecný halas, a dokonce i ze mne několik reportérů vymámilo pár zbytečných poznámek. Dával jsem si pozor, abych neřekl něco, co by mne dostalo do problémů, protože by se jednalo o důvěrnou či citlivou informaci, jež by mohla mít význam pro následující proces. Steve Mitchell ovšem žádné zábrany neměl. S gusem šlapal po nyní již zničené pověsti Rogera Radcliffea a rovněž se mu podařilo uplatnit pár nactiutrháčnických poznámek o svém bývalém soupeři Scotu Barlowovi, jako kdyby Barlow za všechno mohl včetně toho, že se Radcliffe pokusil svalit vinu na Mitchella. Říkal jsem si, jak je dobře, že mrtví nemohou podávat žaloby pro pomluvu.

Nakonec se reportéři s přibližující se uzávěrkou a nutností odevzdat své příspěvky začali rozcházet a konečně nás nechali na pokoji.

„Fakt senzační, Perry,“ pumpoval mi Steve rukou nahoru a dolů. „Skoro jako vyhrát Velkou národní. Díky moc.“

Rozhodl jsem se, že nebudu zmiňovat svůj honorář – alespoň zatím ne.

Bruce a Steve odešli společně pěšky a já se vrátil do soudní budovy, abych tam počkal na Eleanor s autem.

Rozhodl jsem se, že zatím zavolám otcí.

„Nazdar, tati,“ pozdravil jsem ho, když odpověděl. „Jak se daří?“

„Je dobré být zase doma,“ prohlásil.

V hlavě se mi okamžitě rozeznělo poplašné zvonění. „Co chceš říct tím, že je dobré být zase doma?“ vyzvídal jsem.

„Vrátil jsem se před deseti minutami,“ oznámil mi. „Odjel jsem z hotelu, hned jak jsem dostal tvoji zprávu.“

„Ale já jsem ti žádnou zprávu neposlal,“ namítl jsem.

„Ale poslal,“ řekl přesvědčeně. „Na tenhle telefon. Jednu z těch zatrápených textových těch... Počkej...“ Slyšel jsem, jak mačká tlačítka. „Tady to je. ‚Nazdar tati, všechno v pořadku. Jed co nejrychleji domu. Liba Geoffrey.‘“

„V kolik hodin jsi to dostal?“ zeptal jsem se.

„Někdy kolem půl jedenácté. Můj starý Morris už je na dnešní dobu na dálnici dost pomalý.“

V půl jedenácté již stál Radcliffe na svědeckém stanovišti. Zprávu musel poslat Julian Trent.

„Slíbil jsi mi přece, že nikomu nepovíš, kde jsi.“

„Nikomu jsem to neřekl,“ ohradil se dotčeně. „Nikdo jiný než ty nevěděl, kde jsem, ale stejně pořád nechápu, proč je to tak důležité.“

„Kdo ještě znal číslo tvého telefonu?“ zpovídal jsem ho.

„No, v sobotu jsem zavolal a dal je Beryl a Tonymu,“ přiznával. „To jsou mí sousedi. Jen pro případ, kdyby se stalo něco s domem.“

Dokázal jsem si představit, jak se objeví Julian Trent a najde hnízdo prázdné. Svým okouzlujícím způsobem se tedy ptá sousedů, zda nevědí, kam pan Mason odjel. Nejspíš jim řekl, že je vnuk pana Masona a chtěl ho překvapit návštěvou. Samozřejmě že by mu telefonní číslo dali.

„Tati,“ řekl jsem naléhavě, „prosím, jdi ven, nasedni do auta a někam jeď, ale hlavně nezůstávej doma. Nebo běž vedle k Beryl a Tonymu. Jenom prosím tě vypadni z domu.“

„Proč, pro všechno na světě?!“ rozhořčeně prskal. „Vždyť jsem se sotva vrátil.“

„Tati, prosím tě, udělej to a udělej to hned.“

„No tak dobře,“ ustoupil. „Jen si vypiju šálek čaje. Zrovna jsem si dal hrát vodu v konvici.“

„Prosím, tati,“ řekl jsem ještě naléhavěji, „vykašli se na čaj. Jdi hned.“

„No jo,“ pravil opět popuzeně. „Jsi zvláštní chlapec.“

„Tati, vezmi si telefon s sebou. Za pár minut ti znovu za volám.“

Eleanor předjela před soudní budovu a já kulhal k autu, jak nejrychleji to šlo.

„Jeď!“ naléhal jsem na ni, zatímco jsem se škrábal dovnitř. „Rovně.“

„Nemůžu,“ ukázala na značku. „Tady je to jenom pro autobusy a taxíky.“

„Kašli na to. Myslím, že Julian Trent se potuluje někde kolem otcova domku.“

Pohlédla na mne a pak zpátky na silnici. „Tvůj táta je ale přece ještě v Devonu.“

„Kéž by,“ řekl jsem. „Odjel domů. Trent mu poslal dnes dopoledne textovou zprávu, která vypadala, jako že je ode mne, a nařizovala mu, aby se co nejrychleji vrátil domů.“

„Ach Bože,“ sešlápla pedál plynu.

„Zavolám na policii,“ rozhodl jsem se.

Navolil jsem 999 a vzápětí se ozvala tísňová operátorka.

„Jakou službu si přejete?“ otázala se.

„Policii,“ požádal jsem.

Eleanor se vyhnula několika lesklým kovovým sloupkům a pak jela přímo po Cornmarket Street, jež je běžně vyhrazena chodcům, jenže pro nás představovala nejlepší zkratku přes město. Několik lidí se po nás ošklivě podívalo, a někteří dokonce křičeli, ale nikdo nás nezastavil, a tak jsme brzy uháněli ze středu města na sever.

Uslyšel jsem na lince policii a operátorka jim dala mé telefonní číslo. „Ano,“ ohlásil se konečně policista. „Jak vám můžeme pomoci?“

Pokusil jsem se vysvětlit, že můj otec je sám ve svém domě a hrozí mu nebezpečí, že by ho tam někdo mohl napadnout. Měl jsem jim zalhat, ale jako hlupák jsem řekl pravdu.

„Takže v tuto chvíli do domu nikdo cizí nevnikl?“ ujišťoval se policista.

„Ne,“ přiznal jsem. „Ale může už být venku, sledovat ho a čekat.“

„Z jakého důvodu si to myslíte, pane?“ zeptal se.

Co jsem mu měl říci? „Prostě jsem o tom přesvědčený,“ prohlásil jsem ne právě přesvědčivě.

„Nemůžeme posílat pohotovostní policejní vozy po celé zemi jenom proto, že se lidé domnívají, že by je v budoucnosti mohl někdo obtěžovat. To jistě chápete, že?“

„Podívejte, jsem soudní advokát, právě jsem zastupoval jeden případ u korunního soudu v Oxfordu a říkám vám, že mám dobrý důvod si myslet, že mému otci hrozí velké nebezpečí. Právě jsem na cestě do jeho domu, ale bude mi trvat nejméně dalších dvacet minut, než se tam dostanu. Mohli byste tam, prosím, okamžitě vyslat hlídkový vůz?“

„Udělám, co budu moci, pane,“ oznámil mi. „Zaznamenám hlášení jako prioritu, ale nějaký čas bude trvat, než se vůz do této části Northamptonshiru dostane.“ Byl to jeho způsob, jak mi sdělit, že policie tam ve skutečnosti ještě hezky dlouho nebude. „Snad byste nám mohl znovu zavolat, pane, až tam dorazíte.“

„Je to beznadějně,“ řekl jsem Eleanor, když jsem hovor ukončil. „Dávej pozor na rychlostní radar s kamerou!“

Šlápla na brzdy a kolem žluté krabice jsme propluli přesně rychlostí třiceti mil za hodinu. Vzápětí jsme opět vyrazili podstatně rychleji.

Vytočil jsem znovu otcovo telefonní číslo.

„Už jsi pryč z domu?“ zeptal jsem se, když odpověděl.

„Skoro,“ řekl.

„Co provádíš?“ tázal jsem se zoufale. Od chvíle, kdy jsem mu poprvé zavolał, uplynulo nejméně deset minut. Zajímalo by mě, zda jsou rodiče ostatních lidí taky tak vzpurní a tvrdohlaví, když se blíží svým osmdesátým narozeninám.

„Hledal jsem dárek, co jsem koupil Beryl a Tonymu v Sidmouthu,“ informoval mě. „Vím, že ho mám někde v kufru.“

„Tati, prosím tě,“ už jsem skoro křičel, „okamžitě odejdi z domu. Dárek pro ně najdeš později.“

„Aha,“ zvolal vítězoslavně, „už jsem ho našel.“

„Dobře,“ řekl jsem. „Teď jdi z domu pryč a nějakou dobu se nevracej.“

„Vyrž chvilku,“ přerušil mě. „Někdo je u dveří.“

„Neotevírejte,“ řval jsem naléhavě do telefonu, ale očividně mě neslyšel.

Doufal jsem, že to bude Beryl a Tony, kteří chtějí přivítat souseda doma, ale samozřejmě to tak nebylo. Telefon, který držel otec v ruce, byl stále zapnutý, a tak jsem slabě slyšel rozhovor, jenž se odehrával na prahu otcova domku.

„Co chcete?“ slyšel jsem, jak říká otec pánovitě. Pak pronesl návštěvník cosi, čemu jsem nerozuměl, načež se znovu ozval otec a v jeho hlase zaznívaly obavy. „Ne,“ řekl, „žádný nechci. Prosím, jděte pryč.“

Najednou se ozvala rána a telefonní linka ohluchla.

Rychle jsem navolil číslo pevné linky v domě, ale telefon jen vyzváněl a vyzváněl, až najednou někdo zvedl sluchátko. Než jsem však stačil cokoli říci, telefon rovněž ohluchl. Zkusil jsem to znovu, ale tentokrát jsem se dočkal jenom obsazovacího tónu.

„Panebože! Julian zřejmě právě dorazil a otec je pořád ještě doma,“ zoufal jsem si.

Eleanor zašlápla pedál plynu do podlahy, když jsme najížděli na dvoupruhovou silnici A34 směrem na sever. Plná špička naštěstí ještě nenastala, a tak jsme se vyhoupli na nájezd na dálnici a jako o zlomkrk jsme se hnali po M40.

Zkusil jsem ještě jednou otcovu pevnou linku, ale stále bylo obsazeno.

„Zavolej znovu policii,“ radila mi Eleanor.

Tentokrát mě přepojili na jiného policistu a ten událost zaznamenal jako naléhavý případ. Slíbil, že okamžitě posílá hlídkový vůz.

„Jak dlouho to bude trvat?“ vyptával jsem se.

„Asi tak dvacet minut,“ odpověděl. „V nejlepším případě. Možná déle.“

„Dvacet minut!“ zvolal jsem nevěřícně. „To tam nemůžete někoho dostat rychleji?“

„King’s Sutton je přesně na hranici hrabství,“ vysvětlil mi. „Hlídkový vůz musí jet z Towcestru.“

„A co třeba Banbury?“ nadhodil jsem. „To by mělo být blíž.“

„Banbury patří do Thames Valley,“ objasnil mi. „King’s Sutton podléhá policejnímu sboru v Northamptonshiru.“

„Já nevěřím svým uším!“ zvolal jsem. „Prostě tam někoho dostaňte co nejrychleji.“

Během mého hovoru s policií jela Eleanor jako posedlá, na kruhovém objezdu předjela nákladní auto po vnější straně, když zatáčela doprava, a způsobila, že skupinka matek a batolat uskakovala z cesty, aby si spasila život. Do King’s Sutton jsme se však dostali bezpečně v rekordním čase a Eleanor zajela na místo, které jsem jí označil, hned za rohem otcova domu, nicméně z dohledu.

„Zůstaň tady,“ nařídil jsem jí, když jsem vylézal z auta a bojoval s berlemi.

„Proč nepočkáš na policii?“ zeptala se. Obešla vůz a vzala mě za ruku. „Prosím, počkej!“

Od chvíle, kdy jsem naposledy mluvil s policií, uplynulo teprve sedm nebo osm minut. Nebudou tady ještě celou věčnost.

„Eleanor, miláčku, můj otec je tam sám s Julianem Trentem,“ vysvětloval jsem. „Ty bys na mém místě čekala?“

„Tak teda půjdu s tebou,“ rozhodla se.

„Ne,“ odmítl jsem. „Musíš počkat tady a promluvit s policií, až přijedou. Ukážeš jim, o který dům jde.“

Eleanor mě popadla a pevně mě objala. „Bud’ opatrný, pane právníku,“ nabádala mě. „Miluju tě.“

„Já tě miluju víc,“ prohlásil jsem, ale pak ji od sebe odstrčil. Měl jsem jiné naléhavé věci na práci.

Opatrně jsem se vydal po travnatém okraji podél domu ke vchodovým dveřím. Byly doširoka otevřené. Nakoukl jsem dovnitř, ale neviděl jsem nic neobvyklého s výjimkou mobilního telefonu, jenž ležel na podlaze s otevřeným krytem, a baterka se povalovala o kousek dál. Odhadoval jsem, že otec telefon upustil, když si Trent vynutil cestu do domu.

Vešel jsem dveřmi do haly a moc si přál, aby berle nenadělaly takový rámus, když se dotkly podlahy z tvrdého dřeva. S hlukem jsem si ale nemusel dělat starosti. Jak jsem šel přes halu, zřetelně jsem slyšel, že Julian Trent a jeho baseballová pálka s otcovým

domem systematicky provádějí to samé, co dříve spáchali u mne. Trent byl na druhém konci chodby a masakroval ložnici.

Nahlédl jsem do obývacího pokoje. Otec ležel na koberci obličejem dolů a z hlavy mu tekla krev. Rychle jsem k němu přešel, přidržel jsem se světle modré pohovky a sehnul se k němu. Nebyl v nejlepším stavu, to tedy rozhodně ne. Pootočil jsem ho a viděl, že ho útočník nejméně jednou ošklivě udeřil do obličeje, a také že má otec nepěknou ránu za pravým uchem. Vážně jsem nedokázal rozpoznat, zda dýchá či nikoli, a neúspěšně jsem se snažil nahmatat mu pulz na krku. Rány na hlavě mu však pořád ještě slabě krvácely, což mi dodávalo jistou naději. Přesvědčil jsem se, že má průchodná ústa a dýchací cesty, když jsem mu trochu naklonil hlavu a položil ho víc na bok.

Premýšlel jsem, kde je ta zatracená policie.

Zvuky ničení v ložnici náhle utichly a zaslechl jsem, jak se Trentovy kroky vracejí chodbou. Vyhrabal jsem se na nohy a schoval se za otevřenými dveřmi do obývacího pokoje. Třeba mě mine. Třeba půjde pryč.

Otec zaúpěl.

Po pravdě řečeno šlo spíš jen o malé povzdechnutí, ale Trent je uslyšel a zastavil se mezi dveřmi.

Pohlédl jsem na otce na podlaze a ke své hrůze si uvědomil, že jsem jednu z berlí nechal ležet na koberci hned vedle jeho těla.

Bylo pozdě snažit se ji schovat.

Trent vešel do obývacího pokoje. Přitiskl jsem se těsně ke stěně za dveřmi a spíše ho cítil, než viděl, ale nedalo se pochybovat, že je tam. Zhlédl jsem konec jeho baseballové pálky, jak ji držel napřaženou před sebe. Z místa, kde stál, viděl přímo na otce a na moji berli.

„Tak jo,“ ozval se hlasitě do ticha, až jsem sebou trhl. „Vím, že jsi tu. Vylez.“

Kruci, říkal jsem si. Jsem sotva ve formě, abych porazil dvanáctiletého mrzáčka, natožpak dvojnásob starého zdravého násilníka, který si klepe do boty baseballovou pálkou. Zůstal jsem tam, kde jsem byl, ani jsem se nehnul.

Veřeje dveří se ode mne odtáhly a obnažily můj úkryt. Předemnou stál Julian v modrých džínsech a tmavozelené polokošili s krátkým rukávem. Baseballovou pálkou máchal zepředu dozadu. A opět se usmíval.

„Je načase dotáhnout jednu nedodělanou prácičku,“ pronesl s požitkem.

„Nijak ti to neprospěje,“ ozval jsem se vzdorovitě. „Tvého kmotra dneska dopoledne u soudu zatkli a policie je už na cestě, aby zatkla i tebe.“

Nevypadal, že by to na něj udělalo dojem. Mrkl jsem z okna. Kde jen ta zatrápená policie je?

„Tak to si radši pospíším,“ pravil nonšalantně. „Je to ale škoda. Plánoval jsem, že si dám na čas a pořádně si užiju, až tě budu zabíjet.“

„Tentokrát nemáš po ruce žádné šikovné vidle,“ ušklíbl jsem se.

„Ne. Je to sice smůla, ale tohle bude místo vidlí krásně stačit,“ upozornil mě a stále se usmíval.

Zamířil baseballovou pálkou na mou hlavu tak rychle, že mě málem zaskočil.

Opravdu v poslední chvíli jsem se stihl sehnout a dřevěná hlavice pátky narazila do zdi přesně v místě, kde se ještě o setinu sekundy dřív nacházela moje hlava. Proklouzl jsem pryč od Trenta a jako šílený hopkal po jedné noze co nejdál. Budu prostě muset stoupnout i na drahou nohu, napadlo mne, a doufat, že koleno zatížení vydrží. Zkusil jsem to cestou přes pokoj a zdálo se, že by to mohlo jít. Pohyboval jsem se však strašně pomalu a Trent měl dost času se otočit, znovu napráhnout pátku a zasadit mi ochromující úder do levého bicepsu těsně nad loktem. Rána sice nedopadla přímo, ale stačila, aby mi paže dočista zmrtvěla, znecitlivěla a byla k ničemu.

Opřel jsem se o stěnu vedle okna a ztěžka dýchal. Za dva měsíce nečinnosti po Cheltenhamu jsem beznadějně přišel o kondici. Tahle bitva skončí na můj vkus až příliš rychle.

Do levé paže se mi pomaloučku vracel cit a schopnost pohybu, ale obával jsem se, že se nevrací v dostatečné míře a ještě ke všemu příliš pozdě. Trent ke mně vykročil, zešíroka se culil a zvedl pátku k dalšímu úderu. Stál jsem naprosto nehybně a koukal na něj. Jestli mě

má zabít, bude u toho muset vydržet můj pohled. Neschoulím se k zemi a nenechám ho, aby mě praštil zezadu přes hlavu, jako to zjevně udělal s mým otcem.

V posledním okamžiku jsem proklouzl na levou stranu a pálka znovu narazila do zdi nad mým pravým ramenem. Chňapl jsem po ní zdravou pravou rukou a taky skoro neupotřebitelnou levačkou. Silou mocí jsem se na pálku oběma rukama zavěsil. Zaťal jsem prsty tak pevně, až jsem měl pocit, že se jejich špičky noří do dřeva.

Jelikož jsem měl obě paže zvednuté do výšky, nemohl jsem si jimi chránit tělo. Trent přestal pravou rukou přidržovat pálku a do rány pěstí, kterou umístil do mého žaludku, vložil celou váhu.

Dopustil se tak osudné chyby.

Jeho pohledu se mé břicho muselo jevit zcela bezbranné, očividně nevěděl, nebo možná zapomněl, že stále nosím pod naškrobenou bílou košilí tvrdý plastový krunýř.

Vykřikl. Ten výkřik byl dlouhý, hodně hlasitý a ozývalo se v něm hodně bolesti.

Musel mít pocit, že udeřil pěstí do cihlové zdi. Kosti na ruce mu nejspíš po té ráně popraskaly.

Pustil pálku i druhou rukou a bolestí se svezl na kolena, přičemž si svíral pochroumané pravé zápěstí.

Nehodlal jsem ho nicméně nechat vyklouznout tak lacino.

Popadl jsem pálku a na oplátku ho taky praštil. Bylo slyšet, jak mu praskla čelist. Rozplácl se na podlaze zřejmě v bezvědomí.

Posadil jsem se na opěradlo pohovky a vyhlížel z okna. Po hoších v modrém pořád nebylo ani vidu ani slechu, ale nyní jsem si již nedělal takové starosti, dokonce jsem cítil jakési uspokojení.

Natáhl jsem se po telefonu, zvedl vyvěšené sluchátko a zavolal sanitku. Potom jsem přešel k otci. Rozhodně byl naživu, i když jen tak tak. Dech byl zřetelný, ale mělký, a pulz na krku jsem pořád nemohl nahmatat, zato jsem našel slabou ozvu na jeho zápěstí. Uložil jsem ho do správné stabilizační polohy a on vstřícně znovu zaúpěl. Hladil jsem ho po krvi splepených vlasech. Jsem možná ‚zvláštní chlapec‘ a on je rozhodně zvláštní a umíněný otec, ale pořád ho mám rád.

Julian Trent slabě zasténal, tak jsem se vrátil, posadil se znovu na opěradlo pohovky a díval se, jak přede mnou na koberci leží mladý muž, jenž přinesl tak mnoho utrpení tolika nevinným lidem.

Začal se hýbat a přitáhl si kolena pod sebe, až se mu podařilo dostat se do kleku. Klečel ke mně zády. Opatrně si levou rukou podpíral pravici a hlavu měl skloněnou k podlaze. Jak jsem ho pozoroval, vzhlédl na okamžik vzhůru a pokusil se pomalu dosáhnout levicí na baseballovou pátku, již jsem položil vedle na pohovku.

Copak se nikdy nevzdá, tázal jsem se sám sebe v duchu.

Rychle jsem se sehnul a zvedl pátku dřív, než se k ní stačil dostat. Zachytil se tedy místo toho levou rukou modrého čalounění, jako kdyby se chtěl pokusit vstát.

Ne, došlo mi najednou. Nikdy se nevzdá, vážně nikdy.

Můžeme si s Eleanor zařídit společný život, ale v našem vztahu pořád budeme tři. Přízrak Juliana Trenta bude neustále číhat poblíž ve tmě a na věky bude čekat na svou příležitost zvrátit skóre ve svůj prospěch. I kdyby ho odsoudili za vraždu Scota Barlowa, přičemž minulý průběh žádnou záruku neskýtal, nedělal jsem si iluze, že by ho dlouhý trest odnětí svobody napravil. Ten čas by prostě strávil plánováním dokončení toho, co nazval ‚nedodělanou prácičkou‘.

Stejně jako Josef Hughes a George Barnett se ani my nikdy nezbavíme strachu. Nezbavíme se ho, dokud bude Julian Trent žít.

V obecném právu se sebeobrana nazývá ‚absolutní obranou‘, to znamená, že se nejedná pouze o mírnější zločin, nýbrž že vůbec o zločin nejde. Má-li však být ospravedlnění sebeobrany úspěšné, je třeba dodržet určité podmínky. Dobře jsem to věděl, neboť jsem nedávno obhajoval jednoho člověka, který byl obviněn, že lupiči způsobil újmu na zdraví.

Zmiňované podmínky se přezkoumávají na dvou úrovních, přičemž jedna je subjektivní a druhá objektivní. Za první – opravdu obviněný věřil, že je nezbytné, aby se bránil silou? A za druhé – pokud tomu skutečně věřil, odpovídal stupeň sebeobrany ohrožení, jak je napadený vnímal?

Klíčem je vždy stupeň použité síly. Zákon požaduje, aby použitá síla nebyla nepřiměřená, případně pokud nepřiměřená byla, aby

jejího uživatele vedla poctivá, byť snad přespříliš horlivá snaha chránit spravedlnost, a nikoli snaha vzít zákon do svých rukou s cílem msty a odplaty. Lord Morris, soudce nejvyššího odvolacího soudu, v přelomovém případě v roce 1971 prohlásil: „Jestliže došlo k útoku tak, že sebeobrana se jeví rozumně nezbytná, pak budiž uznáno, že osoba, jež se brání, nemůže sama zcela přesně posoudit stupeň síly vlastního konání v sebeobraně. Pokud by porota došla k názoru, že ve chvíli neočekávané úzkosti podnikl přepadený pouze to, co čestně a instinktivně považoval za nezbytné, bude to nejsilnějším důkazem, že byla použita pouze přiměřená obrana.“

Rychle jsem mrkl z okna. Po policii stále nebylo ani památky a zatím nepřijela ani sanitka.

Julian Trent si přitáhl levou nohu pod tělo a začal se zvedat.

Musí to být teď, nebo nikdy.

Vstal jsem, zvedl paže vysoko nad hlavu a znovu ho udeřil. Pálka mu tvrdě dopadla na zátylek. Praštil jsem ho koncem páčky, abych měl co největší páku. Ozvalo se hlasité křupnutí, mladík se znovu poroučel na koberec a zůstal nehybně ležet.

Nebyl jsem si jistý, zda jde o smrtelnou ránu či nikoli, ale bude to muset stačit. Dělal se mi zle.

Veškerá frustrace a strach uplynulého půl roku odešly s tou ránou spolu se zlostí nad ztrátou mých pozemských statků, vztekem nad roztrhanou fotografií Angely, záští, že jsem musel tak dlouho tancovat podle toho, jak pískal, a zuřivostí nad tím, jak ublížil mému otci.

Znovu jsem se v klidu posadil na opěradlo pohovky.

Konečně je to za mnou. Udělal jsem pouze to, co jsem čestně a instinktivně považoval za nezbytné, abych se vypořádal s ohrožením tak, jak jsem je vnímal, a budu se muset obhájit před soudem.

Znovu jsem se podíval z okna.

Konečně jsem viděl, jak po cestě k domu přicházejí dva policisté.

Nyní však potřebuju pomoc jiného druhu. Zvedl jsem telefon a zavolal Arthurovi.

DICK FRANCIS

A FELIX FRANCIS TALÁR A DRES

Detektivní příběh z dostihového prostředí

Z anglického originálu Silks,
vydaného nakladatelstvím Michael Joseph Ltd
v Londýně roku 2008,
přeložila Edda Němcová

Obálku navrhl Martin Zhouf

Vydalo Nakladatelství Olympia, a. s.,
Klimentská 1, 110 15 Praha 1,

roku 2009 jako svou 3695. publikaci

Vydání první, 320 stran

Odpovědná redaktorka Jolana Barešová

Zlom DTP Olympia

Technický redaktor Jan Zoul

Vytiskly Těšínské papírny, s.r.o.,

Český Těšín

27-025-2009